HOPE RAMSAY

SON ŞANS'A HOŞ GELDİNİZ

Aşkın tatlı tokadı,
geçmişin acı tadını silebilir...

EKSİK PARÇA

ROMAN

Çeviren: Sara Rina Eskenazi

HOPE RAMSAY

SON ŞANS'A HOŞ GELDİNİZ

Sevgili okuyucu,

Evet, biliyorum, belki de kasabamız alışılagelmişin çok dışında bir yer ama burada sürekli garip ve mükemmel mucizeler gerçekleşiyor.

Yıllardır Kes Kıvır adında bir güzellik salonu işletiyorum ve buraya bir ziyaret için gelip bir ömür boyu kalan çok sayıda insan gördüm. Mesela kasabaya yeni gelen Jane'e bakın. Bir şeylerden kaçtığına yemin edebilirim. Cebinde sadece 5 dolarla kasabaya geldi ama hayata yeni bir başlangıç yapmak için ne kadar hevesli olduğunu görebiliyorum. Tabii oğlum Clay'in hayatını, farkına bile varmadan, altüst etmiş olması da başka bir mesele…

Aslında buna şükretmek lazım çünkü Clay'in o müzik grubundan ayrıldığından beri yaptığı tek şey inzivaya çekilmekti. Jane ile şansını denemeli. Zaten ne kadar ondan kaçmaya çalışırsa çalışsın, sonunda ikisinin de aynı yolun yolcusu olduğunu öğrenecek.

Peki, dedikoduyu bırakıp Millie'nin permasını kontrol etmem gerek. Son Şans'a uğradığınızda bizi de ziyaret etmeyi unutmayın. Kasabanın en son dedikoduları burada ve kahve ikram etmekten de mutluluk duyarız.

Çok yakında görüşmek dileğiyle,

Ruby Rhodes

ISBN: 978-6056403477

9 786056 403477

/eksikparca1

/Eksik_Parca

www.eksikparca.com

www.ucuzlukvadisi.com

www.kitapsepeti.com

20₺

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ramsay, gerilim ve mizah
arasındaki o incecik çizgide
durabilmeyi başarmış.
Publishers Weekly

Tatlı bir kombinasyon...
Rhodes kardeşleri anlatan
bu romanlar size
en samimi haliyle Güney
misafirperverliğini verecek.
Library Journal

Esprili, dokunaklı ve
kesinlikle çok samimi...
Bu hikâyenin gümbür
gümbür çarpan bir kalbi var!
JoAnn Ross
New York Times
Bestseller Yazarı

Son Şans Kasabası kesinlikle
umut vaat eden bir topluluk.
Bir ziyaret edin derim!
Lori Wilde
New York Times
Bestseller Yazarı

Son Şans'a Hoş Geldiniz,
mükemmel bir seri için
mükemmel bir başlangıç.
Kolay kolay unutamayacağınız
tuhaf karakterlerle dolu...
Barbara Freethy
New York Times
Bestseller Yazarı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gelin ve küçük kasabamızda size verebileceğimiz mucizelere bir bakın!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eksik Parça Yayınları

Son Şans'a Hoş Geldiniz
Hope Ramsay
Orijinal Adı: **Welcome to the Last Chance**
Copyright © 2011 Hope Ramsay

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
İngilizce'den Çeviren: **Sara Rina Eskenazi**
Editör: **Burcu Karatepe**
Redaktör: **Fulya Tükel**

Kapak Tasarımı: **İrem Demirezer - Mineral**
Sayfa Tasarımı: **Mineral Görsel İletişim Hizmetleri**
www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 2893010 (pbx)

Baskı ve Cilt: **Sonsuz Matbaa Kağ. Müc. Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 291 Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 | Fax: 0212 674 85 29 | sonsuzbasim@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 15694
MATBAA SERTİFİKA NO: 28487

Baskı: Şubat 2014
978-605-64034-7-7

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans'tan alınmış olup İki A Yayıncılık'a aittir.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No:4/A Mecidiyeköy / İstanbul
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55
http://ikiayayincilik.com.tr/
https://www.facebook.com/eksikparca1
https://twitter.com/Eksik_Parca
www.eksikparca.com

Eksik Parça Yayınları, İki A Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

HOPE RAMSAY

SON ŞANS'A HOŞ GELDİNİZ

Aşkın tatlı tokadı,
geçmişin acı tadını silebilir…

sweet witch

Çevirmen: Sara Rina Eskenazi

EKSİK PARÇA

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bugünkü halime gelene kadar
beni şekillendirmiş olan çelik manolyalar için:
Millie, Annie, Doss, Thelma, Lessie ve Miriam.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

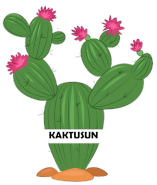
Teşekkürler

Muhteşem eleştiri ortaklarım Robin Kaye, Carla Kempert ve Lavinia Kent'e çok teşekkürler. Uzun yıllardır verdiğiniz yardım ve teşvikler benim için çok anlam ifade ediyor. Ayrıca, elimdeki hikâyelerle ne yapacağıma karar vermeme ve Son Şans'ı hayata geçirmeme yardımcı olan menajerim Elaine English ve onun yetenekli yardımcısı Naomi Hackenberg'e de sonsuz teşekkürler. Ve tabii ki Bryan, Ramsay ve Susan, sizi seviyorum çocuklar... Bunca yıldır bana katlandığınız için minnettarım, bazen geçinmesi zor biri olduğumun farkındayım...

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 1

Jane'in parasını alırken, "Son Şans'a bir bilet," dedi gişe memuru. "Otobüs beş dakika içinde hareket edecek."

Uyduruk kâğıt parçasını kapıp Atlanta, Georgia Greyhound Otobüs Terminali'nden içeri daldı Jane. Biniş kapısını buldu, otobüse bindi ve yumuşacık koltuğa gömüldü.

Olumlu düşünmeye çalışıyordu ama bu çok zordu. Cüzdanında topu topu beş dolar, banka hesabında sıfır bakiye ve geçmişinde berbat adamlar vardı. Gerçeklere toslayınca, Nashville'de[1] başarılı olma hayalleri de suya düşmüştü.

Teşekkürler sana Woody West, kuş beyinli çakal!

Dizel motorlar kükredi ve otobüs terminali terk ederek Güney Karolina'ya doğru yol almaya başladı. Gitmek istediği yer Güney Karolina değildi aslında. Dr. Goodbody'nin kendi kendine yetme kasetlerinde önerdiği gibi üç kez derin bir soluk aldı ve geleceğini canlandırdı hayalinde. Olumlu düşünerek özbilincini zincirlerinden bir koparabilse Evren başarıya giden yolun haritasını çizecekti.

İşte iyi bir tasarı. Kendisini daha güzel bir geleceğe götürecek bir yol haritasına ihtiyacı vardı. Daha güzel bir gelecek aramak için Son Şans adlı bir yerden daha iyisi olabilir miydi? Son Şans'a

1 Tennessee'de özellikle radyo ve televizyon yayınları yapan country ve western tarzı müziğin merkezi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hiç gitmemişti ama adı bile insanı umutlandırmaya yetiyordu.

Koltuğuna iyice gömülerek gittiği yeri hayalinde canlandırmaya çalıştı. Sokakların resim gibi, insanların cana yakın, iş fırsatlarının bolca olduğu Pleasantville'e[2] benziyordu herhalde.

Sekiz saat sonra gerçekle yüz yüze geldi.

Bill'in Yağ Değişimi Servisi'nin önünde, ıssız bir kaldırımda buldu kendini. Ne yazık ki Bill'in Yağ Değişim Servisi, hazır yiyecek lokantası değil, aynı zamanda otobüs terminalliğini üstlenmiş bir araba tamirhanesiydi. Garaj da, terminal de gece için kepenkleri indirmişti.

Ne kadar budalaymışım, diye düşündü çevresine şöyle bir göz atınca. İki blok ötedeki binanın tepesinde uyarı lambası gibi parlayan neon ışıklar ve tek bir trafik lambasından başka kasabada en ufak bir yaşam belirtisi yoktu. Tamam, Son Şans *Hayat Şahanedir* filmindeki Bedford Falls Kasabası'na benzemiyordu, ama olsun. Bununla başa çıkabilirdi.

Budweiser birası reklamları ve neon ışıklarıyla süslenmiş bir yerde yemek bulma ümidi vardır, diye düşündü. Yemeği hangi parayla ödeyeceği ise hâlâ gizemini koruyordu. Giderek büyüyen panik duygusunu bastırmaya çalışıp caddeden yukarı doğru yürüdü. Bir yandan da içinden tüm olumlu düşünceleri bir bir sıralıyordu.

Daha önceleri yaptığı gibi bu karmaşanın da üstesinden gelecekti. Aslında Woody, salına salına Karides Evi Lokantası'ndan içeri girdiğinde, tehlike sinyalleri vermişti. Bunları görmüş olması gerekiyordu. Eğer o sinyalleri doğru okumuş olsaydı, bugün burada dikiliyor olmayacaktı. Ancak Dr. Goodbody her yanlış, öğrenmek için bir fırsattır, demiyor muydu?

2 1998 yapımı aynı adlı filmde yer alan, başlarda siyah-beyaz olan, sanatı, tutkuları ve gerçek hayatı keşfeden sakinleri sayesinde renklere kavuşan kasaba.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adı parlak neon ışıklarında parıldayan, dış cephesi koyu renk tahta kaplı Dot'un Barı'nın, bira reklam tabelaları ile süslü ufak pencereleri vardı. Tabelaların saçtığı cafcaflı ışıklarda bir an durakladı Jane. İçeride Şövalye Galahad[3] kendisini bekliyor olabilir miydi acaba? Ne var ki pozitif düşünmek demek, Şövalye Galahad'ı beklemek anlamına gelmiyordu. Galahad gibi kahramanlar, bir çarşamba akşamı güneyin adi barlarından birinde, apansız karşınıza çıkmazdı.

Üstelik ne zaman böylesi kurtarıcı şövalye fantezileri kursa başı belaya girerdi. Derhal sildi fantezileri aklından. Şu anda sıcak bir yemeğe ve geceyi nerede geçireceğine odaklanmalıydı. İşte o kadar. Bu pozitif hareket planını benimseyerek barın kapısını açtı.

Olacak iş değil, western barlarının kötü bir taklidiydi burası. Sigara dumanına gömülmüş salonun bir ucunda, yüksekçe bir sahnede, beş kişilik bir orkestra, ta vals zamanlarından kalma Garth Brooks şarkısı tıngırdatıyordu. Dans pisti bomboştu. Orkestra elemanlarının hemen hepsi bira göbekli, saçları yarı yarıya dökülmüş, evli, orta yaşlı, pinpon erkeklerdi.

Kemancı dışında.

Kemancıyı bir süre süzdükten sonra bildik bir sima, diye düşündü Jane. İşte bir kuş beyinli çakal daha. Kocaman, iri yapılı, atkuyruklu ve kirli sakallı. Üstelik kafasında siyah, geniş kenarlı Stetson[4] şapka, üstünde siyah gömlek, kalçalarını ve poposunu sımsıkı saran siyah kot, tek kulağında pırlanta gibi parlayan siyah bir taş.

Neydi bu taş acaba? Safir mi?

3 Kral Arthur efsanesinde yuvarlak masa şövalyelerinden biridir. En cesur ve dindar şövalye olarak anlatılır.
4 ABD'li, kovboy şapka ve çizmeleri üreten şirket.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Menzili içindeki her kadına kötülük yapacak cinsten malın gözü bir adam. Boynuna, üstünde kocaman harflerle "tehlike" yazan, sarı bir uyarı yazısı asmalı. Bu türden adamlar kızları kurtarmazlar. Harley Davidsonlar kullanırlar, acımasız, sert ve kötüdürler ve sürekli kanunlarla başları beladadır. Kafası karışık bir kız, bunu motosikletli Şövalye Galahad sanıp geniş omuzlarına yaslanarak teselli arayabilir.

Neyse ki Jane kendini kurtarmayı kafasına koymuştu çünkü herif kötüye gidebilecek her şeyin mutlaka kötü gideceğini varsayan Murphy Kanunları'nın somut bir örneğiydi. Dili damağı kurudu, kalbi küt küt çarpmaya başladı. Kör talih bir kez daha önüne bir şans topu atmıştı.

Salonun diğer yanını incelemek için etrafına göz gezdirdi. Yaşını başını almış adamlar, hoppa kadınlar ve evli oldukları her hallerinden belli olan heriflerden başka doğru dürüst kimse yoktu. Bir-iki kadeh içki ve biraz yiyecek adına flört etmeyi düşünebilirdi belki ama evli erkeklerle, asla. Kendi ahlak kurallarına aykırı düşerdi.

Gözleriyle barı taradı. Bingo. İşte sana iki aday. Saat on iki yönünde.

Beysbol şapkalı birinci aday feci yakışıklıydı. Çenesini yumruğuna dayamış, geniş televizyon ekranında beysbol şampiyonluk maçlarını izliyordu. "Sıkı içkici," diye karar verdi Jane.

İki numaralı adaya çevirdi bakışlarını Jane. Adam taburesini döndürdüğünde, onu daha iyi görebilme fırsatını yakalamıştı. Boyu ortalamanın altındaydı, saman sarısı saçları alnına düşmüş, düzgün yüz hatları olan biriydi. Mavi iş gömleğinin sağ cebinin üstüne adı, "Ray", işlenmişti. Diğer iki iri kıyım herifin aksine, ayağında çizmeleri vardı ama kovboy çizmeleri değildi. Kesinlikle tehlikeli birine benzemiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adam içkisinden bir yudum aldı ve başını kaldırdı.

Tamam, uygundu bu. Gözlerinden iyilik akıyordu. Jane adamın bakışlarını kaçırmamaya odaklandı... Üçe kadar saydı... Ve şuh gülümsemesi ile onu kıskacına aldı.

Avcının görüş alanına kıstırılmış bir geyik gibi gözlerini iki veya üç kez açıp kapadı Ray. Jane bir avcı değildi aslında, hep avlanılan olmuştu, savunmasız, korkak ve ürkekti. Bütün bunlar, neden hiç de hoş olmayan, büyük olasılıkla sabah kalktığında pişman olacağı bir şeyler yapmak üzere olduğunu açıklıyordu.

***

Dot'un Barı'nı, ertesi gün beklenen fırtına gibi çarptı fettan esmer kadın. Yüksek topuklu çizmeler ve malını mülkünü ancak örten kısacık, kolsuz bir bluz vardı üstünde. Clay Rhodes, daha önce hiç görmemişti onu buralarda. Demek ki kadın Atlanta'dan gelen dokuz buçuk otobüsünden yeni inmişti.

Kalçalarını kıvıra kıvıra kapıdan içeri girmiş ve beysbol karşılaşmalarını izleyen Dash Randall dışında salondaki tüm erkeklerin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Kapının hemen girişinde durdu ve şöyle bir göz attı tüm oturanlara.

Clay'ın tarafına bakması tam üç saniye, onu kategorize edip yoluna devam etmesi de on beş saniye sürdü. Clay Rhodes'un, göbeğinin altından yayılan şehvet duygusuna kapılmasına yetmişti on beş saniye. Yaşını başını almış sorumlu bir adam olmasaydı belki biraz eğlenebilirdi ama kadın yüksek topuklular giymiş bir bela gibi duruyordu.

Kemanını yere koyup Gece Süvarisinin Matemi şarkısını daha dokunaklı okumaya çabaladıysa da aynı şarkıyı daha önceden beş bin kez söylemiş olduğundan oldukça zorlandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadının salonu incelemesi dikkatini dağıtmış, keskin bakışlarının Dash'in üzerinde oyalanmasına da bir nebze olsun şaşırmamıştı. Pörsümüş sporcu Dash, kadının farkında bile değildi oysa. Beysbol oyununa dalmış, kendi kendine acıyarak, kim bilir aklında kaç tilki ile debelenmekle meşguldü.

Dash yakışıklı adamdı ne de olsa, kadının ilgilenmesi son derece normaldi ama onun gibi bir adama bulaşmak için çıldırmış olması gerekirdi. Kadının bakışları yön değiştirip başka tarafa kayınca Clay'den tam not aldı.

Kemanını çenesine dayayıp şarkının köprü kısmını çalmaya başladı. Her akşamki gibi, Kyle'ın elinden geleni yapıp nafile bir çabayla Garth Brooks gibi ona eşlik etmeye çabalamasına kimse şaşırmadı.

Ancak, daha sonra olacak olanlar, o gece Dot'un Barı'nda bulunan herkesi hayretten hayrete düşürecekti.

Kadın lazer ışınlı bakışlarını Ray'in başının arkasına hedefledi ve zavallı oğlan asabi bir kuklacının oynattığı kukla gibi, neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Ani bir hareketle kafasını çevirdi ve işte felaket o an, beklenen fırtınadan on iki saat önce çarptı.

Bir Stinger füzesi kadar ustaca atılmış gülüşüyle kadın Ray'e nişan aldı. Zavallı Ray'in böyle bir saldırıya karşı koyacak herhangi bir savunması yoktu.

Uh-oh.

Şarkı bitti ve Clay, "Kısa kes Kyle, ara verelim," dedi.

"Ama..."

Clay başıyla Ray'i işaret edip gözlerini devirdi.

Gelişmekte olan duruma bakarak, "Yine mi?" diye fısıldadı Kyle.

"Öyle gibi."

Kyle kalabalığa eğilip on dakika ara vereceklerini söylerken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clay kemanını piyanonun üstündeki kutuya yerleştirmişti bile. Sonra sahneden indi ve dosdoğru bara yöneldi.

Clay bara yaklaşınca Ray, "Clay baksana," dedi, "April[5] gelmiş. Sence şansımız nedir? Milyonda bir mi?" Oturduğu taburede biraz sallandı ve aptal aptal sırıttı. On sekiz yıl önce, gülüşünden ve acayip matematik dehasından ötürü onunla arkadaş olmak, hatta evlat edinmek isteyen veya onun derslerini yapmasına izin veren Davis Lisesi kızları arasında Ray çok popülerdi. Gelgelelim, mezuniyet töreninden üç hafta önce durum tersine dönmüştü.

Clay, ansızın duruverdi ve beyaz bluzlu kadına baktı. Aman Allah, bambaşka bir şeydi bu. Yanık ten, simsiyah gözler, çıkık elmacıkkemikleri ve çabuk öp beni diyen davetkâr, dolgun dudaklar. On santim stiletto topuklar üzerinde bir seks sembolü.

Buna iki metre yaklaşan adamın aklının başından gitmesi işten bile değildi. Kendisi gibi yarı ölü birini bile baştan çıkarabilirdi. Mahrem yerlerindeki tatlı ürperti iyiye alametti. Hâlâ canlı olduğunun bir kanıtı. Güney Karolina'nın Son Şans Kasabası'nda yaşayınca, insan kimi zaman canlı olup olmadığından şüphelenebiliyordu.

Pembe ojeleri çentik çentik soyulmuştu, bluzunun yaka kısmı lekeliydi ve kot ceketinin kol ağızları aşınmıştı. Bakışlarının son derece samimi ve art niyetsiz olması Clay'i müthiş şaşırttı. İlk bakışta, kadını hafif bir şey sanmış ama yanına gelince hiç de öyle olmadığını anlamıştı. Yalnızca, biraz darmadağın ve umutsuz duruyordu.

Ve tek kelimeyle, karşı konulamaz.

Adının April olmadığını bile bile, "Demek adınız April, öyle

5 April, İngilizce'de nisan ayı anlamına gelir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mi?" diye sordu Clay. Hâlbuki tam da April'e benziyordu, acı biberden daha ateşli. Ateşli ve darmadağın. Öldürücü bir bileşim.

Başını iki yana salladı. "Hayır... hımm... Adım... hımm... Mary."

Clay tetikteydi ve savunmasını aldı. Bal gibi yalan söylüyordu. "Kaç yaşındasınız, Mary?"

Köşeli çenesini kaldırıp, "Neden sordunuz? Reşit değil miyim sizce?" diye sordu kadın.

Tabii ki değilsin. Bunu sesli söylemedi. Cinsel isteğine aldırmaksızın, kızı uzun uzadıya inceledi. İnanılmaz güzel bir teni vardı. İpeksi, sıkı ve sıcacık.

Ona dokunmak istiyordu. Kadının iri, koyu kahverengi gözlerinin içine bakmaya zorladı kendini. Evet, küçük bir genç kız olmayabilirdi ama yine de belanın ta kendisiydi. Ray'i bu kadından kurtarması gerekiyordu. Acilen duruma el konulmazsa Ray'in başı belaya girecekti.

Clay başını Ray'e çevirerek, "Gel buraya dostum," dedi, "biraz konuşalım mı?"

Ördek gibi çabucak başını eğip kaldırdı Ray. Lise sonda geçirdiği kazadan beri bu komik tiki vardı. "Tabii, nasıl istersen."

"Baş başa."

Ray küçük kıza döndü. "Sen burada dur, April," dedi. "Hiçbir yere ayrılma sakın. Hemen dönerim, tamam mı?"

Kız başı ile onayladı. Ray'den kurtulacağına seviniyormuş gibiydi. Belki de Ray'in birkaç tahtasının eksik olduğunu anlamıştı bile.

Clay, Ray'i barın diğer ucuna çekti ve kolunu omzuna doladı. "Dinle beni Ray, ben senin en eski dostunum, değil mi?"

Ray başıyla onayladı.

"Seni Pete Amcamın nalbur dükkânına ben koymuştum,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hatırlıyor musun?"

"Evet Clay, elbette hatırlıyorum."

"Dükkânı mahvettiğinde kardeşim Stony ile kefaletini ödeyip seni hapisten kurtarmıştık, değil mi?"

Ray onaylamaya devam ediyordu.

"Annen hastalandığında bankada Bay Polk ile aranızı bulmuştum."

"Tamam Clay, hepsini hatırlıyorum bunların."

"Öyleyse sana asla yalan söylemeyeceğimi de biliyorsun."

"Hayır, hayatta yalan söylemezsin bana."

"Bak Ray, bu kız April değil."

Ray uzaklaşır gibi oldu, omuzlarını dikleştirdi.

"April o. Bak, iyi bak."

"April, bir fotoğrafta gördüğün kız sadece. Bu kız o değil. Bu kızın adı Mary, kasabaya yeni geldi. Bahse varım, dokuz buçuk otobüsü ile Atlanta'dan geldi."

Ray dudaklarını ıslattı. Yumruklarını sıkıyordu. "Öyle deme Clay. April o. Baksana, iyice baksana."

Clay hayır, der gibi kafasını iki yana salladı. Kavga etmek isteyeceği son kişiydi Ray Betts. Ellerini berbat ettiği için oldum olası kavgadan nefret etmişti. Hele Ray ile kavgaya girişmek, kardeşlerinden biriyle kavga etmek gibi bir şeydi.

"Bak, dinle beni..." diye söze başladı yeniden.

Tam o sırada barın diğer ucundan Dash seslendi: "Hey Ray, baksana."

Ray döndü, yumruklarını azıcık gevşetti. "Ne var?"

"Gidip lisenin spor salonunda biraz top atalım mı?"

"Sahi mi?" Ray'in yüzü giderek büyüyen bir gülümsemeyle aydınladı ve Clay derin bir nefes aldı.

Ray'in hasarlı beyninde Dash Randall ile beysbol oynamak,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tanrı ile çıkıp dolaşma teklifi almaya eşdeğerdi. Ray beysbol hastasıydı. Bir zamanların profesyonel beysbol oyuncusu Dash, Ray'in gözünde bir kahramandı.

Dash çok anlamlı ve şaşırtacak kadar ayık bir bakış fırlattı Clay'e. Belki de söylenenler doğruydu, Dash gerçekten de içkiye tövbe etmiş olabilirdi. Hoş, içkiye tövbe eden birinin neden hâlâ barlarda takıldığı bir bilmeceydi, ama olsun. İçkiyi bırakmış olmasa bile bu iyiliğinden ötürü Dash'e minnettardı.

Dash eğilip alüminyum değneğine uzandı, sakat ayağına özen göstererek ayağa kalktı. "Hadi Ray, çok ciddiyim. Dizim henüz pek iyileşmedi, bu yüzden koşma işini sana bırakıyorum. Yürü, sonra da arabayı alıp dolaşır, eski günleri yâd ederiz. Hatta Tastee Freeze'e gidip biraz da orada takılırız."

"Ne adamsın ya! Harika bir fikir bu Dash," dedi Ray sevinçle. Ray'i bardan uzaklaştırırken Dash arkasına dönüp Clay'e göz kırptı.

Facia ucuz atlatılmıştı. Küçük kızın yanına geri döndüğünde Clay, göğsünde bir sıkışma hissetti. Bir uyarı mıydı bu? Kız çaresiz miydi, yoksa sadece macera peşinde miydi? Herhalde ikisi birden, diye düşündü.

Üstelik rakibini de az önce postalamıştı.

***

İki saat sonra, içmiş olduğu üç kolanın altı dolarlık faturasını gördüğünde Jane hiç umursamadı. İki yüz dolar da olsa fark etmeyecekti, nasılsa ödeyecek beş parası yoktu. Belki bir dolarlık bozuk para bulur da cüzdanındaki son beş dolara katar diye çantasının dibini iyice karıştırdı. Bir kola ile yetinmiş veya yıllar önce bir kredi kartı edinmiş olsaydı, ne olurdu sanki? Kredi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kartı için başvurmamıştı çünkü yıllardır böyle fakirdi ve geçmişi göz önünde bulundurulursa, kredi kartı taşıması çok büyük bir risk olurdu.

Boğazı düğümlendi. Hayır, yeminliydi ve ağlamayacaktı. Kendisine bir yemek ısmarlayacak yarı centilmen birini bulma ümidi suya düşmüş, kala kala iki saattir sürekli sırtında bakışlarını hissettiği o kemancı kalmıştı. Arkasına dönüp adama bakmaktan vazgeçmişti artık.

İstese durumu pekâlâ lehine çevirebilirdi Jane. Ne var ki bu adamın onu içinde bulunduğu durumdan kurtarabilecek biri olmadığını, kendi hayatını kendisinin düzene sokması gerektiğini aklından çıkarmamalıydı. Yapılacak en doğru şey, kötü bir adama bulaşmamaktı.

Diğer seçenekler daha da berbattı. Son Şans'ta halka açık bir park varsa bile, orada sabahlayamazdı. Hava raporuna göre Güney Karolina kıyılarından gelecek bir kasırga bekleniyordu. Katrina boyutlarında bir kasırga olmasa bile sabaha karşı korkunç yağmurlar başlayacağından söz ediyordu bardaki insanlar.

Kasaba halkını korumak için bir sığınak falan açarlarsa içeriye bir şekilde sığınmacıymış gibi sızar diye ümit etmişti Jane. Ancak, söylenenlere bakılırsa kasırga şimdilik yalnızca Hilton Head Adası'nı vurmuştu. Son Şans gibi bir yerde geriye pek fazla seçenek kalmıyordu.

Jane kemancıya kaçamak bir bakış fırlattı ve kalbi cız etti. Hem kozmos, hem de hormonları ona karşıydı. Yapmamalıydı. Büyük bir hata olurdu bu. Yeniden önündeki faturaya dikti gözlerini. Kemancı sahneden inmiş, geceyi sonlandırmıştı bile. Otomatik müzik kutusuna biri para atmış ve birkaç şarkı indirmişti.

Öncelikle, hesabı ödemesi gerekiyordu. Çantasının dibine soktu ellerini ve kuruşlarını saymaya başladı. Arkadaki müzik

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kutusundan Tumbleweed grubunun son şarkısının sesi geliyordu.

Nefesimin telaşını hisset
Elimin sıcaklığını hisset

Şarkının sözlerini dinledikçe, Jane'in içini bir sıcaklık kapladı. Kemancı sinsice yanına sokulmuş, iri gövdesini bara yaslamış, sanki içtiği kolaların hesabını tutmuş gibi kocaman eli ile Jane'in faturasının üstüne on dolarlık bir banknot yapıştırmıştı.

Stetson şapkasının geniş kenarlarının gölgelediği, okunması olanaksız kurt bakışlarını Jane'e çevirdi. Sözcükleri uzatarak, "Başka bir yerde devam etmek ister misiniz?" diye sordu. Jane'in yüreği kıpır kıpır oldu, içini alevler bastı.

Gözlerinin çevresindeki kırışıkları ve şakaklarındaki kır saçları görecek kadar yakınındaydı adam. Genç değildi besbelli ve Jane biraz ürktü. Başa çıkmaya alışık olduğundan daha erkeksi bir erkekti. Geçmişindeki erkeklerden daha yaşlı, daha iri ve daha tehlikeli.

Jane'in duraksaması üzerine, "Belki de yanıldım," dedi. "İlginizi çeker diye düşünmüştüm."

Jane, kafasını kaldırıp adamın mavi gözlerinin içine baktı. Oradaki parlayan, titrek alevleri görebiliyordu. Cevap vermeliydi, doğrusu buydu. Bu tutkulu bir istek miydi, umutsuzluk muydu, yoksa bu tür erkeklere duyduğu zaaf yeniden ortaya mı çıkmıştı? Zordu bunu anlamak.

Mantığı, bu adamla giderse geçmişindeki yanlışlardan birini daha tekrar etmiş olacağını söylese de bedeni dinlemiyordu. Park bankosunun birinde sırılsıklam olmak bile, bu adamla gitmekten iyiydi. Gelgelelim, güzel bir gülücüğü eksik etmeyerek, "Tamam kovboy," dedi. "Kaçır beni."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

"Karavan mı kullanıyorsun?" diye sordu kız ve Clay, kendine onun adının Mary olduğunu hatırlattı. Yumruklarını kalçalarına dayamış, yüzünde yarı şaşkın bir ifade servis kapısının önünde duruyordu.

"Evet, müzik aletlerini ve gitarları sağa sola taşımak için çok pratik. Bozuldun mu yoksa?" dedi Clay. Bir yandan da mandolinini, kemanını ve gitar kutularını kaldırıp yan kapısından külüstür Windstar'ın içine yerleştiriyordu.

Tumturaklı bir soruydu bu. Kızı hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu Clay. Genellikle kadınlar kendisini eninde sonunda onlara kötülük yapacak, Harley Davidsonlu, işe yaramaz bir serseri sanırdı. Oysa tam tersine kadınlar, sanki erkeklerle ve özellikle de kötü erkeklerle yaşamış oldukları tüm ortak hayal kırıklıklarının hıncını ondan çıkarırcasına, hiç vakit kaybetmeden Clay'e yamuk yaparlardı.

Döndü, kıza baktı. Kendisini başka biri sandığı belliydi. Kızı hayal kırıklığına uğratmayacak, Peach Blossom Motor Court Moteli'ne götürecek ve beklediği kötü adam olacaktı. Kimseye hesap vermeye de niyeti yoktu.

İyi adam olmaktan yorulmuştu.

Doğru ve sınırlı bir hayat sürmekten yorulmuştu.

En çok da yalnızlıktan usanmıştı.

Sokak lambalarının ışığı altında, genç kadın kalçalarını bir sağa bir sola sallayarak karavana doğru ilerledi. Şiddetli rüzgârın yüzüne savurduğu saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp gamzelerini ortaya çıkaran sade bir gülümseme ile baktı adama. Tatlı ve sıcak bir şehvet kapladı Clay'i.

Açık tuttuğu kapıdan karavana binerken kız ona o kadar

yakındı ki sigara dumanı, yasemin veya sandal ağacı parfümüyle karışık baharatlı kokusu doldurdu içini. Şehvet duygusu, tahrik boyutuna ulaşmıştı. Cinsel organı sertleştiğinde körleşen ve her şeyi yapabilecek hale gelen on altı yaşında bir çocuk gibiydi. Doğrusu bu sersemleşmeden oldukça büyük bir haz alıyordu.

Kapının önünde, kadın yüzünü çevirdi, adama uzun uzun baktı. İlgi bekleyen dudakları, tuhaf bir şekilde titriyordu. Adam eğildi, ağzını kızın dudaklarına yapıştırdı ve alt dudağını ağzının içine çekti. Tarçınla karışık, gençliğin verdiği iyimserliğin tadını aldı.

O öpüşme ile tongaya bastığını ve kadın karşılık verdiği an ona karşı koyamayacağını anlamıştı. Eli ile kadının kalçasını kavrayıp sertçe kendine çekti. Bilmem hangi motelde kısa bir moladan sonra dosdoğru cehenneme yol alacak ve sonunda şeytan onu alt edecekti.

***

Pembe neon ışıkları ile aydınlatılmış tabelada "Peach Blossom Motor Court" yazılıydı. Hayatında bir kez daha dibe vurmuştu Jane. Kemancı motele giriş yapmış, elinde anahtarları, gerisin geri karavana doğru yürüyordu.

Otoparkı, hayatında gördüğü en sivri uçlu kovboy çizmelerinin içinde bir boydan bir boya geçen bu iriyarı adam, tam bir malın gözüydü. Bir kez daha öpüştüklerinde, büyük olasılıkla bu ucuz senaryoyu unutacaktı.

İnmesi için karavanın kapısını açtığında, Meadow Dağları'nda bir kış günü kadar soluk bir çift gözün kendisini süzdüğünü fark etti Jane. Buzlu bakışlardaki ateş o kadar sıcaktı ki alevleri ta göğsünün içinde hissetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Parmaklarını adamın uzattığı elin üstüne koydu. Eli tam bir erkek eliydi. Kocaman, sıcacık ve kaba.

İnmesine yardım ettikten sonra, adam kapıyı kapattı. İri kemikli gövdesini kadının üstüne yaslayıp onu karavana yapıştırdı. Kadının göğüslerinden aşağı kaydırdığı eli, gelip kalçasının üstünde durdu. Adam o kadar güçlü, kuvvetli ve sağlamdı ki gövdesi adeta kadına siper olmuştu. Doğru olmadığını bilmekle birlikte, Jane kendini güvende hissediyordu.

Adını söylemeye veya onun adını sormaya zahmet etmeden kendisine sahip olmaya kalkan bu adamın yanında, nasıl oluyordu da kendini güvende hissedebiliyordu? Ama öyleydi. Kemancının onu incitmeyeceğini biliyordu. Evren bir şekilde fısıldıyordu kulağına, her şey iyi olacaktı.

Kendisini Stetson'un gölgesinde, adamın ağzının sıcaklığına gömülü buldu. Adam şapkasını, o da aklını kaybetti.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 2

Jane panik içinde irkilerek uyandı. Nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini anımsamaya çabalıyordu ki uyuklayan bir adamın hafif ve düzenli solumasını duydu yanı başında.

Ve anımsadı.

Atlanta'dan buralara yaptığı çılgın yolculuğun anıları aklına geldikçe gözyaşlarını zapt edemedi. Kemancıyı hatırlayana kadar gözlerini sımsıkı kapadı. Kaçış günlerinin sona erdiğini sanmıştı oysa.

Kemancı uyanmadan çıkmalıydı oradan. Geçmişindeki tüm kötü adamlar gibi, kemancı da kötü bir adamdı. Dün gece, korkunç bir hataydı. Daha adam barın üstüne on doları yapıştırmadan önce, bunun büyük bir yanlış olduğunu biliyordu.

Ne zaman aklı başına gelecekti ki?

Jane, sert motel yatağında doğruldu, başucundaki dijital saate baktı. Sabahın sekiziydi neredeyse.

Yataktan aşağı usulca yuvarlandı, kıyafetlerini ve çantasını toplayıp ayakuçlarına basarak banyoya yürüdü. Çok istemesine rağmen, duş alacak vakti yoktu. Süngeri ıslatarak biraz silindi, çantasında acil durumlar için taşıdığı diş fırçasıyla dişlerini fırçaladı ve saçlarını atkuyruğu yaptı.

Aynaya bakınca, neredeyse bir çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Boynunun hemen altında, belirgin bir çürük izi vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Köprücükkemiğinin hemen üstünde, sol tarafta küçük, çilek renkli bir leke. İçinden aynı anda sıcak ve soğuk bir şeylerin aktığını hissetti, bir dakika kadar gözlerini kırpıştırdı.

Hayatında yaşamış olduğu tartışmasız en muhteşem seksi tatmıştı dün gece. Boynundaki lekeye baktıkça hatırlıyordu; çok kısa bir süre için bile olsa, kemancı ahlaki değerlerini, kendine olan saygısını, hatta Woody West dâhil, her şeyi unutturmayı başarmıştı.

Hadi ama, acele etmeliydi. Aynanın karşısında dikilip o çürüğe baktıkça kendisini bir sürtük gibi hissediyordu, oysa öyle değildi. Nasıl olmuştu da kendisine bunun yapılmasına izin vermişti? Umutsuzluk denebilirdi belki, ama umutsuzluk asla bir mazeret olamazdı.

Jane, pek de temiz olmayan giysilerini üstüne geçirdikten sonra, banyo kapısını açtı. Hafif ve sürekli horultu sesini duyunca bir an duraksadı. Adama hiç bakmamaya özen göstererek adeta bir hırsız gibi sessizce kapıya doğru yürüdü. Yatağın ucuna kadar gelmişti ki savaşı kaybetti.

Perde aralığından puslu bir günün içeri saçtığı zayıf ışıkta, odada her şey aynı renkmiş gibiydi. Jane, uyuyan adama baktı; bu renksiz ışıkta bir hayaldi sanki. Yakışıklıydı ve erkekti ve iriydi ve güçlüydü ve nefesinin derin hırıltısını saymazsa, sessizdi.

İstemeye istemeye yataktan kalkıp kapıya doğru birkaç adım atar atmaz, ayağı bir yığına takıldı. Adamın rastgele yere fırlattığı pantolonuydu. Cüzdanı arka cebinden dışarı çıkmıştı. En azından adını öğrenmeliydi. Tek yapması gereken, cüzdanını karıştırmak değil miydi?

Eğilip cüzdanı aldı. Parmak uçlarıyla usulcacık açtı ve Tennessee'den verilmiş bir ehliyetin üzerinde, yatakta kıvrılmış uyuyandan çok daha genç ve umut dolu bir adamın fotoğrafına bakakaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clayton P. Rhodes.

Adamın ismi Clayton'du.

Yüreğinden bir şeylerin koptuğunu hissetti. Merakına yenik düştüğü için kızdı kendine. Bu karşılaşmada, keşke adamın ismi meçhul kalsaydı.

Arka dişleri kenetlenmişti adeta. Harekete geçmeliydi. Yok yere vakit kaybediyordu.

Cüzdanın para bölümüne göz attı. Adamın seksen doları vardı üstünde. Sanki tüm âlem kendisini ayartmaya ve aklını çelmeye çabalıyordu. Bu para garson veya güzellik uzmanı olarak çalışabileceği daha büyük bir kente, belki de Charlotte'a gitmeye yeter de artardı bile.

Charlotte'da iş bulmak çok daha kolay olurdu. Kendisine bakabilirdi. Biraz düşünmesi gerekiyordu.

Aradan bir süre geçince, tüm bunları aklından sildi. Dün gece yeterince alçalmıştı zaten, listeye hırsızlığı eklemeye gerek yoktu.

Tam cüzdanı pantolonun cebine geri koyacaktı ki Clayton P. Rhodes güçlü parmakları ile bileğinden yakaladı ve canını acıtana kadar geriye büktü.

Panik içinde, "Bıraksana beni!" diye bağırıyor, bir yandan da adamın kıskacından kendini kurtarmak için boş yere debeleniyordu. Güç ve ağırlık adamdan yanaydı.

İki parçalı yük vagonu gibi, ağır ağır "Haaa'yır, baaa'yaan," dedi adam onu yatağa sürükleyerek. Başucu lambasını yaktı ve ani ışıkta gözlerini kısarak birbirlerine baktılar. Gözleri gümüş rengi ve okunması zor olduğundan, avantaj yine ondaydı. Jane'in kalbi küt küt atıyor, kaçış yollarını düşünüyordu.

Cüzdanı kadının elinden çekerek, "Alayım onu," dedi.

"Lütfen bırak gideyim." Böyle yalvarmak zorunda kaldı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğı için kendinden nefret etti. Fiziksel güç kullanan heriflerden oldum olası korkmuştu.

Adam parmaklarını bir parçacık gevşetti. "Tatlım, neyin doğru, neyin yanlış olduğunu öğretmediler mi sana?"

"Amacım çalmak değildi." Boğuk bir fısıltı gibi çıkmıştı sesi.

"Hı-hı. Neden cüzdanım elindeydi peki?"

"Ben sadece... Anlarsın ya... Adını öğrenmek istemiştim."

Biraz daha çırpındı ama adam koyvermiyordu.

"Tabii, elbette, ama bana sorsaydın, söylerdim."

Jane bu kez biraz daha hızlı çekti bileğini ve kurtuldu. Adam yanından uzaklaşmasına fırsat vermeden eğildi ve omzundan çantasını kaptı.

"Hey, ne oluyorsun!" diye bağırdı kadın. "Ver çantamı."

Olmaz, der gibi başını iki yana salladı adam, çantanın ipini çözdü ve içindekilerin hepsini pamuklu ince battaniyenin üstüne boşalttı. Ivır zıvır, nesi var nesi yoksa şıngırdayarak saçıldı ortalığa. Ne kadar küçük düşürücü.

"Ne yapıyorsun?"

Kadının eşyalarını eşelemeye başlamıştı. "İki dakika önce senin yaptığını."

"İyi de yeter artık."

Duymamazlıktan geldi adam ve Jane'in kişisel gelişim kasetlerinden birini seçti. Kaşlarını çatarak hoşnutsuzluğunu gösterdi başlığı yüksek sesle okurken: "Dr. Franklin Goodbody'den *Daha İyi Bir Gerçeği Ortaya Koyma Yöntemi* mi?"

Erkeklerin Mars gezegeninden geldiğini onaylayan o bildik erkek bakışları ile dik dik baktı Jane'e. "Küçük kız, bence bunun parasını geri iste. Bu saçmalıklara inanmıyorsun, değil mi?"

"Anlamadığın şeylerle alay etme," diye karşılık verdi kadın kollarını kavuşturarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Alay etmiyorum. Apaçık ortada olan bir şeye dikkatini çekiyorum yalnızca. Hem neyi 'ortaya koyuyor'muş bu?"

"İstediğin şeylerle ilgili pozitif düşün ki ortaya çıksınlar."

"Ha, anladım. Norman Vincent Peale[6] ve pozitif düşünmenin gücü yani, hem de hiç dua etme zahmetine katlanmadan."

"Ne?"

"Norman Vincent Peale ile ilgili hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Hayır, der gibi başını salladı Jane. Besbelli bir tür sınavdan geçmiş ve sınıfta kalmıştı.

Boş ver, der gibi baktı adam da ve kaseti çantanın içine koydu. Kasetçaları çıkarıp bir süre evirdi çevirdi. "Bu antika olmuş artık. Pili de bitmiş üstelik."

Müzik çalar alacak parası olmadığı, kasetleri ikinci el bir dükkândan aldığı, Atlanta'dan gelirken uzun otobüs yolculuğunu ortaya koyma tekniklerini çalışarak geçirdiği, dolayısıyla kasetçaların pilini tükettiği gibi açıklamalar vermemek için kendini zor tuttu ve bu başarısından ötürü de kutladı.

Her nedense, tüm pozitif düşüncelerine rağmen, ne Son Şans kasabası Kral Arthur'un Camelot'una, ne de Clayton P. Rhodes Şövalye Galahad'a dönüşmüştü.

Dr. Goodbody'ye göre, gerçekte var olan daha iyi şeyleri ortaya çıkarabilmek için insanın ne istediğini ve neden istediğini bilmesi gerekiyordu. Jane'e göre, kendi düşünceleri ciddi boyutlarda karmaşıklaştığı için Clayton P. Rhodes ortaya çıkmıştı.

"Biliyor musun," diye başladı adam sanki sohbet ediyorlarmış gibi. "Çok ilginçtir. Kadınların hemen hepsi, evi dağıttıkları

6 "Pozitif düşünme" üzerine birçok çalışması bulunan ABD'li papaz ve yazar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

veya pislettikleri için erkeklerin başının etini yer, ama bir tekinizin bile el çantası düzenli değildir."

Sesindeki titremeyi frenleyip, "Ne yani, şimdi de komik olmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu kadın göz temasından kaçınarak. "Eğer öyleyse, işe yaramıyor, bilesin."

"Hayır. Sanırım, amacım alay etmekti."

Başını çevirdi kadın. Adam gülümsüyordu. Çok etkileyici bir gülüş, diye düşündü, acaba neden daha sık kullanmıyordu?

"Alay mı?" diye sordu.

Adam çantasından çıkanları karıştırmayı sürdürürken bu kez de cüzdanına el attı. Kaldırıp kocaman elleriyle tartarmış gibi evirdi, çevirdi. Yeşil derisini ve bir yüzündeki kabartma pembe çiçeği inceliyordu.

"Biraz çocuksu, değil mi?"

Hiçbir şey demedi Jane. Evet, çocuksuydu. Uzun zamandan beri kullanıyordu. Yıpranmış olmasına rağmen bir türlü ayrılamıyordu cüzdanından. Yedi yıl önce Batı Virginia'da bıraktığı geçmişinden artakalan son küçük anıydı.

Adam parmak uçlarıyla cüzdanın kilidini çat diye açtı, Jane'in yedi yıldır kullandığı kimliğe dikti gözlerini.

Kadına kuşkuyla baktı ve "Mary Smith?" diye sordu. "Güldürme beni. Burada yirmi sekiz yaşındasın diyor. Gerçek yaşın kaç?"

Omuzlarını silkti Jane. Adam gözlerini iyice kıstı. "Eğer reşit değilsen yemin ederim kendimi şuracıkta vururum."

"Reşitim dedim ya. Dün gece de sordun."

"Belki, ama yirmi sekiz yaşında olmadığın kesin ve adın da Mary Smith değil."

Adamın ehliyetinde yazan yaşından daha büyük durduğunu anımsayarak, "Peki, ya sen, sadece otuz dört müsün?" diye karşılık verdi kadın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet hanımefendi. Otuz dört yaşındayım. Şayet sen on sekiz isen baban olacak yaştayım demektir. Düşüncesi bile beni çok rahatsız ediyor."

"On sekiz değilim."

"Peki. Neden ağzından çıkan hiçbir söze inanamıyorum acaba?"

Çünkü Evren'in negatif enerjisi yüklenmiş sana, diye patlatacaktı ki suratına, kendisiyle dalga geçer diye düşünüp vazgeçti.

Cüzdanını karıştırmaya devam ediyor, Fort Myers Kütüphanesi kartını ve Eyalet Kozmetoloji diplomasını inceliyordu. Her ikisi de evden kaçtığından beri kullandığı Mary Smith adına verilmişti. Hayatını çok güzel yürütüyordu, ta ki kahrolası Woody, Karides Evi Lokantası'ndan içeri dalana kadar.

Amma budalaydım, diye düşündü Jane.

Bu arada Clayton P. cüzdanın içindeki bozuk para çantasını açmış, süresi geçmiş Batı Virginia ehliyetini elinde sallıyordu. "Nedir bu?" diye sordu. "Kaç kız iki ehliyet taşır? Bu ehliyette Wanda Jane Coblentz yazıyor, üstelik süresi yedi yıl önce sona ermiş. Wanda Jane?"

"Tamam, tamam, senin adın Clayton Rhodes ama bahse girerim sana da herkes Clay diyordur. O yüzden fazla havalanma, olur mu?"

Güldü adam. Şarkı söylüyor gibiydi gülüşü, çok pozitifti. Yiğidi öldür, hakkını yeme, diye geçirdi içinden kadın. "Bak ne diyeceğim," dedi. "Bu ehliyeti gördüğünü unutursan sana müteşekkir kalırım, tamam mı?"

Adam kesti gülmeyi. "Hayır efendim. Tamam değil."

Eğildi, önce kimlikteki fotoğrafa, sonra kadına baktı.

"Hiç sana benzemiyor."

"Teşekkür ederim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Demek yirmi dört yaşındasın?"

Onaylarcasına başını salladı kadın. "Evet, reşidim."

Ehliyeti bozuk para çantasına koyduktan sonra adam cüzdanın para bölmesine göz attı. "Beş dolar ha? Kredi kartı da göremiyorum."

"Tamam. Yeterince oynadın onurumla. Beş papelimi alıp gidebilir miyim artık?"

"Nereye?"

"Seninle olmasın da neresi olursa olsun."

"O kadar kötü, ha?" dedi adam. Gözlerinin içinde ufacık bir ışık yanıp sönmüştü.

"Öyle, işte..." Omuzlarını silkti kadın. Ne demeliydi ki? Bu şartlar altında, çarşafların arasında inanılmaz biri olduğunu söylese hiç de yakışık almazdı.

Cüzdanı çantanın içine atıp soluk gri gözleriyle baktı kadına. "Dün gece için özür dilemeliyim senden. Kalacak bir yere ihtiyacın var mı diye soracağıma seninle..." Sesi yavaşça yok oldu gitti ve başını öte yana çevirdi.

Kulaklarına kadar kızardı. Bu koskoca kabadayı herif kızarabiliyordu demek ki. Adam çantadan çıkanlara baktı yeniden. Makyaj çantasını hiç karıştırmadan gerisin geriye çantaya attı. Jane, bunu bir zafer golü olarak değerlendirdi.

Yatağın üstünde kümelenmiş bozuk para yığınına göz atarak, "Biliyor musun?" dedi. "Bu bozuk paralar on dolar kadar edebilir. Belki sıkıntını hafifletir."

"Olabilir."

"Fort Myers'ten telaş içinde ayrılmak zorunda mı kaldın?"

Kadın diğer yöne baktı ve cevap vermedi. Adamın hemen hemen tüm sırlarını ortaya çıkarmış olmasından son derece rahatsızdı. Adam, eşyalarının geri kalanı eşelerken madeni para-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ların tıngırtısını duyuyordu.

"Bu ne yahu?" diye sordu adam bir süre sonra.

Döndü, baktı. İki gün önce Woody'nin kendisine verdiği küçük kolye vardı elinde. Büyük bir öfke ve nefret dalgası kapladı içini. "Al, senin olsun," dedi.

Adam kıkır kıkır güldü bu lafa. "Bak tatlım, her zaman mücevherlerine sahip çıkmalısın. Ne olursa olsun. Anacığım hep bunu söyler." Gözlerini kısarak altın zincirin ucunda sallanan küçük nesneye baktı.

"Ne bu, bir deve mi?"

"Evet. Bir dolar dükkânı malı, yeşim taşından aptal bir deve, tamam mı? Beş para etmez. Eminim zinciri de altın değil."

"Hah, anladım. Sana yamuk yaptı, değil mi?" Kaşlarının teki kalkmıştı.

"Bu konuyu tartışmasak. Hem ben bunun tek gecelik, gizli bir şey olacağını sanmıştım."

"Ben de öyle sanmıştım. Ama sonra sen benden para çalmaya kalktın."

"Dedim ya, çalmıyordum. Ben sadece..." Sesi yok oldu birden. Çabuk ve gizli bir şey istemiş olsaydı neden adamın cüzdanını karıştırsındı ki?

"Hah, işte. Anladın."

"Ver şu çantamı da gideyim artık, olur mu?

Herhangi bir yanıt gelmedi. Onun yerine adam elini tekrar çantanın içine sokup cüzdanı çıkardı. Zinciri bozuk para gözüne yerleştirdi. Kadın adamın o kocaman elleri ile bütün bozuk paraları avuçlayıp çantasının dibine boşaltmasını izliyordu. Birden durdu adam.

"Bak işte buna şans derler." Kararmış bir madeni parayı havaya kaldırdı ve ışığa doğru tuttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilesin ki Evren'de tek bir şans vardır, o da kendimize yarattığımız şanstır." Keşke buna inanmış olsaydı bu herifle adı sanı duyulmamış bir motele gelmeden önce.

"Öyle mi?"

"Öyle ya."

"Yani, sen şans getiren tavşanayağına falan inanmaz mısın?"

Hayır, der gibi başını salladı kadın. Geçmişi şanssızlıklarla dolu bir kızın uğurmuş, tavşanayağıymış gibi şeylere inanma lüksü yoktur.

"Yazık, çünkü bu uğurlu bir para."

"Nesi uğurlu?" diye sordu kadın.

"Buğdaylı peni bu. Hani bir yüzünde Lincoln'un portresi, diğerinde buğday başağı olan penilerden biri. Çok eski."

"Nasıl yani?"

Kıza peniyi uzattı. "Arkasına bak. Lincoln Anıtı yok."

Jane parayı çevirip baktı; gerçekten de diğerlerinden farklıydı. "Bir sent" yazısı, buğday başağı ile çevrelenmişti. Diğer yüzündeki tarihe baktı: 1943.

"Peki, nesi uğurlu bunun?"

Adam bozuklukları taramaya devam ettikten sonra, gerisin geri çantaya boşaltmıştı. "Hiçbir şeyi aslında, sadece çok eski. 1950'den beri buğday penileri basılmadı."

"Değerli mi?"

Muzip muzip güldü adam. "Tabii, büyük olasılıkla üzerinde yazılı değerin yüz katı eder."

Pek bir sevindi kadın ama sevinci kısa sürdü. Aklından hesabı yapınca, "Doğru ya, topu topu bir dolar," dedi.

Adam omuzlarını silkip "Yine de bir peni için çok değerli," dedi.

"Elbette, ama Dot'un Barı'nda bir kola bile alamaz bana."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyorsun, nesnelerin değeri her zaman fiyatları ile ölçülmez."

Kaçamak bir bakış attı adama. Bir şey mi ima etmeye çalışıyordu acaba? Ne de olsa, on dolar ve bir otel odası fiyatı karşılığında kendisini satın almıştı. Düşüncesi bile yüreğini sıkıştırmaya yetiyordu.

"Bakışlarından anladığım kadarıyla aynı fikirde değilsin."

Kendini ucuz ve bayağı hissetmek istemediğinden, kadın söyleneni önemsememiş göründü.

Teklifsiz bir eda ile "Evren'de şans veya talih gibi güçler olduğunu düşünmen çok tuhaf. Senin gibi negatif birinin bunları aklından geçirmesine çok şaşırdım doğrusu," dedi.

"Haklısın, bu kez doğru anladın beni. Tamam, uğurlu para değil. Sadece eski bir para. Ancak, keşfedilmeyi bekleyen altmış yıllık bir nesnenin çantanın dibinde gizlenmiş olması sence de çok gurur verici değil mi?"

Cezbedici bir şeyler kıpırdadı kadının içinde. Clayton P. Rhodes esaslı bir herifti. Bu son cümlesi iyi olmasına iyiydi, belki de hayatında duyduğu en iyi cümlelerden biriydi ama bir cümlesine tav olacak hali yoktu. Tuzağa düşmeyecekti.

"Bak ne diyeceğim," dedi Jane. "Mademki gurur verici buldun, cüzdanını karıştırdığım için duyduğum pişmanlık adına, peni senin olsun."

"Yoo, hayır, teşekkür ederim. Şansa inanan sensin, sende kalsın."

Güzel. Önceden kestirilebilir bir yanıttı bu. "Tamam öyleyse," dedi uğurlu parayı kotunun cebine indirirken. "Beni aşağılamanı bitirdinse artık bırakacak mısın gideyim?"

"Sanırım, hırsızlığa teşebbüsten seni polise teslim etmeliyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadının ödü patladı. "Dedim ya, senden bir şey çalmaya niyetim yoktu, tamam mı?"

"Ama bir de şu var, olanları polise anlatmak biraz utanç verici olabilir."

Jane düşünmeye başladı olanları. Utanç verici olmasına olacaktı, hem de her ikisi için de. O kasabaya yeni gelmişti ve birbirlerinin adını bile sormadan geceyi birlikte geçirmişlerdi.

"Yok, seni polise vermeyeceğim. Sanırım, seni düzelteceğim," diye devam etti Clayton P.

"Düzeltmek mi?" Kadının sesi çatallaşmıştı.

"Düz ve sıradanın peşinden gitmek sana göre değil, öyle mi?"

Kadın ayaklandı ve omuzlarını dikleştirdi. "Benim düzeltilmeye ihtiyacım yok. Düzeltilmesi gereken belki de sensin."

Doğruya doğru, bir gülümseme hak etmişti kadın. Clay yarım yamalak gülümsedi.

"Bak bu tespitinde de haklısın. Hadi gel, sana bir kahvaltı ısmarlayayım. Sonra nereye gideceğine karar veririz."

Ne sanıyordu kendini bu herif? "Ne istiyorsun Clayton P.? İstenmeyen biriymişim gibi beni kasabadan defetmek mi? Bak sana bir şey diyeyim ahbap, ben..."

"Sahiden böyle mi düşünüyorsun?"

"Bana bak, beni düzeltmene ihtiyacım yok. Seninle bu berbat odaya düşmüş olabilirim, ama bu benim bir..."

"Kızım, ben dün geceden söz etmiyordum. O sadece kaçamak bir şehvetti. Buna kapıldığım için de senden özür dilerim. Paramı çalmandan söz ediyorum. Sen paramı çalmaya yeltendin."

"Kaç kere söyleyeceğim ya, paranı çalmaya falan niyetim yoktu. Neden inanmıyorsun?"

"Cebinde beş dolarla ve üzerlerinde iki farklı isim yazan, iki ayrı kimlikle dolaşan kızlara inanmamak gibi bir huyum var çünkü huyum kurusun."

Anadan doğma çıplak bacaklarını yatağın bir yanına atıp ayağa fırladı adam. Kaçamak şehvet ikinci kez sahneye çıkıyordu.

Adam büyüktü ve iri yapılıydı. Bir adamın olabileceği en büyük ve en cüsseli hali.

Aman, ne önemi vardı? Boynundan aşağısı Michelangelo'nun Davut heykelinin kopyası olsa bile, Evren'in ona hazırladığı adam Clayton P. Rhodes değildi. Gelgelelim, boynundan yukarısı da çok yakışıklıydı.

Kadının cüzdanı hâlâ elinde, banyoya seğirtti Clayton. "Duş alacağım. Sakın kaçmaya kalkma."

Nasıl kaçsındı ki? Nesi var nesi yoksa rehin almıştı.

"Ciddiyim," dedi adam banyo kapısında duraklayarak. "Dışarıda birinci kategori cinsinden kasırga esiyor. Dışarı çıktığın an, iliklerine kadar ıslanırsın."

Jane kulak kabarttı. Gerçekten de yağmur pencereleri dövüyordu.

Hay Allah! Evren sahiden ona karşı saf tutmuştu adeta.

***

Eliyle aynadaki buharı sildiğinde, Clay kendi görüntüsünden rahatsız oldu.

Wanda Jane veya her kimse, o küçük kızın evvelki gece bir şeylere ihtiyacı vardı ve onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Kızın, adı sanı belirsiz bir motelde seks yapmaya alışık olmadığını anlamak için âlim olmaya gerek yoktu.

Üstelik çok da gençti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başının belada olduğu apaçık belli ve bir şeylerden kaçmakta olan bu kadına, iki paralık bir sokak kadınıymış gibi davranmıştı. Cebinde sadece beş doları vardı üstelik. Tanrı yardımcısı olsun!

Yardım eli uzatacağına, kızı hırsız yerine koymuştu.

Aç bir adam gibi kızı tüketmiş, belki birkaç saniyelik hazdan başka karşılığında hiçbir şey vermemişti. Bir önceki gece cinsel rahatlamaya ihtiyacı vardı ve uzun zamandır içinde bastırdıklarından kurtulması için bir uyarıcı gerekiyordu.

Ne utanç verici! Gece yarısı bir vakit kalkıp banyoya gittiğini, aynada kendi siluetine baktıktan sonra hıçkırıklara boğulduğunu inşallah kadın duymamıştı. Büyük olasılıkla ölüm döşeğinde olan Pete Amcasına, uzun zaman önce hayatını mahvettiği Ray'e ve Nashville'de berbat ettiği kariyerine ağlamıştı. Sümüklü bir kız gibi ağlarken fazla ses çıkarmamak için elinden geleni yapmış, hatta duşu açmıştı.

Ağlamaktan şişmiş gözlerine baktı. Çalmaya çalıştığı seksen papelden çok daha fazla borcu vardı kıza. Bir bakıma terapi gibi gelmişti kendisine.

Elinden geldiğince adil olacaktı, hele bir fırtına dinsin, kıza kahvaltı ısmarlayıp yoluna gitmesi için yeterince para verecekti. Sonra kendi hayatında değişiklik yapmaya odaklanmalıydı. Hiç kuşkusuz, bu karşılaşma bir uyarı işaretiydi. Geçmişini arkada bırakmalı, ilerisi için planlar yapmalıydı.

Başını eğdi. Tek gecelik ilişki değil, bir eş istiyordu. Acı biberden daha ateşli olsa da kendinden genç bir kadınla denemeler yapan orta yaşlı bir budala olmak yerine olgun bir kadına bağlanmak istiyordu. Büyümeli, evlenip ev bark sahibi olmalı, hayatına anlam vermeliydi.

Öte yandan, yeniden müzik kariyerine odaklanması gereki-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Belki fazla bir beklentiydi bu. Şu an, göğsünün tam ortasındaki boşluğa son vermesi yeterliydi.

"Bugün, geri kalan ömrünün ilk günü oğlum," diye mırıldandı. "Artık eşin olabilecek olgun, aklı başında, dengeli bir kadın aramaya başlamalısın. Geçmişinle debeleneceğine, geleceğine yönelmelisin."

Bir daha baktı kendisine aynada dik dik. "Duydun mu beni oğlum? Muhtaç kadınlar, zayıflıktır."

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 3

Kountry Mutfağı Lokantası'ndaki pembe üniformalı, beyaz önlüklü garson kızın göğsündeki plakette adının "Betty" olduğu yazıyordu. Betty, Clayton P. Rhodes'un kahvesini doldururken ona tatlı tatlı baktı. Ama bu, adamın umurunda bile değildi.

Betty, Jane'e ise hiç de sevecenlikle bakmadı. Dar görüşlü, küçük kasaba garsonlarının yeni gelenlere baktığı gibi, biraz merak, biraz da "git bu kasabadan" bakışıydı. Jane, çok iyi bilirdi bu bakışları. Küçük kasaba halkı, televizyon dizilerindeki insanlar gibi canayakın olmazdı.

Betty kahvesini doldururken, "Seni Wanda Jane Coblentz ile tanıştırayım," dedi Clay.

"Kısaca Jane," diye düzeltti o da. Kemancı, yedi yıldır kullandığı adı yerine her iki adını da kullanmakta ısrarlıydı. O da, adama Clayton P. diyerek karşılık veriyor ve onu sinir ediyordu. Sabah sabah onu aşağılayıp katır kafalı bir çakal olduğunu kanıtladığı için adamı kızdırmaktan özellikle zevk alıyordu sanki.

Ama neme lazım, tıpkı bir izci gibi, tedarikli bir adamdı. Sabah kamyonetinin bagajından ona parlak, portakal rengi bir yağmurluk çıkarmıştı. "Her şeye hazırlıklı" izci oğlan prensibini bayağı ciddiye almışa benziyordu çünkü bagajında emniyet ışıklarından tutun da her tür balık oltasına kadar yok yoktu. Kötü bir adamdan beklenmeyecek kadar geniş bir alet edevat koleksi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yonuna sahipti.

"Selam Wanda Jane," dedi Betty. "Kasabaya yeni mi geldin?"

Ne saçma bir soru! Son Şans'ta topu topu bir avuç insan yaşıyordu. Yani, sabah sabah Kountry Mutfağı'na ilk defa ayak basan yeni bir yüzün yabancı olması olasılığı yüzde yüze yakın değil miydi?

"Evet, yeni geldim," dedi Jane, Betty'den karşılık alamadığı, sıcak ve alçakgönüllü bir gülümsemeyle. "İş arıyorum da. Acaba deneyimli bir garson kıza ihtiyacınız olabilir mi?"

Clayton P. Rhodes kahve fincanını masaya öyle bir vurdu ki neredeyse içindekiler dökülecekti. Besbelli kemancı, fırtına diner dinmez onu kasabadan defetmeyi aklına koymuştu ama Jane'in apayrı düşünceleri vardı.

"Üzgünüm, şu anda eleman aramıyoruz," dedi Betty. "Belli olmaz ama Dottie devamlı bir yardımcı arar."

"Dottie mi? Yani Dot'un Barı'nın sahibi mi?"

"Evet hanımefendi." Betty bu kez gülümsedi ama kopyalanmış bir sanat eserindeki gülüş kadar sahteydi.

Clayton P. "Çalışmayacaksın Dottie için," diye gürledi. Kendince son noktayı koysa da Jane bir süreliğine Son Şans'ta kalmaya kararlıydı. Woody ve peşindeki serserilerin onu bu kasabada aramak akıllarının ucundan bile geçmezdi.

"Ne getireyim sana şekerim?" diye sordu Betty.

"İki yumurta olsun," dedi Jane mönüyü şak diye kapatarak. İki yumurta yalnızca dört dolardı ve hesabı ödedikten sonra artık resmen meteliksiz kalacaktı. Bir daha düşün bakalım, diye geçirdi içinden. Aslında resmen meteliksiz değil, borçlu kalacaksın. Yemek ve barınak karşılığı bedenini satmadığını kanıtlamak için dün gece içtiği kolaların ve kaldıkları motelin parasının yarısını Clayton P.'ye ödeyecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dedim ya sana," diye fısıldadı Clayton P. Betty gidince, "dilediğin yere gitmen için yeterince para vereceğim."

Söylediklerinde samimi değildi elbette. Jane'in içinden, sırf haklı olduğunu kanıtlamak uğruna, gemiyle Bermuda'ya gitmek istediğini söylemek geçiyordu. O kadar parayı verebileceği oldukça şüpheliydi.

"Burada kalmak istiyorum."

"Tanrı aşkına, neden? Ölü bir kasaba burası." Adam kaşlarını çatmıştı.

Jane başını kaldırıp adamın floresan ışığında parlayan kestane rengi saçlarına baktı. Atkuyruğu yaptığında dahi çok hoştu saçları. Dün gece omuzlarına döküldüğünde, Cehennem Tanrısı Hades'ten bile daha ateşli görünüyordu. Adamın çıplak bedeninin görüntüsünü aklından silmeye çalıştı.

"O kadar kötüyse tüm negatif tavrınla birlikte sen neden çekip gitmiyorsun buradan?" diye sordu.

Alnı düştü, yüzü ekşidi adamın. "Negatif tavır mı?" diye sordu. "Allah aşkına, negatif tavır da ne demek?"

"Dr. Goodbody der ki kötümserlik bir alışkanlık haline gelebilir ve herhangi bir felakette, insan durumun iyi yanlarını göremez. Son Şans'ın kötü taraflarına odaklanacağına, iyi yönlerini görmeye çalışabilirsin. Hem soruma cevap vermedin. Eğer bu kadar berbat bir yerse neden kalıyorsun?"

"Sen benim sorumu cevaplamadın ki." Kaşları hâlâ çatıktı.

"Kalacağım çünkü kalmam gerekiyor. Son derece basit, işte o kadar. Ve de Dr. Goodbody'nin dediği gibi, ben de bu felaketin içinde en iyisini yapmayı hedefliyorum."

"Küçük kız, anlamıyorsun..."

"Küçük de değilim, kız da değilim. Lütfen bana Jane der misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Köşeli çenesinin yukarı aşağı hareketinden adamın dişlerini gıcırdattığını anlamıştı. "Dinle beni Jane, burada kalmak zorunda değilsin. Ben sana..."

"Unut gitsin. Paranı almıyorum, anlaşıldı mı?"

Kadına bakıp birkaç saniye gözlerini kırpıştırdı. "Eğer dün gece olanlar yüzündense ben..."

"Elbette dün gece olanlardan. Sanırım, dün geceyi arkamızda bırakmak her ikimiz için de daha hayırlı," dedi Jane. "Gittiği yere kadar çok eğlenceliydi ama ikimiz de büyük bir yanlış yaptığımızı biliyoruz. Üstünde durup düşünmeye kalkarsak bir dolu negatif psişik enerji boşalacak ve ben şu an geleceğime pozitif odaklanmak peşindeyim."

"İyi, bunları duyduğuma sevindim. Fırtına dindiğinde sana dilediğin kadar para vereceğim, sen de Son Şans'ı arkanda bırakırsın. İnan bana, burası pozitif bir yer değil."

"Senin paranı almıyorum. Daha önce de söylemiştim. Paranı almak, dün gece olanları olduğundan da kötü yapacak."

"Ay, Tanrı aşkına, daha bu sabah beni soymaya kalktın." Yüzünde bitkin bir ifadeyle arkasına yaslandı.

"Hayır, yok öyle bir şey. Bunu açıklığa kavuşturmanın en doğru yolu, iş bulmam ve sana borcumu geri ödemem. Böylelikle karmamda taşıyacağım bir yük kalmaz."

"Karma mı?"

"Manevi bir bilanço işte. Dün gece kafam karışıktı ve..."

"Tatlım, dün geceden benim sana borcum var. Bu sabah olanlar için de üzgünüm." Üzgün olduğu her halinden belli, öylece oturuyordu. Acımasına acıdı adama ama parasını alacak kadar değil. Kendisini onun sahibi falan sanabilirdi. Kesinlikle böyle bir fikre kapılmasını istemiyordu. Büyük bir yanlış olurdu adamın parasını kabul etmek. Özgür bir kadındı. Kendisini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçindirebilirdi.

Jane, adamın formika masanın üzerinde duran eline uzandı. Teni sımsıcak ve biraz da sertti. Dün gece adamın ona dokunuşunu anımsadı ve midesi kilitlendi.

Hemen çekti elini. "Bak, dün gece banyodan sesini duydum ama önemi yok. Her ne olduysa sana, söz, kimseye söylemem."

"Söylediklerimi de duydun mu?" Sesinde panik vardı.

Omuzlarını silkti Jane. "Dinlememeye çalıştım ama senin de sessiz konuştuğun söylenemezdi. Her neyse, demek istediğim, bana herhangi bir borcun yok ve de kendini suçlaman gerekmiyor. Az önce dediğin gibi, kaçamak bir şehvet durumuydu, o kadar."

Adamın kulakları kızarmıştı. Clayton P. böyle kızarınca çok seksi oluyordu doğrusu. Bu kadar duygu yükü taşıyan negatif bir insan olmasına rağmen çok sevimliydi. Banyoya kapanıp ağladığına bakılırsa onu ezen, çok ağır bir yük taşıyor olmalıydı.

Hormonları tavan yaptığı halde adama direnebiliyordu ya, önemli olan da buydu şu an için.

Clayton P. kahvesinden bir yudum alıp bakışlarını öte yana kaydırdı. Bir süre tuhaf bir sessizlik içinde otururlarken Jane çevresini inceleme fırsatı buldu. Kahvaltı ettikleri Kountry Mutfağı, herkesin samimi olduğu küçük bir kasabada geçen, 1950'lerden kalma aile dizilerindeki lokantalara benziyordu. Siyah-beyaz dama tahtası yer döşemesi, parlatılmış krom aksamlar, kırmızı vinleks kaplı tabureler ve gri formikadan kocaman bir tezgâh vardı. Karanlık ve rüzgârlı bir perşembe sabahı, iş tulumu ve "Country Pride Tavuğu" şapkaları ile bir masaya çöreklenmiş birkaç ihtiyar dışında, kahvaltı mekânında kimsecikler yoktu.

Çok kısa bir süre sonra, barın kapısı antika bir zil sesiyle açıldığında durum değişti. Naylonla kaplanmış Stetson şapkalı, uzun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

parlak siyah muşamba pardösülü, cüsseli bir adam belirdi eşikte ve üzerindeki suyu silkmeye başladı. Omuzlarından aşağı dökülen yağmur sularından yerde kocaman bir birikinti oluştu. Şapkasını çıkardığında, kısacık kırpılmış koyu saçlı, şakakları ağarmış, mükemmel ve ince yüz hatları olan bir adam çıktı ortaya.

Adam pardösüsünü çıkarınca Jane hemen bir polis olduğunu anlamıştı. Kurşun geçirmez yeleği, kemerinde taşıdığı yaklaşık yirmi kilo ağırlığında silah ve mühimmatı ile kocaman bir polisti bu. Kesinlikle bir çizgi film kahramanına benzemiyordu.

Kapının hemen yanındaki askıya yağmurluğunu asıp kocaman bir yırtıcı hayvan azametiyle barın oturma bölmeleri arasından ilerledi. Belindeki radyodan cızırtılar geliyor, yağmura rağmen pırıl pırıl parlayan pabuçları gıcırdıyordu. Dosdoğru kendilerine geliyordu polis.

Jane'in ödü patlamıştı. Ya haydutlar Woody'yi öldürmüş ve cesedinde bazı suçlayıcı kanıtlar bulunmuşsa? Ya Woody sadece peşinde bir sürü köpekbalığı olan basit bir kumarbaz değil de gerçekten kanundışı bir işe bulaşmış biriyse? Woody West ile yaşadığı saçma ilişkiden ötürü ya saatlerce sorgulanırsa?

Polise bakarken güzel şeyler düşünmeye çalışıyordu Jane ama adamın yeşil gözlerinde öylesine öldürücü ve donuk bir bakış vardı ki içindeki tüm pozitif enerji, midesinde korkunç bir düğüme dönüştü.

Jane'in yumurtaları ile kemancının çöreklerini getirirken, "Hoş geldin Stony," diye seslendi Betty. Tıpkı az önce Clayton P.'ye baktığı gibi aşk dolu gözlerle bakıyordu polise. Polis, en az Clayton P. kadar umursamıyordu.

"Merhaba Betty," diye karşılık verdi yerin dibinden geliyormuş kadar derin bir sesle.

"Aynısından mı?" diye sordu garson kız.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, sadece kahve. Bir dakikam var. Route 70'i ta Sweden'a kadar sular basmış da yola bariyer kurmak için ilçe yönetimi bizden destek bekliyor. Kahvemi götüreceğim, ona göre sar, e mi tatlım?"

Betty mutfağa koşturdu ve polis dönüp Jane'e baktı. Parmaklarını kemer halkalarından geçirip hiç gözünü kırpmadan kadını on saniye kadar inceledi.

Böylesine sabit bir bakışa on saniye boyunca dayanmak güçtür. Jane, her gece uykudan önce söylediği mantrayı[7] içinden okuyarak ve gözlerini ayırmaksızın adamın granit kadar sert yüzüne bakmaya devam etti. Mantranın zihnini boşaltması ve özgüvenini ortaya koyarak hayatına pozitif enerji yüklemesi gerekiyordu.

"Hey kızım, öyle dik dik bakmanın terbiyesizlik olduğunu annen sana öğretmedi mi?" dedi Clayton P. yanında yer açmak için kendisini duvara doğru kaydırarak. "Gel, otur buraya ağabey."

"Ağabey mi?"

İriyarı polis Clayton P.'nin yanına oturunca, Jane adamın sağ göğüs cebinin üzerinde parıldayan isim plaketini fark etti. S. Rhodes yazıyordu. Eğer yanlış anlamadıysa Clayton P.'nin sevgi sözcükleri ve plaketteki soyadı, polisin gerçekten de Clayton P. Rhodes'un ağabeyi olduğu anlamına geliyordu.

Hiç de iyiye alamet değildi bu.

Demek ki Clayton P. sandığı kadar kötü bir çocuk değildi. Bir kanun adamının akrabası olduğuna göre kanunla başı belada olamazdı. Diğer yandan, sorgusuz sualsiz, hırsızlığa teşebbüsten Clayton P. onu yerel makamlara kolayca teslim edebilirdi.

"Seni Wanda Jane Coblentz ile tanıştırayım," dedi Clayton P. Rhodes. "Aslen Batı Virginialı da, buradan geçiyormuş."

7 Meditasyona giriş sırasında akla gelen düşünceleri susturmak amaçlı tekrar edilen kelime.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Anlamlı bir gülümsemeyle Jane'e baktı. Gri gözlerinin içi çok eğleniyormuş gibi parlıyordu.

Aman ne güzel. Tüm hayat öyküsünü sunmuştu Polis'e. Aslında, Batı Virginialı Wanda Jane Coblentz olmayalı yedi yıldan fazla olmuştu. Çok geçerli bir sebebi de vardı.

Jane gülümsedi Polis'e. Adam hiç tepki vermedi.

"Stony, ağabeyim olur. Kendisi emniyet amiri," dedi Clayton P.

Stony Rhodes? Vay canına, ne kadar da karmakarışık olmuştu dünyası bu son yirmi dört saatte. Adları Stony ve Clay olan iki adamla mı başa çıkması gerekiyordu şimdi de? Mutlaka Dusty adında bir üçüncü kardeşleri de vardır bir yerlerde.[8]

"Dün gece karavanını Peach Blossom'un önünde gördüm," dedi Stony Rhodes kelimeleri uzata uzata. "Son dolarıma kadar bahse girerim ki ben gördüysem Lillian Bray da mutlaka görmüştür ki bu da öğlene kalmaz annemiz de öğrenecek demektir."

Clayton P.'nin kulakları kızardı yine ama tek bir kelime etmedi. Önündeki çöreklere daldı.

Polis, gözlerini Jane'e çevidi ve "Kaç yaşındasın, hayatım?" diye sordu.

Clayton P. neredeyse koltuğundan fırlayacaktı. "Yeterince büyük," dedi fısıltıyla.

"Ha, tamam," dedi Polis ve işte bu homurtu aralarındaki sansürlü dünyayı anlamaya yetti. ağabeyine kıyasla Clayton P. hiç de izciye benzemiyordu. Clayton P. şimdi daha da çekici görünüyordu ve bu gelişme Jane'i rahatsız etmişti.

Elinde köpüklü kahve ile geri geldi Betty ve Stony'ye uzatarak, "İkramımız bu," dedi.

8 İngilizce'de Clay toprak, Stony taşlı, Dusty tozlu anlamlarına gelir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Stony ayağa kalkıp teşekkür eder gibi başını salladı. Kardeşine dönüp, "Golf sahasına uğradım az önce," dedi, "İsa'dan biraz endişeliyim."

"Babamla birlikte bağladık onu dün. Sorun olmamalı."

Jane neredeyse boğulacaktı, lokması ters gitti. Bir Clayton P.'ye, bir de Polis'e baktı. "İsa'yı mı bağladınız?" diye sordu şaşkınlık içinde. "Özür dilerim ama İsa'nın golf sahasında ne işi var? Lütfen, Tanrı ile golf oynuyordu gibi pis bir şaka yapmayın."

Stony, kıkır kıkır güldü. Polis'in bakışlarından, Jane bir şeylerin değiştiğini fark etti. Polis amirinin de etten kemikten bir insan olduğuna yemin edebilirdi. Stony, kardeşine baktı. Clayton P. gülmüyordu. "Bayağı esprili bu," dedi sanki kadın orada değilmiş gibi.

Clayton, çöreklerinden kafasını kaldırdı. "İsa'nın heykeli, altı metre boyunda."

"Golf sahasında mı?"

Clayton P. gözlerini kapattı ve sohbet ona şiddetli bir baş ağrısı vermiş gibi başparmağı ile şakaklarını ovuşturmaya başladı.

"Minigolf sahası," dedi Stony.

Clay ellerini masaya vurdu. "Biliyor musun?" dedi acı, öfke ve Jane'in tanımlayamadığı bir şeyle dolu kaba bir sesle. "İnşallah bugün seller boşalır da Nuh'un Gemisi yüzer gider, Musa boğulur, Yunus Peygamber'le balina da gerisin geri denize yollarını bulurlar."

Jane bir dilim kızarmış jambon daha attı ağzına.

"Nuh'un Gemisi de mi var?" diye sordu lokmasını çiğnerken.

"Doğal boyutlarında," dedi Stony. "Tanrı İçin Golf, kasabanın tek turistik atraksiyonu."

"Tanrı İçin Golf mü?" diye sordu Jane ve sırayla ikisine de merakla baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanrı için değil, Tanrı'ya karşılık vermek için oynamak," dedi Clayton P. "Ve de turistik atraksiyon değil, turistik utanç. Maalesef, o yerin sahibi babamız."

Polis amiri küçümsercesine, "İşte buna âmin derim," diye homurdandı.

Clayton, "Demek gitmelisin, öyle mi?" diyerek konuyu değiştirdi.

"70 numaralı yolu sel basmış. Gün boyunca daha fazlası bekleniyor."

"Yardım falan istersen haber uçur. Dükkânda olacağım," dedi Clayton P.

"Herhalde batarya ve jeneratörlerle biraz ilgilenmem gerekecek rüzgâr dinince. Anneme ve çocuklara göz kulak ol, tamam mı?"

Clayton P. onayladı başıyla. Polis dönüp kadına baktı yine. "Wanda Jane, ha?"

"Kısaca Jane."

"Dün gece dokuz buçuk otobüsüyle Atlanta'dan geldin, öyle mi?"

Jane evet der gibi başını salladı. Nereden biliyordu ki bunu?

"Umarım buralara zarar vermek gibi bir niyetle gelmedin."

"O ne demek oluyor?

Omuzlarını silkti Stony. "Adını bir kasırgaya vermiş kadının teki, fırtına gibi kasabaya esip gelir gelmez bir manevrayla Clay'i Peach Blossom Motel'e atmayı becerirse benim açımdan bu bir bela işaretidir." Jane'e doğru eğildi. "Ve ben, kasabamda bela istemem."

Son sözlerini söylemiş, topukları üzerinde dönüp kapıya yürümüştü.

Jane, Clayton P.'ye baktı. "Demek beni böyle düzelteceksin, ha?"

"Sanırım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kasırganın ismi gerçekten Jane mi?"

"Son günlerde nerelerdeydin kızım? Haberin yok mu?"

"Georgia'dan otobüse binmiştim," diye açıkladı kadın. "Aramızda kalsın ama 'Jane' bir kasırgaya verilmiş en aptal isim bence. Kasırgaya, Chantal ya da Jezebel gibi egzotik bir isim yakışır. Jane fazla basit kaçıyor, kimsenin ciddiye alacağı bir isim değil. Kasırgayı ciddiye almamak da büyük bir hata olabilir."

Adam bakışlarını kahve fincanından kaldırıp kadına baktı. Gözlerinde tuhaf bir ışık vardı. Ağabeyinin gözlerinin aksine, Clayton'un gözleri donuk değildi. Yakından bakınca, gün ışığında hiç de gri durmuyorlardı. İçlerinde rengârenk benekler ışıyan, soluk yeşil gözlerdi bunlar. Bir önceki gece onu adamın kollarına çeken o gözlerdeki kıvılcımlar değil miydi? Kadın bakışlarını adamın ağzına doğru kaydırdı ve orada kalakaldılar. Öpüşmelerinin anısı canlanıverdi. Keşke bir Alzheimer krizi gelse de unutsam, diye geçirdi içinden. Maalesef, hafızası çok güçlü ve öldüresiye doğruydu.

"Bilemem," dedi adam o ağdalı konuşmasıyla. "Senin de pek basit biri olduğun söylenemez."

Ancak yarısı yenmiş kahvaltı tabağına indirdi bakışlarını Jane. Bir zamanlar çok yalın, hatta sade bir Jane'di. O münasebetsiz, kafası karışık kızdan kaçmıştı. Hâlâ da kaçmaya devam ediyordu.

Clayton P. kendi kendine güldü. "Belki de kasırgaya Jane adının verilmesi bir işarettir," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Adamın gözlerinin içi karardı biraz ve kırıntılarla dolu tabağına baktı. "Dün gece Dottie'nin Barı'na doğal bir afet gibi girdiğini itiraf etmeliyim." Parmağının ucuyla bastırıp kırıntının tekini ağzına götürdü. Kırıntıyı parmağından almak için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dilini çıkardığında, Jane içinden alevlerin fışkırdığını hissetti.

"Peki," dedi Jane hafif bir iç çektikten sonra, "bu şirin kasabanın bir gazetesi var mı?"

"Yok ya. Buradakilerin çoğu *Times and Democrat* okur. Orangeburg gazetesidir. Neden sordun?"

Jane elinden geldiğince tatlı tatlı gülümseyerek, "İş ilanlarına bakmam gerekiyor," dedi. İyi ki de gülümsemişti, çünkü adamın tepesi atmış gibiydi.

"Bana bak kızım, uyan artık. Deniz seviyesinden ancak birkaç metre yüksekte, dümdüz bir kara parçası üstündeyiz. Jane Kasırgası yüz mil ötede patlasa bile, buraya yaklaşık 40 kilo yağmur dökeceği biliniyor. Daha gün kararmadan elektrikler kesilecek, yolların yarısını seller götürecek ve ağaçlar devrilecek. Hiç kimsenin –adam Jane'e doğru iyice eğildi– ama hiç kimsenin, bugün iş görüşmesi yapacak keyfi olmaz."

Bu dehşetli beklentiler karşısında, kendini toparlaması gerekiyordu kadının.

"Gerçekten de bardağın yarısını boş gören türden birisin sen, değil mi?"

Adam gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve dışarı üfledi.

"Pekiii," dedi gözlerini açıp. Sanki kadın geri zekâlıymış gibi tane tane konuşarak, "Pozitif düşünmeye özen göstermeni anlıyorum, ama..." Sesi yükselmişti. "Kasırga dediğin, kahrolası bir doğal afettir."

"Annem, her şerde bir hayır vardır derdi," diye ekledi kadın. "İyi tarafından bak olaya; her ne kadar neden öyle olmasını istediğini anlayamasam da, belki kasırga Tanrı İçin Golf'un sonunu getirecek. Hâlbuki Tanrı İçin Golf milli servet ya da dünyanın sekizinci harikası gibi bir şeye benziyor."

Adamın yanağındaki kaslardan biri seğirdi. "Tanrı için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Golf, kasabada süregelen bir alay konusudur. Öyle bir yerdir ki insanlar oraya sadece benle ve akrabalarımla alay etmek için gelir. Ve bu, nesillerdir böyle devam ediyor."

"Nesillerdir derken?"

"Öyle işte. Bir zamanlar buradaki toprakların hemen hepsi dedelerime aitti. Toprak büyük bir ekim alanının parçasıydı. Dedemin dedelerinden bilmem hangisi, İç Savaş'tan döndüğünde tarlayı pokerde kaybetme gafletinde bulunmuş. Rivayete göre Tanrı'dan af dileyip ailesine meleklerin bakması için özel bir ricada bulunduğu bir not bırakıp intihar etmiş. Tabii, ailesini beş parasız bıraktığını da eklemeliyim. Her neyse, o zamandan beri, dedelerim hep eksantrik insanlar olmuşlardır. Büyükbabam, Tanrı İçin Golf sahasını inşa etmiş, babam orayı işletiyor ve düzenli olarak meleklerle sohbet ettiğini iddia ediyor. Hugo Kasırgası, sahanın kılına bile dokunmadı, ama Jane Kasırgası Tanrı İçin Golf'ü yok edecek olursa, adam kahrolur."

"Sahi, baban meleklerle mi konuşur? Gerçekten mi? Ne güzel."

"Hiç de değil. Devlet memuru Rhodes'un Tanrı'ya bıraktığı o tuhaf intihar notundan beri, her nesilde en az bir Rhodes kafayı yemiş ve meleklerle konuşmaya başlamıştır. Aile laneti gibi bir şey. Eğer başarırsak ben, iki erkek kardeşim ve kız kardeşim bu lanetin üstesinden geleceğiz."

"Sahiden inanıyor musun? Senin gibi negatif bir insanın herhalde..."'"Evet, ailemin soyundan gelen ciddi bir akıl hastalığı problemimiz var. Ama üstesinden geleceğime inanıyorum."

"Çok olumlu bir yaklaşım kanımca. Hugo Kasırgası'nın Tanrı İçin Golf sahasına zarar vermemesi de Evren'in onu kolladığını göstermiyor mu? Hiç düşünmedin mi bunu? Bence, meleklerle aranızda iletişim hattı olması çok pozitif bir şey."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Meleklere inanır mısın gerçekten?"

Önemsemiyormuş gibiydi kadın. "Metaforik olarak, yani mecazi anlamda Evren'in güçleri ile temas kurmanın çok enteresan olduğunu düşünürüm."

"Kaçıksın sen. Babam da öyle. Ben de öyle olmayacağım." Kadının tabağına çevirdi gözlerini. "Bitirdin mi kahvaltını?" diye sordu besbelli konuyu değiştirmek için.

Jane tabağına baktı. Hepsini yiyememişti. "Evet, ama kalanları paket yapıp götürebilir miyim acaba? Kim bilir bir daha ne zaman yemek yiyebileceğim."

"Merak etme. Otobüsler çalışıncaya kadar besleyeceğim seni. Gidelim hadi."

"Yok, olmaz."

"Olmaz mı?"

Başını hayır der gibi salladı kadın. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim ama buraya kadar. Dostluğumuz burada sona eriyor."

Clayton P.'nin gözlerinde bir ışık yanıp sönmüştü. "Fırtına giderek artacak, farkında değil misin? Kalamazsın buralarda."

"Nedenmiş o? Özgür bir ülkede yaşıyoruz."

Adam eğildi ona doğru. "Çünkü meteliksizsin, giysilerin ve kalacak yerin yok. Şimdi kalk ayağa."

"Kımıldamıyorum. Beni zorlayamazsın."

Adam kolundan kavradığı gibi Jane'i hızla oturduğu yerden yukarı çekti. Böylesi kaba bir güç kullanması, kadının yüreğini ağzına getirmişti. Kurtulmaya çalıştı ama adam yüzünü onunkine yakınlaştırdı. "Sen fırlamanın tekisin, biliyorsun değil mi? Biri seni kollamalı."

"Bırak beni!" diye bağırdı Jane. Kimsenin onu kollaması gerekmiyordu. Babası yeterince kollamıştı gençliğinde. İstemi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Bütün içgüdüleri, kaçması gerektiğini bağırıyordu. Kaçmalıydı, hem de hızla.

Kendisini adamın kıskacından kurtarmaya çabaladı. Adam onu salar salmaz, tazının kovaladığı bir hayvan misali hızla kapıya koştu. Ne fırtına ne de asılı duran yağmurluk umurunda bile değildi. Tek istediği, hızla uzaklaşmaktı adamdan.

Kendi başına yaşayan bir kızın içgüdüleri kaçmanın zamanı geldi diyorsa mutlaka kaçmalıydı. Güm diye kapıya vurup açtı. Dışarı fırlaması ile birlikte, bir rüzgâr ve su duvarı çarptı suratına... Yani... Kasırga.

Hiç kuşkusuz, adaşı olan fırtına, aklını başına devşirsin diye karmakarışık kafasına öfkeyle vuruyordu. Yağmur ve rüzgâr duvarının içinden Clayton P. belirmese, onu güçlü ve nazik kollarıyla sarmış olmasaydı Jane Kasırgası Jane'i öbür dünyaya gönderebilirdi.

Adam öyle devasaydı ki iri gövdesi ile rüzgârı tamamen engelliyor ve kendisini dövüp yumruklayan doğal güç bile onu yerinden kımıldatamıyordu.

"İyi misin?" Yağmurdan sırılsıklam olmuş yüzü, kaygılıydı. Jane'in kapıldığı korkunç paniği anında yok etti. Ve başka bir şey daha yaptı; alkol oranı yüksek bir içkiyi devirmiş gibi, içini ısıttı Jane'in. Midesinden gövdesinin her bir zerresine alevler yayılmıştı. İki dakika önce ödünü patlatan bu dev yapılı adam, nasıl oluyordu da içini böyle ısıtabiliyordu? Hiç de hayra yorulacak bir işaret değildi bu. Ürkütücüydü.

O an, adamın güçlü ellerinin dokunuşu ile buz kesmişti. Yine de iyiyim der gibi başını salladı.

Yağmur ve rüzgârın uğultusu arasından, "Korkuttuğum için üzgünüm," dedi Clayton P. Yüzündeki pişmanlık ifadesi çok samimiydi. Kadını kolundan çekti ve birlikte yürümeye başladı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lar. Jane adamın güçlü koluna asılmış ilerlerken hem Clay Rhodes'un kasırgayla birlik olup hayatını darmadağın etmek üzere komplo kurduklarını, hem de bu aygır gibi adamın tropik fırtınayı bile alt edecek kadar inatçı olduğunu düşünüyordu.

Her iki durumda da mesajı almıştı: Evren de, Jane Kasırgası da "adamla git" demek istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 4

Haley Rhodes, büyükannesinin mutfağının köşesinde, küçük, pembe salıncaklı sandalyesinde oturuyordu. Dünyada en çok sevdiği sandalye buydu. Dedesine pembeye boyamasını söylemiş ve dedesi de onu kırmamıştı. Evde, ona tamı tamına uygun tek sandalye buydu.

Büyükannesi genellikle sandalyeyi kapının önündeki verandaya koyardı ama kasırga yüzünden sağanaklar boşaldığı için büyükanne sandalyeyi mutfağa taşımıştı. Haley, büyükannesinin telefon konuşmasını dinlerken büyükannesinin kedisi Priscilla, Haley'in kucağında kıvrılmış yatıyordu.

"Çok eminim Lillian. Clay fahişenin tekiyle Peach Blossom Moteli'ne gitmemiştir. Ben oğlumu bundan daha iyi yetiştirmişimdir, bilirsin," diyordu büyükannesi. Bir şeye kızdığı zaman sesi duygusuz çıkardı. Hattın öteki ucundaki Bayan Lillian Bray, Lizzy'nin pazar sabahları gittiği kilise okulunun öğretmeniydi.

Haley, nedenini bilmiyordu ama geceyi Peach Blossom Motel'de geçirmenin kötü bir şey olduğunu biliyordu. Bayan Bray'in oraya gidenlerle ilgili konuştuklarını duymuştu. Bayan Bray, iyi bir kız öyle bir yerin kapısından bile bakmaz, demişti. Fahişenin ne olduğundan pek emin değildi ama onun da iyi bir şey olmadığı belliydi.

Prissy usulca mırlıyordu. Bir kedi olduğu için, Clay

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Amca'nın ne yapmış olduğu Prissy'nin umurunda değildi ama süpürge dolabının köşesinde duran melek korkunç bir şeyler duymuş olmalıydı ki ağlamayı kesmişti.

Genelde mutlu değildi melek. Haley'in kilise okulu kitabındaki melekler gibi yukarıda, cennette kanatlarıyla uçacağına bu melek hep ağlıyordu, kimi gece de yüksek sesle. Haley ona Kederli Melek adını takmıştı. Kederli Melek'in hıçkırıkları, babasını veya Haley'in ablası Lizzy'yi asla uyandırmazdı çünkü onlar Kederli Melek'i ne görür ne de duyarlardı.

Bir keresinde Lizzy onu melekle konuşurken yakalamıştı. Lizzy o kadar alay etmişti ki Haley melek kadar çok ağlamıştı. Sonra babası, Haley'e kızmış ve tatlısını yemeden yatağa göndermişti.

Her neyse, o zamandan beri Haley büyükler etrafta olduğunda melekle konuşmamaya özen gösteriyordu. Melek, Haley'in sırrıydı.

"Lillian," dedi büyükannesi telefona, "Ike'ın romatizmasının artık org çalamayacak kadar azdığını pekâlâ biliyorsun. Emeklilik programından çıkmak istediğine hiç inanmıyorum. Koronun da onun emeklilikten çıkmasını istediğine hiç inanmıyorum. Hem ne olmuş yani Clay azıcık hata yapmışsa, dinimiz affetmesini bileceksin demiyor mu? Unuttuk mu?" Büyükannesi duvara yaslanıp kızgın olduğu vakit yaptığı gibi alnına düşen saçını üfledi. Şu anda gerçekten çok öfkeliydi. Öfkeli ve güzel.

Kes Kıvır Güzellik Salonu'nun sahibi olduğundan büyükannesi her zaman güzeldi. Haley etraftakilerden, büyükannesinin Son Şans Kasabası'nın, hatta belki tüm Allenberg İlçesi'nin en iyi güzellik uzmanı olduğunu duymuştu.

Bayan Bray konuşurken büyükannesi telefonu kulağından uzaklaştırıyordu. Haley, Bayan Bray'in bağırtılarını duyuyor ama ne söylediğini anlayamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Derin bir nefes aldıktan sonra büyükannesi yeniden telefona konuştu: "Şimdi de Stone'la başlama. Dün gece Clay'in yaptığını düşündüğün şey her neyse herhangi bir ilgisi yok onun. Sen de bal gibi biliyorsun. Hele hele Stony neden pazarları kiliseye gitmiyor diye nutuk atma bana. Oğlan zaten dertli, her ikimiz de biliyoruz."

Büyükannesi, babası "Stone"un adını söyler söylemez melek gerçekten ama gerçekten ilgilenmiş ve öne doğru bir adım atmıştı. Haley de ilgilenmişti çünkü Bayan Bray korkutuyordu onu ve herkes gibi o da Bayan Bray'in babasından pek hoşlanmadığını biliyordu.

Büyükannesi, babası diğerleri gibi kiliseye gitmediği için Bayan Bray'in bozulduğunu söylerdi hep. Büyükannesi ise babasının, annesi yüzünden üzgün olduğunu ve bundan ötürü kiliseye gitmediğini söylerdi. Haley, belki annesi İsa ile yaşamaya gittiği için babasının Tanrı'ya kızdığını ve bu nedenle meleğin üzgün olduğunu düşünüyordu.

Haley, annesini hiç mi hiç hatırlamıyordu ama ikinci sınıftaki diğer bütün çocuklar gibi o da bir annesi olsun çok istiyordu. Belki babası da bu yüzden üzgündü.

"Lillian, izin ver nalbura kadar gidip şu kıza bakayım ve Clay ile konuşayım." Karşı tarafı dinlerken büyükannesi mutfak penceresinden dışarıyı seyrediyordu. "Sözüm söz, sana her şeyi rapor edeceğim. Makul bir açıklaması olduğundan eminim. Clay iyi bir Hıristiyandır, Lillian. Kiliseyi küçük düşürecek bir şey yapmaz, asla." Büyükannesi Bayan Bray'i dinlemek için durakladı. "Tamam, tamam, hemen seni arayacağım. Hoşça kal şimdilik."

Telefonu güm diye çarpıp kapadı ve "Kadının dedikleri doğruysa, yemin ederim Clay'i doğduğuna pişman edeceğim," diye mırıldandı büyükannesi. Allaha şükür, tabakları fırlatmı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Büyükannesinin tabak çanak kırmaya başlaması, bela geliyor demekti.

Bir kez daha çaldı telefon ve büyükannesi iyi kızların asla söylememeleri gereken bir kelime söyledi.

Ahizeyi kaldırdı. "Ay, merhaba Miriam. Evet, Lillian'dan duydum az önce."

Haley arayanın Bayan Miriam Randall olduğunu anlamıştı. Bayan Randall gerçekten çok ama çok yaşlıydı ve ancak bastonla yürüyebiliyordu ama Bayan Bray kadar korkunç değildi.

"Ne diyorsun?" dedi büyükannesi. Çok şaşırmış gibiydi.

Haley, Prissy'yi okşamaktan vazgeçti çünkü Melek başını sallamıştı ve bir dakika için gülümsedi. Melek hayatta gülmezdi.

"Bak bu her şeyi değiştiriyor, değil mi?" Büyükanne durdu biraz ve dinledi karşı tarafı. İkinci kez konuştuğunda daha mutlu gibiydi: "Miriam, sana müteşekkirim. Derhal nalbura gidip kendim bizzat kontrol edeceğim. İşim bitince seni ararım."

Bu sefer telefonu daha nazikçe kapatmış ve nihayet, Haley'in hâlâ odada olduğunu anımsamıştı. Haley'in duymaması gereken bazı şeyleri dinlediğini fark eden büyüklerin attığı bakışlardan birini fırlatmış ve gülümsemişti ona.

"Hadi tatlım, gidip biraz Betsy Maxwell ile oynasan nasıl olur?" diye sordu büyükannesi.

Derin bir iç çekti Haley. Büyükannesi asla onun Clay Amca'yı nasıl doğduğuna pişman ettiğini görmesine ve asla Peach Blossom Motel'in kapısından içeri bakan bir kızla tanışmasına izin vermeyecekti. Hele hele, "fahişe" kelimesinin ne olduğunu, asla söylemeyecekti.

Haley sıkışıp kalmıştı. Bu yağmurlu günü aptal Betsy Maxwell ile Barbie oynamak ve Kederli Melek'in bitmez tükenmez mırıldanmalarını dinlemekle geçirmek zorundaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Clay, Lovett's Nalbur'un tezgâhının arkasında bir taburede oturmuş, selobantla cam pencereye yapılmış artı şekillerinin aralıklarından, dışarıdaki sağanağı seyrediyordu. Son Şans Kasabası'nın tek meydanı Palmetto Bulvarı'nı seller götürüyor, cadde bir ırmağa benziyordu. Kasabanın tek trafik lambası uçurtma gibi dans ediyordu rüzgârdan. Şu ana kadar elektrikler kesilmemiş ve yüz yıllık binanın çatısından içeri hiç su sızmamıştı.

Ray Betts, meşe kaplı yer döşemesi üzerinde, sabahtan beri belki yüzden fazla kezdir süpürgeyi itekleyip duruyordu. O sabah Clay ve Ray dışında hiç kimse işe gelmemişti. Ray, perşembe günü olduğu için gelmişti çünkü perşembeleri çalışması gerektiğini biliyordu. Clay de hava şartları ne olursa olsun Ray'in işe geleceğini bildiği için oradaydı. Pete Amca, Arlene Teyze ile birlikte Minnesota'daki Mayo Kliniği'ne gitmiş, Arlene'nin ilk evliliğinden oğlu kuzen Alex ise işe gelmeye tenezzül etmemişti. Gelmemiş olması bir lütuftu aslında, çünkü Alex işe yaramaz adamın tekiydi.

Ağustos ayında Pete Whitaker'a kanser teşhisi konulduktan hemen sonra, Alex Son Şans'a geri dönmüştü. Alex'in hesabına göre, Pete ölünce dükkânı annesine, yani Arlene'e bırakacaktı. Alex, aslında bir Lovett olduğu ve dükkânı otuz yıl önce kendi öz dedesi Pete'e sattığı için, süresi dolup Pete kanserden öldüğünde dükkânın kendisine kalacağını varsayıyordu.

Yeni atanmış patron sanki kendisiymiş gibi, Lovett's Nalbur dükkânında bir tavuskuşu edasıyla kasıla kasıla gezinirdi Alex Lovett. Herkesin sinirine dokunurdu. Pete öldüğünde kapıya koyacağı ilk çalışanın Ray olacağını şimdiden beyan etmişti.

Sonuç olarak, Alex'in işe gelmediği her gün, Clay'in onunla başını derde sokmadığı başka bir gün demekti, bu yüzden ken-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dini kârlı sayıyordu. Clay kavgadan nefret ederdi ama Alex ile kavga kaçınılmazdı, er ya da geç.

"April'e bir göz attım. Hâlâ kanepede uyuyor," dedi Ray, Clay'i rüya âleminden yeryüzüne indirerek.

Ana kasanın hemen yanında oturmakta olduğu taburede, ağırlığını diğer tarafa verdi Clay. "Sana dedim ya Ray, onun adı Jane, April değil."

"Hayır, Clay. April o."

Clay dışarıdaki fırtınaya dikti gözlerini ve Pete'in eski kanepesinde uyuyan kadını veya Ray onu April sanmaya devam ederse başlarına gelebilecekleri düşünmemeye çalıştı.

Hayatında yapacağı son şey olacaksa bile, kadını ilk otobüsle bu kasabadan uzaklaştırmayı aklına koymuştu. Sonra kendi hayatını düzene sokacaktı. Az biraz olgunluk ve denge gerekiyordu. En eski dostu Ray'e dönüp, "Sence Allenberg İlçesi'nde toplam kaç kadın vardır?" diye sordu.

"Sekiz binin biraz üstünde."

"Nasıl hesapladın?" diye homurdandı Clay.

"Çünkü 2000 sayımına göre ilçede 16,658 kişi yaşıyordu ve yarısından biraz fazlası kadındı," diye karşılık verdi Ray, oyuncak bebek gibi kafasını sallayarak. Clay kahkahalarla güldü. Nüfus sayım verilerini ver Ray'e, onlara bakarak ülkedeki bütün kadınların sayısını çıkarsındı.

Ray, Rice Üniversitesi'nde tam burslu okuyan bir matematik dehasıydı on yedi sene öncesine kadar. Üniversitenin son senesinde geçirdiği korkunç kaza muhteşem beynini dağıtmıştı. Mantığını, dengede kalma ve duygularını denetleme becerilerini darmadağın etmiş ama onu gereksiz sayıları ezberleme ve en karmaşık hesapları akıldan yapma gibi olağanüstü bir yetenek sahibi yapmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunların kaçı bekârdır acaba, merak ediyorum," dedi Clay.

"Tam olarak bilemiyorum ama tahminim on sekizinden büyük ve kırk yaşından küçük iki bin sekiz yüz kadar kadın olmalı."

Clay kafasını salladı. "Bu sayıya nasıl vardığını hiç sormayacağım. Sana güveniyorum. Bayağı büyük bir rakam bu, Ray, ne dersin?"

"Öyle, ama çoğu evli."

"Peki, bunların kaçı evlenmeye uygun sence?"

"Yüzde yirmiden azı. Sadece bir tahmin bu." Uzun saplı süpürgesinin üzerine abandı Ray. Çok düşünceli görünüyordu, en azından düşünceli olabileceği kadar. "Bak, şu an aklıma bir şey geldi," dedi. "Yalnızca beyaz kadınlarla mı ilgileniyorsun, yoksa bütün kadınlarla mı?"

"İyi sordun." Clay yağan yağmura bakarak Nashville'i ve orada tanıdığı kızı, Sharie'yi anımsadı. Hey gidi günler, nasıl da gönlünü kaptırmıştı yirmi beş yaşındayken. Anne ve babası onu evlatlıktan reddetseler bile Sharie gibi bir kadınla gözünü kırpmadan evlenirdi. Olgun, kendine yeten, matrak ve zeki ve... Başka birine âşık. Hayatının öyküsü.

"Sadece beyaz kadınlar desek, kaç var dersin?"

"İki yüz doksan dört, tabii memleketteki kadınların yüzde yirmisinin bekâr olduğunu varsayarsak."

"Sence yüzde yirmisi mi bekâr?

Ray kim bilir, der gibi omuz silkti. "Kaçının bekâr olduğunu bilmiyorum. Nüfus sayım bürosu bunu yayımlamıyor."

"Demek ki ilçede iki yüzden fazla bekâr beyaz kadın olduğuna göre, bir tane bulabilir ve evlenirim belki."

Ray başını aşağı yukarı sallayıp ahmak ahmak sırıttı.

"Kız mı arıyorsun, Clay?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clay homurdanarak, "Hayır, evlenecek kadın arıyorum," dedi.

Ray süpürgesini itekledi. "Kendine bir eş arıyorsan, Bayan Miriam Randall'la konuş. İlçedeki tüm bekâr beyaz kadınları tanıdığına eminim."

İşte buna kahkahalarla gülmeye başladı Clay. Dash'in teyzesi Miriam Randall, Allenberg İlçesi'nin en ünlü çöpçatanı olarak bilinirdi. "O kadar da çaresiz değilim," dedi. Dün gece başına gelenler düşünülecek olursa kendisiyle inceden inceye alay ediyordu. Ama evlenilecek bir kadın bulma arzusunun, abazanlığıyla herhangi bir alakası yoktu ki. Yalnızlıkla alakası vardı. Aradaki fark çok büyüktü.

Ray tezgâha dayadı süpürgeyi. "O zaman sana tavsiyem, bir liste yap."

"Liste mi?"

"Evet ya, bildiğin liste."

"Nasıl bir liste?"

Ray başıyla kasanın yanındaki çizgili kâğıt bloknotuna işaret ederek, "Ver onu bana," dedi. Clay marangoz kalemi ile birlikte bloknotu uzattı. Kâğıdın birini kopardıktan sonra Ray üstüne uzun çizgiler çizmeye başladı. Kaleme birinci sınıf öğrencisi gibi sıkı sıkı asılıyor, büyük çaba sarf ettiği için yüzü kırışıyordu çünkü geçirdiği kaza Ray'in ince motor becerilerini de etkilemişti. Çizgileri düzensizdi.

En yakın dostunun kalem tutmak gibi basit bir iş için bile böylesine mücadele vermesi, içini acıtıyordu Clay'in. Ya başka yöne bakmalı ya da sınır tanımayan bir duygu seliyle boğuşmalıydı.

Ray, Clay'in hayatındaki en önemli dönüm noktalarının her birini paylaşmıştı. Sekiz yaşındayken evinin arka bahçesinde araba yarışı oynarlardı. Annesinin evinin arkasındaki meşe ağacının üstünde tahta bir ev inşa etmişlerdi. Clay'in küçük kar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

deşi Tulane'in düştüğü ve neredeyse öldüğü ev, işte o evdi. Edisto Nehri'nin oralarda ilk biralarını ve ilk sigaralarını içtiklerinde on üç yaşındaydılar. On dört yaşında korsan bir *Playboy* dergisinin sayfalarını çevirmişler, on altı yaşlarının yazında ilk prezervatif kutularını satın almak üzere eczaneye birlikte gitmişlerdi.

"Tamam," dedi Ray. "Şimdi aklımıza gelen bütün kadınların listesini yapalım." Biraz durakladı. "Hah işte, buldum bir tane. Dottie Cox."

"Yok canım, o kadın biraz yaşlı, Ray."

Ray tınmadı. Listenin ilk kolonuna Dottie'nin adını yazdı. "Tamam," dedi yüksek sesle. "Şimdi de Dottie'nin meziyetlerini yazacağız."

"Hay, hay. Kadının altın gibi bir kalbi var doğruya doğru."

Ray ikinci kolona "altın gibi kalp" yazdıktan sonra, "harika göğüsler" sözcüklerini ekledi.

"Yapma Allah aşkına."

"Neden? Müthiş göğüsleri var. Hem sen o şiiri okumadın mı?"

"Hangi şiiri?"

"Hani internette dolaşıyor, mükemmel kadınla ilgili olan."

"Hayır, okudum diyemem. Bana bak Ray, sen çok takılıyorsun internet sitelerine."

"Olabilir, neyse, şiire göre mükemmel kadın sağırdır, dilsizdir, seks yapmaya bayılır, güzel göğüsleri vardır ve bar sahibidir. Hem de erkeğini ava ve balığa göndermeye bayılır."

"O bir şiir değil ki."

"Biliyorum ama ne önemi var? Kabul et, mükemmel kadın böyle olmalı, değil mi? Dottie'de hemen hemen hepsi var. Güzel göğüsleri var, barı var ve Bubba Lockheart dediğine göre çok iyi balık avlıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dottie'nin kolonuna birkaç not çiziktirdi Ray.

"Yeter artık. Dottie, anam olacak yaşta. Ben aile kuracak bir kadın arıyorum. Hem, sana kadınları böyle nesneleştirmenin iyi bir şey olmadığını söylemediler mi?"

Halbuki gerçeği söylemek gerekirse on altı yaşındayken geceleri Ray ile birlikte oturup saatlerce kadınları nesneleştirirlerdi. Dün gece, Jane üzerinde o daracık, kısa bluzla Dottie'nin barına girdiğinde kendisi de kadını nesneleştirmemiş miydi? Hatta not vermek gerekirse Wanda Jane Coblentz'in göğüsleri on üstünden on bir çekerdi.

Ray kafası karışmış gibi, "Nesneleştirmek mi?" diye sordu.

"Boş ver." Clay dışarıdaki yağmura döndü ve Jane'nin göğüslerinin anısını silmeye çalıştı aklından. Başaramadı. "Liste istemez Ray, tamam mı?"

"Yok, iyi bu ama bütün değişkenleri sıralayıp tabloyu genişletmem gerek. Dotty'nin ne kusuru var?"

"Yaşı büyük."

"Güzel," dedi Ray ve derhal kaydetti. Sonra, kalemin ucunu emmeye başladı. "Bir kız daha buldum. Betty Wilkins'e ne dersin?"

"Hadi oradan Ray. O kız..." Söyleyecekleri Ray'in kalbini kırabileceğinden cümleyi tamamlamadı. Hayatı pembe diziler ve *People* dergisinden ibaret kızlar size göreyse Betty fena sayılmazdı.

"Ama Clay, kızın güzel göğüsleri var. Barı yok, fakat çok güzel yemek pişirir. Sen hiç yaptığı turtalardan yedin mi?"

"Hayır. Hem, Kountry Mutfağı'ndaki turtaları o yapmıyor, o sadece servis yapıyor."

"İyi de ben kilisenin sosyalleşme toplantısında tattım onun turtalarını. Bence Betty, Son Şans Kasabası'nın en güzel genç kızı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Betty, genç kız değil. Koyma listeye onu. Üstelik annem Betty'yi Stone'a yapmak istiyor, ona uygun deyip duruyor." Annesi hayal kuruyordu tabii, çünkü Stone'un Betty'yi bir duvar kadar aptal bulduğundan emindi Clay.

Ray çok ilgilenmişti. "Peki, sence Stone ister mi Betty'yi?"

"Dünyada istemez. Ama sen yine de ismini koyma listeye."

Ray hiç aldırış etmeden Betty'nin adını listeye yazdı. Meziyetler kolonuna, "Son Şans'ın en güzel kızı", "harika göğüsler" ve "harika turtalar" diye ekledi. Kusurlar kolonuna "Stony'nin kızı" yazdıktan sonra, bar sahibi olmadığı, ne sağır ne dilsiz ne de aptal olduğu gibi işaretler çizdi.

Aptal olup olmadığı tartışılabilirdi.

"Stony'nin kızı değil o," dedi Clay. "Annem ve kilisedeki diğer hanımlar sürekli aralarını bulmaya çalışıyor, dedim. Başaramayacaklar oysa. Sen farkında değilsin belki ama ağabeyim karısının ölümünü hâlâ atlatamadı. Betty ile ilgilenmez." Sanki Stony öyle bir kadına ilgi duyabilirmiş gibi. Sanki bir daha herhangi bir kadına ilgi duyabilirmiş gibi.

"Yazık ya. Betty gerçekten iyi bir kız Clay. Bence mutlaka dikkate almalısın onu. O yüzden yazdım adını listeye."

"Bitsin artık Ray. Liste yapmaya son verelim."

Ray yılmamaya kararlıydı. "Buldum işte Clay, mükemmel kadını buldum." Listeye eğilip, ilk kolona April'in adını yazdı.

"Tanrı aşkına Ray, April gerçek biri değil ki."

"Elbette gerçek. Mükemmel biri ve üstelik şu anda Pete'in odasındaki kanepede uyuyor." Sanki içeride uyuyan Pamuk Prenses veya Kül Kedisi'ymiş gibi söylüyordu bunu. Sanki prensinin gelip onu öpüp uyandırmasını bekliyormuş gibi.

"Kaç kere diyeceğim sana yahu, kanepede uyuyan kadın April değil, Jane. Kimsenin karısı olamayacak kadar genç ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muhtaç, kasabadan sadece geçiyor. Pazar gününe kadar gitmiş olacak."

Listeye April'in adını yazarken Ray kafasını iki yana salladı. Meziyetleri kolonuna, "mükemmel kadın" ve "harika göğüsler" sözcüklerini yazdı. Kusurlar kolonunu boş bıraktı. Başını kaldırıp, "Biliyor musun, listeyi tamamlamak için ona birkaç soru sormam gerekecek. Ne dersin Clay, acaba bir barı var mıdır?" diye sordu.

Clay'e fenalık gelmişti. Derin bir of çekti ve bloknotu kaptığı gibi, üst sayfasını koparıp buruşturdu avucunun içinde. "Bak oğlum, benim mükemmel kadınım ne sağır ne dilsiz, hem barı da yok. Balığa çıkmayı seviyorsa ne âlâ ama sevmeyen bir kadınla da yaşayabilirim. Bir kadında daha önemli şeyler vardır, bilmem anlıyor musun?"

Kâğıdı çöp kutusuna attı. "Gidip biraz üçüncü bölmeyi süpürsene."

Ray başını aşağı yukarı salladı yine. "Olur Clay. Ne April'i ne de Betty'yi istemiyorsan aptalsın. Eğer bu durum olmasaydı..." dudaklarını birbirine bastırıp durakladı bir an, "biliyorsun... Ben şahsen, asılırdım bu kadınlara."

Clay göğsünün sıkıştığını hissetti ve yutkunamadı bir an. Geçirdiği kaza Ray'in geleceğini çalmış ve ona sadece on yedisinde ne olduğu ile bugün, otuz dördünde ne olduğu arasındaki farkı idrak edecek kadar yetenek bırakmıştı. Normal erkeklerin duyduğu arzuların hepsini yaşıyordu Ray ve işte sorun oradaydı. Clay ve Pete, Ray'in kadınlarla dikkatli olması gerektiğini anlamasını sağlamışlardı.

Ray elinden geleni yapıyordu yapmasına ama Clay hep onun bir gün ya hapis ya da devlet tımarhanesinde sonuçlanabilecek bir belaya bulaşacağı korkusuyla yaşıyordu. Kadınların yapabi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leceği kurnazlıkları anlamaktan aciz olduğu için dün gece gelen Jane onu kolayca avlayabilirdi.

Jane konusundaki ilk izlenimleri yanlış çıkmıştı fakat o kadınla ilgili bilmediği daha pek çok gerçek vardı. Telaş içinde kaçmaktaydı ve çaresizdi. Bunun nasıl bir belaya yol açabileceğini tahmin etmek olanaksızdı.

Ray'in vaziyeti patlak vermeden Jane'i kasabadan defetmeliydi. Jane, April'e tıpatıp benziyordu. Ray ise April'in sadece bir hayal olduğunu unutmuş gibiydi. Ray'in kafasında hayal ile gerçek hep birbirine karışırdı.

"Dinle beni Ray. O kadın April değil. Uzak dur ondan, anladın mı?"

***

Eskimiş deri kanepenin üstünde, Coleman marka uyku tulumunun içine kıvrılmış, yatıyordu Jane. Otuz dört beden bir kamuflaj pantolonu ve göğsünde "Oltanı Al-Levrek Avına Git" yazan kalın, kocaman bir tişört giyiyordu.

Giysileri kasırgada sırılsıklam olmuş bir kıza gerekli malzemeyi tedarik etmede Clay'in üstüne yoktu. Adam, kasetlerini dinleyebilsin de her yirmi dakikada bir kapıdan içeri kafasını uzatan o küçük adam Ray'e aldırış etmesin diye kasetçaları için uzun ömürlü piller bile bulmuştu.

Merak edip de ofis kapısından içeri Clay'in bir kez olsun başını uzatmamış olması, her şeyi anlatıyordu. Adam onu görmezden geliyor, üstüne üstlük, sanki ondan sorumlu olduğunu düşünüyordu.

Jane Kasırgası'nı yamru yumru bir kanepede kazasız belasız atlatmayı beklerken parlak sarı bir yağmurluk ve ona uygun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

renkte pantolon giymiş bir kadın birdenbire daldı odaya ve "Allah Allah, sen de kimsin?" dedi. Yuvarlak yüzünü, permayla zapt edilmiş, isyankâr, kıvır kıvır saçlar çevreliyordu. Kızarmış tavuk dolu koskoca bir hazır yemek kovası tutuyordu elinde.

"Şey, ben Jane."

Kadın, tuhaf şekilde tanıdık gelen yeşil gözleriyle kendisini tepeden tırnağa incelerken Jane toparlanıp ayağa fırladı. Kadının bakışları önce Jane'in üstüne birkaç beden büyük tişörtü, sonra da sandalyenin üzerinden sarkan ıslak kot ceketi ve bluzu üzerinde gezindi.

Bir saniyeliğine sanki dengesini bulmaya çalışır gibi oldu ve sonra kadın içtenlikle gülümseyerek, "Özür dilerim şekerim, senin ödünü patlatmış olmalıyım," dedi. "Ben Clay'in annesi Ruby. Oğluma ve Ray'e yemek getirmiştim."

Aman Tanrım, *annesi!* Boynundaki çürük görünmesin diye tişörtün yakısını çekiştirmemek için zor tuttu kendini Jane. Tanrı korusun, kadın çürüğü görürse kim bilir neler olurdu. Hay Allah, polis amiri ertesi sabaha kalmaz tüm kasaba geceyi Peach Blossom Motel'de Clay'le birlikte geçirdiğini öğrenir, dememiş miydi?

Acaba Ruby biliyor muydu?

"Demek kasırga gibi, senin adın da Jane, öyle mi?" diye sordu Ruby, Jane'i karmakarışık düşüncelerinden çekerek.

"Ya, öyle. Biliyorum, bir belirti olabilir."

Ruby'nin gülüşü iyice yayıldı. Puf puf saçları ve koca gülümsemesiyle Amerika Güzellik Kraliçesi gibiydi. "Soyadın var mı şekerim?"

"Coblentz."

Göz kırptı Ruby. "Alman soyadı mı?"

"Doğrusu hiçbir fikrim yok hanımefendi. Babam Batı Vir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ginia'da maden işçisiydi. Oralarda Alman isimlerine benzeyen çok soyadı vardır," dedi Jane. Clay'in ona bulduğu bilmem kaç beden büyük av kıyafetleri içinde kendisini pis ve pejmürde hissediyordu. Aşk lekesinin üstünü örtmek için karşı koyamadığı bir dürtüyle, nihayet tişörtün boynunu yukarı çekti.

"Ne kadar ilginç." Durakladı bir an Ruby. "Sanırım Lüteriyen olmalısınız öyleyse."

Jane asla anlam veremediği o yabancı filmlerden birinin içine düşmüş gibiydi. İşte orada, dün geceyi beraber geçirdiği adamın annesi dikiliyordu. Sarılarla bezenmiş bir kılık, permalı saçlar ama zevkli makyaj yapmış, tırnakları ustaca manikürlenmiş bir kadın. Ve bu sonradan görme Güneyli kadın tiplemesi, başka soru kalmamış gibi onun Lüteriyen olup olmadığını soruyordu. Nasıl anlatılırdı bu kadına? Ruby'nin kendi inanç modelini anlayacağını hiç sanmıyordu.

"Yok değilim, efendim," diye karşılık verdi.

"Değil misin?"

Hayır der gibi kafasını salladı. "Lüteriyen değilim."

"Baptist?"

Başını salladı.

"Katolik?"

Gülümsedi Jane. "Annem Katolik yetiştirilmişti." Annesinin on yedi yaşında babasıyla kaçtıktan sonra dinden saptığını söylemeyi es geçti nedense. Ruby'nin kiliselerde kendinden geçerek dualar ve şarkılar çığıran taşralı kadınlardan olduğu hissine kapılmıştı.

"Gerçekten mi?" Ruby durakladı. "Biz Episkopalyeniz. İsa'nın Kilisesi'ne mensubuz. Kasabamızda çok hoş Baptist ve Metodist gruplar var ama hiç Katolik yok. Katolik istiyorsan Allenberg'e gitmelisin. Bak, eğer Baptist olaydın, Papaz Michael

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Packard'ın kilisesine mensup olurdun, tam Palmetto'nun göbeğinde Belediye Binası'nın karşısında. Çok hoş bir adamdır." Öne eğildi, sanki bir komplo anlatıyormuş gibiydi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, Papaz Michael'in bizim Papaz Ellis'ten Yüce Tanrımızla daha iyi bir ilişkisi var. Aman, sakın Lillian Bray'e sana bunu söylediğimi söyleme. Bill Ellis, hep günahlar ve ödeyeceğimiz bedeller üzerine vaaz verir. Seni bilmem ama şekerim, insan yorulur Allah'ın her günü cehennem ateşi ve lanet dinlemekten, öyle değil mi ama? Sanırım Episkopalyenler ve Katolikler o bakımdan çok benzeşir."

"Evet, efendim," diye onayladı Jane. Clay'in o ağır konuşmasını, dua çığıran dindar kadınlardan olamayacak kadar ekümenik annesinden almadığı çok aşikârdı. Jane biraz ferahlamıştı. Ruby, elindeki plastik yemek kabını lap diye masaya bıraktı ve yağmurluğunun kancalarını çözdü. Western tarzı, inci düğmeli, beyaz güller işlenmiş denim bir gömlek giymişti.

"Demek fırtınaya yakalandın? Araba arızası mı yoksa?"

"Hayır efendim. Dün gece otobüsle geldim."

Hiç de anne ilgisine benzemeyen bir ışık çaktı Ruby'nin gözlerinde. "Dokuz buçukta, Atlanta'dan?"

Nesi vardı şu otobüsün? Greyhound otobüsü, Columbia'dan ve daha birçok yerden yolcu almıştı. Neden herkes Atlanta'dan geldiğini varsayıyordu?

"Evet, efendim," dedi.

"Kasabada akrabalar mı var?"

Jane hayır der gibi iki yana salladı başını. Ruby sorguluyordu kendisini. Her söylediği Ruby'nin yalnızca İsa'nın Kilisesi cemaatinden arkadaşlarına değil, Baptistler ve Metodistlerden tanıdıklarına da aktarılacaktı.

Ruby'de, taşra dedikoducularının klasik göstergelerinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hepsi vardı. Kasabaya yeni gelenlerle ilgili konuşmaya bayılırlardı. Jane'in sırılsıklam giysilerine baktı. "Ne oldu sana canım, otobüs şirketi valizlerini mi kaybetti?"

"Evet efendim," dedi Jane gözünü bile kırpmadan.

Fesatlık ışıltıları yanıp söndü Ruby'nin gözlerinde. Jane, Clay'in annesinin içine de oğlu gibi aynı dedektörden yerleştirilmiş olduğu hissine kapıldı. Tek bir farkla. Annesi bu apaçık yalanın üstüne gitmiyor, inanmış görünüyordu.

"Hangi rüzgâr attı seni Son Şans'a?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bakın hanımefendi, alın teri ile kazandığım tüm parayı alıp kaçan dolandırıcı, kuş beyinli çakal Woody West'in yirmi bin dolar borç taktığı adamlardan kaçıyorum, üstelik bu borcu ödemezsem beni dayakla ve öldürmekle tehdit ediyorlar.

Ruby'nin gerçeği öğrenmeye hazır olmadığına karar verdi. "İş arıyorum efendim," dedi yüksek sesle.

"Yeteneklerin var mı?"

Vardı bazı yetenekleri. Ne var ki hem özgeçmiş belgesi, hem de Florida Devlet Kozmetoloji Lisansı Wanda Jane Coblentz adınaydı.

Hafifçe öksürdü. "Ben... Şey... Miami'deki Amerika Güzellik Okulu'ndan beş yıl önce mezun oldum ama lisansımı alamadım. Aslında, son senelerde garsonluk yaptım. Dot'un Barı'nda bana göre bir iş olabileceğini duymuştum." Gerçek bu değildi tabii. Aslında güzellik okulunun taksitlerini ödemek için birkaç nahoş iş yapmış, lisansını aldıktan sonra da gündüzleri Best Western Oteli'nin güzellik salonunda, geceleri Karides Evi Lokantası'nda garson olarak çalışmıştı.

Bahşişlerden bin dolar biriktirebilmek için bir kızın iki katı çalışması gerekirdi. Zar zor biriktirilmiş bu para sayesin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de, Woody'nin birlikte Nashville'e gitme önerisini kabul etmişti. Bir iş bulup günün birinde uzun zamandır hayalini kurduğu "country ve western" şarkıcısı olana kadar Nashville'de bahşişlerden biriktirdiği bu para ile idare edecekti.

Woody onu önemli kişilerle tanıştıracaktı. Amma salaklık etmişti de bu tuzağa düşmüştü, tanıştırıldığı kötü adamlar, yani Woody'nin borç taktığı adamlar, Woody'nin borcunun faizi deyip varını yoğunu elinden almışlardı.

"Yani," dedi Ruby onu geçmişindeki felaket bölgesinden çekerek. "Küçük çocuklarla deneyimin var mı?"

"Küçük çocuklar mı?"

"Bilirsin işte, bebek bakıcılığı gibi."

Bebek bakıcılığı deneyimi elbette vardı ama diğer hayatında. Tıpkı bahşiş parasından biriktirdiği gibi, daha gencecik bir kızken bebek bakıcılığı yaparak beş yüz dolara yakın para koymuştu kenara. O para ile on yedi yaşında Florida'ya gitmişti. "Evet hanımefendi. Bebek bakıcılığı da yaptım. Genç kızken."

"Peki, hiç saç taradın mı?"

İşte o anda Jane, Ruby'nin kendisi ile iş söyleşisi yapmakta olduğunu fark etti. Clay'in negatif söylemlerinin aksine, Dr. Goodbody'nin dediği gibi insan kaderinin kurbanı olmak zorunda değildi. Pozitif düşünerek kendi şansını yaratabilirdi. Bak işte şimdi, tam da kasırganın ortasında, neler oluyordu.

"Evet efendim," diye karşılık verdi heyecanla. "Florida'da bir kuaför salonunda dört yıldan fazla çalıştım."

"Hmmm, peki manikür deneyimin var mı?"

Jane onayladı. "Makyaj da yaptım."

"Sanırım kalacak yerin de yoktur."

"Hayır, efendim. Yok." Jane'in sevinci söndü gitti. Onun gibi evsiz barksız birine kim iş verirdi ki?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam o zaman. Mükemmelsin."

"Mükemmel mi? Ne için?"

Ruby'nin amigo gülüşü geri geldi ve büyük bir sırrı ortaya çıkarmış gibi, "Kes Kıvır'da eleman açığım var. Orası, benim işyerim," dedi.

"Kes Kıvır mı? Güzellik salonu mu?"

Ruby başıyla onayladı. "İş sadece güzellikle ilgili değil. Okuldan döndüklerinde bakılmaları gereken on üç ve yedi yaşlarında iki torunum var. Okul çıkışı, ben çalışırken salona gelmeleri işime gelmiyor. Kadınlar neler konuşur bilirsin ve kimi zaman küçük torunlarımın duymalarını istemediğim şeyler söylerler. Yani şöyle olacak: Okul çıkış saatine kadar dükkânda çalışırsın. Ondan sonra ya benim evimde ya da dükkânın üstündeki katta, çocuklara göz kulak olursun. Salıları Haley'i bale dersine götürmelisin, çarşamba öğleden sonra Lizzy'nin Allenberg'de flüt dersi var, pazartesi ve perşembeleri de orkestra provaları. Araba kullanmasını biliyorsundur herhalde, değil mi?"

Jane başıyla onayladı. "Ama..."" Sorun değil. Benim Taurus'u kullanırsın. Asgari ücret, artı bahşişler ve dükkânın üstündeki stüdyoyu da veriyorum. Kira istemem."

Evren nihayet onu kucaklamış, bir iş ve kalacak yer, her ikisini birden bağışlamıştı. Yamru yumru kanepenin üstünde yaptığı bütün pozitif ortaya koymalar işe yaramıştı demek ki. İnanamıyordu. Bir ilkti bu.

"Affedersiniz ama önünüze her gelen evsiz yabancıyı işe alır mısınız?" diye soruverdi Jane. Hay Allah, nasıl da yumurtlamıştı bunu. Hiç yaptığı bir şey değildi. Kırk yılın başı başına devlet kuşu konmuştu ve illa ki sorgulamalıydı.

Güldü Ruby. "Biliyorum, çılgınlık gibi geliyor. Gel gör ki o edepsiz Michelle'in Bernard ile kaçacağı tuttu geçen hafta.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bakıcısız ve üstelik manikürde tek başıma kalakaldım, yüzüstü bıraktı beni. Son Şans'ta güzellik okulu mezunu nerede, ara ki bulasın. Uzun zamandır senin gibi birini göndersin diye Tanrı'ya yakarıyordum. Benim gibi deneyimli birinin duaları işe yarar."

Jane tam ağzını açacaktı ki vazgeçti. Belki kendi manifesto teknikleri o kadar da mükemmel değildi. Ruby Tanrı'nın dinleyebileceği kadınlardandı. "Ben... hmm... İşi kabul ediyorum."

"Harika, çok sevindim. Şimdi, bak tatlım, hem çamaşır makinem, hem de kurutma makinem var Kes Kıvır'da. Biliyorum ki önce bir güzel banyo, sonra da makyaj yaparsan ve üzerinde kamuflaj ve levrek olmayan bir kıyafet giyersen, çok daha iyi hissedeceksin kendini. Kes Kıvır çalışanı olarak her gün işe en bakımlı halinle geleceğinden şüphem yok."

Gerçi insan içine çıkacağı tek bir kılığı kaldığı için bunu nasıl yapacağını pek kestiremiyordu ama, "Elbette, efendim," dedi Jane.

Ruby kapıya yürüdü, dışarı çıktı ve Clay'e seslendi. "Hangi cehennemdesin oğlum? Size yemek getirdim ve Jane'i elinizden alıyorum."

Elinde paketlemekte olduğu zincirli testereyle, alet edevat bölmesinin dibinde belirdi Clay. Elindeki aleti kullanmada usta gibi görünüyordu. "Anne? Bu havada ne işin var dışarıda?"

"Size yemek getirdim ve son haberleri alıyorum."

"Son haberler mi?"

"Evet. Bu sabah Lillian Bray aradı beni." Tatlı tatlı sırıtıyordu.

Clay'in kaşları çatıldı. "Anne, ben..."

"Yemeğinizi Pete'in bürosunun üstüne koydum. Jane'i yerleşsin diye Kes Kıvır'a götürüyorum."

Clay'in bakışları iyice sertleşti. "Yerleşsin diye mi?"

"Hıh-hıh. Amerika Güzellik Okulları'ndan diploması var,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

haberin var mı? Tam bulmak için dua ettiğim kız. Tabii senin için de iyi çünkü öyle olmasaydı başın ciddi belaya girecekti. Doğrusunu istersen, yine de başın belada derim. Lillian'a hesap vermen gerekecek, oğlum."

Clay, annesi kafasına odunla vurmuş gibi gözlerini kırpıştırırken Jane zevkten dört köşeydi. Clay'e sırıtarak, "Gördün mü," dedi. Ben sana demiştim der gibiydi ses tonu. "Kasırganın ortasında iş görüşmesi yapanlar da varmış."

"Anne, tam olarak ne yaptığını sanıyorsun? Bu kadını işe alamazsın. O bir..."Elini "hayır" der gibi salladı Ruby. "Sakın ha, oğlum o kelimeyi kullanma. Lillian'dan da duydum o lafı ve hiç ama hiç hoşlanmadım. Neticede, Jane'i Tanrı gönderdi bize, çünkü geçen hafta Michelle kaçmıştı."

Ruby yağmurluğunu iliklerken Jane'e döndü. "Hadi tatlım, seni karşıya geçirelim de kotunu falan yıkayıp kurutalım. Stony'nin tavan arasındaki kutuda Sharon'dan kalma, sana uyacak bazı giysiler bulabiliriz. Sharon büyük oğlumun karısıydı ama birkaç yıl önce trafik kazasında kaybettik onu. Allah rahmet eylesin, çok zevkli kızdı. Göreceksin, kutuda mutlaka beğeneceğin bazı giysiler olacak, eminim. Hele bir fırtına dinsin, kutuyu sana göndermenin bir yolunu bulacağım."

Ve böylelikle Ruby, Jane'in gardırop sorununu da çözmüştü. Daha sonra, sanki karşı konulamaz bir güçle, azgın fırtınaya ve oğlunun yüzündeki "içeride de fırtına kopuyor anne" ifadesine hiç aldırış etmeden nalbur dükkânının ön kapısından dışarı fırladı.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 5

Kes Kıvır'ın üstündeki stüdyo daire, pek büyük sayılmazdı. Ön taraftaki çiftli asma pencereler, Palmetto Meydanı'na ve caddenin karşısındaki Lovett's Nalbur'a bakıyordu. Yeşil perdeleri vardı. Açılır kapanır kanepeye bahar yeşili bir örtü atılmıştı. Eşyalar birkaç sarı yeşil büro koltuğu ile oldukça eski meşe bir sehpadan ibaretti. Arka tarafta, hazır bir mutfak ve sade bir banyo vardı.

Dekoru Martha Stewart programındaki evleri andırsa da stüdyo temizdi ve bir yuva sıcaklığındaydı. Kasabanın var olmayan çim parkı veya Peach Blossom Motel'de bir gece gibi diğer seçeneklerden kuşkusuz çok daha uygundu.

Dr. Goodbody, olumsuz bir durumla karşı karşıya kalınca yapılacak en doğru şeyin, durumu pozitif bir hareket planı ile karşılamak olduğunu söylerdi. Jane, tam olarak da bunu yapmış ve işte hem kalacak bir yer, hem de çalışacak bir iş bulmuştu. Şu anda, kendisinden başka hiçbir şeye ihtiyacı olmadığının en sağlam kanıtıydı bu.

Şu anda bir de elektriğe ihtiyacı vardı tabii. Tam kurutma makinesi durmak üzereydi ki elektrik pat diye kesilmişti.

Elektriğin ne zaman geleceğini kestirmeye imkân yoktu. Bu durum, beraberinde birkaç soru daha getiriyordu: Acaba Kes Kıvır yarın açılacak ve Jane iş başı yapıp maaşını hak etmeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başlayacak mıydı? Ya açılmazsa, ne yiyip içecekti? Gerçi elektrik yoksa buzdolabı ve fırın da işe yaramazdı zaten. Demek ki her durumda yemek bir sorun olmaya devam edecekti.

Bütün olumsuz düşüncelere bir son vermeliydi. Elinde olmayan olumsuzlukları dert etmek, hem onu deli edecek, hem de tüm enerjisini tüketecekti. Yarı ıslak kotunu çekip çıkardı kurutma makinesinden ve her şey iyi olacak, dedi içinden.

Madeni paranın yere çarpınca çıkardığı tıngırtıyla sıkıntılı düşüncelerinden sıyrıldı. Mutfağın marley yer döşemesinin üstünde çılgınca daireler çizerek yuvarlandıktan sonra, kendi etrafında dönüp pat diye devrilen peniye dikti gözlerini. Islak giysi yığınını el çabukluğu ile karıştırıp eğildi, parayı aldı. O sabah kotunun cebine koyduğu "uğur" parasıydı.

Jane, peniyi sabahlığının cebine koyup kuruması için ıslak giysilerini küvete serdiği banyoya seğirtti. Klozetin kapağını kapatıp üstüne çöktü, cebinden çıkardığı peninin aşınmış bakır yüzünü incelemeye koyuldu. Altmış yıl önce, 1943'te basılmıştı. Büyükbabasının doğduğunda bir yıldır, babası dünyaya gözlerini açtığında yirmi bir yıldır tedavüldeydi bu para.

Acaba kaç kez çamaşırlarla yıkanmıştı?

Acaba kaç kez çocukların kirli elleri ile çiklet veren makinelere atılmıştı? Kaç kez yere düşmüş ve küçük bir top gibi kendi etrafında fırıl fırıl dönmüştü? Kaç kez kaybolup bulunmuştu? Kaç kez birinin eline geçmiş ve şans getireceğine inanılmıştı?

Artık kendi uğur parasıydı. Bir peninin şans getireceğine inanmıyordu elbet. Şans, ne istediğini bilmek ve onu elde etmek için bir plan yapmakla elde edilirdi.

Yine de eski ve eşi olmayan bu peniyi saklamaya değerdi. Avucunun içinde sıkı sıkı tuttuğu o bildik, yuvarlak formun verdiği rahatlamayla, yerinden kalkıp oturma odasına yürüdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hop diye kanepeye bıraktı kendini ve çantasından cüzdanını çıkardı. Fıstıklı tereyağı gibi hayati önemi olan şeylere harcamamak için, bu özel parayı cüzdanın içinde güvenli bir yerde saklamaya niyetlenmişti ki o aptal kolyeyi gördü. Peniyi bozuk para bölmesine koyup yeşim taşı taklidi plastik deveyi aldı eline.

Ne kadar da dandik bir şeydi. Birkaç gün önce, Woody takdir edilmeyi bekleyerek gösterişli bir hareketle kendisine bunu takdim ettiğinde, aynen öyle düşünmüştü. Alınabilecek en ucuz şeydi bu kahrolası hediye ama jestini takdir etmişti yine de. Bir uyarı işareti olduğunu görmesi gerekirdi.

Ne de olsa iki ay önce Woody, Karides Evi'nde karaokede şarkı söylediği için çıkarıp ona iki yüz dolar bahşiş vermişti. Adamın geniş çevresi olan, başarılı biri olduğu yanılgısına kapılmıştı o zaman.

Meğer ne budalaymış. Büyük olasılıkla, şansı dönmek üzere olan, seri galibiyetler dönemindeydi Woody. Şansı ters döndüğünde, kendisiyle birlikte onu da aşağıya çekmişti. Öfke bürüdü içini. Uğurlu peninin aksine, bu kolye pozitif bir nesne değildi. Bir daha asla Woody ile karşılaşmamayı içtenlikle diliyor, burada, Son Şans Kasabası'nda kalmakla da bunu garanti etmiş oluyordu.

Tabii o kötü şeyler izini sürmezse.

Düşüncelerinden sıyrılıp cüzdanı şak diye kapattı. Ayağa kalkıp mutfağa yürüdü, lavabonun altındaki dolabı açtı ve uyduruk yeşim taşından yapılma deveyi çöpe fırlattı.

"Elveda Woody," dedi dolap kapısını çarparak. "Hele şükür kurtuldum senden."

Evren de o gün güneşin ilk kez o saniye ortaya çıkmasına izin vererek Jane'in davranış biçimini onayladığını belirtti. Jane, pencereye koştu ve gri rengini derin, sonsuz Karolina mavisine bırakan gökyüzüne baktı uzun uzun.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Işıklar sönünce, Clay Ray'i evine göndermişti. Şimdi Ray oturmuş dükkânın önündeki çöp bidonundan son anda kurtardığı buruşuk kâğıt parçasını inceliyordu.

Clay'e bir eş bulmasında yardım etmeliydi çünkü Clay evlenip düzenli bir hayat sürerse belki kendisini sorumlu hissetmekten vazgeçerdi. Clay'in kendisini sorumluymuş gibi hissetmesinden nefret ediyordu Ray. Listeye baktı. Alfabetik sırayla yazılmış üç isim vardı topu topu: April, Betty ve Dottie.

Uzun uzun düşündü. Birkaç isim daha geliyordu aklına: Şerif'in bürosunda çalışan Lurleen Wallace, Rexall'de görevli Amy Swallock, eski okul binasında küçük bir antikacı dükkânı işleten Carolyn Mayfield ve sakat annesi ile yaşayan First National Bank'ın kasiyeri Jennifer Carpenter.

Listedeki isimler Allenberg İlçesi'ndeki evlenilebilir kızlar havuzunun küçük bir yüzdesi olsa gerekti.

Ray derin bir iç geçirdi. Clay'e hangisinin uygun olduğunu nasıl bulsundu? Clay, kadınları göğüslerine veya bar sahibi olmalarına göre değerlendirmeyi oldukça anlamsız bulduğunu açık seçik ifade etmişti. Beyni darmadağın olmasına rağmen Ray bile internetteki mükemmel kadın şiirinin bazı değişkenleri göz ardı ettiğinin farkındaydı.

Daha iyi ampirik testlere ihtiyacı vardı.

Doğruldu ve kâğıt kalemlerini sakladığı mutfak çekmecesine gitti. Akşamüzeri alacakaranlığında bir mum yaktı. Oturup kadını mükemmel yapan özelliklerin listesini yapmaya koyuldu.

Her şeyden önce, mükemmel kadın Amerikan bilardosunun geometrisinden ve pokerin olasılıklarından anlamalıydı. Bu oyunların matematiksel yönü belki Clay'in umurunda bile değil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di ama ikisini de oynardı. Demek ki Clay'in karısı da bu oyunların nasıl oynandığını bilmeliydi. Dolayısıyla Amerikan bilardosu ve pokeri listenin başına koydu.

Beysbolu çok sevmeli ve kurallarını anlamalıydı. Tabii en azından skorların nasıl tutulacağını bilmesi gerekiyordu çünkü Clay de en az Ray kadar severdi beysbolu.

Kaydetti bunları.

Vişneli turta yapmasını bilmeliydi. Bunun matematikle uzaktan yakından ilgisi yoktu tabii. (Eğer turtanın çevresini hesaplamaya çalışıyorsanız, ki o zaman da pi rakamını kullanmanız gerekecektir.) Kafasından geçen bu düşünceye güldü. Yine de turta yapmak önemliydi. Mükemmel kadın yemek pişirmeyi bilmeliydi.

Tabii bir de mükemmel kadının Lillian Bray'den korkmaması gerekiyordu. Demek ki Yardımsever Hanımlar grubundan hiç kimseyi bu listeye koymak mümkün değildi. Bunun sebebi Yardımsever Hanımlar grubunda bekâr kadın olmadığından değil de Lillian Bray'den korkmayan tek bir üyesinin bile olmamasındandı. Zaten Clay'in o tür kadınlarla ya da Yardımsever Hanımlar grubuna katılmaya eğilimli kadınlarla işi olmazdı. Gelgelelim, Clay Episkopalyen olduğuna göre, en azından, kadının Hıristiyan olması gerektiğini düşünüyordu Ray.

Kaydetti bunları.

Mükemmel kadın Amerikan folk müziğinden fazlasını sevmeliydi çünkü Clay başarılı bir kemancı olsa bile çevresindekiler ona bakmadığı zaman kendi kendine caz ve klasik müzik dinlerdi. İşte bu çok zordu çünkü bildiği kadarıyla Allenberg'de, bu tür entelektüel zırvalardan hoşlanan Clay Rhodes dışında hiç kimse yoktu.

Bu araştırmanın asıl amacı Clay'i Nashville'e geri göndermek ve Ray'in tepesinde dönüp dolaşmaktan vazgeçirmek oldu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğuna göre mükemmel kadın yer değiştirmeye gönüllü olmalıydı. Bu yöredeki kadınların hemen hepsi kasabadan ayrılmaya can attığına göre, Allenberg İlçesi'ni terk etmeye hazır kimseleri bulmak o kadar güç olmamalıydı. Güç olan, seçilebilecek nitelikte kadını bulmaktı.

Dışarıdaki kasvetli hava geri çekilip fırtına dinmeye yüz tutarken listeyi uzun uzadıya inceledi. Birkaç kriter daha ekleyip her bir potansiyel adayın genel sınavdaki skorunu, yani kendi deyimiyle, "cazibe endeksi"ni saptamak üzere algoritmalarını yazmaya başladı. Uygulamayı direkt bilgisayarında programlamaya başlayacaktı ama elektrik yoktu.

Daha sonra bilgisayara transfer edeceği kodlamayı kendi el yazısıyla yazdı. İşi bittiğinde, geriye yalnızca verileri toplamak kalmıştı. Orijinal listeyi katlayıp cebine koydu. Belki unuturum diye yazdığı diğer sayfaları özenle bilgisayarının durduğu dolaba yerleştirdi.

Güneş çıkmış ama elektrik hâlâ gelmemişti. Karnı gurulduyordu, acıkmıştı. Acaba Kountry Mutfağı açık mıydı? Düşüncesi bile onu gülümsetmeye yetti. Betty'nin vardiyası bitmemişti büyük olasılıkla. Mumu söndürüp dışarı çıktı ama kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Oak Sokağı'ndan sola döndükten sonra köşeye kadar yürüdü ve işte Palmetto Meydanı'ndaydı.

***

Kapağı açık piyanonun arkasında, başı çaldığı müziğe gömülü ve sırtı kapıya dönük olduğu halde Clay, Dottie'nin barına girdiği saniye Jane'in geldiğini fark etmişti. Boynundaki saçlar dikleşti, sırtı karıncalandı ve tüm vücudu titredi. Sol elinden bir notayı kaçırdı, çaldığı "Honky Tonk Moon" parçasının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üç ölçüsünün tamamında bocaladı ve tabii, şarkının melodisini mahvetti. Havada bir elektriklenme oldu. Piyanoya konsantre olmaya ve gelenin Jane olup olmadığını onaylamak için arkasını dönmemeye çabaladı. Nihayet, yüksek topuklu çizmelerinin üstünde sallanarak Jane'in Dottie'ye doğru yürüdüğünü ve bedava kıymalı patatesten istediğini göz ucuyla görebildi.

Ne yumuşak kalpli kadındı Dottie. Jane'in torba gibi sarkan asker pantolonuna ve gömleğine aldırış bile etmeden, o her zamanki gülümsemesiyle, "Elbette canım, herkese bedava dağıtıyorum kıymalı patatesten. Coleman ocağını Clay'den ödünç aldım ve geçtiğimiz yazki patates yeme yarışmasından arta kalan iki koca tencerem var. Sen otur, rahatına bak, hemen bir tabak dolusu getiririm. Sanırım sıcak yemeği olmayan bir sürü insan vardır bu gece, o kadarını yapayım bari," dedi.

Garson dönüp mutfağa seğirtti. Jane bir çırpıda bar taburesine sıçradı ve başını çevirip gözlerini Clay'e dikti. O da tam on sekizlik bir budala gibi başını çevirip Jane'e baktı. Ve bir notayı daha kaçırdı.

Kahretsin.

Bu kadını kasabadan derhal defetmeliydi, yoksa onu bir kez daha Peach Blossom Motel'e götürecek veya daha da kötüsü, kendi yatağına davet edecekti. Ray'i ve bu kadınla ilgili hezeyanlarını bırak bir kenara, bu kadın tehlikeliydi. Clay'in bedeni, açık seçik, bu kadınla ikinci bir raunt istediğini söylüyordu. Ne kadar da perişan görünüyordu o kılığın içinde. Muhtaç bir kadına şehvet duyması, olgun, doğru dürüst ve kendine güveni tam bir kadın bulma planını geciktirecekti.

Sırtını dönüp dikkatini önündeki piyanonun tuşlarına vermeye çalıştı. Başaramadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Başı beladaydı Jane'in. Evet, Evren ona bedava yemek ve bira sunmuştu belki ama barda oturup Clay'in piyanosunu dinlemesi karşılığında. Tamam, iyi bir kemancıydı ama piyanonun başına geçtiğinde de aklını başından alıyordu. Civarda nafile yere açık bir bakkal veya süpermarket ararken ta uzaktan piyanonun sesini duymuş, bedava patatesten çok, onu Dot'un Barı'na çeken şey bu müzik olmuştu.

Birkaç "country" müziği klasiği çaldıktan sonra Clay, "I've got Friends in Low Places"[9] şarkısına başlamıştı. Tam o anda Ray daldı kapıdan içeri. Clay daha ilk mısrayı bitirmeden küçük adam sallana sallana bara yürüdü ve hop diye Jane'in yanı başındaki bar taburesine sıçrayıverdi.

Aşağı yukarı sallanan gırtlak çıkıntısı ve ahmakça gülümsemesiyle, "Merhaba," dedi.

Omzunun üstünden Ray'e göz attı Clayton P. İşte bu çok ilginçti. Gerçekten de Ray'in yakın koruması ya da fedaisi falanmış gibi davranıyordu Clayton P. Acaba neden?

Dottie, tezgâhın arkasına sıkıştırdığı ocağın üstündeki el pompasını çalıştırıp ılık bir kap yemek koydu Ray'in önüne. Bir yandan elindeki havluyla bardakları silerken, "Peki tatlım," dedi Jane'e bakıp, "söyle bakalım nerelisin?"

Hay Allah, gerçekten küçük bir Amerikan kasabasıydı burası. Sefil hayat öyküsünden ve yaptığı yanlış seçimlerden söz etmeye hiç niyeti olmayan Jane, "Floridalıyım," diye karşılık verdi.

"April o," dedi Ray başını sallayarak.

9 Tekinsiz Yerlerde Arkadaşlarım Var.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır Ray, benim adım Jane," dedi. Clay gözlerini büyük büyük açtı ve piyanonun arkasından başını onaylar gibi salladı.

"Hoş geldin Jane. Son Şans'a, Tanrı İçin Golf'ün yurduna hoş geldin," diye araya girdi Dottie.

Adeta ani bir sancı geçiriyormuş gibi Clay gözlerini kıstı ve sımsıkı kapadı.

"Ya, duydum onu. Mutlaka bir ara bir şeye atlayıp, gidip oraya bakacağım."

"Git tabii. Ekonomiye katkısı olur."

"Baksana Dottie," dedi Ray konuyu değiştirerek. "Sana bir sorum olacak."

"Sor bakalım."

"Bilardo oynar mısın?"

Dottie gülümsedi. "Aslına bakarsan rahmetli kocamla bilardo oynarken tanışmıştık. Çok eli çabuk ve numaracıydı. Onu anımsatıp beni hüzünlendireceği için barıma bilardo masası koydurmadım. Kilise gruplarıyla yeteri kadar sorun yaşıyorum zaten. İçki satıyor olmam başlı başına bir sorun, bir de bilardo masası ile birlikte başlayacak kumarı düşünsene."

"Bak bu çok iyi," dedi Ray. Tam Jane bunun nesi iyi, diye soracaktı ki Ray ona döndü. "Peki April, sen bilardo oynar mısın?"

"Hayır," dedi Jane bir süre sonra. "Bilardo oynamayı bilmem."

Sanki hayal kırıklığına uğramış gibi uzun uzun Jane'e baktı Ray.

"Bu çok fena işte."

"Ray, niye aklını bilardo ile bozdun?" diye sordu Dottie.

"Özel bir nedeni yok Dot. Bir anket yapıyorum da."

"Anket mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Allenberg İlçesi'nin kadınları ile ilgili veri topluyorum."

"Ha-hah. Peki, neden yapıyorsun bunu?"

Ray ona kuşkuyla bakarak, "Çünkü merak ediyorum," dedi. "Dot, söyle bakalım, poker oynamayı bilir misin?"

"Rahmetli kocamla çok iyi Texas Hold'Em oyuncularıydık. Ölmeden önce Donnie neredeyse profesyonel olmuştu."

"Bak işte bu çok iyi Dottie." Ray, diğer yana döndü yine. "Ya sen, April?"

"Maalesef hayır, Ray. Gelip gözüme gözüme girse bile iyi bir poker elini tanıyamam," diye karşılık verdi Jane.

Ray'in kaşları çatılmıştı. Hayli perişan görünüyordu. "Ay, bu çok fena," dedi.

Dottie merak etmişti. "Ray canım, bu anket şans oyunlarıyla mı ilgili?"

"Yok canım, çok daha geniş kapsamlı," dedi Ray.

Dottie, "Var mı başka soruların?" diye sordu.

"Evet, var."

"Tamam öyleyse. Sor bakalım."

"Vişneli turta yapmayı bilir misin?"

Kahkahalarla güldü Dottie. "Hiç hazır malzeme olmadan mı, yoksa donmuş gıda bölümünden aldığım turta hamuruyla mı?"

"Güzel soru. Hiç aklıma gelmemişti bu değişken."

"Neyle ilgili?" diye sordu Dottie.

"Yani vişneli turtayı hiç hazır malzeme olmadan mı yapmak lazım?"

"Paket turta hamuru kullanırsan hazır malzeme sayılmaz. Yani hamuru yine kendin açarsın," dedi Dottie.

"İyi bir nokta. Yani, yapabilir misin?" diye soru Ray.

"Tabii yapabilirim. Donnie bayılırdı, özellikle şeftalili tur-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tama. Şeftali ya da vişne, hiç fark etmez, önemli olan turtanın kabuğu. Genelde hiç hazır malzeme kullanmam."

Ray döndü taburesinde. "Ya sen, April?"

"Ben mi?"

"Evet, sen. Turta yapabilir misin?"

Jane tepeden baktı küçük adama. "Doğrusu ben turta yememeye çalışırım, şişmanlatır."

"Ama yapmasını bilir misin?"

"Hiç denemedim bugüne kadar, o yüzden bilmiyorum."

Dottie lafa karıştı bu kez: "Şekerim, anacığın sana hiç turta yapmaz mıydı?"

Bu soruya yanıt vermek Jane'nin işine gelmedi. Yemek pişirmek denince annesinin tek anladığı dışarı fırlayıp McDonald's'a koşmaktı. "Hayır, maalesef," dedi yalnızca.

Sanki ona acıyormuş gibi bakan Ray'in gözleri kısıldı.

"Ay, çok üzgünüm."

"Önemli değil." Ama nedense önemliydi.

"Peki herhangi bir şey pişirebilir misin?" diye sordu Ray.

"Neden soruyorsun? Çok mu önemli?"

"Şey, Allenberg kadınları ile ilgili..."'Tamam, tamam anladık, ama ben Allenbergli değilim. Sanırım buradaki kadınların hepsi yemek pişirmeyi bilir. Ben aç telefonu, hazır yemek gelsin türünden biriyim. İşte o yüzden oturmuş barda patates yiyorum."

"Çok fena bu, April."

Aniden müzik durdu. Jane, Ray ve Dottie üçü birden dönüp Clay'e baktılar. Üçüne de ve özellikle Ray'e öfke fışkırıyordu gözlerinden. "Ray, ne halt etmeye çalışıyorsun sen?"

"Hiiç. Allenberg İlçesi kadınları ile ilgili gayri resmi bir anket yapıyorum, o kadar."

"Tamam. Yeter artık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden?"

"Jane'in ve Dottie'nin canını sıkıyorsun da ondan."

"Hadi ama Clay, bugün dükkânda konuştuğumuz konu ile ilgili bir çalışma yapıyorum. Hem sorduklarım Dottie'yi rahatsız etmedi ki."

Clay'in kaşları çatıldı. "Sana yeter dedim. Anladın mı? Yeter artık."

"Sorun ne?" diye araya girdi Dot. Av peşinde koşan aç bir tazı gibi, bakışları Clay'den Ray'e çevrildi.

Barmenlerin burnu, dedikodu kokusunu en az kilise kadınları kadar iyi alır.

"Boş ver Dot," dedi Clay. "Göz kulak ol şuna yeter, tamam mı?"

Clay'in bakışları Jane'e kayınca, kadın kendisini o soluk, kurt gözlerin ışığı içine hapsolmuş hissetti. Öyle yoğun bakışlardı ki adeta göğsünün ortasında bir delik açıyordu.

***

Clay'in tüm iradesini kullanması gerekti Jane'den gözlerini ayırabilmesi için. Bu şapşal asker pantolonu ve tişörtü içinde bile afiyetle yenecek kadar hoştu. Bir önceki gece dokunduğu tenin sıcaklığını anımsadı ve yüzünün alev alev yandığını hissetti.

Yeniden piyanosuna döndü, derin bir nefes çekti. Küçük adam Ray, ona poker ve bilardo oynamasını bilen mükemmel kadını bulma işine soyunmuşa benziyordu.

Oturup onunla ciddi ciddi konuşması gerekecekti. Üstüne üstlük, Ray'in bir kadında neden bu özellikleri aradığını aklı almıyordu. Ray'in karmakarışık beyninin nasıl çalıştığını kim bilebilirdi ki?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Parmaklarını piyanonun tuşlarına koydu Clay yeniden. sol tuşu çevresinde bir süre gezdirdikten sonra, başlıca akortlarla aksak bir geçiş yapıp ne tam pop ne caz ne de folk müziği denebilecek türde bir müzik çalmaya başladı. Tamamen kendisine has bir müzik türüydü.

Tıpkı hayatı gibi, Clay'in bestelerinin çoğu belli bir kategoride sınıflandırılamazdı. Dolayısıyla şarkıları onu mutlu etse bile satmıyordu. Kimi zaman, tüm dünyaya ulaşmak yerine doğru ve otantik bir şeylerle küçük bir dinleyici kitlesine ulaşmanın daha doğru olduğunu düşünürdü.

Birazdan Dottie yanına gelecek, bu uyuntu müzikle müşterilerini uyutmaya son vermesini söyleyecekti. Şu anda, *Son Şans'taki ilk ve tek Jane Kasırgası Partisi*'ne insanları buyur etmekle meşguldü. Dottie'nin bedava soğuk bira ve fırında patates dağıttığı haberi çarçabuk tüm kasabaya yayılmış ve müşteriler akın akın gelmeye başlamıştı. Ne Güneyli Amerikan cahilleri ne de eski dostları, çaldığı müzikten hoşlanmıyordu.

Clay çalmayı sürdürüyor ama Jane'in orada olmasından tedirginlik duyuyordu. Ray ve Jane'in sorumluluğunu üstlenmek gibi eski bir huya kapıldığı için de giderek kendisine daha çok öfkeleniyordu.

Bir kereliğine de olsa kendi müziğini dinlettirmeye azmetmiş, arka dişlerini kenetleyerek çalmaya odaklanmıştı. Bestesinde keman veya gitar bölümü olmadığından, alışılagelmiş konserve duygular uyandırmak yerine dinleyenleri düşünmeye ve bir şeyler hissetmeye zorluyordu. Gözlerini kapadı ve şarkıyı söylemeye başladı.

Şimdi bir metronom gibi ölçüyorum zamanı
Tek başına çarpan, tek bir yürek
Ve zamanı saat ve zincirle sayıyorum
Adımı söylediğin son günden bu yana.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Clay'in söylediği şarkıya kapılmıştı Jane. Bestenin duymazdan gelinemeyecek kadar güçlü bir temposu vardı. Her bir vuruşu kafasından sayıyordu. Yediye dört zamanlı vuruşlarla çalıyordu. Müziğin melodisi son derece ustalıklı ve karmaşık olmasına rağmen, basit bir müzikmiş izlenimi veriyordu. Bir virtüözdü bu adam.

Adam şarkı söylemeye başlayınca sözleri yüreğinde bir yerlere dokundu. Sözlerin hepsi zamanın kendisiyle ilgiliydi. Zamanı kaybetmekle, aşkı kaybetmekle ve hiçbir yere uyum sağlayamamakla. Şarkının mesajı ile bağlantı kuruyor ve adamı izliyordu. Adam gözlerini yumup bambaşka yerlere, acı ve duygunun diyarına doğru yol alıyor gibiydi. Bir zamanlar çok sevdiği birine bir meşale taşıyordu sanki. Bir erkek ancak kaybettiği büyük bir aşk yüzünden dün gece Clay'in banyoda gizlice ağladığı gibi ağlardı.

Evren'in en baştan çıkarıcı insanı, şair damarlı, duygusal ve kalbi kırık bir adam olsun. Olacak iş değil! Bir kız onu kurtarmak gibi berbat düşüncelere kolayca kapılabilirdi. Bir kızın onu mutluluğa taşıyacak ve onunla ilgilenecek ilk kız olmak istemesi doğal olarak kaçınılmazdı.

İşte Jane'in kalbinin neden hızla atmaya başladığını ve ciğerlerinin neden yandığını açıklıyordu bunlar.

Bereket, Jane gözyaşlarına boğulmadan, onu kurtaracak veya onunla ilgilenecek gücü olduğu gibi saçma sapan düşüncelere kapılma fırsatı bulamadan Clay şarkıya son vermişti.

Clay aynı tarzda, duygusal yeni bir şarkıya başlayamadan Dottie yanına gelip söylendi: "Bana bak, biliyorsun ki, buradakiler caz değil, 'country' müziği dinlemeye gelir. Caz onlara göre çok karmaşık." Dottie anlamlı bir bakış fırlattı Jane'e. "Öyle değil mi, şekerim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bak şu işe. Şimdi de ona beleş yemek veren kadınla, bir gece önce onunla sevişen, sabah kahvaltısında besleyen ve az önce tekmeyi atan adam arasında kalmıştı. Bu kasabadaki geleceğinin tümü, şu imkânsız soruya vereceği yanıta bağlı olabilirdi.

Ah Clay, yatakta inanılmaz yetenekleri olan ve sonsuz aşkı arayarak azap çeken biri olarak tanımaya başlıyorum seni. Kes Kıvır'ın üstündeki katıma gelip bir daha denemek ister misin, gibi korkunç bir şey söylememek için dudaklarını birbirine bastırdı Jane.

Sadece umursamıyormuş gibi omuzlarını silkti.

Kaşları düştü Clay'in. "Cazdan pek hoşlanmıyoruz galiba, ha?" dedi. Çenesindeki küçük kas oynuyordu.

Ray dönüp aval aval baktı ona. "Bak, bu çok fena, April," dedi başını yukarı aşağı sallayarak.

Ray ağzını açar açmaz, Jane yanlış yaptığını fark etti. Clay'in müzik yeteneğini onaylamamış ve onu yaralamıştı. Omuzlarını ilgilenmiyormuş gibi silkmesi, yapılabilecek en olumsuz davranıştı. Oysa hayatında onaylanmaya en fazla ihtiyacı olan kişi Clayton P. Rhodes'du.

Jane verdiği zararı onarmaya kararlı, tam şarkısını çok keyifli bulduğunu Clay'e söylemek üzereydi ki adam ne caz ne de "country" müziğine benzeyen bir şeyler çalmaya başlamıştı bile.

"Tanrı aşkına Clay," diye atıldı Dottie. "Bana ilahiler söylemeye başlama yine. Bak ciddiyim..."

Meydan okurcasına Clay avaz avaz "Amazing Grace"[10] ilahisini söylemeye başladı. Bardakilerin kafalarını salladıklarını ve biralarını yudumlarken kıkır kıkır güldüklerini fark etti Jane.

Jane'in çok iyi anladığı bir kadın-kadına bakışı fırlattık-

10 Mükemmel Grace.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tan sonra, "Yetti Clay. Tam bir serseri gibi davranıyorsun," diye çıkıştı Dottie. Clay tınmadı bile. Jane'in durumu düzeltmek için acilen bir şeyler yapması gerekiyordu. Taburesinden atladığı gibi soluğu piyanonun başında aldı ve Clay'e uyum sağlayarak şarkıda ona eşlik etti.

Clay şaşkınlık içindeydi. Gözlerinde küçük bir kıvılcımın yanıp söndüğünü gördü Jane. Birbirlerini duyup birlikte uyum yakalayabilsinler diye Clay piyano çalışını ve şarkı söyleyişini düzeltti. Sesleri birbirine harmanlanınca inanılmaz bir ahenk yakaladılar. Adamın boğuk tenor sesi, Jane'in soprano sesindeki tüm boşlukları dolduruyor, kadının sopranosu, adamın sesine olmayan bir gürlük katıyordu.

Şarkı söylerken kadının benliği adamın yüzüne, adamın sesine ve adamın sesini tamamlayan kendi sesine karışıyordu. Birlikte şarkı söylemek, tıpkı gerçek bir ortaya koyma gibi veya – Tanrı korusun– tıpkı duygulu ve nefes nefese sevişiyormuş gibi, Evren'in yaratıcı gücüyle bir bağ kurmasını sağlamıştı.

Jane'in sinir hücreleri sıraya dizilmiş, bedenine inanılmaz bir elektrik akımı iletiyorlardı. Hem tahrik ediliyor, hem de uyarı sinyalleri alıyordu. Şu an durmalıydı. Hızla kaçması gerekiyordu.

Gelgelelim, kaçınılmaz olarak gözlerini ayıramadan adama baktıkça, o kahrolası huzursuzluk kaplıyordu içini. Artık çok geç kalmıştı. İlahinin devam ettiği her saniye, aynen ışığın pervaneyi çektiği gibi Clay onu kendisine doğru çekiyordu.

Aralarında doğan bu duygusal bağın sahte, yalan ve çakma olduğunu hatırlamalıydı. İnanılmaz bir seks gecesinin doğurduğu derin ve anlamlı bir şeylerin baş döndürücü bir yanılsamasıydı. Yanıp sönen bir tehlike işareti gibiydi.

Başka yöne bakamıyor, benliğinin tam merkezinde, göbeğinde ve bilincinin en derinlerinde çınlayan sesi duymazdan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelemiyordu. İsteyecek olursa, adamla bir gece daha geçirmeye dünden razıydı.

Bereket, ikinci dörtlükten sonra Clay şarkıyı kesmişti. Yalnızca birinciyi ezbere bildiğinden, ikincide zaten bayağı tökezlemişti Jane. Sonuncu müzik titreşiminden hemen sonra, daha alkışlar başlamadan, Clay ona bakmış ve tatlı tatlı gülümsemişti. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Deli gibi koşmalı, mümkün olduğu kadar hızlı ve mümkün olduğunca uzağa kaçmalıydı. Ama yapmadı, çünkü bilinmeyen bir güç ayaklarını zemine çivilemişti adeta.

"Şekerim," diye seslendi Dottie barın arkasından. "Nerede öğrendin böyle şarkı söylemeyi?"

"Kilisede," diye yanıtladı Clay onun yerine. Bakışlarını Jane'den ayırmıyordu. Dosdoğru içine bakıyor, içinden geçenleri okuyor, yanlış varsayımlarda bulunduğu halde Jane mahremiyetine tecavüz edilmiş gibi hissediyordu.

"Hayır, kilisede öğrenmedim."

"Hah, bak işte bu çok iyi şekerim, çünkü burada ilahi istemiyoruz. İlahi dışında bir şeyler bilir misin?" diye sordu Dottie.

Clay, "Bahse girerim ki sen kilisede şarkı söyledin," dedi Jane'e doğru eğilerek. "Hatta İsa'nın Duası Pater Noster'da en yüksek notaya çıkabildiğine kalıbımı basarım."

Jane, omuzlarını kaldırıp sert sert baktı ona. "Asla kilisede şarkı söylemedim."

"Tamam, tamam, sakın burada İsa'nın Duasını okuma, oldu mu? İşime engel olur," dedi Dottie. "Biraz Dolly Parton söylemeye ne dersin? 'I Will Always Love You'[11] hep en favori şarkım olmuştur."

11 Seni Daima Seveceğim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Soru sorar gibi tek kaşını kaldırdı Clay.

Jane, "O şarkının sözlerini bilmiyorum," diye itiraf etti. "Peki, Clay sen 'Whose Bed Have Your Boots Been Under'12 şarkısını biliyor musun?"

Clayton P.'nin kaşları alçaldı, gözlerinin içi yanıp söndü ve inatçı damarı tüm yüz hatlarına yayıldı. "Mümkünü yok söylemene izin veremem. Sana göre değil o şarkı."

Evren'in güçleri onu özgür bırakmış, adamın gerçek rengi ortaya çıkmıştı. İnatçı bir pislikti ve Jane de pisliklere karşı koyabilirdi. Hatta bir pisliğe âşık olmayacak kadar aklı vardı.

Ellerini kalçalarına koyarak, "Bana baksana sen," dedi Jane. "O şarkıyı harika okurum. Her perşembe Karides Evi'nde karaokede söylediğimde ortalık alkıştan yıkılırdı."

Giydiklerine ve özellikle göğsünde "Gerçekçi Ol" yazan gömleğine göz gezdirdikten sonra Clay, Jane'in yüzüne baktı. "Sanırım, dün geceki gibi bir kılıkla karaoke söylersin. Eminim, kıçını da kıvırıyorsundur."

"Genelde naylon ip askılı av pantolonları ile dolaşmak gibi bir âdetim yoktur. Ben gösteri yaparım. Elbette, üstümdekiler de gösterinin bir parçasıdır, yani şov diyorum."

"İşte bu her şeyi açıklıyor."

"Neyi açıklıyormuş?"

"Neden alkışlandığını."

Bu herife duymuş olabileceği en ufak arzu kırıntısını silip süpüren korkunç bir hiddet bürüdü Jane'i. "Birinci sınıf bir ahmaksın sen, değil mi? Burada senin yeteneğini onaylamaya uğraşıyorum, sen ise oturmuş benimkini yargılıyor ve küçümsüyorsun."

12 Çizmelerin Kimin Yatağının Altındaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Barda, Country Pride Tavuğu şapkalı biri oturduğu yerden, "Söyle ona hanım kızım. Sende tonla yetenek olduğunu herkes anladı," diye seslendi.

Clay başını salladı ve tüm yüzünü aydınlatan hoş bir tebessümle sırıttı. "Jane, demek istediğim..."

"Şunu bil ki günün birinde Nashville'e gidip başaracağım ve beni keşfedecekler. Demedi deme Clayton P. Rhodes, bir 'yıldız' olacağım ve sen de oturup laflarını yiyeceksin."

Adamın yüzündeki tebessüm silindi gitti. "Tatlım, olumlu şekilde düşünmeye inandığının farkındayım ama Nashville acımasız bir kasabadır."

"Sen Nashville hakkında ne bilirsin ki?"

"On yedi yaşımdan sonra hep orada yaşadım. Birkaç ay önce döndüm buraya. Emin ol ki hiç kimse, müzik yeteneği olanlar bile öyle durduk yerde keşfedilmezler. Hatta başardığını sandığın zaman bile bir anda hayatın kararabilir."

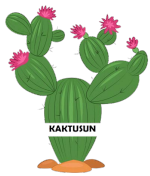
"Hah, şimdi de benim yeteneğimin olmadığını söylüyorsun, öyle mi?" Clayton oturmuş onun yeteneğini sorgulamaya cüret ediyordu. Adamın değil onunkini, hiç kimsenin, hatta kendi yeteneğini bile tanıyacak kapasitesi yoktu. Hayata bakış açısı olumsuzdu bir kere. Kime, ne yararı olabilirdi bunun?

Woody West'le bir gün daha geçirmeye tahammülü yokken şimdi de bu olumsuzluk yumağı çıkmıştı karşısına. "Defol git başımdan," dedi Jane. Topuğunun üstünde dönüp arkasına bile bakmadan barı terk etti.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 6

Clay, Jane'in kapıdan çıkıp gidişini izlemiş ve kafası karmakarışık olmuştu. Amacı onu küçük düşürmek değil, ona faydalı olacak öğütlerde bulunmaktı. Nashville'de başarmak istiyorsa, elbette bazı nasihatlere ihtiyacı vardı.

"Aman, ne iyi oldu," dedi Dottie barın arkasından. "Clay, kendin sıkıntı çekiyorsun diye önüne geleni tersleyemezsin."

"Evet, hanımefendi, haklısınız," dedi derin bir iç geçirerek. "Öyle demek istememiştim."

Clay bara yöneldi ve Dottie'nin uzattığı birayı aldı. Tam o sırada, Bubba Lockheart müzik çalarını Kasırga Partisi için birinin özel olarak getirdiği pilli müzik setine bağlamıştı ve tahmin edilebileceği gibi, Tumbleweed'in en son hit parçası çalıyordu bangır bangır.

İçinden bir şeylerin koptuğunu hisseden Clay, barın ta öteki ucunda oturan Bubba'ya dönerek, "Kahretsin Bubba, bu aptal şarkıyı çalmak zorunda mısın?" diye bağırdı.

Bubba omuz silkti. Yarı yarıya uyuşturucu etkisi altında gibiydi. "Bana Rocky'yi anımsatıyor," dedi.

Bu da tahmin edilebilir bir şeydi. Birkaç yıl önce Clay'in küçük kız kardeşi Rocky, Bubba'nın kalbini fena kırmış, binbir parçaya ayırmıştı. Koca adamın gönlü hâlâ Rocky'deydi. Son Şans'takilerin hemen hepsi, NFL takımında potansiyel savunma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oyuncusu olması beklenen Bubba'nın kariyerinin heder olmasından Rocky'yi sorumlu tutardı. Kuşkusuz Bubba ezik bir adamdı ve büyük olasılıkla Rocky onu terk etmekle doğrusunu yapmıştı. Hiç değilse Rocky kötü oğlanı gözünden anlardı.

"Rocky asla geri dönmeyecek Bubba. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum, tüm kasaba da biliyor. İnan ki annemin de kalbi en az seninki kadar kırık bu konuda. Ama artık sayfayı çevirme zamanı geldi."

Bubba başıyla onayladı ve bardağını kaldırarak, "Haklısın Clay, biliyorum," dedi. Sesindeki ince alay çok belliydi. Bu arada Tumbleweed'in şarkısı çalmaya devam ediyordu.

"Clay, mutsuzluğunu Bubba'dan çıkarma. Yeterince derdi var onun," dedi Dottie. "Sırası gelmişken söyleyeyim, sıkıntını Jane'den çıkarman da hiç hoş kaçmadı. Bana kalırsa melek gibi bir sesi var ve en azından beni, şahsen 'Whose Bed Have Your Boots Been Under?' şarkısını dinlemek çok mutlu ederdi. Aslına bakarsan Clay, o kızdan Kyle'a söz etmelisin. Çılgın Atlar'a gerçek anlamda bir 'klas' getirebilir. Bence kıza özür borçlusun."

"Evet, hanımefendi." Dottie öğüt vermeye başlayınca, en iyisi hiç tartışmamaktı. Üstelik Dottie haklıydı. Jane'e özür borçluydu ama hemen arkasından, kapıdan çıkıp peşinden koşmak istemiyordu canı. Kıtlıktan çıkmış gibi fırınlanmış patateslerini yiyen Ray'e döndü.

"Jane ve Dot'a sorduğun sorulara bir açıklama getirmek ister misin?" diye sordu.

Yanakları dolu dolu, başını kaldırdı Ray. Birkaç saniye can havliyle lokmasını çiğnedi ve yuttu. "Öğleden sonra başlamış olduğumuz matriksin boyutlarının yeterli olmadığını fark ettim."

"Bu cümleni anlayabileceğim bir dilde söyleyebilir misin? Hangi matriks?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hani sana uygun kadınların listesini yapmaya başlamıştık ya. Yeterince boyut koymamışız ona. Bu yüzden kabullenilebilir bir standart sapma ile sana uygunluğunu belirleyebileceğimiz kadınları bulmak için bir dizi soru çıkardım."

"Ah, pek tabii." Clay dişlerini gıcırdattı ama içinden yavaşça ona kadar sayarak öfkesini frenlemeyi başardı. "Tamam da acaba nasıl çıkardın bu soruları?" diye sordu nihayet öfkesi yatışınca.

"Oradan, buradan. Şans oyunlarıyla ilgili sorular kadının senin sevdiğin türden şeyleri, örneğin matematik yeteneği olup olmadığını saptayacak. Tabii ki turta yapmasını bilecek, Clay. Kendini turta yapamayan bir kadına kaptıramazsın."

Clay ona doğru eğildi. "Dinle beni Ray, Jane'i rahat bırak ve kadınlara böyle sorular sormaktan vazgeç, duydun değil mi?"

"Ama Clay, ben..."

"Ciddiyim. Sorulacak soru varsa ben sorarım. Anladın mı?"

Ray başını kaldırdı. "Elbette Clay. Anlıyorum."

"İyi öyleyse." Derin bir nefes aldı. "Sanırım şimdi gidip o küçük kızı bulmalı ve ahmaklık ettiğim için özür dilemeliyim. Yeri gelmişken senin adına da özür dileyeceğim."

Dönüp piyanonun üstündeki ağır hizmet tipi el fenerini kaptığı gibi kapıya yöneldi. Tam dışarı çıkacakken omzunun üstünden arkasına baktı ve sönük el fenerini en yakın dostuna tutarak, "Ciddiyim Ray, artık soru sormak yok," dedi.

"Duydum seni." Ray onaylarcasına, ördek gibi salladı başını birkaç kez.

Clay kapıyı itip dışarı, ekim ayının alacakaranlığına çıktı. Tam beş dakika sonra, Jane'i Kes Kıvır'ın üstündeki stüdyoya çıkan merdivenlerin ilk basamağında oturur buldu. Çenesi avuçlarına gömülmüştü. Kadın sanki ağlıyormuş gibi geldi ona ama onaylamak için feneri yüzüne tutmaktan kaçındı. Tersine,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

her ikisini de kararan gecenin korumasına almak için ışığı söndürüp yanına yaklaştı.

"Git başımdan." Kadın burnunu çekti.

Tamam işte, kendinden nefret etti yine. Hiç alışık olmadığı bir duygu değildi bu. "Dottie'nin orada söylediklerim için özür dilerim. Aslında dediklerimi kastetmiyordum."

"Tamam. Şimdi kaybol artık."

"Hayır."

Jane yüzünü kaldırıp baktı ve adam koyu gözlerindeki kıvılcımı neredeyse fark etti. "Biliyorsun değil mi, sen inatçı bir baş belasısın."

Acı bir gülüş koyuverdi Clay. "Evet, biliyorum." Nasıl devam etmesi gerektiğini düşünmek için durakladı. "Bak Jane, sorun şu ki son birkaç aydır hayatım berbat, bok gibi." Beş yaşındaki çocuk gibi bocalıyordu konuşurken.

"Berbat? Yani, biri senin kalbini kırdı falan veya..."

"Yok, hayır, çok değer verdiğim biri hasta, yani gerçekten hasta. Kanseri var ve her an ölebilir." Sesi bocalamıyor, aksine sert, tekdüze ve öfkeli çıkıyordu bu kez. Hasta olduğu için Pete Amca'ya bozulmak, mahvolmuş kariyeri ya da kırık kalbi gibi bir türlü kabullenemediği başka nedenlerden ötürü öfkeli olduğunu itiraf etmekten çok daha kolaydı.

"Bu hasta kadın senin..."

"Adam. Amcam olur."

"Oh."

"Nalbur dükkânının sahibidir. Bana, kardeşlerime ve kız kardeşime babalık etmiştir. Öz babam gibi... Yani..."

"Ne?" Kadının sesi adamın kafa karışıklığına son vermişti.

Clay omuz silkti. Öz babasıyla yaşadığı karmaşık ve sıkıntılı ilişkiyi anlatacak durumda değildi. "Sana babamı anlatmıştım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zaten." Gitmek üzere ayaklandı.

Jane, "Yani, babanla ilgili sorunlar yüzünden mi bencil, inatçı ve koskoca bir ahmak oldun, bunu mu demek istiyorsun?" diye seslendi arkasından.

Adam durdu ve döndü. Birdenbire kahkahalarla gülmek geliyordu içinden. Bu kızın nesi onu bu kadar cezbediyordu?

"Evet efendim. Babamla ilgili sorunlarım var. Ve tabii hayatımla ilgili daha bir yığın karışıklık."

"Ne gibi? Benim babam da içip içip annemi pataklardı. Hayatla ilgili karışıklıklara gelince, bak orada yarışabiliriz. Kazanacağıma da adım gibi eminim. Yalnızca beş dolarım, çeşit çeşit ismim var, üstüme birkaç beden büyük 'Gerçekçi Ol' gömleğimden başka giyeceğim bir şey yok ve Son Şans'ta bir kavanoz fıstık ezmesi alabileceğim açık tek bir dükkân bile bulamadım. Durumum kötü, Clay, cidden."

Clay'in göğsündeki sıkışma hafifler gibi oldu ve gülümsedi. "Bak bu noktada hakkını teslim etmem gerekir."

"Aman ne güzel, madalya alır mıyım sence, Son Şans'taki en büyük kaybeden madalyası falan?"

"Kaybeden biri değilsin Jane," diye karşılık verdi adam. "Dottie'deyken sana bu izlenimi verdiysem gerçekten çok üzgünüm. Son Şans'taki en büyük kaybeden benim."

Horoz gibi kafasını dikip baktı adama, yüzünü görmesini tüm yüreği ile istiyordu. Adam da onun yanına oturmak istiyordu. Elini tutmak istiyordu. Merdivenlerden yukarı çıkarmak ve onunla sevişmek istiyordu.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü burada, Son Şans'ta, babam gibi kafayı yiyip melekleri göreceğim günü bekleyerek yaşıyorum. Nashville'deki kariyerim sona erdi ve şimdi ne yapacağımı bilemiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çünkü yalnızım ve yalnızlıktan yoruldum. Bu son cümleyi yüksek sesle söylemedi.

"Nashville'de kariyerin mi vardı?

"Evet. Derneğe bağlı solo performans destekçisiydim uzun yıllar." Yarı yabancı birine yüreğini dökmek istemediğinden, Tumbleweed ve geri kalanından hiç söz etmedi. "Bak," dedi, "söylemem gereken bir şey daha var."

"Beni evine davet edeceksen pas geçeyim. Fazla muhtaç ve onarım gerektiren birisin, farkındasın değil mi?"

Adam zor tuttu kendini gülmemek için. Belki de geçmişindeki kadınların hepsi kendileri muhtaç olduklarından, bugüne kadar hiçbir kadın ona muhtaç ve duygusal olduğunu söylememişti. Belki de şu anda gerçekten muhtaç ve duygusaldı.

Ayağını ilk basamağa dayayıp kadına doğru eğildi. "Sana bedavadan bir öğüt vereyim mi?"

Adamdan herhangi bir mesaj almak istemediğini açıkça belli etmek ister gibi kadın çenesini yukarı kıvırdığı dizlerine dayadı. "Bedava öğüt, ancak ödediğin para kadar değerlidir."

"Bu durumda öyle olmayabilir belki."

"Oldu. Söyle bakalım. Hem, seni mümkünü yok susturamayacağım gibi geliyor bana."

"Uzun yıllar Nashville'de yaşadım ve diyebilirim ki..."

Kadını uyaracak, yol gösterecek ve bilmesi gerekenleri öğretecek doğru kelimeleri bulabilmek için durakladı bir an. Amacı, onun hevesini kırmak değildi. Kalbinin kırılmasını engellemek istiyordu. Nashville, kalp ağrılarının başkentiydi.

"Kasabalarındaki kiliselerde gospel[13] söylemiş senin gibi çok kız tanıdım," diye devam etti. "Günün birinde keşfedilip

13 Kilisedeki törenler esnasında org ya da piyano eşliğiyle, genellikle bir kadın vokalin söylediği doğaçlama.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

'country' müziğinin yeni kraliçesi olacağına yürekten inanan, güzel yüzlü, müthiş vücutlu kızlar."

"Tekrar ediyorum Clay, asla kilisede şarkı söylemedim, aklından çıkar bunu."

"Gerçekten söylemedin mi?"

"Hayır. Okul korosunda söyledim ama kilisede asla."

"Tamam, aynı kapıya çıkar."

"Yani, bizim bir avuç hayalperest olduğumuzu, benim gerekli yeteneğe sahip olmadığımı mı söylemek istiyorsun?" Gizlemeye çalışmasına rağmen kadının sesindeki acıyı duyabiliyordu.

"Hayır, demek istediğim hiç de o değil. Kilisede, korolarda, karaokelerde şarkı söyledikleri için kendini müzisyen sanan bir dolu kız tanıdım, onu demek istedim."

"Demek benim müzisyen olduğumu düşünmüyorsun?" Şimdi de kendi kendini kuruyordu. Kızmaya başlamıştı ve bu daha iyiydi.

"Dürüst ve açık sözlü olmak gerekirse hayır. Senin bir müzisyen olduğunu düşünmüyorum ama yeteneğin var."

Jane hiç karşılık vermedi. Başını dizlerinden kaldırıp adama baktı karanlıkta. Clay ay ışığının gözlerindeki gümüşi yansımasını görebiliyor ve eğilip onu delice öpmek istiyordu. Onun yerine kıza dürüstçe, tüm gerçekleri söylemeye odaklandı. Doğrusu buydu. Onu yatağına atmaktansa gerçekleri anlatmak, daha doğru geliyordu.

"Tatlım, 'Amazing Grace'i söylediğinde kendimden geçtim, başka diyarlara götürdün beni. Sesinde öteki dünyaya ait bir nitelik var. Ormanlar, dağdaki kovuklar ve yasal olmayan ay ışığı gibi bir tatlılık."

"Dağ sesi mi?"

"Evet hanımefendi. Bir tür dağ çayırı ve folk şarkıcısı sesi. O

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sesle bir dönem öncesi, pop müzik country müziğini istila etmeden önce dosdoğru Grand Ole Opry'ye[14] girerdin."

"Ama az önce dedin ki..."

"Tamam canım, dilediğin kadar hayal kurabilirsin ama bir şeyler yapmak istiyorsan, iyisi mi 'I Will Always Love You' şarkısının her bir kutsal sözcüğünü ve 'Amazing Grace'in ikinci dörtlüğünün sözlerini ezberle. Nashville'de başarmak istiyorsan önce sesine saygı duymalı ve sana uygun malzemeyi öğrenmelisin. 'I Will Always Love You' bir klasiktir. Şarkıyı, Whitney Houston, Dolly Parton ve Lee Ann Rimes söyledi ve kaydedildi. O şarkıyı ezberlemeden, 'country' şarkıcısı sayılmazsın."

"Kabul, hayalperestin tekiyim ben."

"Yeteneğin var, dedim ve ciddiydim. Yeteneğin sutyen numarana veya poponun sıkılığına bağlı bir yetenek değil. Bu yeteneğe saygı duyman gerekir. 'Country' müziğine birdenbire giriş yapamazsın, çok emek ister. Yıllarca çalışmalısın ve çalışsan bile dünyadaki en uzun süreli film çekimi gibidir. Zirveye çıktığında bile her an ayağın kayabilir."

"Tamam, şarkıların sözlerini öğretecek adam da sen oluyorsun sanırım, öyle mi?" Kadının ses tonunda Clay'i şaşırtan derin bir alay vardı.

Kararlı bir şekilde, "Hayır," dedi. "Nashville ile işim bitti."

Kadın yüzünü ona çevirip, "Neden?" diye sordu.

Clay boş ver, der gibi omzunu silkti. Tumbleweed ile ilgili acıklı öyküsünü bu kızla paylaşacak değildi. "Uzun mesele, burada sorumluluklarım var üstelik."

Karanlıkta, ilk kez bu denli uzun uzadıya inceliyordu adamı gözlerini kırpıştırarak. "Özrünü kabul ediyorum," dedi neden sonra.

14 Country müziğinde, birçok ünlü ismin yetiştiği, Tennessee'deki ünlü müzik sahnesi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sahi mi? Gerçekten mi?" Şaşırmıştı.

"Bana hayatımda ilk kez doğruyu söyleyen kişinin sen olduğunu düşünmeye başladım. Diğerleri hep Nashville'de tanıdıkları olduğunu ve eğer razıysam... Yani... Bilirsin."

"Evet, bilirim." Kadına yol göstermek adına ondan yararlanan herifleri, ki buna kendisi de dahildi, düşünüp yumruklarını sıktı.

Clay eğilip el fenerini basamağın üstüne bıraktı. "Al bunu, senin tek başına karanlıkta oturman hoşuma gitmiyor."

Kadının merdivenlerde oturup ondan "I Will Always Love You" şarkısının sözlerini öğretmesini istemesi, hatta ona dokunmasına izin vermesi gibi saçma bir arzuyla yanıp tutuşarak geri çekildi. Kadının ona dokunmasını özlemişti. Onu evine çağırmasını istiyordu. Bir gece önce ona nasıl dokunduğu hâlâ aklındaydı.

Kadın onu davet etmedi. Ayaklarının ucuna bakıyordu.

Duymak istediklerini söylemediği için kadının onu içeri almayacağını tahmin etmeliydi. Zaten aradığı kadın değildi o. Aradığı kadını ona olağanüstü çöpçatan, profesyonel Miriam Randall'dan bulacaktı.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 7

"Hadi bir daha deneyelim," dedi Ajan Hannigan, Kamboçyalı Deve'nin sekize on boyutlarındaki parlak fotoğrafını Woody West'in suratına tutarak, "kolyeyi hangi zulaya sakladın?"

Fotoğrafa korku ile baktı Woody. Olayların bu şekilde gelişmesinden patronu Parmaklık Freddie, hiç mi hiç hoşlanmayacaktı. Güneydoğu'nun en büyük çalıntı eşya tüccarıydı Freddie ve işlerin berbat edilmesine göz yummazdı. İşi berbat etmenin en üst düzeyi de FBI tarafından enselenmiş ve sorguya çekilmiş olmaktı.

Hannigan'a bakarak, "Söyledim ya size," dedi Woody. "O kolyeyi hayatımda görmedim."

"Suratını kim dağıttı o zaman?" diye sordu polis.

Şişmiş gözlerini yumdu Woody. At yarışı oynama gibi bir hevesi olduğunu, ünlü tefeci Kolombiyalı Carlos'a yirmi bin dolar borçlandığını ve adamın bu parayı faizi ile birlikte talep ettiğini anlatacak değildi herhalde.

Kolombiyalı'ya bu kadar borçlandığını öğrenmek, Parmaklık Freddie'nin hiç de hoşuna gitmeyecekti. Üstelik Kolombiyalı fedailer yüzünden Mary'yi ve taşıdığı çalıntı malı kaybettiğini öğrenmekten de hoşlanmayacaktı. Mary'yi ve o kolyeyi derhal bulamazsa Woody'nin işi bitmişti.

"Bakın beyler," dedi Woody soğukkanlı olmaya çalışarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burnumun kırılmış olması bir suç değilse eğer beni alıkoymak için izniniz yok."

"Woody, Woody, Woody," diye söze başladı Ajan Wilkes derin bariton sesiyle. "Haydi, Parmaklık Freddie'nin kuryesi olduğunu biliyoruz. Bize kolyeyi nerede bulabileceğimizi söyle, seni salıverelim, tamam mı?"

Sorgu odasının karşı köşesinde dikilen Ajan Wilkes'e baktı Woody. Teksas kadar geniş bir gülüşü olan, mavi-siyah tenli, kocaman bir adamdı. Karşısına dikilmiş, iyi polis numarası yapmaya kalkıyordu.

"Ne dediğiniz ile ilgili en ufak bir fikrim yok," dedi karşılık olarak.

Hannigan, cebinden leopar desenli bir paçavra çıkardı. "Peki, bize neden bunları anlatmıyorsun?" Kamboçyalı Deve'nin sekize-on fotoğrafının üstüne paçavrayı koydu.

Mary'nin leopar desenli tanga külotuna bakar buldu Woody kendini. Mary gibi cici bir kız için fazla seksiydi. Woody, nasıl olup da Mary'nin külotlarının içine girmek için daha fazla çaba göstermediğini düşünmeye başlamıştı. Bir bakıma sürpriz olmuştu bu leopar desen.

Woody, taşımacılık görevine Mary'yi sırf dalgasına sürüklememişti aslında. Freddie, bir tür kılıf olsun diye Mary'yi Nashville'e beraberinde götürmesini ve uzattığı kolyeyi şans getirir bahanesi ile Mary'ye takmasını söylemişti. Woody'nin o saçma kolyenin değeri ile ilgili hiçbir fikri yoktu. Marketten alınmış bir ıvır zıvıra benziyordu.

Freddie, Nashville'de birine teslim edilmek üzere beyaz bir zarf da vermişti Woody'ye. Doğal olarak, Woody çalıntı malın geceleri garsonluk yapan ve country şarkıcısı olma hayalleri kuran bir kuaför kızın boynuna asıldığını değil, zarfın içine kon-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğunu düşünmüştü.

Acaba Mary paha biçilemez bir kolye taşıdığını biliyor muydu? Bu düşünceyle birlikte huzursuz oldu Woody.

Gözlerini iç çamaşırından ayırdı. "Biraz müstehcen," dedi Hannigan'a dönerek. "Daha ziyade büyükanne çamaşırları ile ilgilenen adamlar sanmıştım sizi."

"Dalga geçmeyi bırak. Bunları senin bagajındaki valizde bulduğumuzu pekâlâ biliyorsun."

Woody omzunu silkti. "Demek bagajımda bir valiz bulundurmak suç, öyle mi? Eyalet sınırları arasında hanım iç çamaşırları taşımak, ne zamandan beri federal suç sayılıyor?"

"Kimdir bu kadın, Woody?" diye sordu Wilkes.

"Kim, kimdir?"

"Bak aslanım, Dew Drop Motel'e bir kadınla girdiğini biliyoruz. Aptallaşma. Zaten başın büyük belada. Kadının nereye gittiğini söylersen sana faydası olur."

"Hiçbir fikrim yok." FBI o gece odasına daldığından beri Woody ilk defa doğru bir şey söylüyordu. Kolombiyalı fedailer odayı basıp burnunu kırdıktan ve Mary'yi, Woody'nin Kolombiyalı tefeciye olan borcunun faizi karşılığında hesabından iki bin dolar çekmeye zorladıktan sonra Mary onu yüzüstü bırakıp toz olmuştu.

"Bakın beyler, benimle bir alıp veremediğiniz yok. Bırakın da gideyim," dedi Woody.

Wilkes ve Hannigan birbirlerine baktı. Woody hiç güvenmedi bu bakışmaya. "Tamam Woody," dedi Wilkes. "Ama eve özgür bir adam olarak gideceğini zannediyorsan yanılıyorsun."

Biliyordu zaten. Mary Smith ve Kamboçyalı Deve dışında kimse onu bu beladan çıkaramazdı. Ancak kendisi malları Nashville'e teslim ettikten sonra, Parmaklık Freddie hesabına otuz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bini gönderecekti. Kolombiyalı, onu öldürüp Meksika Körfezi'ne gömmeden önce o parayı almalıydı.

Woody Kamboçyalı Deve'nin parlak fotoğrafına baktı eğilip. "Bu nesne ne kadara sigortalanmış?"

"Birkaç milyona."

"Vay canına. Marketten alınabilecek ucuz bir şeye benziyor."

"Olabilir, ama aslında bin yıllık bir parça."

Woody, Hannigan'a baktı. "Sahi mi?"

"Tamam Woody. Aptalı oynamayı kes artık. Kolye, bir hafta önce Oliver Cromwell Jones'un el yapımı Asya eserleri koleksiyonundan çalındı."

"Asya mı? Asya'da deve var mı?"

"Salaklaşma Woody."

"Hayır, efendim. Size yardımcı olamadığım için gerçekten üzgünüm. Sakıncası yoksa artık arabamın anahtarlarını alıp yoluma devam edebilir miyim?"

Beni serbest bırakın ki ben de Mary Smith'i bulayım, kolyeyi geri alayım ve Kolombiyalı beynimi dağıtmadan parasını ödeyebileyim, diyordu içinden.

***

Clay kendini bildi bileli, Miriam Randall kırmızı bez ayakkabılar giyer ve tıpkı Bay Magoo gibi, koyu kahverengi gözlerini olduğundan büyük gösteren, çerçeveleri kristal taşlar kakılmış gözlükler takardı.

Cuma sabahı erken bir saatte Miriam Randall, Victoria stili evinin verandasındaki salıncaklı sandalyesine oturmuş, elektrikli testeresiyle bahçeye düşmüş kırık bir dala saldırmakla meşgul

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kocası moruk Harry'yi izlemekte olan yeğeni Dash'i gözlüyordu. Clay de verandanın tırabzanına oturmuş, hepsini izlemekteydi.

"Dash hayatım, Harry'ye söyle, önemli bir şeyleri kesmeden hemen dursun," gibi emirler vererek Miriam olayı yönetiyordu.

Bastonuna yaslanarak *mümkünü yok Harry Amca'nın damarına basmam*, diyen bir bakış attı Dash teyzesine. Harry Randall, orijinal ve aksi bir ihtiyardı.

Miriam kafasını sallayıp Clay'e baktı. "Rica etsem Harry'yi ikna edip o dalı sen keser misin acaba?"

"Teklifi az önce yaptım hanımefendi, neredeyse kafam kesilecekti – tabii, mecazi olarak," diye karşılık verdi Clay.

Kabullenir gibi başını salladı Miriam. "Sanırım bahçesini kimselere dokundurtmayacak kadar inatçı olduğu için sevinmem gerekir. Belki ölmek için de böyle direnecek, ne dersin?"

Clay'in içi burkuldu. Harry yaşlıydı ve kimse sonsuza kadar yaşamazdı elbette. Ne Harry Randall ne de Pete Amca. "Ümit ederim öyle olur, Bayan Miriam," dedi yüksek sesle.

Eğrilmiş parmağını Clay'e doğrultarak, "Tamam, sen ümit ededur ama hiç ümidin olmadığını anlıyorum. Gün gibi açık," dedi Bayan Miriam.

Ağırlığını sandalyenin diğer yanına kaydırdı. "Eh, ne yapabilirim senin için, Clay? Hal hatır sormaya gelmedin herhalde."

Yanıt beklercesine beyaz kaşlarının bir tanesini kaldırdı Bayan Miriam. Seksenin üstündeydi ama gözleri on üç yaşından gün almamış bir çocuk gibi haylaz haylaz bakıyordu.

Clay fırtınanın çevre ağaçlıklardan koparıp getirdiği çam yapraklarının kokusunu içine çekti. Başından çıkarıp bir süre şapkasına baktı. "Ah bakın, anlatması zor biraz."

Küçük bir kız gibi kıkırdadı Miriam. "Hadi, ben sorayım Clay Rhodes, buraya profesyonel yardım almak için mi geldin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arka dişlerini sıktı Clay. Bu şekilde söylenince çok acıklı geliyordu insana. "Düşündüm de belki ben gitsem iyi olacak," diyerek ayaklandı.

"Otur, Clay. Demek bir eş arıyorsun, öyle mi?"

Oturdu. "Yemin ederim, Bayan Miriam, eğer anneme söylerseniz ben şahsen..."

"Lillian Bray değilim ben tatlım, ben ketum bir insanım."

Başını salladı Clay. "Salağın tekiyim, bilirsiniz ya?"

"Ay, canikom, kimseye tek bir laf söylemeyeceğim, söz."

"Peki, listeyi nasıl çıkaracaksınız?"

"Ne listesi?"

Elinde evirip çevirdiği şapkasına baktı. "Bilirsiniz işte, uygun bekâr hanımların listesi. Otuz üçlerinde falan, olgun bir kadın arıyorum diyelim..."

"Böyle olmaz bu işler Clay." Bayan Miriam eğilip şapkasını kaptı elinden ve yanındaki boş salıncaklı sandalyeye fırlattı.

"Anlayamadım? Çöpçatanlar bekâr insanları birbirine tanıştırırlar diye biliyordum."

Omuz silkti Miriam. "Profesyonel çöpçatanlar yapar belki bu tür işleri. Belki amatörler de yapıyordur ama pek işe yaramaz. Bir de şu yeni moda internet siteleri var çiftleri buluşturan. Ben ne profesyonelim ne amatör ne de son moda çöpçatan."

Clay sırıtmamak için zor tuttu kendini. "Öyleyse neden cümle âlem sizin civardaki en iyi çöpçatan olduğunuzu söylüyor?"

Kim bilir der gibi baktı ona Miriam. "Dedikodudur belki?"

Clay bir kahkaha attı. "Hayır, Bayan Miriam, demem o ki..."

"Ne demeye çalıştığını çok iyi biliyorum, henüz bunamadım."

Yine parmağını salladı Miriam ona doğru. "Aslında, adım çıkmış bir kere ama doğrusunu istersen hak etmiyorum. Bir şey yaptığım yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Mutlaka bir şeyler yapıyorsunuzdur. Asla yanılmadığınızı söyler annem hep."

Miriam omzunu silkip sanki büyük bir sır ifşa edecekmiş gibi eğildi öne doğru. "Bak, şöyle oluyor. Kimi zaman bir kadın ve bir erkeği görür görmez birbirlerine ait olduklarını hemen anlıyorum. İçime doğuyor sanki. Öyle olunca da ya açık açık ya da dolaylı olarak bunu onlara usturuplu bir biçimde söylüyorum. Genellikle dolaylı olarak, çünkü tecrübelerime dayanarak biliyorum ki insanların çoğu ruh eşine rastlasa bile bunu fark etmez ya da söylenmesinden hoşlanmaz. Çoğu zaman insanlar kendi gerçeklerini kendileri bulmak ister."

"Ruh eşi mi?" Sesi yükselmişti Clay'in.

"İnsanların evlenmelerine yardım etmiyorum Clay. Çöpçatanlık bile yapmıyorum. Bunu ancak Tanrı yapar. Tanrı'nın planını görmelerine yardımcı oluyorum, o kadar."

"Yüce İsa," diye mırıldandı Clay.

Miriam, "Clay Rhodes, Tanrı'nın adını durup dururken zikretmenin yanlış olduğunu bilmelisin," dedi kaşlarını çatarak. "Annen duysa utanırdı."

"Evet hanımefendi." Verandanın tırabzanından hop diye atladı.

"Sanırım, iyisi mi…"

"Otur bakalım. İşimiz bitmedi."

"Ruh eşimi Allenberg İlçesi yakınlarında gezinirken görmediğinize eminim Bayan Miriam."

Maalesef, der gibi kafasını salladı Miriam. "Üzgünüm oğlum, görmedim. Halbuki uzun zamandır arıyorum onu."

Yeniden tırabzana yaslanan Clay neredeyse boğulur gibi oldu. "Aman Tanrım, arıyor muydunuz? Kaç zamandır?"

Sandalyesinde biraz daha doğruldu Miriam. "Ta senin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gençliğinden beri. Son Şans'taki bütün bekâr gençler için gözümü açık tutarım. Gençlerin mutluluğu bulmasına yardımcı olduğumda, kasabamızı kurtarabileceğime inanırım."

Hiçbir şey demedi Clay. Kadın düpedüz bunaktı.

"Şahsi kanaatim o ki," diye devam etti Miriam, "senin ruh eşin Allenberg'in yerlisi değil."

"Anlıyorum." Clay ayaklandı yeniden. Gerçekten kaçmalıydı. Çok aptalca bir fikirdi bu.

"Otur da dinle," diye emretti Miriam ama Clay ayakta durmakta ısrar ediyor ve Bayan Miriam devam ediyordu: "Ne düşündüğünü biliyorum. Gerçek aşkı bulmanın yolunun kırık hayaller ve kalp ağrıları ile dolu engebeli bir yol olduğunu düşünüyorsun. Bak oğlum, Tanrı'nın bize ne planladığını asla bilemeyiz. Her kalp kırıklığı seni, ruhunun gerçek aşkına götüren bir işarettir."

"Teşekkürler, Bayan Miriam, son derece aydınlatıcı bir konuşma oldu bu." Şapkasını aldı.

"Bana inanmadığının farkındayım Clay ama ruhunun aşkı Atlanta'dan dokuz buçuk otobüsü ile ne zaman gelecek onu asla bilemezsin. Aslında, ruhunun aşkı o otobüsten inecek diyebiliriz, çok açık bir olasılık bu."

Endişe ağır bir yük gibi oturdu içine. Dumanla işaretler mi gönderiyordu bu yaşlı kadın, yoksa apaçık deli miydi? İlk seçeneğin daha doğru olduğu gibi berbat bir hisse kapıldı.

İsa'nın Kilisesi Gönüllü Hanımlar Derneği'nin başkanı Lillian Bray, yirmi dört saat boyunca Peach Blossom Moteli'ne giren çıkanların kaydını tuttuğuna göre, Clay tüm gönüllü hanımların çarşamba akşamı Jane ile orada sabahladığını öğrendiğini tahmin etti. Annesi Jane'i işe almış olduğuna göre, hepsi Jane'in dokuz buçuk otobüsüyle Atlanta'dan geldiğini de biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vay canına. Bu hanımlar aynen bir örümcek gibi ağlarını örerler ve masum bekârları yakalarlardı. Eğer annesi ve Bayan Miriam onun başını, dokuz buçuk otobüsü ile Atlanta'dan gelen, iki kimliği ve cebinde sadece beş doları olan bir yabancı ile bağlamayı kafalarına koymuşlarsa başı cidden belada demekti. Miriam Randall'ın ona bulabileceği en uygun kadın Jane Coblentz ise, Ray Betts'e ve Son Şans'taki bekâr kadınlar üzerine yaptığı araştırmaya güvenmesi belki de daha doğruydu.

Bir-iki öksürüp şapkayı kafasına geçirdi.

"Çok teşekkürler Bayan Miriam. Kendinize iyi bakın. İşten çıkarken testeremi de alır, bahçedeki dalı halletmek için size uğrarım."

"Ne kadar nazik bir komşusun." Melek gibi gülümseyip göz kırptı Clay'e. "Atlanta'dan gelen dokuz buçuk otobüsü Clay. Gözünü dört aç."

"Ne?"

Yukarıya dönük gözlüğünün arkasından bir kere daha kırptı gözünü. "Dediklerimi duydun. Sen sadece otobüsü izle, Tanrı gerisini halleder."

***

Cuma sabahı erken saatlerde, Ricki Burrows limiti aşmamış olduğunu ümit ederek Atlanta Greyhound Otobüsleri terminalinin gişe memuruna VISA kartını uzattı. Memur işlemi yaparken kalbi küt küt atıyordu. İşlem başarıyla sonuçlanınca rahat bir nefes aldı çünkü bilet alacak kadar nakit yoktu üstünde. Aksi takdirde ya valizlerini ya mücevherlerini rehin bırakması gerekecekti. Valizlerinin ve mücevherlerin değerini hesaplamaya çalıştı ama rakamlar karıştı kafasında. Tam da ihtiyacı olduğunda, Ray Betts neredeydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Son Şans'a bir bilet," dedi gişe memuru. "Otobüs on beş dakika sonra hareket edecek."

Bir yandan garda yürüyor, bir yandan da nasıl olup da buralara düştüğünü merak ediyordu.

Cevap çok basitti: Otuzunu geçmiş ve memeleri sarkmaya başlamıştı. Randy'nin diri memeler ile ilgili takıntısı vardı. Randy'nin hevesinin kaçacağını bilmesi gerekirdi. Sarkık memeler korkunç bir şeydi ama on beş yıllık kocanızın sizi bir on sekizlik için terk etmesi yetmezmiş gibi, tüm malvarlığını da –hem de dosdoğru ülke dışına– beraberinde götürmüş olmasını öğrenmek kadar korkunç olamazdı.

İşte bu gerçekten kötüydü.

Ama gizlice kaçırdığı malvarlığının zaten ona ait olmadığını öğrenmek, işte bu daha da kötüydü. Amerikan Vergi Dairesi'nin valizi ve çok da pahalı olmayan birkaç parça mücevheri dışında her şeyi alıp götürmüş olması, bir kızın başına gelebilecek en kötü şeydi.

Bütün bunlar neden kendisini burada, Louis Vuitton marka valizini bir otobüs şoförüne teslim ederken bulduğunu açıklıyordu. Son Şans'a dönüyor olması çok aşağılayıcıydı. Neyse ki en azından annesi ve babası yoktu artık. Yenik ve sürünerek aile ocağına dönmüyordu. Ayrıca, sürünerek falan döndüğü de yoktu.

Son Şans'a dönmesinin tek nedeni, söylentilere göre orada gizlenen Clay Rhodes'u bulmaktı.

Kalbini kırmış ve onu Randy için terk etmiş olsa bile bir zamanlar Ricki Clay'e tapardı. Ne yapsındı yani? O zamanlar Randy Wilson zengin bir plak yapımcısı, Clay ise özentinin biriydi.

İşler değişmişti. Clay özentinin teki değildi artık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dolaşan haberlere göre, Clay Rhodes, "country" müziği endüstrisinin merkezi "Music Row"da en aranılan şarkı sözü yazarıydı şimdi. Tumbleweed'in ilk albümü için yazdığı şarkılar, hem gruba platin sertifika, hem de Grand Ole Opry'ye davetiye kazandırmıştı.

Tabii bu son kısmı kaçırmıştı Clay. Sevgilisi Tricia Allen, Tumbleweed'in solisti Chad Ames için Clay'i terk etmiş, tam Tumbleweed country müziğinde liste başına fırlarken Clay orkestradan ayrılmış ve bu acıklı öyküyü Nashville'de duymayan kalmamıştı.

Ricki, sevdiği kadını ve orkestrasını bir çırpıda kaybeden Clay'in bu gönül yarasından ötürü teselliye ihtiyacı olacağını düşünüyor ve onu avutmayı hedefliyordu. Dönüp yaşamını gözden geçirdiğinde, kendisine birazcık saygılı davranmış tek erkeğin Clay Rhodes olduğunu itiraf etmeliydi.

Ricki, Clay'i geri istiyordu. Memelerinin sarkıp sarkmadığına aldırış etmeyecek bir erkekle baştan başlamak istiyordu. Üstelik, dedikodular doğruysa Tumbleweed'in ilk albümüne yazdığı şarkıların telif hakkından korkunç para kırmıştı. Babasının tahminlerinin aksine Clay başarılı bir adam olup çıkmıştı.

Kendi kendine dövünsün dursundu şimdi. Yıllar önce ne halt etmeye Clay'in evlenme teklifini kabul etmemişti?

***

Cuma sabahı saat tam on birde, Miriam Randall Kes Kıvır'daki haftalık randevusuna geldi. Örgülü beyaz saçlarını itina ile taç şeklinde yukarıya toplamış bu yaşlı kadının neden zahmet edip kuaföre geldiğine anlam veremedi Jane. Sabahtan beri gelen diğer kadınların hepsi şampuan, kesim ve mizanpli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için gelmişlerdi nihayetinde. Bu kadın neden gelirdi ki?

Saç kurutma makinesinin altındaki Millie Polk, June Morning'in son aşk romanı Kader'i okuyor, saçları yarı yarıya bigudilenmiş Lillian Bray, Ruby'nin sandalyesinde oturuyor, Ruby de saçını sarmaya devam ediyordu. Jane'in karşısında oturan saçına boya sürülü Thelma Hanks, Jane'in özenle sürdüğü ojenin rengini hayranlıkla izliyordu.

Bayan Hanks alçak sesle ve ağır ağır konuşarak, "Hah işte," dedi. "Bu 'pinkolik', 'kız pembesi'nden çok daha güzel. Ne dersin Lillian?"

Başını bile çevirmeden Lillian şöyle bir göz attı. "Ben pek bir fark göremedim doğrusu Thelma'cığım."

"Daha yoğun ve parlak." Thelma, Jane'e bakıp gülümseyerek, "Ruby canım, nihayet manikürden anlayan birini bulduğuna çok sevindim," dedi.

"Ben bulmadım. Tanrı gönderdi."

"Amin, şükürler olsun." Tam o anda, bastonuna dayanarak sürüdüğü ayağı ile Miriam Randall girmişti kapıdan. Girişini, özellikle bu gülünç lafları etmek üzere zamanlamıştı sanki.

Kraliçeye hürmetlerini sunan saltanat nedimeleri gibi, Ruby, Bayan Polk ve Bayan Hanks, Miriam Randall'a bakıp başlarıyla reverans yaptılar. Jane'in kafası karıştı, çünkü Miriam Randall içeri girdiği ana kadar, takım liderinin Lillian Bray olduğuna kalıbını basabilirdi.

Demek ki değilmiş, diye düşündü Jane ve sıralamayı baştan düzenledi kafasında. Hepsi Miriam Randall'ı gerçekten seviyor ama Lillian Bray'den korkuyordu.

Ayağa kolayca geçirilen kırmızı bez papuçları, beyaz soket çorapları, parlak mor desenli polyester gömleği ve 1950'lerin müzesinde sergileniyor olması gereken çift odaklı gözlüğü ile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Randall'ı sevmemek mümkün değildi. Kısacası, kapıdan içeri giren bu kadın, inanılmaz zamanlama becerisi ve kendine has moda zevki ile türünün tek örneğiydi.

Randevu masasının önünden geçip boş koltuklardan birine adeta dükkânın sahibiymiş gibi kuruldu. Artritli elleriyle bastonunu kavrayıp yaşından çok daha genç bakan kahverengi gözleri ile merakla Jane'i tepeden tırnağa süzdü.

"Jane, işte bu hanım Bayan Miriam," dedi Ruby. "İsa'nın Kilisesi Gönüllü Hanımları'nın eski başkanıydı kendisi. Her cuma maniküre gelir. Bayan Hanks'ten sonra, onu alırsın."

Thelma Hanks, "Miriam," diye atıldı, "gör bak, çok memnun kalacaksın. Michelle'den çok daha iyi biliyor işini."

Ufak tefek yaşlı kadının yanakları yukarı doğru kabarmış, Jane'e gülümseyerek bakmıştı. "Demek ki," dedi sesini genç kız gibi incelterek, "Jane Kasırgası'ndan hemen önce Atlanta'dan dokuz buçuk otobüsüyle gelen sizdiniz."

Jane, Bayan Hanks'in tırnaklarına çevirdi bakışlarını. "Evet hanımefendi."

Anında, dükkândaki tüm bakışların toplu olarak kendisine yöneldiğini fark etti. Hepsi, geceyi Clay ile birlikte o menfur motelde geçirdiğini biliyormuş gibiydi. Acaba neden ağızlarına geleni söyleyip onu kasabadan defetmediklerini çok merak ediyordu. Doğrusu, Bayan Bray pek samimi davranmamıştı ona. Ama diğer hepsi geçmişini fazlasıyla merak ediyor gibi geliyordu Jane'e.

Bayan Polk, saç kutuma makinesinin altından birdenbire kafasını uzatarak, "Miriam, duyduğuma göre Bill Ellis dün gece Jenny Carpenter'i yemeğe götürmüş," dedi. "Aklın alıyor mu? Kadın hem ondan en az on yaş büyük olmalı, hem de Metodist. Bir Metodist? Lütfen, o kadın Ellis'e uygun bir kadın mı Allah aşkına?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bill adına endişelenme sen," dedi Lillian bir kahkaha fırlatıp. "Kadının elmalı turtasına kapılmıştır, o kadar. Karpuz Festivali'nde turta yapma yarışmasını hep Jenny kazanır, bilmiyor musun?"

"Olabilir ama erkeğin kalbine giden yol için ne derler bilirsin. Gerçi Jenny'yi severim ama Bill'e göre büyük. O adama. Ona çocuk doğurabilecek, genç bir kadın lazım. Hele, hele Metodist, hiç olmaz. Değil mi ama Miriam?"

Miriam'ın melek gibi tebessümü hiç gecikmedi. "Bence eninde sonunda iyi yemek yapan bir kadın seçecektir Bill kendine."

Lillian'dan geldi yanıt: "Ay, ciddi olamazsın Miriam. Metodist biri olamaz."

Yaşlı kadın, kim bilir der gibi omuz silkti. "Lillian, Tanrı'nın planını sorgulamak haddime düşmez. Bill Ellis zaman zaman bir dilim turta yemekten zevk alan bir adam. Orası gerçek ve bu en sevimli özelliklerinden biri."

Gülmemek için zor tuttu kendini Jane. Karides Evi Lokantası'nın doğasında garson kızlara sarkıntılık etmek vardı, güzellik salonunun doğasında da bolca dedikodu.

Bir önceki gece Jane'in dolabı bomboştu, sınırlı sayıda kıyafeti vardı ve elektriği kesikti. Şimdi ise Ruby'nin sayesinde dolabında yiyecek ve Stone'un rahmetli karısından kalma elbiseleri vardı. Elektrik şirketi arızayı onarmış ve o sayede işe başlayabilmişti. Günün sonunda cebinde parası da olacaktı. Ruby, yerleşinceye kadar bir hafta boyunca günlük ödeme yapacağına söz vermişti.

O güne kadar ortaya koymaya çabaladığı şeylerin hemen hepsini Evren bahşetmişti ona. Bu cömertliğin çoğunu Ruby'ye borçluydu tabii. Tanrı'nın ekibinin bir üyesi olsa bile Jane bu kadını sevebileceğini hissediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ruby, Bayan Bray'in bigudilerini sarmayı, Jane de Bayan Hanks'in manikürünü hemen hemen aynı anda bitirmişti. Bayan Bray saç kurutma makinesinin altına, saçları yıkandıktan sonra Bayan Hanks de Ruby'nin çalışma yerine gitmiş, Miriam Randall da Jane'in karşısındaki koltuğa yerleşmişti. Jane yaşlı kadının elini aldı. Yaşına göre elleri sıcacıktı. Eklem yerleri artritten çarpık çurpuktu ama tırnakları profesyonel bir manikürcünün elinden çıkmışa benziyordu. Miriam'ın sağ elini suya soktuktan sonra, solunun ojesini çıkardı ve nemlendiriciyle ovmaya başladı.

"Duyduğuma göre," diye fısıldadı yaşlı hanım. "Batı Virginia'dan gelmişsin."

Vay canına, amma çabuk yayılmıştı haber. "Evet efendim. Aslen oralıyım. Yedi yıldan beri Florida'da yaşıyordum."

"Peki, nereden esti Son Şans'a gelmek?" Buna verilecek doğru dürüst bir yanıt yoktu, değil mi?

İçinden Miriam'a seni ilgilendirmez demek geldi ama bu cevap dahi susturamayacaktı meraklı yaşlı kadını. "Öylesine seyahat ediyorum, Güney'i görmek istedim." Gözü pek bir yalandı bu ve laf ağzından çıkar çıkmaz yanakları alev alev yandı. Miriam cevap vermese de elinin gerginleşmesinden Jane yalanı yutmadığını anlamıştı. Bir süre sessizlik içinde tırnak etleri ile uğraşmaya devam etti.

"Biliyor musun şekerim," diye fısıldadı yaşlı kadın Jane'e daha da eğilerek, "kimi zaman öylesine seyahat ederken doğru yolda kalmak zordur derim. Yani, yol işaretleri kafa karıştırabilir."

Jane durakladı. Ne saçmalıyordu bu moruk böyle? Başını kaldırıp miadı geçmiş gözlüğe baktı. Miriam'ın koyu kahve gözlerinin içi parıldıyor ve dudaklarında müstehzi bir tebessüm dolanıyordu. "Evet, efendim," dedi. Müşteri daima haklıdır, değil mi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Demek istediğim," diye devam etti Miriam, "kimi zaman kaybolup kendini çukurlarla dolu ve birçok sapağı olanı bir yolda bulabilirsin."

"Doğrudur efendim. Olabilir."

"Sanırım, Son Şans da bu sapaklardan birine benziyor, değil mi?"

Törpülemeyi bırakıp dosdoğru kadına baktı Jane. Kadın açıkça gülümsüyordu artık ve yanakları iyice kabarmıştı. Gözleri bir fesatlığa başlamak üzere olan genç kız gibi pırıl pırıl parlıyordu. Her anından müthiş bir haz duyduğu belliydi.

"Önemli değil şekerim, yalan söylemek zorunda hissetme kendini," diye devam etti Miriam. "Son Şans, gençlerin gelmeye can attıkları türden bir yer değil, farkındayım."

"Değil hanımefendi. Kimi zaman Evren, yalnızca kendisinin bildiği nedenlerden ötürü bizi bir yerlere gönderir. Bize sunulan her neyse, en iyi şekilde değerlendirmek bize kalmış."

Kıkırdadı Miriam. "Öyle olsun. Ancak, bana kalırsa, Tanrı'nın yolları gizemlidir derim ben."

Hiç cevap vermeden törpülemeye başladı Jane yeniden. Bir yandan da Ruby ve Thelma'nın İtfaiye Gönüllüleri'nin pasta mamulleri satışıyla ilgili sohbetine çaktırmadan kulak kabartıyordu.

"Bak canım," dedi Miriam birkaç dakika sonra. "Sadece yetinmekle kalmamalısın."

"Yetinmek mi?"

"Yetinmek, dedim tatlım, doğru. Yani sadece kötü bir durumdan en iyisini çıkarmaya bakmak. Yetinmek demektir o. Tanrı senden daha fazlasını bekler."

"Evet efendim." Jane'in bildiği kadarıyla, Tanrı'nın ondan bir beklentisi yoktu. Tanrı hayatında hiç olmamıştı ve bunun eksikliğini duymuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yok, ciddiyim. Daha fazlasını istemelisin."

"Neyin fazlası?"

"Her şeyin fazlası. Dilediğin her şeyi istemelisin," dedi Bayan Randall. Sanki Jane'in kişisel gelişim kasetleri gibiydi o an. Mümkün değildi bu. Miriam gibi kilise hanımefendilerinin olumlu ifadelerle pek işi olmaz sanıyordu.

Hiç yorumda bulunmadan, "Evet hanımefendi," dedi Jane ve törpüsüne devam etti.

"Nedir istediğin, Jane?"

Ne komik bir soru. Hadi bakalım, gel de cevap ver şimdi. Törpülemeyi bırakıp kadının suratına baktı. Bayan Randall'ın bakışlarından merak ve açgözlülük okunuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Herkesin istediği," dedi Jane.

"Peki neymiş o herkesin istediği?"

Kötü şeylerin temelli olarak hayatından gitmesini istiyordu. Şapkasını asıp evim diyebileceği bir yer istiyordu. O evde kendisiyle ilgilenecek biri olsun istiyordu. Ha, evet, bir de şarkı söylemek istiyordu ama o diğerlerine kıyasla ikincil bir şeydi.

Yüksek sesle söylemedi bunları. "Bilirsiniz ya," dedi. "Sağlık ve mutluluk gibi." Sohbete devam etme fırsatı vermeden, Miriam'ın elini bırakıp oje kutusuna uzandı. "Şimdi renklere bakalım Bayan Randall, bu hafta ne renk sürelim?"

"Ah, hiç fark etmez. Genelde kırmızı süreriz."

"Bakalım ne var. 'Büyük Elma Kırmızı'm var, bir de 'Brezilya Ateşi'." Her iki rengi çekip çıkardı kutudan.

"Ah, 'Brezilya Ateşi' elbette. " Bir an durakladı Miriam. "Brezilya'ya gitmedim hiç, sen gittin mi?"

"Hayır efendim."

"Ben de onu diyorum işte."

"Ne diyorsunuz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Brezilya Ateşi'ni aramalısın şekerim."

"Aaa, Miriam! Yeni manikürcüme Brezilya'ya git demesene. Kız daha Son Şans'a yeni gelmiş. Yabancı diyarlara uçurmadan önce bırak da bir nefes alsın."

Ruby'nin aynada yansıyan bakışları endişeliydi. Miriam'ın laflarını ciddiye almış gibiydi.

"Aman sen de Ruby. Jane bile mecazi konuştuğumu anladı. Değil mi şekerim?"

"Evet, hanımefendi."

Başını saç kurutma makinesinin altından uzatıp lafa karıştı Lillian Bray: "Miriam önemli bir şey mi söyledi? Kaçırdım mı?" Yüzünde inanılmaz bir merak ifadesi vardı.

"Jane'e Brezilya ateşini aramalısın dedi."

Lillian sanki Jane'in gidişi bu kadar çabuk olamazmış gibi, "Brezilya mı? Sahi mi? Bu kadar çabuk mu gidecek?" diye sordu.

"Hayır," dedi Miram, "yok böyle bir şey. Jane'e, mecazi anlamda, yetinmemesi gerektiğini söylüyordum. Uyuyan Güzel, Kül Kedisi veya Pamuk Prenses gibi beyaz atlı prensini, yani parlak zırhlı Şövalye Galahad gibi birini aramasını önerdim ona."

Jane ellerinin titremesini önleyememiş, elinde olmadan fırçasıyla Miriam'ın tırnak etini zedelemişti. "Öyle bir şey mümkün değil Bayan Randall. Bakın bu saçma konuşma yüzünden bana ne yaptırdınız." Pamuklu çubuklara uzandı.

"Parlak zırhlı bir şövalye mi?" diye yankılandı Lillian Bray'in sesi. "Tanrım, Miriam, dilin sürçüyor olmalı. Önce Bill Ellis'i hem Metodist, hem çocuk yapamayacak kadar yaşlı olan Jenny Carpenter ile evlendirdin. Şimdi de kalkmış Jane'e git Şövalye Galahad'ı ara diyorsun. Tanrı bilir ancak onun kısmetini." Tek kaşını kaldırıp uzun, sivri burnunun yanından Jane'e kaçamak bir bakış fırlattı Lillian. Jane'i geçici olarak felce uğrat-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıştı adeta. Anlaşıldı işte. Çarşamba gecesi Peach Blossom Moteli'nde olup biten her şeyi biliyordu Lillian Bray. Bakışıyla aşağı yukarı her şeyi özetlemişti. Kendisini yok pahasına satan bir kızın, Şövalye Galahad gibi bir asil tarafından kurtarılması elbette söz konusu olamazdı.

"Orası doğru," dedi Miriam.

"Doğru olan ne?" diye sordu Lillian. "Az önce demedin mi..."

Miriam, "Ne dediğimi biliyorum, Lillian," deyip sözünü kesti. "Bunamadım henüz. Jane'in kime kısmet olacağını Tanrı bilir ancak, doğru olan bu. Nihayetinde, her şey Tanrı'nın planıdır."

Vay canına. Bu kilise hanımları inanılmazdı. Tartışmayı kesmenin vakti gelmişti.

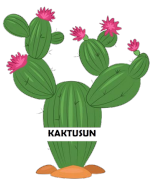
Yaşlı kadına kararlı, fakat sevecenlikle bakarak, "Bayan Randall, beni desteklediğiniz için teşekkürler," dedi Jane. "Birinin sizi kurtarması falan yalnız peri masallarında olur. Gerçek şu ki herhangi bir kahraman aramaya çıkmayacak kadar aklım var. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Artık rahat oturun da kazasız belasız manikürünüzü bitireyim."

Miriam, bilmiş bir gülücük ve koyu kahverengi gözlerinde muzip bir ışıltıyla karşılık verdi. "Kendi başının çaresine bakabileceğini elbette biliyorum tatlım. Ama sen istesen de istemesen de seni kurtarmak için karşına çıkacak çılgın kahramanın çaresine bakabilecek misin acaba, işte bütün mesele bu."

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 8

Kasırganın devirdiği ağaç okulun çatısını mahvettiği için Haley'in okulu kapalıydı. Şayet okulda olmadığı zaman Kederli Melek ortada dolaşıp sürekli ağlamasa belki de Haley sevinebilirdi bu işe çünkü Lizzie'nin okulunda dersler devam ediyordu.

Durum hiç de hoş değildi. Bütün sabahı Betsy Maxwell'in evinde geçirmek de hoş değildi. Gelin görün ki büyükannesinin cuma sabahları çok müşterisi olduğundan çalışmak zorundaydı ve kasırga ile adaş yeni bakıcı Jane de güzellik salonunda çalışmak zorundaydı.

Bu nedenle Haley, o budala Betsy öğleden sonra piyano dersine gidene kadar ona katlanmalıydı. Tanrı'ya şükür, piyano öğretmeninin evi zarar görmemişti çünkü ne zaman Betsylerde kalsa sürekli Barbielerle oynamak zorunda kalıyor ve Haley de Barbie bebeklerle oynamayı sevmiyordu.

Bayan Maxwell, Betsy'yi piyano dersine götürürken Haley'i Kes Kıvır'ın önüne bırakmış, Jane de manikür yapmaya son vermişti ve şimdi ikisi Lizzy'yi otobüs durağından alma vakti gelene kadar okulun bahçesine doğru yürümeye başlamışlardı.

Jane diğer kadınlardan hiç farklı değildi ama bu çok tuhaftı, çünkü bir önceki gece babası ile büyükannesi, Jane'in fahişe olduğu konusunda büyük bir kavga etmişlerdi. O kadar avaz avaz bağırıyorlardı ki Haley mutfaktan gelen seslerini ta boyama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaptığı oturma odasından duyabiliyordu. Büyükannesi, Jane'in yaptığı dualaların karşılığı olarak geldiğini söyleyip duruyordu. Babası, dualara hiç inanmadığını ve bir fahişenin çocuklarına bakmasını istemediğini haykırıyordu.

Babası davayı kaybetmişti çünkü o bir polisti ve uzun saatler çalışması gerekiyordu. Büyükanne, yeni bakıcı Jane olmazsa greve gideceğini söylemişti. Haley, grevin ne olduğunu bilmiyordu ama onun şimşek çarpması gibi bir şey olduğunu tahmin ediyordu, çünkü babası bu lafı duyar duymaz derhal susmuştu. Haley şimşeklerden azıcık korkardı.

Böylelikle sonunda, Peach Blossom Moteli'nin içine girmiş bir fahişe Haley'e bakıcılık yapacaktı. Bugün çok önemli bir gündü. Kırmızı kelimeleri öğrenebileceği tek gün bugün olabilirdi. Jane'e baktı ve ilk sorusu çıkıverdi ağzından: "Peach Blossom Moteli'nin içi nasıl bir yer?"

"Sanırım diğer eski motellere benziyor," dedi Jane, hem de hiç kızmadan.

Yüce İsa! Büyükler hiçbir zaman bu tür soruları yanıtlamazdı.

"İyi bir kız asla o yerin içini görmek istemez, diyor Bayan Bray. Orası korkunç bir yer mi?" diye sordu.

Jane gülerek hayır der gibi başını salladı. "Yok canım, korkunç değil. Herhalde Bayan Bray orayı devamlı gözlüyor, değil mi? O yüzden senin gibi küçük kızlara böyle şeyler söylüyor."

"Tam olarak bilmiyorum ama Bayan Bray sizin o yerin içini gördüğünüzü biliyor, çünkü büyükanneme telefon edip söyledi. Sonra da Bayan Randall aradı ve büyükannem köpürdü."

"Ne?" Jane durdu. "Bir daha tekrar et dediğini."

Haley dönüp baktı Jane'e. Yüzü çok güzeldi. Eğer bir fahişe ise fahişeler o kadar da fena değilmiş demek ki, diye düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dediğim gibi," diye söze başladı Haley. "Bayan Bray büyükannemi aradı ve Clay Amca'nın nasıl bir fahişe ile Peach Blossom Moteli'ne girdiğini ve bu yüzden Clay Amca'nın artık nasıl kilise orgcusu olamayacak kadar alçak biri olduğunu söyledi. Büyükannem çok kızdı buna. Sonra Bayan Randall telefon etti ve artık büyükannem o kadar kızgın değildi. Daha sonra büyükannem, dualarına karşılık senin geldiğini söyledi."

"Bayan Randall öyle dedi diye mi?"

Ne bileyim der gibi omuz silkti Haley. "Bilmiyorum." Jane'e yan yan bakarak aklındaki esas soruyu patlattı: "Peki, Peach Blossom Moteli'nde ne var da insanı fahişeye dönüştürüyor?"

Jane öfkelenmişti artık. Sırtını dönüp kaldırımdan aşağı yürürken, "Haydi Haley," dedi, "bu konuşma burada bitmiştir."

Kendinden emin adımlarla Haley izledi onu. "Neden?"

"Çünkü terbiyesiz bir soru sordun. Kimse kendisine fahişe denmesinden hoşlanmaz. O tür soruları büyükannene sorman gerekir... Büyüyünce."

Derin bir iç geçirdi Haley. "Herkes aynı şeyi söylüyor ama."

Başka hiçbir şey demedi Jane ve Haley eline geçen fırsatı berbat ettiğini anladı. Jane gerçekten çok kızmıştı.

Büyükannesi ona hep, terbiyesiz bir şey yaparsa, daima özür dilemesi gerektiğini tembihlediğinden, "Hay Allah, özür dilerim," dedi. Aslında Jane'in neden kızdığını bildiğinden falan değil ama birazcık sevmişti onu Haley.

"Sorun değil," dedi Jane.

Kederli Melek, ağlamasına uzun bir süre ara verdi ve özrü onayladığını belirtmek ister gibi başını salladı. Bunu bir işaret olarak algılayan Haley, okul bahçesine varana kadar Kederli Melek ile ebelemece oynadı. Bahçeye geldiklerinde Jane bankoya oturup kulaklıklarını taktı ve böylelikle konuşmalarının uza-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

masına izin vermedi.

Yapacak fazla bir şey olmadığından Haley boş salıncağa yöneldi ve oturup Bayan Jackson'un ikinci sınıfı dahil, okulun bütün bir köşesini yerle bir eden ağacı kesmekte olan işçileri izledi. Sanki bir bebek bakıcısıymış gibi etrafında dolanıp duran Kederli Melek de adamları izleyen Haley'i izliyordu.

Haley sallanmaya ve sallanırken de şarkı söylemeye başladı. Az sonra Clay Amca'nın Jane'i bulmak için parka doğru yürüdüğünü gördü. Elinde bir şey tutuyordu.

Clay Amca, Jane'nin kulaklıklarını çıkarmasını beklerken, Haley şarkı söylemeyi kesti, fakat sallanmaya devam etti. Hay Allah, Clay Amca Jane'e uzun uzun bir şeyler anlatıyor ama Jane hiçbir şey demeden, yalnızca başını sallayarak onaylıyordu. Keşke Clay Amca'nın dediklerini duyabilseydi. Belki fahişenin ne olduğunu anlamasına yardım edecek bir şeylerden söz ediyordu.

CD-çalara benzer bir şey verdi Clay Amca Jane'e ve sonra alıp başını kasabaya doğru yürümeye başladı. Jane, sanki ağlamış gibiydi, gözlerini ovuşturuyordu ve Haley, Clay Amca'nın terbiyesizlik edip Jane'in yüzüne fahişe olduğunu söyleyip söylemediğini merak etti.

Harika, diye düşündü Haley, Kederli Melek yetmezmiş gibi şimdi de kederli bir fahişe çıktı başıma. Okulun kırık pencereleriyle içe göçmüş çatısını onaran adamlara dikti gözünü.

Yüce İsa, diye dua etti içtenlikle, l*ütfen bana yardım et. Tüm bu keder beni mahvediyor.*

***

Cuma günü akşamüstü Son Şans'a alacakaranlık çökmekteydi. Aşağıdaki dükkânda Ruby, Lessie Pontius'un haftalık saç yıka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ma ve mizanplisini tamamlamak üzereydi. Kes Kıvır Güzellik Salonu'nun üst katındaki küçük dairenin oturma odasının kapısını telaş içinde açarak, "Bak ne buldum!" diye bağırdı Haley Rhodes.

Jane kulaklığını çekti kulaklarından.

"Ne?" Woody'nin boktan kolye parçasını Jane'in gözlerinin önünde sallayarak, "Bak ne buldum," diye tekrarladı Haley. Jane tiksintiyle sarsıldı. Kolyeyi tanımıştı. Nasıl bulmuştu o velet bunu?

"Benim olsun mu?" Haley başını hafifçe eğerek o büyümüş de küçülmüş kahverengi gözleri ile Jane'i süzüyordu. Bu koyu renk gözleri ve kıvırcık sarı saçları Haley'in babasından almış olmasına imkân yoktu. Buna karşın Lizzy Rhodes, hık demiş babasının burnundan düşmüştü sanki. Okuduğu kitaptan başını kaldırarak yeşil gözleri ile küçük kız kardeşine hançer gibi bir bakış fırlattı. "Haley, senin olmayan şeyleri istemek hiç hoş değil. Git onu derhal bulduğun yere koy."

"Hayır. Bana büyüklük taslayamazsın." Burnunu havaya kaldırıp Jane'e döndü. "Yani, benim olabilir mi?"

"Tatlım, neden çöpümü karıştırıyorsun gizlice?" diye sordu Jane.

Haley yine masum, küçük bir çocukmuş gibi gülümsedi Jane'e. Bu velet ciddi bir tehlikeydi, gerçekten.

"A, hayır karıştırmıyordum, yeminle," dedi Haley. "Boş meyve suyu kutularını çöpe atıyordum ve çöp kutusunun içine bakınca kolyeyi gördüm. Gerçekten çok güzel."

"Ih! Onu çöpün içinden mi aldın?" Lizzy suratını buruşturdu. "İğrenç."

Sevimli, küçük Haley'in anti-teziydi Lizzy. Siyah kotu, göğsünde "Feminist: Kendine Saygı Gösteren Kadın" yazan iki beden büyük tişörtüyle asi ve başına buyruk bir ergenlik döneminden geçiyordu. Kocaman, sarkık tişörtünün altında kadınla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kız arası birinin vücudu vardı.

"Lizzy doğru söylüyor," dedi Jane. "Çöpten bir şey almak çok iğrenç."

"Ama iğrenç değil ki. Çok güzel. Madem istemiyorsun, benim olabilir mi?"

Woody West uğursuzu tarafından verilmiş bir kolyenin çocukta kalmasının iyi mi, yoksa kötü bir karma mı olacağını zihninde tartıyordu Jane.

"Neden onu isteyesin ki?"

Derin bir nefes alıp açıklamak üzere uzun bir dırdıra başladı küçük kız. "Çoktandır benim de büyük kızlarınki gibi bir kolyem olsun istiyorum. İnsanın kendisine bir şey istemek için dua etmesinin yanlış olduğunu biliyorum ama böyle bir kolyem olsun diye dua ettim. Hatta güzel bir kolye bulmama yardım ederse Hz. İsa'ya çok iyi bir kız olacağıma söz verdim, hani Jeremiah Jones'un Lizzy'ye..." Küçük kız ellerini ağzına şaplatarak dehşet içinde ablasına baktı. "Oops."

Kanepeye sere serpe uzanmış yatan Lizzy, doğrulup ateş püsküren gözlerle baktı kardeşine. "Jeremiah'ın bana bir kolye verdiğini nereden biliyorsun? Gizlice beni mi gözetliyorsun sen?"

Haley başını iki yana sallıyor ama ellerini ağzından çekmiyordu.

"Beni gözetlediğini söyleyeceğim babama," dedi Lizzy.

Haley ellerini ağzından çekti. Korku namına bir şey kalmamıştı küçük kızda. "Hayır, söyleyemezsin."

"Görürsün."

"Söylersen babam Jeremiah'ı öğrenir ve Jeremiah yedinci sınıfın en yakışıklı oğlanı olsa bile küplere biner."

Lizzy, Bayan Randall'ın kırmızı ojesi ile yarışacak kadar kızardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gülmemek için zor tuttu kendini Jane. "İyi düşün Liz. Baban büyük olasılıkla Jeremiah'a kelepçe vurup sorguya çekecek, sana da evden dışarı çıkmama cezası verecektir."

Bilmiş bilmiş güldü sevimli Haley. Lizzy ise kardeş katili olmak üzereydi.

"Babama söyleyeceksin, değil mi?" dedi Lizzy öfke ile Jane'e. "Önceki bakıcımız Michelle hep babama ispiyonlardı bizi."

Lizzy'ye "ben mi" bakışı atarak parmağıyla kendini işaret etti Jane. "Ben mi? Hiç sanmıyorum. Şef Rhodes benim söylediğimi asla dinlemek istemezmiş gibi geliyor bana." Ellerini kavuşturup yapabileceği en iyi bakıcı-arkadaş-akıl hocası sesiyle, "Ama," diye devam etti, "sana ucuz bir kolye hediye eden herhangi bir erkeğe karşı daima tetikte olmalısın. Erkekten hediye alma demiyorum. Sadece tişörtünün üstündeki yazıyı hatırla. Pırlantalardan yapılmış bir kolyeden bile daha değerlisin sen Lizzy."

Yazık ki Jane bu nasihatten nasibini almamıştı. Çarşamba gecesi yaşadıkları çok yerinde bir örnekti.

Lizzy sahiden anlamış gibi onayladı başıyla. Haley, bir sonraki bombayı fırlatmaya hazırdı. "Peki Jane," dedi, "son erkek arkadaşın peckerwood[15] olduğu için mi kolyeyi çöpe attın?"

"Haley!" diye bağırdı Lizzy tiksintiyle. "Terbiyeni takın."

"Ne var? Ne dedim ki?" Haley gerçekten kafası karışmış gibi görünmeyi beceriyor, ki bu da ileride hayatını oyunculukla kazanabileceğini gösteriyordu. Karşısına çıkan her yetişkin için bir tehlikeydi bu çocuk.

"Kullandığın kelimeyle ilgili galiba," dedi Jane.

"Hangisi? Peckerwood mu?" Haley'in sesi ulaşabileceği en yüksek perdedeydi artık. "Ama Kuzin Liza geçen yaz Karpuz

15 ABD'nin Güney eyaletlerinden, köylü, kaba saba ve düşük gelirli erkek anlamında kullanılır. Peckerwood aynı zamanda ağaçkakan türünde, tahta kemiren bir kuştur.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Festivali'nde pırlanta yüzüğü Edisto Irmağı'na fırlatıp atmadan hemen önce, Jack'e peckerwood demişti."

Lizzy homurdandı. "İyi bir kelime değil o, Hale," diye karşılık verdi.

"Jack de kim?" diye sordu Jane.

"Kuzin Liza'nın erkek arkadaşıydı ve onu aldattı," dedi Lizzy.

"Ben de neden yüzüğünü ırmağa attığını sorunca, Kuzin Liza Jack'in kendisini aldattığını ve bir peckerwood olduğunu söylemişti," diye tamamladı Haley. "Şimdi sen söyle, senin erkek arkadaşın da mı seni aldattı? O da mı bir peckerwood?"

Jane gülsün mü, ağlasın mı bilemedi. Olgun bir bakıcı rolü oynamaya kararlı, hafifçe öksürdü. "Peckerwood hoş bir kelime değil. İlla de öğrenmek istiyorsanız Woody aşağılık, pislik, kuş beyinli bir çakaldı. Ve evet, Woody iyi bir insan olmadığı için verdiği kolyeyi çöpe attım."

Lizzy kıkır kıkır gülmeye başladı.

Jane bozuldu. "Ne var?" diye sordu.

"Birden aklıma geldi. Peckerwood Woody?[16]" Koltuğa gömülüp kahkahalarla gülmeye başladı.

Küçük Haley ikisini de bir atmaca gibi izlediğinden, Jane gülmemeye çalıştı. Yumurcak, olaylar arasında bağlantı kuruyordu, hem de büyükannesinin ve babasının hiç hoşlanmayacağı bir biçimde.

Lizzy sakinleşince, "Yani, benim olabilir mi?" diye sordu Haley yine.

Aman, lanet olsun. Çocuk bu kolyeyi ortaya çıkarmış, Evren de çocuk bulabilsin diye kolyenin çöp kutusuna atılmasına neden olmuştu. Ne kadar kötü bir karma olabilirdi ki bunda?

16 Woody Woodpecker, ünlü bir animasyon ağaçkakan karakterdir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tabii şekerim, senin olsun."

Haley'in gözleri parladı. "Teşekkür ederim."

"Sana gelince," dedi Jane Lizzy'ye dönerek. "Sakın Jeremiah sana gerçekten istemediğin bir şeyi yaptırmasın, izin verme buna, anladın mı?"

Lizzy başıyla onayladı. "Anladım. Budala değilim."

"Güzel. Büyükannene sormaktan çekindiğin sorular olursa, bana sorabilirsin."

"Hiç adil değil bu," dedi Haley yüzünde isyankâr bir ifadeyle.

"Adil olmayan ne?"

"Fahişe kelimesinin anlamını söylemedin bana. Git büyükannene sor dedin."

Suçüstü yakalanmıştı. Hem de yanılmaz bir hafızası olan yedi yaşında bir çocuk tarafından. "Tamam ama bu farklı."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü sen daha bir çocuksun," dedi Lizzy. "Benim yaşıma geldiğinde, Jane'in söyledikleriyle ilgili sorular sorabilirsin."

Lizzy'ye ters ters bakıp kendisini kanepenin bir ucuna attı Haley ve daha iyi bir hayat bulma ümidiyle Fort Myers'e gideceği gün Woody West'in Jane'e verdiği beş paralık süs eşyasıyla oynamaya başladı.

Ha! Ha! Ha!

Jane, Kâinat'ın kendisine kahkahalarla güldüğünü duyar gibiydi.

***

Dairesine çıkan küçük merdivenlerde dikilmiş gökyüzündeki yıldızları seyrediyordu Jane. Derin bir nefes alıp çam kokusu, bakırın keskin kokusu ve yasemine benzer tatlı bir kokunun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karışımından oluşan Derin Güney'in[17] benzersiz aromasını içine çekti.

Omuzlarını yukarı çekip gözlerini kapadı ve "I Will Always Love You" şarkısının müziğini mırıldandı. Lizzy ve Haley büyükanneleriyle evlerine döndükten sonra şarkının sözlerini ezberlemişti.

Hediye ettiği taşınabilir CD-çalar, Dolly Parton ile Lee Ann Womack'ın CD'leri için Clay'e teşekkür borçluydu. Okul bahçesinde adamı birdenbire karşısında görünce heyecandan dili tutulmuş, hiçbir şey söyleyememişti. Gerçi, o da pek ciddi ve resmi davranmıştı. Üstelik adam gittikten sonra bir güzel ağlamıştı, hem de Haley'in dikkatini çekecek kadar.

O kadarcık beceriksizlik ve duygusallık da olsundu ama, değil mi? Ne de olsa daha adını bile sormadan adamın yatağına atlamış ve görünüşe bakılırsa Haley ve Lizzy de dahil, tüm kasaba halkı bunu duymuştu.

Dolly Parton ve Lee Ann'in müziğini dinleyince, Clay'in ona dün gece anlattıklarını daha iyi kavramıştı. Kadınların söylediği şarkılar seslerine uygundu. İtiraf etmek hoşuna gitmese de adam haklıydı. Hayallerini gerçekleştirebilmesi için kendisine olumlu bir plan sunmuştu. Woody'nin Nashville'deki tanıdıkları ile ilgili atıp tuttuklarına kıyasla çok daha fazlasını yapmıştı bu adam onun için.

"I Will Always Love You" şarkısını mırıldana mırıldana merdivenlerden aşağı indi. Saat gecenin dokuzunu geçmişti. Hiç kimsenin onun Peach Blossom Moteli'nin içini görüp görmediğini umursamayacağı Dot'un Barı'na gitmeye karar verdi.

Clay'e bizzat teşekkür etmeyi ve orkestra ara verdiğinde

17 ABD'nin Güney Karolina, Louisiana, Alabama, Georgia ve Mississippi eyaletlerini kapsayan bölgesine verilen ad.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"I Will Always Love You" şarkısını söyleyebilmek için onu tatlı sözlerle kandırmayı düşünüyordu. Bütün geceyi gözünde canlandırmıştı – salondaki tüm eski dostlar ve redneckler[18] hayran kalacaktı. Clay de hayran kalacaktı. Belki de Çılgın Atlar Orkestrası'nın şefi onlarla bir numara daha yapmasını isteyecekti. En ince ayrıntısına kadar geceyi kafasında planlamıştı ve sabırsızlanıyordu.

Apartmandan ayrılıp Kes Kıvır ile çörek fırının arasındaki dar sokaktan aşağı yürüdü. Tam Palmetto Meydanı'ndan sağa dönecekti ki havalı frenlerin kolayca tanınan, ıslık gibi sesini duydu. Soluna dönüp az yukarıdaki Bill'in Yağ Değişimi Servisi'nin önüne baktı ve evet, fren yapıp vın diye durmuştu Greyhound otobüsü. Saatine göz attı. Tam dokuz buçuktu.

Süper modellere taş çıkaracak kadar güzel vücutlu, enfes bir sarışının otobüsten indiğini gördü Jane. Sımsıkı yapışan özel tasarım bir kot pantolon, angoraya benzer kabarık tüylü, küçük ve kısa bir ceket giymişti. Ayağında pahalı, yüksek topuklu, bilekten bağlı, her metresin rüyasına girecek kadar seksi ayakkabılar vardı.

Sarışın afetin elinde bir Louis Vuitton çanta vardı ve ona uygun Pullman bir valiz taşıyordu. İngiltere Kraliçesi, Wrestlemania güreş yarışlarına[19] ne kadar yakışırsa, bu afet de bu kasabaya o kadar yakışıyordu. Son moda kıyafetler giyen bir kadın Greyhound otobüsüne binip neden bu sahipsiz topraklara gelirdi ki? İşte çok merak uyandıran bir soruydu bu. Kuşkusuz, şanslı bir gününde değildi bu sarışın.

Bir röntgenci gibi kadını izlemek için dar sokak aralığının

18 Amerika'nın güneyinde, gelir seviyesi düşük, işçi sınıfından, özellikle siyasi olarak muhfazakâr kişilere verilen ad.
19 31 Mart 1985 tarihinde ABD'de, New York Madison Square Garden'da başlatılmış olan, güreş sporunun en büyük ve en etkileyici yarışması.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gölgesine geçti Jane. Kırk sekiz saat önce kendisi de şansını denemek için aynı otobüsten inmişti. Acaba Son Şans kendisine olduğu gibi sarışına da pozitif davranacak mıydı?

Sarışın afet kasabaya şöyle bir göz gezdirirken dudaklarını sıktı ve suratını buruşturdu. Sanki burada olmaktan hoşnut değil gibiydi.

Kadın Dot'un Barı'na doğru yönelince, Jane onu görmeden geçip gitmesi için köşeye çekildi, sonra peşine takılıp yolun sonun kadar onu gölge gibi izledi.

***

Üstünde sımsıkı bir kot pantolon, kabarık tüylü, koyu sarı ceket ve yüksek topuklu ayakkabılarla Ricki Burrows on yedi yıldan sonra sallana sallana Dot'un Barı'ndan içeri girdi. Ricki her zaman karşı cinsin dikkatini çekmeyi becerdiğinden, bara girer girmez tüm erkeklerin bakışlarını üstüne çekmesi de çok beklenen bir şeydi.

Ancak, gözlerin çabucak Ricki'den kayıp hemen arkasından içeri giren Wanda Jane'e çevrilmesi de gerçekten ilginçti. Kadınları nesneleştirmekten kaçınan ve keman çalmaya çalışan Clay, aynı anı daha önce yaşamıştım duygusuna kapıldı. Aynı şey çarşamba gecesi de başına gelmemiş miydi?

Hay Allah, hayatı ne kadar monotonlaşmıştı!

Kesif sigara dumanını ve masaları yararak yürüdü, gelip tam sahnenin önünde durdu ve gözlerini Clay'e dikti Ricki. Sanki yolları daha dün kesişmiş gibi, şehvet dolu gülümsemesiyle Clay'e bakıyordu. Sanki kalbini bin bir kanayan parçaya ayıran o değilmiş gibi, sanki yılları geri sarıp yeni baştan başlamak ister gibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clay kemanını çalıyor, bir yandan da sahnenin aşağısına bakıyor ve durumla ilgili neler hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Ricki'nin Atlanta'dan gelen dokuz buçuk otobüsünden indiği geldi aklına önce ve sonra da Bayan Miriam Randall'ın çöpçatanlık konusunda tuhaf bir becerisi olduğu. Daha sonra da Ricki'nin acayip güzel olduğunu fark etti. Bu güzelliğe ve geçmişin cazibesine duyarsız değildi. Acaba ruh eşi Ricki olabilir miydi?

Bunca zaman sonra?

Bunu ortaya çıkarmak belki çok kötü, belki de çok iyi bir keşif olurdu, değil mi?

On yedi yaşındayken hayatının aşkını bulduğunu sanmış ve birlikte Nashville'e kaçmışlardı. On sekizinde bu kıza evlenme teklifi etmişti. Uzun zamandır, çok uzun zamandır Ricki'yi aklından bile geçirmemişti. Özellikle de Tricia'ya âşık olduktan sonra.

Tanrım, ne kadar güzeldi. Wanda Jane kadar olmasa bile otuz dört yaşında bir kadın için müthişti. Yaşı onu daha olgunlaştırmıştı. Gerçi, bu gerçek Ricki'nin vücut hatlarında yer yer aşınmalara neden olmuştu ama olsun. Önemli değildi zaten. Bu tür toy insanların yapacağı nesneleştirmeleri çoktan aşmıştı.

Öyle değil mi?

Kadın sahneye bakıp gülümsedi. Clay de ona karşılık verdi.

"Açıklayayım," dedi Dot, Jane'e kolasını verirken, "bu kadın Ricki Burrows."

"Yani...?" diye sordu Jane. Az biraz kıskançlık kırıntısıyla karışık ölümcül bir merak sarmıştı içini. Çok moral bozucuydu bu. Daha bu öğleden sonra Clay ona CD-çaları verdiğinde onun dostu olmak istediğine karar vermişti. Peach Blossom Moteli'ndeki gecenin tekrarını istemiyordu. Öyleyse neden gidip şu Ricki'nin çok düz, çok platin saçlarından tuttuğu gibi bir kedi dövü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şü başlatmaya can atıyordu?

Yan masada oturan adam, "Lise son sınıfta neredeyse nişanlanmak üzereydi Clay Ricki ile," dedi. Jane'in çarşamba gecesi gördüğü öldürücü mavi bakışlı, beysbol şapkalı, haşin suratlı herifti bu.

"Bu arada kendimi tanıtayım," dedi sırıtarak. "Ben Dash Randall. Sizinle ilgili her şeyi duydum."

"Miriam'la akrabalığınız mı var?"

"Evet efe'm, büyük teyzem olur. Maniküründen çok memnun kalmış."

"Ben de bahşişimden."

"Sanırım, evlilik öğütlerini değil de aldığınız parayı kastediyorsunuz."

Ters ters baktı Dash'e. "Siz nereden...?"

Kocaman elini boş ver der gibi salladı Dash. "Ooo, herkes tanır teyzemi. Allenberg İlçesi'nin tek gerçek çöpçatanı olarak ün yapmıştır. Tabii ona sorarsanız kimsenin işine burnumu sokmam, ben sadece Yüce Tanrı'nın gizli planlarını açıklarım, der." Dash göz kırptı.

Dottie kıkırdadı. "Eee, söyle bakalım, sana ne dedi hayatım?"

"Kendini şövalye gibi tanıtacak parlak zırhlı birini sabırla beklememi."

"Bak işte bu yeni bir şey. Tebrikler," dedi Dottie.

"Tebrikler?"

"Evet, hanımefendi. Dash size Miriam'ın Allenberg'in esas çöpçatanı olmanın yanı sıra hiç yanılmadığını söylemeyi unuttu."

"Ne konuda yanılmaz?"

"Tahminlerinde. Eğer senin ruh eşin parlak zırhlı bir şöval-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ye olacak demişse bence bu fikre alışmalısın şekerim."

"Ciddi olamazsınız."

"A, evet, evet, çok ciddi," dedi Dash.

"Size ne gibi tahminlerde bulundu peki?" Jane adamın yüzüne baktı. Geçirdiği zor hayat, sert hatlarından ve derin çizgilerinden okunabiliyordu. Parlak zırhlı şövalye bu adam değildi, olamazdı.

Bir kahkaha attı adam. "Mim Teyze'nin benim hayatıma burnunu sokmayacak kadar aklı var." Dönüp omzunun üstünden arkasına baktı. "Ama Clay'in hayatına burnunu sokmakla iyi bir iş çıkarıyor. Şu işe bak Dottie, Ricki Wilson kalksın kasabaya geri dönsün. Baştan aşağı Tanrı'nın planıyım ben, diyor, ne dersin?"

"Dash, sus yahu." Dottie adamın önüne bir kola daha sürmeden önce tezgâhın üstünü bezle sildi ve Jane'e döndü. "Clay ve Ricki mezun olur olmaz Nashville'e kaçtılar. Miriam dahil herkes büyük ağabeyi gibi Clay'in de lise aşkı ile evleneceğini sanmıştı. Meğer Ricki'nin aklında başka fikirler varmış. Kız Clay'in kalbini fena kırdı. Gitti bir yapımcımıymış neymiş, onunla evlendi. O kız tam bir bela..." Dottie lafını yarıda kesmişti. Jane başını çevirdi. Paldır küldür Ray Betts girmişti bardan içeri. Jane'e baktı, ahmak ahmak sırıttı ve dümdüz ona doğru yürüdü.

"April," dedi. "Gelmişsin."

Jane, Dash'in bıyık altından homurdandığını duydu.

"Bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordu Ray.

"Yok Ray, kolam var zaten." Temkinle gülümsedi adama. Kafasına aldığı darbenin Ray'in beyninde hasar bıraktığını Ruby'den öğrenmişti.

Orkestra ara vermiş, otomatik plakçalara para atmıştı biri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leri. Tumbleweed'in o ünlü "I Gotta Know"[20] şarkısı çalmaya başladı. Dottie bir bira koydu Ray'in önüne.

"İtiraf ediyorum," dedi barmen kadın hülyalı gözlerle tezgâha yaslanarak. "Her duyduğumda bu şarkı bana bir şeyler yapıyor. Yıllardan beri dinlediğim en romantik şarkı."

"Allahtan seviyorsun şarkıyı," dedi Dash. "Rocky Rhodes kalbini kırdığından beri, Bubba Lockheart beş dakikada bir bunu çaldırıyor. Onu da anlamalı."

"Rocky de kim?" diye sordu Jane. "Yoksa o da mı Clay'in akrabası?"

"Kız kardeşi. Koleje gitmek için kasabadan ayrılınca Bubba'yı da terk etti. Zor oldu. Bubba'nın neden bu kadar içtiğini, neden Dot'un müzik kutusundaki her acıklı country şarkısına bağımlı olduğunu anlamak lazım. Keşke teyzem bir şeyler yapabilse bu çocuk için ama Mim Teyze, Tanrı'nın vaktini beklemeli, diyor. Tanrı henüz Bubba'ya neler hazırladığını ifşa etmemiş. Bana sorarsan oğlanın öncelikle psikolojik desteğe ihtiyacı var."

"Bu tür şeylere gerçekten inanmıyorsun değil mi? Yani Miriam'ın söylediklerine."

"Şekerim, biliyorum inanması güç," dedi Dottie, "ama Dash'in teyzesi ile ilgili söylenenler gerçekten doğru. Kadının bazı şeyleri görmesi bana da biraz tuhaf geliyor. Her neyse, eğer sana bir şey söylemişse bence iyisi mi hakkını teslim et ve güven ona. Sanırım istesen de istemesen de Tanrı sana bir Şövalye Lancelot[21] gönderecek."

Bir Şövalye Lancelot değil, Clay için "I Will Always Love You" şarkısını söyleme fırsatı istiyordu Jane. Başını çevirdiğin-

20 Bilmem Gerek.
21 İngiliz destanı Kral Arthur ve Yuvarlak Masa'nın Şövalyeleri'nde adı geçen, Şövalye Galahad'ın babası.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de Clay'in sahneden inip sarışın bombayla sımsıkı kucaklaştığını gördü. Kan beynine sıçradı. Kıskanıyor muydu, yoksa çarşamba gecesi adamın kollarında nasıl hissettiği mi geliyordu aklına?

Vay canına, Clay amma da sıkı sarılmıştı kadına, değil mi?

Büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu Jane. Clay, Ricki ile ortalık yerde öpüşüp koklaşırken "I Will Always Love You" şarkısını söylemek ve piyanoda eşlik etmesi için onu tatlı sözlerle kandırmak ümidi suya düşmüş, herkesi hayran bırakma planları da eski bir kazak gibi sökülüp gitmişti. Zaten, Bubba müzik kutusundan bir sürü şarkı indirmişti bile. "Baksana Dot," diye seslendi Ray çocuksu bir sesle, Jane'in bakışlarını izleyerek, "Ricki gelmiş, gördün mü? Tam on yedi yıl ve üç ay olmuş ben onu görmeyeli."

Sanki uyarmak ister gibi, Jane'e bakıp gözlerini devirerek, "Evet Ray, gördüm," dedi Dottie.

"Clay'in listesine mükemmel bir aday," diye haykırdı Ray gözlerini fal taşı gibi açarak. Pantolonunun cebinden çıkardığı buruşuk defter sayfasını masanın üstüne yayıp elleriyle düzeltti. Gömleğinin cebinden aldığı kalemin ucunu yalayıp yazmaya başladı.

Dottie kaşlarını çatarak inceledi kâğıdı. "Ne haltlar karıştırıyorsun sen Ray?"

Çocuk gibi sırıtıyordu Ray. "Clay'in listesi."

"Ne listesi bu? Neden benim adım var listede?"

Ray listeye baktı. "Tabii olacak. Son Şans'taki bekâr kadınlardan biri değil misin? Sana bir şey diyeyim mi Dottie, en önemli kriterlerde sen başı çekiyorsun."

"Ray?" Dottie'nin ses tonu tehlikeliydi, "Ne yapıyorsun sen?"

"Clay evlenmek istiyor, ben de ona yardım ediyorum," diye karşılık verdi Ray.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jane kolasını yudumlarken boğulur gibi oldu. Kolanın burnundan fışkırmadığını ümit ederek zorlukla solumaya çalışırken, "Yardım mı ediyorsun?" diye atıldı Dash. Tükürük saçtığı için Dottie, Jane'in eline bir peçete tutuşturmuştu.

Bu arada Dash uzanıp kâğıdı Ray'in elinden kapmış, kaşlarını kaldırıp ağzını bir yana kıvırarak okumaya başlamıştı. "Vay canına, ne kadar da etkileyici bu oğlum. Devam et buna, Mim Teyze'ye taş çıkarırsın."

Elini kalçasına dayayıp, "Dash Randall, bırak ona gaz vermeyi," diye çıkıştı Dottie.

Dash bu kez artık öksürüğü kesilmiş olan Jane'e döndü. "Özür dilerim ama hayatım, senin adın yok bu listede. Gerçi, ikinci şahsiyetinin adı var. Ray, bu cazibe endeksi de ne demek?"

"Yaptığım anket sonucu her hanımın elde ettiği skor."

Jane'e döndü Ray. "Çok üzgünüm, April. Gerçekten çok güzel bir kadınsın ama maalesef cazibe endeksin çok düşük. Öte yandan örneğin, yaşını saymazsak Dottie mükemmel, bir de barı var üstelik. O yüzden ekstra puan alıyor."

"Ne?" Jane kâğıdı çekip aldı Dash'in elinden. İlk sütunda birkaç kadın adı olan bir matriksti bu. İkinci sütunda maharetleri, üçüncüde kusurları, dördüncünün başında "Cazibe Endeksi" yazıyordu. Bu başlığın altında, her kadının bir skoru vardı. April'in skoru üç, Dottie'ninki on beşti. Kountry Mutfağı'ndaki garson kız Betty Wilkins'in altına "turtaları en az Jenny Carpenter'inkiler kadar güzel" notu düşülmüş, skoruna on sekiz verilmişti.

Jane bu abuk subuk kâğıdı uzun süre tarafsız bakışlarla inceleyecek olan Dot'a uzattı. Daha sonra en nazik gülüşü ile Dottie kâğıdı Ray'e geri verdi. "Ray, tatlım," dedi Dottie, "Clay'in bu listeyle en ufak bir ilgisi yok aslında, değil mi canım?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biraz tartıştık," dedi Ray.

"Ha-hah. Betty'nin adını listeye yazmanı o mu istedi?"

"Hayır, o benim fikrimdi."

"Anlıyorum," dedi Dot son derece nazik bir ses tonuyla. Sonra Jane'e dönüp, "Sanırım endişelenmene gerek yok çünkü listede yalnızca April'in adı var. Sakın bunu kişisel bir mesele olarak alma."

"Ama o zaten April," dedi Ray ısrarla.

Jane, kolasını bitirip arkasına baktı. Clay ile Ricki, sahnenin hemen yanındaki masada neredeyse birbirlerinin içine girmiş vaziyette oturuyorlardı. Kâinat, yeterli zaman verildiğinde, her şeyi berbat ettiğini ve edebileceğini kanıtlamak ister gibi gece için planlamış olduğu her şeyi yanıp tutuşturmuş, kül etmişti.

"Gideyim artık," dedi Jane bardan uzaklaşarak.

"Bu kadar erken mi?" Ray bozulmuş gibiydi.

"Yarın iş var." Elinden geldiğince tatlı tatlı gülümsedi.

Kapıya doğru yürürken Dash Randall'ın sesini duydu. "Beklesene Jane," diyordu. Jane dönüp baktığında bastonunu almıştı bile. Harika, bir bu eksikti; saatlerce at koşmuş, bitkin bir kovboy gibiydi adam. Bu da malın gözü, diye düşündü Jane ama Clay ile aynı takımdan değil. Clay'in hakkını teslim etmeliydi, ne de olsa bir kamyoneti vardı, pazarları kilisede org çalıyordu ve görünüşe bakılırsa kendisine bir eş arıyordu.

Düşünceleri yüzünden okunuyor olmalıydı ki iriyarı herif sırıtarak, "Endişelenme hayatım, sıkıntılı hanımların sığınabileceği bir liman olmayı görev edinmişimdir," dedi. "Kimseyi kurtaracak halim yok, kendimi toparlamaya çabalıyorum zaten. Güvenebilirsin bana, sadece bir-iki dakikanı alacağım."

"Tabii." Birbirlerine giderek daha fazla sokulan Clay ve Ricki'ye bakmamak için kendini zor tutarak kapıya yöneldi Jane.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaldırıma çıktıklarında birden durdu Dash. "Ray, senin April olduğunu zannediyor ya, belki April ile ilgili bir şeyler öğrenmek istersin diye düşündüm."

"April, Ray'in sevgilisi falan mıydı? Yani kazadan önce. Kazayı bugün güzellik salonunda öğrendim."

Dash hayır der gibi başını salladı. "Hayır, hanımefendi. İlle de bilmek istiyorsan, April altı yıl önceki *'Çılgın Fahişeler'* takviminde Nisan ayı kızıydı. O takvimi Ray'e ben verdim ve sonra ne oldu bilmiyoruz. Takvimdeki resimde üzerinde bir kovboy şapkası ve pantolon askılarından başka pek bir şey olmayan itfaiyeci bir kadın vardı. Saygısızlık olarak alma şekerim ama Ray'in sana ilgisini bir iltifat kabul etmelisin."

Jane tamamen aşağılanmış hissetti kendini. Zor yutmuştu bu lokmayı. "Çılgın Fahişeler, ha?"

Dash boş ver der gibi silkti omuzlarını. "Yerinde olsam incinmezdim, Ray kimseyi incitmek istemez." Duyguları altüst olmasına rağmen Jane başını salladı ve gülümsemeyi başardı. "Tamam, teşekkürler," dedi. "Şimdi evin yolunu tutmalıyım."

Adamın tek bir kelime daha etmesine ve yapmacık gülüşünün yok olup gözyaşlarına boğulduğunu görmesine izin vermeden sırtını döndü Jane. Evren en münasebetsiz anlarda yüzüne tükürmenin bir yolunu bulurdu hep.

Tam şansının yaver gittiği ve pozitif hissetmeye başladığı anda, geçmişi hortlamıştı yeniden. Güya bu gece "I Will Always Love You" şarkısı ile Clay'i şaşırtıp büyüleyecekti. Hâlbuki Clay içeride eski sevgilisine yeni baştan deli divane âşık olmakla ve kendisi de dışarıda bu tek atlı kasabanın dar görüşlü insanlarının deli Ray Betts'in doğruyu söylediğini fark etmelerinin ne kadar süreceğini hesaplamakla meşguldü.

April kendisiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 9

Sabahın iki buçuğunda Clay, Windstar'ını son birkaç aydır kiralamış olduğu Baruch Sokağı'ndaki küçük evinin önüne park etti. İki yatak odası, tek banyosu ve arkada verandası olan ev kendisi, piyanosu ve üzüntülerine yetecek kadar büyüktü.

Şoför koltuğundan inip diğer kapıyı açtı ve Ricki'nin inmesine yardım etmek için elini uzattı. Parmakları kadınınkilere değer değmez anılar geri geldi. Kadın aşağı hoplayınca, ağır bir parfüm kokusu kapladı ortalığı.

Eğer Ricki uzun zaman önce dokuz buçuk otobüsünden inmiş olsaydı dünyalar onun olabilirdi. Nedense bu gece Ricki'yi Wanda Jane Coblentz'le kıyaslamadan edemiyordu. Şu anda kamyonetinin kapısında duran kadın Ricki olduğu halde, ne Wanda Jane'in kokusunu ne de çarşamba gecesi aynı noktada durduğu zaman hissettirdiklerini ve nasıl cehenneme, Peach Blossom Moteli'e gitmeye kendisine izin verdiğini bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Clay, tüm bu istenmeyen anıları aklından çıkarmak ve var gücüyle Ricki'nin dönüşüne olumlu yaklaşmak istiyordu. Bu kadın, bir bakıma, yakarışlarına bir yanıt olabilirdi. Olgundu, deneyimliydi ve küllenmiş bir ateşi alevlendirmeye kesinlikle can atıyordu.

Ricki başını kaldırıp Clay'e baktı ve inanılmaz göğüsleri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ni adamın göğsüne sürttü. Otuz dört yaşındaki adamların bile az çok cinsel organları ile düşündüklerini kanıtlarcasına Clay mekanik bir şekilde karşılık verdi kadına.

Gençliğinde her duyduğunda onu heyecanlandıran boğuk sesiyle, "Bana evini açtığın için çok minnettarım Clay," dedi Ricki, "kalacak başka hiçbir yerim yok." İşin ilginç yanı, tüm gençlik fantezilerini fazlasıyla karşılamış olan Ricki, bu gece eksik geliyordu. Oysa çarşamba gecesi Jane kendisini on altı yaşındaymış gibi hissettirmişti. Orta yaşa erdiğinin en belirgin göstergesi, kendisini on altı yaşında hissetmeyi arzulamak değil miydi?

Kadının göğüslerinden bir adım geri çekilerek, "Önemli değil, Ricki," dedi. Bagajın sürmeli kapısını açıp kadının çantasını çıkardıktan sonra kapıyı çarparak kapatıp arkasına bile bakmadan eve doğru yürüdü.

Arabanın kapısının kapanıp Ricki'nin peşinden geldiğini duydu. Beton yolu arşınlarken yüksek topuklarının sesi çekiç darbeleri gibi geliyordu Clay'e. Anahtarı ön kapı kilidine sokarken Ricki küçük, sımsıcak vücudunu Clay'in arkasına yasladı. Aman Allah, hâlâ dipdiriydi kadının bedeni.

Kadın on yedi yıl önce bıraktıkları yerden başlamayı ümit ediyordu besbelli. On yedi yaşında olsa belki bu teklife sıcak bakabilirdi ama otuz dördünde, beyni uyarı sinyalleri göndermeye başlamıştı bile. Çarşamba gecesi kendini koyuvermesi felaketle sonuçlanmıştı. Müstakbel eş adayı olarak Ricki kesinlikle başı çekse bile Son Şans'a geldiği gece onunla yatması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bekleyebilirdi.

Kapıyı açtı ve ışıkları yaktı. "Misafir odasında yatabilirsin," dedi. Kadın hayal kırıklığıyla kollarını adamın beline doladı. "Misafir odasında mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dönüp yüzüne baktı Clay. Kalçalarını kıpır kıpır oynattı adamın vücuduna sürterek. "Hadi Clay, beni arzuladığını biliyorum."

"Aşağı takımlarım istiyor ama beynim temkinli. Yani, misafir odasında kalacaksın."

"Ama..."

"Ricki, salak değilim ben. Başka gidecek yerin olmadığı için buraya geldiğini biliyorum. Nashville'de Randy'nin sana neler yaptığını duymayan kalmadı. Gerçekten üzüldüm buna. Elimden geldiğince sana yardıma hazırım, ama..."

"Clay, sana karşı hâlâ duygularım var." Suratını asmıştı. Adam, bu kadına karşı koymanın ne kadar zor olduğunu anımsadı.

"Benim de var. Bazıları hiç de hoş değil ama."

Ricki elleriyle kalça kemiğine bastırdı birkaç kez. "Ama bazıları da çok hoş. Beni gördüğüne çok sevindiğinin farkındayım Clay. Hepimiz neredeyse bir yıldır yaralı kalbini onarmaya çalıştığını biliyoruz. Bir yıldır hiç seks yapmadın mı yoksa?"

Cevap vererek soruyu onurlandıracak değildi. Üstelik seks yapmayalı o kadar olmamıştı ve zaten çabucak seks yapmak isteseydi Jane'in peşinden koşardı şimdi. Aslında, o kadınla bir kez sevişmek yetmemişti.

"Ricki, çok yorgunum, saat sabahın ikisi. Pete'in dükkânında çalıştım bütün gün ve çok erken kalktım. Sakıncası yoksa uyumak istiyorum. Sen de yat. Nasılsa yarın sabah tüm kasaba dedikodumuzu yapacak. Görürsün, akşamüstüne kalmaz Gönüllü Hanımlar da bizim düğünü planlıyor olacaktır."

Güldü Ricki. "Rahatlamana yardımcı olabilirim."

"Sanırım yapabilirsin ama on yedi yaşımda bir abaza değil de bir yetişkin olduğuma göre ben uyumayı tercih ediyorum."

Eski sevgilisinin yanından ayrılıp kısa koridorun sonuna seğirtti Clay. Çamaşır dolabından bir nevresim takımı ile birkaç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

havlu çekti. Misafir odasının kapısını açtı. "İşte yatak burada. Çok büyük değil ama tek kişi için yeter. Al, bunlar da çarşaf ve havlular. Evindeymiş gibi hisset. Ben sabahları duş alırım, istersen akşamüstü veya ben işe gittikten sonra banyoyu kullanabilirsin. İyi geceler."

Elindekileri yatağın üstüne fırlatıp koridordan aşağı kendi odasına yöneldi, kapıyı açtı, usulca kapattı ve arkasından kilitledi.

Kilit bir emniyetti onun için. Ricki ile yeniden bir ilişkiye girmesi işten bile değildi. Hayatında ilk kez hop diye aşka veya şehvete veya her neyse ona düşmemeye kararlıydı. Amacı eğlenmek değildi. Sevişeceği bir sonraki kadın, sevişeceği son kadın olmalıydı.

Tam yatmaya hazırlanıyordu ki cep telefonu çaldı. Sabah saat iki kırk beşte çalan telefon ancak felaket habercisi olabilirdi. Neden bu kadar şanslı biriydi acaba?

Konuş düğmesine bastı. "Alo?"

"Clay, ben Kuzen Alex." Kan bağları olmadığı halde, nedense Alex kendisini böyle tanıtırdı. "Bir sorunumuz var."

"Ne oldu?"

"Biri dükkâna girip bin dolar çalmış. Şerif Bennett'e haber verdiğimi söylemek için aradım. Birkaç dakikaya kalmaz sende olur."

Tam bu lafın üstüne, perde aralığından bir ışık parladı ve evin önündeki çakılları ezen araba tekerleklerinin sesi duyuldu. "Dükkân Son Şans'ta ve Stone'un yetki alanına girer; bunu bildiğin halde, neden Billy Bennett'i arıyorsun?"

"Zaten Stone dükkânda. Kırık camları o görmüş. Beni arayınca Billy'ye haber vermenin daha doğru olacağını düşündüm. Stone'un bu durumda tarafsız olabileceği çok şüpheli, senin kardeşin ne de olsa."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tarafsız mı? Şaka yapıyorsun herhalde. Bill Bennett de senin kuzenin. O nasıl tarafsız olabilecek acaba?"

"Tek bildiğim, kasa hiç zorlanmadan açılmış ve bin dolar gitmiş. Ben, annem ve Pete dışında kasanın şifresini bilen tek kişi sensin."

Tam o sırada Clay'in evinin kapısı çalındı. "Git kendini becer, Alex." Clay telefonun kapat düğmesine bastı ve yataktan kalkıp kotunu üstüne geçirmeden önce birkaç derin nefes aldı.

Gerçekten de Alex, Son Şans'ın en aşağılık herifiydi.

***

CD-çaları ve CD'leri arkasında bırakıp gitmek Jane'in yüreğini burkmuştu. Her nedense o hediyeler ikinci el giysi kutusu gibi hayırseverlik adına verilmiş gibi gelmiyordu. O sabah hepsini bırakmıştı arkasında. Eski kıyafetlerini giyip otobüs durağına yürüdü.

Elinde sımsıkı tuttuğu Greyhound otobüsü Columbia'ya gidiş bileti ile Jane, Bill'in Yağ Değişimi Servisi'nin önünde dikiliyordu. Saat neredeyse yediydi. Otobüsün gelmesine beş dakika kalmıştı.

Gözyaşlarını tutmaya çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. Son Şans'tan ayrılmaya hiç gönlü yoktu ama başka seçeneği kalmamıştı. Ruby gerçeği öğrenirse neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Hele hele Clayton P. onun Çılgın Fahişeler takvimindeki Bayan Nisan, yani gerçek April olduğunu anlarsa diye ödü kopuyordu.

On yedisindeki korkunç hatadan başlayarak hayatında çok yanlış yapmış, fakat hemen hepsinin üstesinden gelmeyi becermişti, en azından Woody West'in onu kazıklamasına izin verinceye kadar. Kendisini kurtarmanın tek yolu, takvimdeki o resimler için poz vermekti. On sekiz yaşında Florida'da bir fast-food

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

restoranında çalışarak tek başına geçimini sağlamak, müthiş bir mücadeleydi. Kirayı ödemek zordu. Tek çıkış yolu daha iyi bir iş bulmak, onun da tek yolu Amerika Güzellik Okulu'nun taksitlerini ödeyebilmekti. Bir bakıma, geleceğini bu talihsiz fotoğraflar finanse etmişti.

Kilisede ilahi söyleyen bu dindar Güney kasabası kadınları, başından geçenleri mümkün değil anlayamazlardı. Üstelik çarşamba gecesi yaşadıklarına rağmen, Clay'in de anlayabileceğine ihtimal vermiyordu. Etrafta kalıp bu gerçekle yüzleşmenin âlemi yoktu. Kasabadan derhal ayrılması daha hayırlıydı.

Jane terk edilmiş caddeye hasret ve pişmanlıkla bakıyor, üzerine çökmüş sabah pusunun altında kasaba daha bir gizemli ve tuhaf görünüyordu. Büyük bir kasaba değildi Son Şans ve Palmetto Meydanı'ndaki birkaç boş dükkâna rağmen, özellikle sabahın puslu havası altında, oldukça güvenli bir yere benziyordu. Geçirdiği son iki günde, hayatında görmediği kadar iyilik bulmuştu bu kasabada. Gitmeyi hiç istemiyordu ama geçmişteki deneyimlerinden iyiliğin anında tersine dönebileceğini biliyor ve bununla bir daha baş etmek de istemiyordu.

Madalyonun parlak yüzüne bakıp Jane cesaretini toplamaya çalıştı. Son iki günde yaşadıkları gözünü açmıştı. Woody gibi bir çakala güvenmek yerine Clay sayesinde kendisini Nashville'e götürecek olumlu bir planı vardı artık. Bir iş bulur bulmaz kenara bir kaç kuruş koyacak, bıraktığı CD-çaların yenisini ve Dolly'nin bütün CD'lerini satın alacaktı. Her bir şarkıyı öğrenecek, karaoke yapmak yerine bir country müziği orkestrasıyla devamlı bir iş bulacaktı.

Ancak, hem Clay'e bizzat teşekkür edemediğine, hem de ona ve Dot'un Barı'ndaki kalabalığa "I Will Always Love You" şarkısını söyleyemediğine çok hayıflanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ricki buralara kadar gelmişti, belki de böylesi daha hayırlıydı. Ne var ki doğduğu kasabanın Allegheny Dağları'na kış nasıl çökerse adam da öyle çökmüştü aklının bir ucuna. Adamın anısından vazgeçmek uzun, çok uzun bir zaman alacaktı.

Birdenbire, pusun içinde Şef Stony'nin makam aracı belirdi. Jane'in bulunduğu yöne doğru ilerliyordu. Jane, Son Şans Polis Departmanı'nda Stone Rhodes ve yardımcısı Damien Easly dışında çalışan kimse olmadığını bilecek kadar zaman geçirmişti burada. Hatta her iki adamın da asla uyumadığı hissine kapılmıştı.

Ford marka Crown Vic araba gelip zınk diye Jane'in önünde durdu. Arabadan Şef Rhodes indi, sanki çok güneş varmış ve hatta gözünde aynalı gözlük yokmuş gibi, Stetson şapkasını eğip arabanın çevresinde bir tur attı. Yüz hatları öyle sertti ki Jane'in tüyleri diken diken oldu. Bu bir "nasılsınız hanımefendi" ziyareti değildi besbelli.

Adam gelip tam Jane'in önünde durdu. "Bu kadar çabuk mu gidiyorsunuz?" diye sordu. Başparmağını kemerine geçirmişti. Jane ürperdi. "Columbia'da daha fazla iş olanağı vardır, diye düşündüm." Adamın yanağındaki kaslardan biri seğirdi. "Ehliyetinizi görebilir miyim, lütfen?"

Hay aksi! Şimdi de, süresi dolmuş ehliyetini çıkarıp verecek ve bir araba dolusu laf işitecekti. Gerçi, bildiği kadarıyla süresi dolmuş bir ehliyetle otobüs beklemenin yasak olduğuna dair bir kanun yoktu. Yine de üstünde "Mary Smith" yazan diğer ehliyeti verip şüphe uyandırmaktansa süresi dolmuş ehliyetini verip nutuk dinlemenin daha doğru olacağına karar verdi.

Jane cüzdanını çıkardığında, Şef Stone'un tetikte beklediğini fark etti. Vay canına, sanki Jane silah falan gizliyormuş gibi pürdikkat kesilmişti. Adamın tavrından işkillendi. Ortada

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir şeyler dönüyordu ve Jane bunun Çılgın Fahişeler takvimi ile yakından uzaktan bir ilgisi olmadığı gibi berbat bir hisse kapıldı. Cüzdanını açıp ehliyetini uzattı. Şef gözlüğünü çıkardı, gömleğinin cebine yerleştirdi ve kimliği uzun uzadıya incelemeye başladı. Jane'in elleri terden sırılsıklam olmuş, ağzı kurumuştu ve Greyhound otobüsü de gelip sağa yanaşmıştı.

"Ah, işte otobüsüm geldi," dedi. "Artık gidebilir miyim?

Şef gözlerini kaldırdı, yeşil gözleri insanı öldürebilirdi. "O otobüse binebileceğinizi hiç sanmıyorum, bayan." Dönüp yan gözle otobüs şoförüne baktıktan sonra eliyle git işareti yaptı. Greyhound otobüsü bir toz ve dizel dumanı bulutu bırakarak hareket etti.

"Ehliyetinizin süresi dolmuş," dedi Şef.

"Pek araba kullanmıyorum zaten," diye karşılık verdi kadın.

"Bunu alıkoymam gerekecek."

Ehliyeti adamın gömleğinin cebinde kaybolup gitti. Hayatında kanundışı hiçbir şey yapmadığı halde başı büyük beladaydı.

"Gönderdiğiniz otobüse binecektim, biliyorsunuz değil mi? Günde tek bir kez uğrar Greyhound otobüsü bu kasabaya. Hem..."

"Sakıncası yoksa dün akşam on birden sonra nerede olduğunuzu söyler misiniz?" diye sordu polis şefi.

"Kes Kıvır'ın üstündeki dairede."

"Yalnız mı?"

"Elbette yalnızdım."

"Yani bir tanığınız yok, öyle mi?

"Tanık mı? Niçin?"

Adamın omuzları kalktı azıcık. "Biri dün gece Lovett's Nalbur Dükkânı'na girip nakit bin dolar çalmış. Bunun üstüne sizin de sabah sabah kasabayı terk etmeniz oldukça şüphe çekiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadın yumruklarını kalçalarına dayadı. Yok, bu herifin onu itip kakmasına izin vermeyecekti. Suçsuz olduğu halde, adam onu bir gün daha bu kasabada tutmak için komplo kurmuştu. "Yani, durmuş burada otobüs bekliyorum diye soygun zanlısı olduğumu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Hanımefendi, birkaç soruya cevap vermek üzere benimle gelmeniz gerektiğini söylemek zorundayım."

"Ama bu çok saçma. Ben..."

"Lütfen, sizi kelepçelemek zorunda bırakmayın, çünkü yaparım."

Şef'in şakası yoktu. Gerçekten de nalburu çarptığını düşünüyordu. "Ne yani, dükkânı ben mi soydum? Öyle mi düşünüyorsunuz?"

Yanağındaki kas seğirdi yine. "Henüz göz ardı edemeyeceğim bir ihtimal bu ama bunu sorgulamak için içeri almıyorum sizi."

Üst kolundan Jane'i sımsıkı kavradı.

Jane topuklarına basıp direnmeye çabaladı. Anında, yanağı makam arabasının kaputunun ılık metaline yapışmış ve kolu arkasına bükülmüş buldu kendini. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki ne korkmaya ne de herhangi bir acı duymaya fırsat bulamadan, Stone Rhodes bir çift kelepçe takmıştı bile.

"Size direnmeyin demiştim. Bir kanun adamına direnmek akıllıca bir davranış değildir – hele sizin durumunuzdaki bir hanım için."

"Bunu neden yaptığınızı bilmek benim hakkım," dedi Jane. Dehşet içinde olmasına rağmen, sesi inanılmaz sakindi.

"Hanımefendi, suskun kalma hakkınızı kullanabilirsiniz, söyleyeceğiniz herhangi bir şey mahkemede aleyhinize kullanılabilir..." Şef Rhodes kadının yasal haklarını sıralamaya devam etti. Bitirince Jane'i arabanın üstünden kaldırdı, arka kapıyı açtı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve iterek içine oturttu.

Yaşadığı şokun etkileri azaldıkça Jane'in kafasından bin bir türlü senaryo geçti. Acaba, bir yerlerde, arabasının bagajında kendi valizleri ile birlikte Woody'nin cesedi bulunmuş ve birileri herifi kendisinin geberttiğini mi düşünmüştü? Az daha düşününce, valizlerindeki etikette Wanda Jane Coblentz yazmadığını anımsadı. Mary Smith yazıyordu. Ya Clay iki farklı kimliği olduğunu Stone'a söylemişse?

Hayal kırıklığı ve umutsuzluğa benzer bir duygu çöktü tam içinde bir yerlere. Bu duyguyu geçmişte Lexington'da bir kez daha yaşamıştı ve tam yedi yıldır bundan kaçmaya çalışıyordu.

***

Clay nalbur dükkânının kapılarını açtı, içeri girip tekrar kilitledi. Sırt yastıklarını düzeltip bir güzel esnedi. Üç hörgüçlü deve gibi yamru yumruydu Pete'in ofisindeki kanepe.

Hem güzel bir duş yapmak, hem de hayatına yeni bir düzen vermek istiyordu ama önünde pek çok engel vardı. Duş yapmaya kalksa Baruch Sokağı'ndaki lokma kadar evine yayılmış Ricki ile yüz yüze gelecekti. Ricki ile yüzleşmeyi göze almak korkunç ağır bir angaryaydı.

Hayatına yeni bir düzen vermeye gelince, özellikle dün geceden sonra, bu çok uzak bir ihtimaldi. Kuzen Alex onu nalbur dükkânından bin dolar çalmakla suçluyordu.

Neden böyle bir şey yapsındı ki? Paraya ihtiyacı olan biri değildi Clay. Pete ve Arlene'e yardım olsun diye dükkânda duruyor, maaş bile almıyordu. Alex elbette bunu anlayabilecek türde bir adam değildi.

Dükkândaki kriz durumu en azından Ricki'nin gelip yata-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğına tırmanma olasılığını bertaraf etmişti. Kadın böyle bir şey yapmaya kalksa karşı koyamayacağını biliyordu. Gelgelelim, karşı koymak istiyordu. Ricki ruh eşi olamazdı, değil mi? İnsanın ruh eşi kalkıp başka biriyle kaçmazdı, değil mi?

Bu açıdan bakıldığında dükkândaki kriz iyi bir şey gibiydi. Hiç değilse, Ricki ile arasına mesafe koymasına ve evet, boynunun tutulmasına neden olmuştu.

Kendi kendine konuştu yüksek sesle. "Bak şu işe," dedi sırtını rahatlatmak için gerinerek. "Olumlu yönünü görüyorum her olayın. Tıpkı Wanda Jane gibi düşünmeye başladım bile."

Wanda Jane ile konuşamadığına veya birlikte şarkı söylemeye fırsat bulamadığına çok hayıflanıyordu. Ricki, Ray, Dottie ve Dash hepsi birlik olmuş, onu bardan kaçırmayı başarmışlardı dün gece. Gerçi, kadın daha buralardaydı, yani hâlâ ümit vardı. Eğer Miriam Randall'ın zırvalarına inanacaksa ruh eşi olmaya uygun adayların başını çekiyordu Wanda Jane.

Genç bir delikanlı gibi umut doldu içi. O küçük kızla bir daha karşılaşmayı dört gözle beklediğini fark etti. O koyu saçları, derin kahverengi gözleri ve vücut kıvrımlarını gördüğünde kalbinin küt küt atacağının farkındaydı. Bir anlığına da olsa kadını görebilmek için Kes Kıvır'a damlamamak, korkunç bir irade gerektirecekti. Evet, ruh eşi veya değil, Jane'i kesinlikle çok arzuluyordu.

Kapıdan dışarı baktığında Clay, Bill'in Yağ Değişimi Servisi'nin önündeki polis aracını fark etti. Aracın üstüne boylu boyunca yatırdığı bir zavallıyı kelepçeliyordu ağabeyi. Morali biraz daha yükseldi. Demek ki ağabeyi kötü adamı enselemişti. Hele parayı da kurtarmışsa keyfine diyecek olmazdı. Zaten zar zor ayakta duruyordu dükkân. Stony'nin davayı üstlenmesi, Tanrı'nın ve herkesin önünde bir tutuklama yapıyor olması onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rahatlatmıştı. Gerçi korkunç bir kalabalık yoktu sabahın köründe ama olsun.

Ağabeyi zanlıyı araçtan ayırınca Clay'in yüreği ağzına geldi. Zavallı biri değildi Stony'nin tartakladığı, Wanda Jane'in ta kendisiydi. Evet, Wanda Jane'i bugün bir anlığına da olsa görmeye can atıyordu, ama bu şekilde değil.

Göğsüne bir bıçak saplanmıştı sanki. Dükkândan fırladığı gibi karşıya geçti. Tam o sırada, Stone Jane'i içeri tıkmış ve kapıyı üstüne kilitlemişti.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu Clay.

Stone cevap vermedi, hiçbir şey olmamış gibi şapkasını indirdi ve aracın çevresini dolanıp şoför mahalline doğru yürüdü.

"Cevap ver, Stony."

Ağabeyi durakladı. "Seni ilgilendirmez Clay, hadi yok ol, tamam mı?"

Aracın arka camından içeri baktı Clay. Jane'in üstünde çarşamba akşamı giydikleri vardı. Yüzü kireç gibiydi ve yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Elleri arkasına kelepçeli, ürkek bir kır tavşanı gibi dümdüz karşıya bakıyordu. Başını eğip elini cama yapıştırdı. Kadın döndü ve Clay'e baktı. Duygularıyla baş etmeye çalıştığı gözlerinden okunuyordu.

Farklı isimler yazan iki kimlik taşıdığına göre Wanda Jane'in mutlaka bir suçu vardı. Gelgelelim, onun kötü biri olabileceğine Clay'in aklı yatmıyordu bir türlü. Şanssız biri, kaçıyor, kurtarılmaya ihtiyacı var, tamam, hepsine inanabilirdi ama kötü biri değildi. Biraz yardıma muhtaçtı, o kadar.

Bu karmaşanın içinden onu kurtarmaya yardım edeceğine ve Stone'un onu tartaklamasına izin vermeyeceğine söz vermek ister gibi başını salladı Jane'e.

Şoför mahallinin açık kapısı önünde dikilip kendisini dik-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

katle süzen ağabeyine döndü. "Yok ol dedim sana Clay," dedi Stone. "Zavallılara kol kanat germeye bayıldığını herkes bilir ama bence bu belaya bulaşma."

"Nasıl bir bela olabilir ki bu?"

"Tek kelimeyle..." Ağabeyinin gözleri kısıldı. "Cinayet."

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 10

Woody West Atlanta otobüs terminalinin bilet gişesine doğru ağır ağır yürüyor, bir yandan da Mary Smith'i bulmasına yardım etmesi için Yüce Tanrı'ya yakarıyordu. Bu otobüs terminali son şansıydı.

Nasıl olurdu da Mary gibi salak ve saf bir karı birdenbire ortadan kayboluverirdi. Doğrusu, kadın öyle çabuk ve öyle güzel toz olmuştu ki Woody kendisini dolandırdığından kuşkulanmaya başlamıştı. Belki de göründüğü kadar salak ve saf değildi. Belki de o da Parmaklık Freddie'ye çalışıyor ve götür-getir işlerinden yeşim taşı kolyenin milyonlar edeceğini biliyordu.

İnşallah öyle değildir, diye ümit etti çünkü öyleyse artık Woody ölü biriydi. Kolombiyalı'nın sabrı taşmak üzereydi. Woody'nin kumar borçlarını temizleyebilmesinin tek yolu, Mary'yi ve kolyeyi bulmak, sonra da malı teslim etmek için kendisini kiralamış olan Parmaklık Freddie'nin işini halletmekti.

Son yirmi dört saattir en baştan, yani Dew Drop Moteli'nden başlayıp eşmerkezli daireler halinde düşünerek bugüne nasıl geldiğini çözmeye çabalıyordu. Gecenin saat üçünde kaybettiği tek bir ipucundan başka hiçbir şey bulamamıştı.

Otobüs durağı, Mary'yi son gördüğü bardan en az üç mil uzaktaydı. O sivri topukların üzerinde Mary'nin bunca yolu yürümüş olmasına pek ihtimal vermiyordu ama bu olasılığı göz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ardı edemezdi.

"Buyurun?" diye sordu gişe memuru.

"Tamam, bir dakika," dedi Woody cebinden buruşmuş bir resim çıkararak. Mary'nin Çılgın Fahişeler takvimindeki resmiydi bu. Vay canına, ne kıyafetti o üstündeki. Meme uçlarını ancak örten mini mini pantolon askılarından başka hiçbir şey giymiyordu.

"Bu kadını arıyorum da. Sanırım çarşamba günü ya Nashville'e ya da Fort Myers'e bir bilet almış olmalı."

Adam kâğıdı alıp bir süre inceledi. Gözlerini fal taşı gibi açarak, "Herhalde böyle giyinmemişti, değil mi?" diye sordu.

"Hayır efendim, sanırım ufak bir beyaz bluz, kot ceket ve pantolon vardı üstünde."

"Yüksek topuklu çizmeler? Kocaman bir el çantası?"

Woody'nin boğazı düğümlendi heyecandan. "Tamam, evet o."

Gişe memuru kâğıdı iade etti. "Erkek arkadaşı falan mısın?"

"Falan diyelim."

"Seni ekti, öyle mi?

Woody cebini eşeleyip kalan son yirmi papelini çıkardı ve tezgâh camının altından adama uzattı. "Erkek kardeşiyim," dedi ciddiyetle.

Gişe memuru rüşveti cebine indirdi. "Evet, bu bayanı gördüm. Son Şans'a bilet almıştı."

"Nereye?"

"Son Şans, Güney Karolina'da. Çok acelesi vardı ve ilk kalkan otobüs oraya gidiyordu, o yüzden hatırlıyorum. Kasabanın adı çok ümit verici, dedi, ben de kadın ya deli ya da geri zekâlı olmalı, diye geçirdim aklımdan. Dünyada kalan son yer dahi olsa, asla gitmek istemeyeceğim bir kasaba orası."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Gişe memurunun sohbetine son vermesini bekledi Tricia. Koca göbeği kenarına sürünene kadar gişenin tezgâhına yaklaştı. Bu günlerde karnı her zaman bir şeylere engel oluyordu. Düşüncesi bile hazırda bekleyen umutsuzluğunu canlandırdı yine. Bebek yalnızca uzanmasına değil daha fazlasına mani oluyordu. Mutluluğuna kesin bir engeldi.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Nasıl olup da Chad Ames gibi birini, üstüne titreyen, sorumlu bir adama tercih etmişti? Chad'in kalbini hoplattığını ya da yatakta harikalar yarattığını ya da adamı deliler gibi sevdiğini, bütün bunları bırak bir kenara.

Hiçbirinin hükmü kalmamıştı artık.

Chad Ames baba kumaşına sahip biri değildi. Zaten kendisiyle asla evlenmeyeceğini, ev bark sahibi olmayacağını dün gece yüzüne karşı, açık açık söylemişti. Hatta babası olduğu çocuğa bile bakmaya niyeti yoktu. Tek kelimeyle, tanıdığı en bencil, en gelişmemiş erkekti. Atlanta'da Tumbleweed ile konser verirken birlikte kaldıkları otel odasından onu resmen kovmuş, öylece ortada bırakmıştı.

Nashville'e dönüp yaralarını sardıktan sonra nafaka davası açmayı düşünebilirdi. Ya da bir yıl önce aptallık edip kırdığı bir kalbi onarmaya çalışabilirdi. Müzik Kenti Nashville'e gitmektense kırık parçaları onarmanın daha uygun olacağına karar vermişti.

"Son Şans'a bir bilet almak istiyorum," dedi gişe memuruna.

Adam tuhaf tuhaf baktı kadına. "Bir şeyler mi dönüyor bu günlerde Son Şans'ta?"

"Pardon?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ay, ne bileyim. Birdenbire bir sürü kadın o yöne gider oldu. Bana garip geldi, çünkü taş çatlasa ancak ayda bir, bilemedin iki bilet satardım Son Şans'a. Pek turistik bir yer sayılmaz orası, bilmem farkında mısınız?"

Tricia dişlerini gıcırdattı. "Biliyorum. Mümkünse biletimi alabilir miyim?"

"Tabii, otobüs 10 dakika içinde kalkıyor."

***

Jane ellerini gri formika kaplı masanın üstüne dayamış, küçük, penceresiz bir odada soğuk, metal bir sandalyede oturuyor, kelepçelerin yarattığı acıyı bileklerinden silmeye çalışıyordu. Duvarlar beyaz, yerler dükkânlarda kullanılana çok benzer, kullanışlı ve soluk renkli bir muşambayla kaplıydı.

Jane yalnızdı. Şef kapıyı üstüne kilitlemişti. Az sonra dönecek, belki de kimi öldürmekle yükümlü olduğunu söyleyecekti.

Ağzından derin bir soluk alıp burnundan üfledi. Son on beş dakikadır bu rutin gevşeme yöntemini uyguluyor, bir yandan da Dr. Goodbody'nin negatif olaylarla ilgili öğütlerini tekrarlayıp duruyordu. Dr. Goodbody bir problemi saplantı haline getirmek ya da onun yok olmasını istemek büyük bir hatadır, derdi. Yapılacak şey, pozitif düşünmek, yani insanın kendisine karşı dürüst olması ve alternatif davranış biçimleri bulmaya çalışmasıdır.

Gerçek şuydu: Asla kimseyi öldürmemişti. Alternatif davranış biçimlerine gelince, doğrusu hapisten kaçabileceği çok şüpheliydi, üstelik Stone Rhodes dişli bir hasımdı. Yani, düşünceleri sonuç vermemiş, ala ala havasını almıştı. Tabii, aracın camına elini yapıştırdığı an Clay'in yüzündeki ifadeyi saymazsa. Eğer inanabilirse Clay o ifadeyle kendisinin başına gelecekler-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den kaygı duyduğunu söylüyordu. Bu da onu Miriam Randall'ın aramasını söylediği erkeğin somut örneği yapıyordu. Fena korktu bundan. Çünkü içindeki kız Clayton P.'nin tıpkı Şövalye Galahad gibi birdenbire içeri dalacağını umuyordu. Üstüne üstlük, Clay'in onu bu karmaşadan kurtarıp kendisine aşk şarkıları söyleyeceği bir şatoya kaçıracağını bile hayal ediyordu.

Tabii bu, asla olabilecek bir şey değildi.

Ufak bir gıcırtıyla açıldı kapı ve Şef Rhodes ağır ağır içeri girdi. Başında şapkası yoktu ama kısa saçlarının ve alnının derisi üstündeki çukurların şapkasının eseri olduğuna şüphe yoktu. Alet kemeri de yok olmuştu. Gelgelelim, oda Alaska'nın başkenti Juneau'da bir kış günü kadar soğuk olduğuna göre ısıyı içinde tutan o hantal Kevlar montunun hâlâ üstünde olmasında şaşılacak bir şey yoktu.

Şef bir sandalye çekip karşısına oturdu, masaya ince bir evrak klasörü bıraktı. Sonra Jane'in Batı Virginia'dan almış olduğu ehliyeti gömleğinin cebinden çıkardı.

"Haydi Mary, gel basit bir soru ile başlayalım. Bunu nereden aldın?" Önce elindeki ehliyeti havaya kaldırdı, sonra da kadının önüne koydu.

Sinirli, ufak bir gülüşle karşılık verdi Jane. Kırk sekiz saat önce kardeşi de eşyalarını karıştırmış ve adının Mary olmadığına karar vermişti. Görünüşe bakılırsa Clay'in polis sezgileri ağabeyininkilerden üstündü.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Jane soğuk havayı içine çekti, biraz ısınmak için kendine sarıldı.

"Ehliyeti her zamanki gibi alışılagelmiş yoldan aldım."

"Alışılagelmiş yoldan, öyle mi? İnternette kimlik mi arıyordun? Birinden mi satın aldın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gülmeyi kesti Jane. "Size bunu söylemekten nefret ediyorum Şef ama insanların pek çoğu trafik şubesine gidip ehliyet için başvurur. Bilmiyor muydunuz yoksa?"

Adam dudaklarını birbirine bastırdı. Hiç de dostane bakmıyordu. "Benimle dalga geçme. Gözüm üstünde ve senden şüpheleniyorum."

"Ehliyetimi trafik şubesinden aldım."

"Uh-huh." Arkasına yaslandı ve evrak klasöründen bir kâğıt çıkardı. "Eğer bunu yutacağımı sanıyorsan biraz daha düşün derim. Sen mümkünü yok Wanda Jane Coblentz olamazsın."

Kâğıdı masanın karşı tarafına kaydırdı. Jane yıllardır onu köpek gibi takip eden el ilanını tanıdı hemen. Sekizinci sınıfta çekilmiş fotoğrafı vardı ilanının üstünde. Aslında evden kaçtığında sekizinci sınıfta değildi ama lise son sınıf yıllığı için vesikalık resim çektirecek para bulamamıştı ailesi.

Genç yüzüne bakmak hiçbir zaman hoşuna gitmemişti. O küçük kızın nerelere gittiğini merak eder dururdu. O fotoğraf çekildiği günden bugüne çok uzun bir yol kat etmiş, hayat yolunda hak ettiğinden çok daha fazla çukura düşmüş, dolambaçlı yollarda yanlış sapaklardan dönüp kendini sayısız kez çıkmaz sokaklarda bulmuştu.

Jane gözyaşlarını zor zapt etti. Derinlerde bir yerlerde o küçük kızın yasını tutuyordu çünkü o Wanda Jane kayıptı. Uzun zaman önce ölmüştü. Bunun acısı ile yüzleşmeyi kesinkes reddediyordu. Bir zamanlar o küçük kız kendisiydi ve yedi yıldır bu kızın anısından kaçmaktaydı.

"Allah lazer tüy dökücüden razı olsun, tek diyebileceğim bu," dedi titrek bir sesle. "Fotoğraftaki birleşik kaşlar çok feci, öyle değil mi? On üç ile on yedi yaşları arasında çekilmiş fotoğrafları yasaklayan bir kanun çıkarılmalı. Çok münasebetsiz yaşlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Stone Rhodes'un yüzü taş gibiydi; adamın mizah anlayışı sıfır, diye düşündü Jane. "Bir davranış probleminiz var sizin," dedi Şef, "farkındasınız değil mi? Dalga geçilecek bir konu değil bu. Oradaki, o fotoğraftaki küçük kız yedi yıldır kayıp. Ebeveynleri perişan durumda. Lexington polisi ise kızın kaçtıktan kısa bir süre sonra öldürüldüğüne hükmetmiş."

Mümkün değildi bu. Isının birkaç derece daha düşmüş olmasına rağmen anne ve babasını, iki küçük erkek kardeşini düşündüğünde, sırtından aşağı soğuk terler damladı. Lexington polisi nasıl olurdu da kendisinin ölmüş olduğu sonucuna varırdı?

Bir kaçaktı, evet, orası doğru. Anne ve babasının kendisini aradığını zaten biliyordu. Kayıp ve Sömürülmüş Çocuklar Merkezi yıllardır yerini saptamaya çalışıyordu. Süt konteynırları ve postayla gönderilen faturalara iliştirilen reklam broşürlerinin üzerinde binlerce kez kendi yüzünü görmüştü. Hep aynı fotoğraftı: sekizinci sınıf mezuniyet fotoğrafı.

İnsanlar yanından dümdüz geçseler bile kendisini süt konteynırları fotoğrafındaki kalın kaşlı, sivilceli yüzlü on üç yaşındaki kıza hiç benzetemezlerdi. Bu nedenle, o fotoğrafa minnettardı. Artık el ilanındaki kızla alakası yoktu.

El ilanını masaya koyarken adama doğru eğildi. "Gördüğünüz gibi, hayattayım. Şimdi, gidebilir miyim?"

Şef söylediklerinden hiç etkilenmemişti. "Bir de şunu anlatın bakalım," dedi. "Joseph Andrew Hamil ile nereden tanışırsınız?"

Polisin, Lee Harvey Oswald veya Mark David Chapman gibi kötü tanınmış insanlardan hep adı ve soyadı ile bahsettikleri aklına geldi birden ve kendisine daha da sıkı sarıldı. Joey o kadar da kötü tanınmış biri değildi ama oğlan kuş beyinli bir çakaldı, orası kesin.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayatındaki ilk kuş beyinli çakalın Joey olduğunu itiraf etmek çok üzücüydü. Kendisini Batı Virginia'daki Seth Kasabası'ndan ve işlevsiz ailesinden kurtaracağını ümit ettiği kötü kahraman Joey, gerçekle yüz yüze geldiği ilk anda, onu Lexington'da bir otelde tek başına bırakıp sırra kadem basmıştı.

Aslında büyük bir lütuf yapmıştı oğlan. Onun sayesinde kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmiş ve yedi yıl boyunca da gayet iyi başarmıştı bunu. Ta ki yüz dolar bahşişler savuran ve müzik dünyasındaki ilişkileriyle böbürlenen Woody, güle oynaya Karides Evi Lokantası'dan içeri girdiği güne kadar.

Acaba aklı ne zaman başına gelecekti?

Joey konusunda konuşmaya Jane'in gönlü yoktu. O gece Lexington'da, yasal olmayan hiçbir işe bulaşmamıştı. Gelgelelim, Joey için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Joey'nin bekçisi değildi ki. Joey'nin de onun bekçisi olmadığı gün gibi açıktı. Gözyaşlarını tutmak için verdiği mücadeleyi, şimdi o anıları geri itmek için veriyordu. Bu öyküyü anlatmak zorunda değildi. Enayilikten başka hiçbir suçu yoktu.

"Ne bilmek istiyorsunuz Joey ile ilgili?" dedi burnunu çekerek.

"Yani onu tanıyorsun?"

"Tabii tanıyorum. Seth'teki Sherman Lisesi'nde aynı sınıftaydık ve koroda beraber şarkı söylerdik. Üstelik oğlan kahrolası bir gitaristti aynı zamanda. Sefilin teki olmasaydı, belki Nashville'de müzisyen olarak başarıya ulaşabilirdi. Maalesef, hayatta hep kaybetmeye mahkûm biriydi."

Stone Rhodes'un yanağında ufak bir kas titredi. "Ne yani Mary, müzisyenlere bir zaafın mı var senin? Küçük kasabalarda dolanıp onları ağına düşürdükten sonra paralarını mı hacılıyorsun? Dikkat et kızım, son başarısına rağmen, kardeşim zengin biri değildir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vay be, Şef şahsi meselelere girmişti şimdi de. İşinden fazlasını yapıyordu Stone Rhodes. Küçük kardeşini gözetiyordu. Dişlerini gıcırdattı ve tek bir kelime daha söylememeye karar verdi.

Cevap almak için uzun bir süre bekledikten sonra bıkkın bir iç geçirdi adam. "Mary, bak, seni ilçe merkezine postalayıp içeri tıktırmak üzereyim. Sorgulanmak üzere Lexington'a iade edilmeni dört gözle bekleyen bir dedektif var. Başın ciddi belada. Üst makamlar elimi kolumu bağlamadan sana yardımcı olmaya çalışıyorum."

Vay canına. Hem iyi, hem de kötü polisi oynuyordu şimdi de.

Öne eğildi Jane. "Tamam Şef, haklarımı kullanıp..."

Dışarıda kopan gürültü patırtı nedeniyle Jane'in sözü yarıda kesildi. Dosdoğru Augusta Milli Parkı'ndan fırlamış gibi görünen bir adam belirdi ardına kadar açılan kapıda. Cutter and Buck marka golf gömleğinin üstüne, sivri açık yakalı, sarı bir kazak giymişti. Krem rengi bir pantolon ve çivili golf ayakkabıları uyumlu kıyafetini tamamlıyordu.

"Müvekkilimle konuşmaya geldim," diye açıkladı. Çerçeveleri boynuzdan yapılmış gözlüğünün arkasındaki parlak mavi gözlerini kadına dikerek, "Wanda Jane olduğunuzu tahmin ediyorum," dedi.

Başıyla onayladı Wanda Jane. Tam bir avukat talep etmek üzereydi ki bingo, Evren isteğini en mükemmel şekilde yerine getirmiş, avukat gökten zembille inmişti. Acaba Evren'in Clayton P. adında bir yardımcısı olabilir miydi? Bir umut ışığı doğmuştu işte.

Hele ki keman çalmak ve çarşafların altındaki marifetleri gibi diğer yeteneklerini de bir araya koyunca böyle bir adama âşık olmak işten bile değildi. Zaten Miriam Randall daha fazlasını iste, dememiş miydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanrı aşkına, Eugene, sen boşanma ve aile hukuku avukatısın. Ceza davalarını savunmak senin neyine? Terk et burayı, git golf kulübünde golf oynamana bak. Burada işimi yapmaya uğraşıyorum," dedi Stone.

Aile hukuku mu? Güzel. Demek ki Son Şans gibi bir kasabada, cumartesi sabahı, bu kadar kısa sürede Clay'in alelacele bulabildiği tek avukat buydu. Clay onu kurtarmak için gerçekten girişimlere başlamıştı.

Eugene dimdik ayakta duruyordu. "Stony, Bayan Coblentz'i temsil etmek üzere tutuldum, dolayısıyla onunla konuşmaya hakkım olduğunu bal gibi biliyorsun. On dakika ara ver işine."

Stony'nin kulakları kıpkırmızı oldu. "Seni Clay mi tuttu?"

"Orası seni ilgilendirmez."

"O tuttu, değil mi?" Şef hışımla kalktı ve kapıya seğirtti. "Tam beş dakikan var. Beş dakika sonra dönüp sorgulamama devam edeceğim."

Kapıyı çarpıp çıktı.

Eugene karşısına oturduğunda, Jane adamın evrak çantası şöyle dursun, kâğıt kalemi bile olmadığını fark etti. Bu adama güvenebileceğinden kuşkuluydu.

"Sen Stony'ye aldırma şekerim," dedi adam. Clay veya Stony kadar değilse bile, kelimeleri uzatarak konuşuyordu. "Aklını kurcalayan bir sürü özel sorunları var bu günlerde. Beş yıl önce karısını kaybettiğinden beri bir türlü toparlayamadı."

"Aile hukuku, öyle mi?" diye sordu Jane.

Adam gülümsedi. "İlçenin en iyi boşanma avukatıyım. Clay ceza avukatına ihtiyacın olduğuna inanmıyor. Apar topar beni gönderdi."

"Bana kalırsa gerçekten bir ceza avukatına ihtiyacım var."

"Bırak da ona ben karar vereyim. Önce kendimi tanıtayım,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adım Eugene Hanks. Dün, Kes Kıvır'da karım Thelma ile tanışmışsınız bildiğim kadarıyla. Şimdi söyle bakalım, neler oluyor?"

"Şef Rhodes benim yedi yıl önce kendimi öldürdüğüme inanıyor."

Kahkahalarla güldü Eugene. "Hadi yahu, öyle mi?"

Jane evet der gibi kafasını salladı. "Bakın, ben on yedi yaşımda evden kaçtım ve bazı nedenlerden ötürü adımı değiştirdim. Her neyse, Şef, Lexington polisinin benim cinayete kurban gittiğime hükmettiğini söylüyor. Orada benim öldüğüme karar vermiş bir dedektif varmış diyor ve sorguya çekmesi için beni zorla Lexington'a gönderecekmiş. Bunu yapmaya hakkı var mı?"

"Hayır."

"Takma bir isimle yaşamak suç mu? Yani, vergilerimi ve sosyal sigorta primlerimi ödüyorum, sadece... Son zamanlara kadar gerçek adımı kullanmıyordum çünkü süt kutularının üzerinde suratım vardı hep."

"Öyle mi?"

Başıyla onayladı Jane yine. "Neyse ki çok kötü bir resim ve kaşlarımı düzelttirdiğim için insanlar beni tanımıyor."

"Anlıyorum," dedi Eugene. "Tatlım, vergilerini ödüyor olmana çok sevindim ama yasal bir sosyal güvenlik numarası kullanmıyorsan bu sorun olabilir. Yasal olarak yapılması gereken, adını resmen değiştirmek olacak. Bu konuda sana yardımcı olabilirim."

"Yasal işlem olmadığı halde sahte isimle yaşamaktan beni hapse atabilirler mi?"

"Sosyal Güvenlik Kurumu'nun pek hoşuna gitmeyecek ama vergilerini ödediğini ve ABD vatandaşı olduğunu kanıtlayabilirsen bir anlaşmaya varabiliriz. Her şeye rağmen, bu nedenle hapis yatacağını hiç sanmıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Her şeye kadir Evren'in üstüne yemin ederim ki Lexington'da kendimi öldürmedim. Kendim olduğumu ve yaşadığımı kanıtlamanın bir yolu yok mu? DNA testi örneği? Televizyon programlarından biliyorum, böyle testler var. Şef'e söyleriz, doku almak için yanağımı sıyırabilir."

Eugene'i güldürmüştü yine. "Dur biraz. Stony ile konuşup meseleyi açıklığa kavuşturmaya çalışacağım."

Tam avukat ayağa kalkmıştı ki dışarıdan bağrışmalar duyuldu. Ruby Rhodes daldı odaya, büyük oğlu hemen ardındaydı. Her zamanki gibi, Şef pek mutlu görünmüyordu.

"Tanrı'ya şükürler olsun yavrum, iyi misin? Palmetto Meydanı'nda, Tanrı'nın, Clay'in ve herkesin gözü önünde tutuklandığını duydum," dedi Ruby en büyük çocuğuna ters ters bakarak.

"Anne, gitmelisin artık," dedi Stone.

Ufak tefek Ruby Rhodes dönüp dev gibi oğlunun suratına bakınca, Jane gülmemek için yanağının içini ısırmak zorunda kalmıştı.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyip durma, Stonewall Ezekiel Rhodes. Yanımda çalışan birinin, hem de kiracımın neyle suçlandığını bilmek hakkımdır. Onu tutuklamış olmanız bile benim işimi baltalayacak. Bahse girerim ki aklının ucundan bile geçmedi bu, değil mi?"

"Allah aşkına anne, seni üzecek bir meseleye burnunu sokma. Hem bu kadının çocuklarıma bakmasını istemediğimi açıkça söylemiştim. Kızlardan söz etmişken, sahi, neredeler?"

"Cumartesileri kızlarla hani sen ilgilenecektin Stony? Bugün senin aklına çalışmak esti diye onları binicilik dersine ben götürüp bıraktım. Pekâlâ biliyorsun ki bugün dükkânımın en yoğun günü. Eğer kızlara Jane'in bakmasını istemiyorsan o zaman sanırım bundan böyle onları aktivitelerine sen götürüp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

getireceksin, çünkü şu an itibarıyla ben greve giriyorum."

Şef'in kulakları ateş kırmızısı olmuştu şimdi ve renk giderek yanaklarına yayılıyordu. "Anne, bunu konuşmanın ne yeri ne de zamanı."

Jane'e döndü Ruby. "Şekerim, iyi misin sen? Duyduğuma göre biri seni arabasının üstüne yatırmış. Onun adına gerçekten çok utandım. Sharon öldüğünden beri çok değişti, ama bu seni itip kakması için bir mazeret değil."

"İyiyim," dedi Jane. "Beni çok korkuttu ama canımı yakmadı." Doğruya doğru, Şef hiçbir yanını çürütmemişti. Kardeşinin tutku adına vücudunda birkaç çürük bırakmış olduğunu düşününce, önemli bir şeydi bu.

"Artık gitmelisin anne. Seni itip kakmak zorunda bırakma beni," dedi Şef.

Eugene boğazını temizlemek için öksürdü. "Bu davada yanlış kimlik tespiti durumu olduğuna inanıyorum."

Stony, "Hayır," diye karşılık verdi. "Faili meçhul bir cinayet durumu söz konusu. Lexington polisi Wanda Jane Coblentz'in yedi yıl önce Joseph Andrew Hamil diye biri tarafından öldürüldüğüne hükmetmiş. Mary bugün burada Wanda Jane Coblentz ehliyeti ile ortaya çıkana kadar, davaya bakan dedektiflerin elinde suç mahalli olarak bir otel odası ve bazı kan izlerinden başka herhangi bir delilleri yoktu. Ortada ceset falan da yoktu."

Jane kanının çekildiğini hissetti. Başını ellerine gömerek, "Aman Tanrım," diye inledi. "Nasıl olur? Odayı temizlemiştim."

"Jane," diye çıkıştı Eugene. "Sakın tek bir laf daha etme."

Ruby, elini Jane'in omzuna koydu ve "Ah, şekerim," dedi.

"Otel odasında kan ve de Wanda Jane'in DNA'sı bulundu," diye devam etti Stony acımasızca. "Wanda Jane Coblentz'in mezuniyetinden bir gün önce, Joseph Andrew Hamil ile ikisi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Batı Virginia'daki Seth Kasabası'nı birlikte terk ettiler. Aynı gece Hamil, Lexington'da bir mahalle bakkalını soydu ve bir adamcağızı ömür boyu tekerlekli sandalyede yaşamaya mahkûm etti. Hızlı bir kovalamacadan sonra polis Hamil'i bir saat içinde yakalamayı başardı. Ertesi gün, Wanda Jane'in ortadan kaybolmasında Hamil'in parmağı olduğu anlaşılıp da polis otel odasına gidince tertemiz ve bomboş bir oda ile karşılaştı. Gelgelelim, banyo Luminol ile işlenince, Wanda Jane'in DNA'sı bulundu."

Eugene, "Jane, tek bir kelime dahi söyleme," dedi.

Jane çenesini kastı. "O odada kimse öldürülmedi."

"Deliller bunun aksini söylüyor." Kendinden emin, güçlü ve dürüsttü Şef'in sesi.

"Aptal aptal konuşma, Stony," dedi Eugene. "Odada Jane'in kanını bulmalarının bir sürü nedeni olabilir. Kadının cesedini bulamadılar, değil mi? O vakit, sadece Jane Coblentz evine dönmedi ve en son bir suçluyla beraber görüldü diye alelacele yargılara varma."

"Joey bilinen bir suçlu falan değildi," diye atıldı Jane. "Yalnızca zor durumda olan ve yanlış seçimler yapan bir oğlandı. Birlikte Nashville'e gidecektik."

"Yakalandığında üstünde hem uyuşturucu, hem de 45 kalibrelik tabanca vardı," dedi Stone.

Ruby, Jane'in omzunu sıktı. Joey'nin uyuşturucu işine bulaştığından Jane'in haberi bile yoktu. Daha ne kadar enayi olabilirdi ki bir kız?

Stone, "Demek ki Joey'nin suç ortağı olduğunu itiraf ediyorsun," dedi.

Hayır der gibi kafasını salladı Jane. "Neyin suç ortağı? Evden kaçmanın mı? İnanın bana lütfen, ben Jane Coblentz'im. Joey'nin beni sevdiğini, birlikte Nashville'e gidip country müzi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğinde büyük başarı yakalayacağımızı sanıyordum. Beni taciz eden bir babadan kaçmaya çalışan, on yedi yaşında bir kızdım ve oldukça da aptaldım."

"Kusura bakma ama sana inanmıyorum. Ne fotoğraftaki kıza ne de ehliyetteki fotoğrafa bir nebze olsun benzemiyorsun. Ayrıca, ehliyetteki fotoğraf rötuştan geçmiş bile olabilir." Şef masanın üstünde duran kayıp ilanını kaptığı gibi Eugene'e uzattı.

Eugene fotoğrafı birkaç dakika inceledikten sonra el ilanını Ruby'ye verdi. Ruby fotoğrafa şöyle bir göz attıktan sonra, "Şekerim," dedi, "iyi ki kaşının çaresine bakmışsın, çok sevindim."

"Allah aşkına anne, bu kızın..."

"Karar vermesi çok zor, Stone," diyerek araya girdi Eugene. "Küçücük bir kızın resmi bu. Fotoğraftaki kız kesinlikle bu kadın değil demek, mümkün değil."

Ruby eğilip Jane'in kulağına "Oğlan seni dövdü mü şekerim?" diye fısıldadı. "Sorun dayak mıydı?"

Yalan söylemeye niyeti olmadığından, Jane cevap vermedi. Joey bir fiske bile atmamıştı kendisine. Zaten öyle bir şeye göz yumması söz konusu bile olamazdı.

"Sanırım bu sorunu DNA testi ile çözebiliriz. Müvekkilim DNA testi için örnek vermeyi kabul ediyor," dedi Eugene.

"Tamam, fakat sonuç gelene kadar onu kilit altında tutmak zorundayım. Devlet laboratuvarlarından sonuç almak en azından bir hafta ister."

"Allah aşkına Stone, salaklaşma." Ruby'nin sesi kararlı ve kesindi. "Bana bak, bu kadını tutuklayamazsın. Zaten tutuklama iznin olmadığına da kalıbımı basarım. Sorun halledilinceye kadar kadının kasabada kalmayı kabul edeceğine de eminim."

Ruby bir kez daha sıktı Jane'in omzunu. "Tatlım, bir daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kasabadan kaçmaya kalkışmayacağına söz verirsin, değil mi? Neden kasabadan ayrılmak istediğini anlamadım zaten. Herhalde Ricki ile ilgili bazı yanlış düşüncelere kapılmış olmalısın. Bence çıkar onu aklından. Tanrı bir yolunu bulacaktır kızım. Emin ol."

Neyin yolunu? Ama bunu yüksek sesle sormaya cesaret edemedi Jane.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 11

Lovett's Nalbur dükkânının penceresinden Clay, annesinin Jane ile birlikte Palmetto Bulvarı boyunca ve sonra da Kes Kıvır ile çörek fırını arasındaki yoldan yürüdüklerini gözledi. Annesi, Jane'i dairesine kadar götürmüş ve merdivenleri inip güzellik salonunu açmıştı.

Yapılacak en doğru şeyin karşıya koşup o merdivenleri çıkmak olmadığını bildiğinden, Clay birkaç dakika öylece kalakaldı. Polis karakoluna dalmadan veya ağabeyi ile yumruk dalaşına girmeden, olgunlukla atlatmıştı bu olayı. Annesi ve Eugene meseleyi halletmişlerdi.

Clay, ya Kountry Mutfağı'na gidip bir kahve ve birkaç çörek ile kendini yatıştıracak yahut eve dönüp Ricki'ye kahvaltı hazırlayacak, olgunca sohbet edip çocuk isteyip istemediğini soracaktı. Yapması gereken buydu. Caddenin karşısındaki kadına sırtını dönmeliydi, çünkü o bir belaydı. Geçmişinde bazı tatsız şeyler olmasa bir kadına durup dururken kelepçe vurulmazdı.

Kadına sırtını dönmesi gerekiyordu.

Ancak yapamıyordu.

Geçmişinde kalmış, yıpranmış ve iflas etmiş davranış biçimlerine başvurduğunun göstergesi olduğunu bile bile Clay karşıya geçip ikişer ikişer tırmandı basamakları. Kapıyı tıklattı ve işte Jane karşısındaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ağlamaktan şişmiş gözleri, kırmızı burnuyla berbat görünüyordu. Clay'in vücudu şehvet, özlem ve rahatlamanın yanı sıra insanı kendinden geçiren, uyuşturucu gibi kan dolaşımıyla her bir hücresine yayılan daha derin bir şeylerle sarsıldı. Aman Tanrım, bu kadınla ilgilenmeyi ve ona sahip çıkmayı ne kadar istiyordu.

Kadını kollarının arasına çekip sımsıkı sarılmak ve tamam, hüngür hüngür ağlayabilirsin, demek istiyordu.

Hani muhtaç insanlara kol kanat germekten vazgeçmişti?

Elbette, evine yuvalanmış olan Ricki'yi saymazsak. Otobüse atlayıp kasabaya kadar mutluluk aramaya gelen o kadın, kalacak yere, ağlayacak bir omza ve açıkçası, ısıtacağı bir yatağa muhtaçtı.

Clay başparmaklarını kemer halkalarına geçirip ne halt etmeye Kountry Mutfağı'na gidip çörek yemedim, diye düşündü. Kapı eşiğinde öylece dikilmiş, Jane'e bakarken kendini birinci sınıf bir hıyar gibi hissediyordu.

Bir şey söylemiş olmak için, "Hey," dedi cılız bir sesle.

Kadının dudakları titriyordu ve sanki ağlaması bitmemiş gibiydi. Rahatlatmak adına uzanıp ona sarılmamak için Clay, ellerini kemer halkalarının çevresinde yumruk yapıp sıktı.

Jane kısa kısa öksürerek boğazını temizledi. "Sanırım," diye söze başladı, umursamaz ve mutluymuş gibi görünmeye çabalayan ses tonuyla, "avukat masrafından dolayı borcum var sana. Ben..."

"Tek kuruş borcun yok," dedi adam. Sesi pek iyi değildi, kızgın ve kararlıydı. Jane azıcık irkildi.

Adamın yüreğinden ufacık bir parça kopmuş, gelip boğazına düğümlenmişti sanki. Kızı asla ürkütmek istememişti. Yeni baştan aldı. "Yani, demek istediğim, işi resmileştirmek için Euge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne'e yalnızca bir dolar ödedim. Avukat-müvekkil ilişkisi olsun da sırlarını saklasın diye."

Sırlar mı? Hey yüce Tanrım, kadın hiçbir sırrını saklamamalıydı artık. Onun ne kadar suçlu olduğunu anlayabilmek için eksiksiz bir itiraf bekliyordu hemen, şimdi. Belki ondan sonra gidip Ricki'ye kahvaltı hazırlayabilirdi.

"Bir dolar mı?" diye sordu kadın hayretle.

Başıyla onayladı Clay. "Evet, yalnızca bir dolar. Küçük kardeşimle geçtiğimiz ocak ayı buz fırtınasından sonra Eugene'in çatısını onarmıştık. Bana minnet borcu var."

Hâlâ dudakları titriyordu ama anlamış gibi başını salladı Jane. "Sanırım benden bazı yanıtlar bekliyorsun, değil mi?" diye sordu ve büyük bir sarılma bekleyen küçük bir kız gibi omuzlarını öne eğdi. Ayakları merdiven sahanlığına yapışmış numarası yapıp Clay iyice yaslandı kapı kirişine. *Tabii ki yanıt istiyorum, lanet olası.*

"Hayır!" dedi yüksek sesle ve bunu dediği an kendini dünyanın en budala adamı gibi hissetti.

Jane'in gözleri parladı. "Hayır mı?"

Aniden uyuşmuş dudaklarının arasından, "Bana anlatmak istiyorsan memnuniyetle dinlerim," diyebildi sadece. "Yoksa hiç üstüme vazife değil." Elbette üstüne vazife değildi ama Eugene'i aradığı an üstüne vazife edinmemiş miydi?

Jane'in yüz ifadesi değişti o an. Ya kadını çok şaşırtmış ya da yine işin içine etmiş olmalıydı. Şaşırtmış olduğunu ümit etti ama ikincisinin daha doğru olduğu gibi berbat bir hisse kapıldı.

Belki kadın her şeyi itiraf etmek istiyordu.

Belki kendisine sahip çıkacak birine ihtiyacı vardı.

Evet, bunu yapabilirdi. Onu çok önemsiyordu. Sahip çıkabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Üstüme vazife olmasını istiyor musun?"

Jane alt dudağını ısırıp yok der gibi başını salladı ama bu oldukça zayıf bir inkârdı. Zaten adam da oldukça zayıf bir adamdı.

Kapı kirişinden geri çekilip ellerini kemer halkalarından kurtardı Clay. Kadının çenesini avucunun içine aldığı an, tüm köprüleri yaktığını biliyordu.

Nehrin bu yakasından diğerine geri dönüş yolu kalmamıştı.

Cinsel bilincinin ateşi körüklendi ve kadının başını çekip göğsüne yasladı. Üstüne yıkılacak gibiyken kaldırıp tuttu kadını. Öfkesi dağılmış, ruhsal gerginliği kaybolmuş, kuşkuları buhar olup uçmuştu. Kadını başının arkasından kavradı, saçlarının ipeksi dokusu avuçlarının içinde, derin bir soluk alıp baharatlı kokusu ile doldurdu içini. Kafasında bir yerlerde her zaman yaptığı yanlışı tekrarladığını bildiği halde varlığının her bir zerresi yapılacak en doğru şeyi yaptığını söylüyordu.

Neden Tanrı ona böyle bir yetenek vermişti sanki? Uzun zamandan beri, hatta çok uzun zamandan beri kadınlara sahip çıkıyordu ve çok da başarılıydı. Ancak sahiplenmek aşk veya bağlılıkla aynı şey değildi.

Bir erkek geleceğini, birilerini sahiplenerek kuramazdı.

Birkaç dakika sonra kadın gözyaşlarına boğulunca omzunda salya sümük ağlamasına izin verecek ve ahmağın teki olduğu için de kadının muhtaçlığı ile gerçek bir ilişkiyi aynı kefeye koyacaktı

Ve altı ay, bilemedin bir yıl içinde, kadın Harley motosikletli, heyecan verici herifin tekiyle tanışıp onu terk edecekti. Yıllardır sahip çıktığı kadınların çoğu, Harleyli adamlara kaçmışlardı. Nedenini sorduğunda, hepsi Clay'in onların hayattaki en yakın dostu olduğunu söylerlerdi. Ancak, nedense hepsinin dosttan fazla bir şeylere ihtiyacı vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tam o sırada Jane kendisini geri çekti. "Üzgünüm Clay," dedi boğuk bir sesle. "Şu anda sana karşı acınacak kadar minnettarım. Eugene'i gönderdiğin için çok teşekkür ederim. Açıklama yapmam konusunda ısrar etmediğin için de teşekkür ederim. CD-çalar için de teşekkür ederim. Yardımseverlik kabul etmemek gibi bir prensibim olduğu halde, yiyecek ve barınacak yer veren annene de çok teşekkür ederim." Cesaretini topladı ve "Çok iyi bir aileden geliyorsun ve çok iyi bir adamsın sen Clay Rhodes," dedi. "Sanırım, en iyisi bu işi burada bırakmak, tamam mı?"

Clay apışıp kalmıştı. Kadın ağlama safhasını, altı ay boyunca yaşayabileceği müthiş seks dönemini es geçip, *ah dostum Clay, sen çok iyi bir arkadaşsın,* söylemine varmıştı bile.

Kalbi güvendeydi. Kadının onun kalbini kırmaya niyeti yoktu.

Peki, ne diye zor nefes alıyordu?

"Ah, tamam canım. Şayet gün olur da birine ihtiyacın..." Sesi giderek azaldı. Birine niçin ihtiyacı olsun? Sırlarını anlatmak için mi? Omzunda ağlamak için mi? Yatmak için mi? Tam olarak niçin?

Jane bir adım geriye çekilip burnunu çekti. "Ağabeyin benim Jane Coblentz olduğuma ikna oluncaya kadar bir süre Son Şans'ta kalmam gerekecek gibi duruyor. DNA testleri biraz geç çıkıyormuş. Yani, aşağı inip çalışmam lazım. Cumartesi günleri güzellik salonları tıklım tıklım dolar ve saat dokuza geliyor. Annen bana bir iş fırsatı verdi, onu hayal kırıklığına uğratmamalıyım. Bana karşı çok nazikti."

"DNA testi mi?"

Jane omuz silkti. "Eugene'i sen gönderdiğine göre sanırım senin de bilmek hakkın. Ağabeyin, benim Jane Coblentz olmadığıma kafayı takmış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senin kim olduğundan ona ne?"

"On yedi yaşımda evden kaçtım ve süt kutuları üstünde kendi yüzümü görüp ailemin beni aradığının farkına vardığım günden beri Jane Coblentz değilim. Kentucky'de şapşal polisin teki benim öldürüldüğüme hükmetmiş. Ortada ceset falan yok tabii ama –Mark Twain'in dediği gibi– vefatımla ilgili varsayımlar oldukça abartılmış. Anladığım kadarıyla resmen kayıp olduğum için FBI benim ben olduğumdan emin olmak istiyor. Federal bir suç sayılıyormuş."

"Yani, aptal ağabeyim seni kendini öldürdün diye tutukladı ve FBI da sen bulunmak istemediğin halde seni bulmak istiyor. Bunu mu diyorsun?"

Nasıl olduysa Jane gülümsedi ve başıyla onayladı. "Onun gibi bir şey, evet."

"Kasırgayla kasabaya sürüklendiğin gün Mary Smith olmadığını ortaya çıkardım diye mi başına geldi bütün bunlar?"

Jane yine başıyla onayladı. "Evet, biraz öyle oldu."

"Aman Tanrım, çok üzgünüm, Jane."

Boş ver, der gibi silkti omuzlarını Jane. "Hak etmiştim zaten, cüzdanını karıştırmamalıydım." Kollarını göğsüne kavuşturdu. Savunmasının yükü omuzlarına çökmüştü adeta.

Clay derin bir iç çekerek, "Hay Allah," dedi. Ne hıyarlık etmişti ama. Kafası karmakarışıktı şimdi. O sabah Jane'in çantasını karıştırmış olmaktan büyük suçluluk duyuyordu. Kadının en büyük talihsizliği, kendisi etrafa saldırmaya başladığında onun yoluna çıkmış olmasıydı.

"Bilemezdin ki Clay," dedi Jane hemen. "Allah biliyor ya, çarşamba akşamı ve perşembe sabahı olanların kefaretini ödemeye çalışıyorsun günlerdir. Ben seni affettim. Seni suçlamıyorum. Aslına bakarsan..." Sesindeki titremeyi kontrol edebilmek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için bir süre durakladı. Acaba ağlayacak mı diye endişelendi Clay. Ağlamadı.

"O gece teklifini reddetmeliydim," dedi nihayet. "Bir sürtük gibi davrandım."

İçini kemiren şeyin suçluluk duygusu olduğuna iyice emindi Clay. "Sürtük değilsin sen," diye karşılık verdi.

"Hepsini geride bırakalım, tamam mı?" dedi Jane. "Çarşamba gecesi yaptığımız yanlışı devam ettirmeye gerek yok. Hayatıma düzen vermeye ve ilk defa bunu tek başıma yapmaya kararlıyım. Eski kimliğimi bulman iyi oldu bir bakıma. Benim açımdan sorun yok. Ha, bir de aklında bulunsun, kurtarılmaya falan ihtiyacım yok benim."

Azı dişlerini sıktı Clay. Göz göre göre yalan söylüyordu. Bal gibi kurtarılmaya ihtiyacı vardı. Tipik bir terk edilmiş, kimsesiz çocuk örneğiydi. Ne var ki tutku ile merhamet, ihtiyaç ile aşk arasındaki farkı anlayacak kadar da akıllı.

Adam karşılık vermemişti. "Artık işe gitmeliyim," diye devam etti Jane. "Dolly Parton ve Lee Ann Womack CD'lerini bana ödünç verdiğin için sana çok minnettar olduğumu da söylemeden edemeyeceğim."

Ellerini arka cebine soktu Clay. Kadın resmen kovuyordu kendisini. Birinci sınıf bir sepet havasıydı bu.

Rahatlamalıydı, değil mi? Eve gidip bir zamanlar Ricki'ye duyduğu hisleri yeniden alevlendirebilirdi. Zaten binlerce defa bunun hayalini kurmamış mıydı? Eski aşkı ile yaşayacaklarının hayalini kurup heyecanlanması gerekirken neden Jane onu öbür dünyaya göndermiş gibi bir boşluğa düşmüştü? Muhtaç kadınlar tarafından reddedilmeye alışık değildi.

Gitmek istemiyordu Clay. Ağzını açıp aklına ilk gelen şeyi söyledi: "Güzel bir sesin var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ufacık bir gülümseme sezdi adam. "Teşekkürler," dedi Jane. "'I Will Always Love You' şarkısının bütün sözlerini ezberledim. Haklıydın söylediklerinde."

"Neden bu gece Dot'un Barı'na gelip şarkıyı söylemiyorsun?" diye sordu Clay. Bir yandan da doğru adımı atıp atmadığını tartmaya çalışıyordu.

Jane'in bütün yüzüne yayılan gülüşü gelip adamı can evinden vurdu, dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. "Çok isterim Dot'un Barı'na gelip şarkıyı söylemeyi."

İşte o vakit adam, son yirmi dört saattir kendini kandırdığını fark etti.

Arkadaş olmak veya ona sahip çıkmak değildi istediği, kadını basbayağı arzuluyordu. Yeşilliklerde bir yere götürüp ateşli bir şekilde onunla sevişmek istiyordu.

Bu ani cinsel arzu, cılız beyninin uydurabileceği her türlü bahaneye karşı koyuyordu. Evet, ona göre çok gençti, çok akıllıydı, çok dengesizdi ve çok moderndi. Bin bir türlü sırrı ve uğursuzluğu vardı, üstelik de yasal olmayan birtakım işlere bulaşmış olmalıydı. Özetle, öylesine canı yanmıştı ki kadının, on yedi yaşında evinden kaçmak zorunda kalmış ve ailesi onu aradığı halde geri dönmek istememişti. Adamın omzunda ağlamaktan çekinecek kadar kendine güvensizdi. O kadar önemli güven sorunları vardı ki bu kadınla aklı başında ve devamlı bir ilişki kurmak imkânsızdı. Kendi kendini kurtarmak için deli gibi hevesliydi.

Hiçbir yardım almaksızın.

Kısacası, eşi benzeri olmayan bir kadındı.

Evet, ya. Üstelik güzeldi ve çok düzgün bir fiziği vardı. Ellerini onun vücudunda gezdirmeye can atıyordu Clay. Kadının kendisini okşamasını arzuluyordu. Jane Coblentz cidden ateşli, cidden kararlı ve başı cidden belada bir kadındı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çok çekici bir bileşimdi bu.

Ellerini arka cebinden kurtarıp kadına doğru kararsız bir adım attı. İçinden taşan şehvet duygusuna kapılarak kadının kafasını arkasından kavradı ve "Jane," diye fısıldadı. Dudaklarının ateşini hissedecek kadar uzun ama onu fazla ürkütmeyecek kadar bir süreliğine, yaklaşık on beş saniye boyunca kadını ıslak ıslak öptü. Tahrik olmuş gibiydi.

Bıraktı kadını sonra ve ellerini yeniden arka cebine koyup soluklanmaya çalışarak, "Tamam o zaman, bu gece Dottie'de görüşürüz," dedi.

Jane'in onu fırçalamasına veya paylamasına yahut da berbat başlamış bir günün en güzel anını mahvetmesine fırsat vermeden dönüp gitti.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 12

Kes Kıvır'daki cumartesi günü pek de güzel geçmemişti. Saat dokuza geldiğinde, neredeyse kasabadaki herkes Jane'in tutuklandığı haberini almıştı. Batı Virginia'da olsaydı şimdiye kadar çoktan dışlanmış olurdu. Ama şaşırtıcı bir şekilde Ruby Rhodes tüm bu olaylar boyunca ona destek çıkmıştı ve bunun Son Şans'ta hiç de küçümsenmeyecek bir destek olduğu belli oluyordu.

Bütün bunlara rağmen, manikür yaparken veya meraklı sorulardan kaçmaya çalışırken bile Jane, Clay'in dudaklarını ve o öpüşmeyi aklından çıkaramıyordu. Adamın onu Dot'un Barı'nda şarkı söylemeye davet ettiği aklına geldikçe boğazı düğümleniyor, nabzı tavan yapıyordu.

Bir korku muydu bu, yoksa bir bekleyiş mi?

Herhalde her ikisi birden. Evren'in onu uyarmaya çalıştığına karar verdi Jane. Lizzy'nin dün giydiği tişörtün üstünde yazan mesajda da dediği gibi, kendine saygı duyması gerekiyordu. Geceyi evinde geçirmeli, Clay'in becerikli dudakları ile parmaklarından uzak durmalıydı. Akşam bir banyo yapıp güzel bir kitap okuyacaktı.

Kes Kıvır Güzellik Salonu'nun arka odasındaki rafın önünde durup Ruby'nin müşterilerine ödünç verdiği, defalarca okunmuş ciltsiz kitaplar dizisini inceledi. Allenberg Kütüphane-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

si kartı olmadığına göre akşam eğlencesini bu raftan seçecekti. Kitapların kapaklarının hemen hepsinde açık saçık resimlerin, "arzu" ve "tutku" gibi sözlerin olması dışında bir sorun yoktu.

Elini uzatıp raftan "Kadını Ayartan Şövalye" adlı romanı çekti Ruby. "Harika bir kitap bu," dedi. Kapağında, fondaki taş şatonun önünde, kılıç ve zırh eldiveni kuşanmış, bağrı açık bir adamın kollarında uzun, gür saçlı, yarı giyinik bir kadın duruyordu.

Jane, "Aşk romanlarından başka kitap yok mu?" diye sordu.

"Yok maalesef. Müşterilerim bunlardan hoşlanıyor. Kütüphanecimiz Nita Willis hor gördüğü için kütüphanede hiç bu tür kitap bulundurmaz. Zavallı Nita'nın aşktan yana hiç şansı olmadığını da söylemek lazım tabii."

Jane kitabı alıp kapağına baktı. Ruby bir şeyler ima etmek istiyordu sanki.

"Başlığında 'şövalye' kelimesi var diye mi bu romanı öneriyorsunuz?"

Uzanıp Jane'in saçlarını okşarken Ruby küçük bir kahkaha koyuverdi. "Fikrimi söyleyeyim kızım," dedi, "saçların çok güzel. Neden hep atkuyruğu topluyorsun?"

"Kolayıma geliyor. Bugün otobüse binip gideceğimi düşünmüştüm doğrusu."

Ruby içtenlikle baktı Jane'in yüzüne. Gözlerindeki merhamet Jane'i ürkütmüştü. "Biliyorum kızım, ama neden bizden kaçtığını anlamaya çalışıyorum."

"Sorunuzu cevaplamak zorunda mıyım?"

"Hayır canım, cevaplamak istemediğin hiçbir soruya cevap vermek zorunda değilsin. Prensiplerimden biri budur. Gerçi, bir gün senin dostun olduğumu anlayacağını umuyorum."

Jane kitaba bakıp ağzını büzdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Terbiyemi çok bozmayacak umarım. Ortalıktaki erkeklerin kızları kurtarmaya hazır bekleyen şövalyeler olmadığını kendi kendime hatırlatmam gerekecek herhalde. Erkekler çoğunlukla tek bir şeye meraklıdır."

"Hmm, sanırım haklısın bu konuda," dedi Ruby. "Mademki meraklıdırlar, kızlar da değerlerini artırmak zorunda. Anladın ne demek istediğimi, değil mi?"

Ruby göz kırpıp kolundan tuttuğu gibi Jane'i saç yıkama kısmına götürdü.

"Ah...uh..." Jane bir süre konuşma yeteneğini kaybetti.

"Yenilenmeye ihtiyacın var tatlım. Kaşlarını düzelttirdiğini biliyorum ama saçların da elden geçmek istiyor. Şöyle kat kat keselim ki dalgaları ortaya çıksın." Ruby Jane'i şampuan yerine oturttu, kitabı çekip aldı elinden.

"Bana güveniyorsun değil mi?" diye sordu Ruby.

"Ah, evet, sanırım, ama..."

"İyi o zaman, yaslan arkana. Çok güzel olacaksın. Güzel olmasına zaten güzelsin de saçını öyle bir yapacağım ki dayanılmaz olacaksın."

"Ay, ama ben istemiyorum..."

Jane, nazikçe gerisin geri koltuğa itildi.

Ruby suyu açtı ve ne olduğunu anlayamadan Jane'in saçı badem kokulu şampuanla yıkanmış, sıra profesyonel köpüğe gelmişti.

"Elbette dayanılmaz olmak istiyorsun. Herkese değil ama doğru insana, ne demek istediğimi anladın değil mi?" dedi Ruby.

"Pek değil, hayır."

Ruby durulamaya geçmişti. "Bak şimdi Jane, benimle oyun oynamayı bırak. Çarşamba gecesi nerede olduğunu ikimiz de biliyoruz. Dün geceki otobüsle Ricki kasabaya geldi diye sen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

buradan gitmeye kalktın, onu da biliyorum. Ama sahayı öyle hemencecik terk edemezsin."

"Sahayı terk etmek mi?"

"Evet, ne demek istediğimi pekâlâ anladın. Üstelik bugün Eugene'i, beni ve ne bileyim, her şeyi toparlayıp Clay yardımına koşmadı mı? Adam, Miriam'ın aramanı söylediği erkek tarifine uyuyor işte, inkâr edecek değilsin herhalde."

Havluyu Jane'in kafasına doladıktan sonra Ruby, koltuğu doğrulttu.

"Tamam, gel hadi, benim bölüme geç de ne yapacağımıza bir bakalım."

"Ama Ruby, ben saçımı değiştirmek istemiyorum ve Clay'in peşinden koşmanın da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Elbette iyi bir fikir. Hangi kadın hem duygusal, hem şarkı sözü yazarı birini tavlamak istemez ki?"

"İyi ama ben..." Jane'in sesi azaldı giderek.

"Hadi bakalım, bak ne yapacağım. Saçını birkaç kat kesip biraz röfle atacağım. Küçük yüzünün çevresinde kabarık, kabarık çok güzel duracak. Seni daha etine dolgun gösterir, bilirsin işte."

Elbette bilirdi. Ruby, o takvim fotoğraflarındaki saçını yapacaktı.

"Farah Fawcett'in saç modeli biraz demode kaldı, farkındayım," diye dırdıra devam etti Ruby, "o modele öyle bir yirmi birinci asır kupu veririz ki hem modern, hem çok seksapelli olur, hem de Clay'i çılgına çevirir."

"Ama Ruby, ben istemiyorum..."

"Clay'i çılgına çevirmek istemiyor musun? Hadi canım sen de, dalga geçme benimle. O kadın ona yamuk yaptığından beri, oğlanın suratından düşen bin parça. Sen ona iyi geleceksin, eminim. Gerçekten iyi geleceksin. Ray'le ve dükkânla uğraşmaktan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vazgeçmeli, biliyorsun, biraz kendisiyle uğraşmalı artık."

"Uğraşmıyor mu?"

"Ah, hayır, uğraşmıyor."

"Peki, ya Peach..."

"Tatlım, çıkar artık onu aklından. Biraz hızlı başladınız, farkındayım ama olur öyle şeyler. Bunu ilk yapan siz değilsiniz ki. Duyduğuma göre Peach Blossom'un işleri çok iyi."

Jane, şimdi Ruby'nin koltuğunda oturuyor, Ruby de saçını tarıyordu. Uzun bir süre Ruby'ye baktıktan sonra, "Yani, siz beni onaylıyorsunuz, onu mu demek istediniz?" diye sordu.

Ruby ile aynada birbirlerine baktılar.

"İçime doğuyor kızım. Evet, seni onaylıyorum. Clay, Tricia'yı aklından çıkarmalı, Pete ve Ray için kaygılanmaktan vazgeçmeli. Sen bunun için biçilmiş kaftansın gibi geliyor bana."

"Ya Ricki?"

Ruby burun kıvırdı. "O kadın çok uzun zaman önce oğlanın kalbini paramparça etti. Clay'in Ricki'yi misafir odasında yatırması hiç hoşuma gitmedi. Umarım doğru söylüyordur."

"Hâlâ aklından çıkaramadığı kadın o değil mi?"

"Yok canım. Unutamadığı kadın Tricia. Şarkıyı onun için yazdı."

"Hangi şarkıyı?"

"Bilirsin ya, sürekli radyoda çalıyor. Tumbleweed'in şarkısı."

"O şarkıyı Clay mi yazdı? Hani, Bubba Lockheart'ın Dot'un Barı'nda sürekli çaldığı şarkı?"

"Ben, öyle Dot'un Barı'na falan gitmem. Şarkıda, ihtiyaç duymaktan daha fazla sevmek gibi sözler varsa, odur."

"O mu yazdı şarkıyı?"

Jane'in karışmasına fırsat vermeden Ruby saçını kesmeye başlamıştı bile.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, o yazdı. Üstelik şarkı sayesinde biraz para da yaptı ki bu çok olumlu bir başlangıç. Ancak, biraz acımasızlık ediyorsam kusura bakma ama açıklıyorum işte, o kadın, Tumbleweed'in solisti Chad Ames var ya, işte o herif için Clay'i yüzüstü bıraktı. Clay mücadele bile etmedi. Tersine, kardeşim Pete akciğer kanserine yakalandığı için dükkâna bakmak bahanesiyle kös kös geri geldi. Bana sorarsan yaralarını sarmak için döndü evine ve ömrü Ray'e bakıcılık yapmakla geçecek. Sakın yanlış anlama. Clay'in Son Şans'a dönmesini elbette çok isterim ama geçerli nedenleri olsaydı. Kendisi istediği için geri gelmeliydi, bilirsin işte, saklanmak için veya inatçı bir sorumluluk duygusu yüzünden değil."

Başını oynatamadan, "Uh-huh" diyebildi sadece Jane çünkü Ruby saçlarını kırparken kafasını öne eğip öylece kilitlemişti.

"Clay'in Pete'e yardım etmek istemesine çok saygı duyuyorum ama," diye devam etti Ruby, "bana kalırsa yeteneği olmadığını bahane ederek burada saklanması kariyeri açısından hiç de iyi değil. Yazdığı şarkılar beni gururlandırıyor tabii, fakat keşke bu şarkıları yazmak için sürekli gönül yaraları yaşamak zorunda kalmasa da mutlu olsa."

"Uh-huh." Jane anlatılanlara hiç istemediği kadar ilgi duyuyordu şimdi. Ruby altın bir tabakta olan biten her şeyi ortaya koyuyor, Jane de adeta tabağı yalıyordu.

Kafası serbest kalınca Jane aynadan Ruby'yi gözledi. "Şef'e kalırsa, ben..."

"Aman, sen aldırma ona. Oldum olası yabancıları sevmez. Keşke o da mutlu olsa ancak daha çetin bir ceviz Stony. Sharon'a çok âşıktı. Onun ölümü ile yıkıldı, gönül yarası Clay'inkinden daha derin. Clay'in kalbi oldukça kolay kırılır. Bence, iyi yürekli, aklı başında bir kadın lazım ona. Stony'ye gelince... En az Clay kadar duygusaldır ama hislerini belli etmez."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben iyi bir kadın mıyım sizce?"

Yüzünü aydınlatan bir gülümseme ile Ruby, "Ah, şekerim" dedi. "İyi bir kadın olduğunu biliyorum. En yüce otorite bildirdi bana."

Hangi otoriteyi kastetmiş olabileceğini sormadı Jane. Evren olabilirdi veya... Büyük olasılıkla vaktini insanların hayatına burnunu sokarak geçiren Miriam Randall'dı. Dükkâna gelenlerin hepsi Miriam Randall ve çöpçatanlıklarından söz etmişlerdi bütün gün. Şimdi Ruby de kalkmış, adeta Miriam Randall ile birlik olmuş gibi Clay'in bir çırpıda kendisini kurtarmak için hazır bekleyen Şövalye Galahad olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Zaten bildiği bir şeydi bu.

İşte bu yüzden o gece Dot'un Barı'na gitmeyecekti. Her şey hesaba katılınca Clay inanılmayacak kadar iyi gibi görünmeye başlamıştı. Adamların öyle gibi görünmeye başlamaları bir tehlike işaretiydi, açık ve net.

Ruby işine devam etti. Tam bir saat sonra her ikisi, Jane'in aynadaki yeni görüntüsünü inceliyordu. Dönüşüm tamamlanmıştı. Jane müthişti.

Ateşli.

Harekete hazır.

Uygun.

Ve tam Çılgın Fahişeler takvimindeki April gibi.

"Ah, şekerim, bayılacak buna. Şimdi, git süslen ve Sharon'un hayatta iken en sevdiği camgöbeği tişörtü giy. Sonra da poponu kaldırıp doğru Dot'un Barı'na Clay'e o şarkıyı söylemeye."

"Hangi şarkıyı?"

"Bütün gün mırıldanıp durduğun şarkıyı canım. Dolly Parton'un Burt Reynolds ile oynadığı filmde söylediği o eski Dolly Parton şarkısını."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"'I Will Always Love You' mu?"

Ruby sırıttı. "Hah, o şarkı işte. Bara git ve Clay'e bu şarkıyı söyle. Bakalım ne olacak."

Düşüncesi bile Jane'in kalbinin küt küt atmasına yetmişti. Ruby'nin dediklerini yapmayacak kadar aklı vardı. Clay sakınılması gereken bir tehlikeydi. Ancak, işte tam o anda geceyi evinde "Kadını Ayartan Şövalye" ile geçirmeyeceği kafasına dank etti. Dot'un Barı'na gidip ilk elden, bizzat ayartılacaktı.

***

Dot'un Barı'na gitmek üzere evden çıkmak için saatin dokuz buçuk olmasını bekledi Jane. Kes Kıvır'ın yanındaki dar sokağa girdiğinde kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kalp atışlarını kulaklarında duyuyordu.

Clay'e şarkı söylemek mi, yoksa Clay'i bir kez daha görecek olmak mı onu bu kadar heyecanlandırıyordu? Daha önce de merak etmişti bunu. Üstelik kabarık saçlarını ve üstündeki Sharon'dan kalma tayt kotu görünce Clay'in onu hafif bir kadın gibi algılamasından da korkuyordu. Hafif bir kadın olmak istemiyordu. Hele Clay'in gözünde, asla.

Havalı frenin bildik ve kolay tanınabilir sesini duyduğunda, Jane dönemeçten yukarı sapmış, Dot'un Barı'na doğru ilerliyordu. Karşıya, Bill'in Yağ Değişim Servisi'nin olduğu tarafa baktı ve evet, Atlanta'dan gelen dokuz buçuk otobüsünden bir yolcu inmekteydi.

Bu kez saçını atkuyruğu toplamış esmer bir kadındı inen. Benzemek istese Ricki'ye ancak bu kadar benzeyebilirdi. Kot kumaşından yapılmış hamile elbisesi, rengi özenle ağartılmış, önü artık kapanmayan kot ceketiyle tipik bir Amerikan kadı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nıydı. Ayağında spor ayakkabılar, omzunda deri bir çanta vardı. Pahalı marka, ufak bir tekerlekli valiz taşıyordu.

Otobüs ayrılana dek sokak lambasının altında uzun bir süre durdu kadın. Jane tuhaf bir yakınlık hissetti ona karşı çünkü ümitsiz ve terk edilmiş gibiydi. Kadın sokağın sonuna doğru baktı, alnından kâküllerini itip yanağından aşağı süzülen gözyaşlarını sildi. Karşıya geçip yardım isteyip istemediğini sormamak için kendini zor tuttu Jane ve dar sokağa saptı. Yardım sunacak bir durumda değildi ki. Üstelik kadının şiş göbeği hiç uğraşmak istemediği bazı anıları geri getirmişti.

Bu gece olmazdı, Clay onu bekliyordu.

Kadın cadde boyunca yürümeye başlayıncaya kadar bekledi Jane. O da ne? Sanki Evren onunla alay ediyormuş gibi Dot'un Barı'na doğru ilerlemekteydi anne adayı. Jane peşine düşüp uzaktan takip etmeye başladı. Dün gece de aynı şeyi yaşamamış mıydı? Hiç de iyi görünmüyordu bu durum.

***

Kadınlar ağlamaya başlayınca Clay, her zaman yaptığı gibi yardım elini uzatmamak için Budweiser şişesine sımsıkı yapıştı çünkü Ricki'nin üç saniye içinde gözyaşlarına boğulacağını anlamıştı. Az önce kendi söyledikleri yüzünden kadın darmadağın olduğuna göre şimdi ona yardım eli uzatmak delicesine bir cesaret isterdi.

"Nasıl bana git Dottie Cox'la çalış dersin?" dedi Ricki boğuk bir sesle.

"Dottie'nin bir yardımcı aradığını duydum da." Göz temasından kaçınarak şişenin üstündeki kâğıdı kazıyordu Clay. "Randy ile ilgili anlattıklarına bakılırsa bir işe ihtiyacın var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim Dottie Cox ile çalışmam gerektiğini düşündüğüne inanamıyorum." Ricki çok öfkeliydi şimdi.

Clay'in sinirden cildi karıncalanmıştı. Ricki'ye baktı, hayır, kesinlikle herhangi bir acıma duymuyordu. Ricki'nin yanaklarından aşağı süzülen yaşlara rağmen bu kadar duyarsız kalabildiğine şaştı.

"Neden Dottie ile çalışmayacakmışsın?" diye sordu eğilerek. "Çarşamba, cuma ve cumartesi günleri ben de onunla çalışıyorum. Sorun ne Ricki, onun parası para değil mi?"

Ricki, "Sen aslında Dottie için çalışmıyorsun ki," diye karşılık verdi. "O berbat orkestra ile çalıyorsun ve Allah belamı versin, neden bunu yaptığını bir türlü anlamıyorum. Ne Dot Cox'ta ne de nalburda çalışmana gerek yok. Bal gibi biliyorum."

Dots'un dumanlı havasının içinden, dikkatle baktı kadına. "Benim bir şeyleri başardığımı zannettiğin için mi buraya döndün, Ricki?"

"Elbette başardın."

Tiksintiden dudaklarını sıktı Clay. Evet, Ricki yemek kuponu arıyordu ve albümdeki birkaç şarkının telif hakkından cebine biraz para girdi diye kendisinin doğru adres olacağını hesaplamıştı.

Ah, bir de gerçeği bilseydi.

Şarkı sözü yazarlarının da diğer herifler gibi çalışan cesetlerden başka bir şey olmadıklarını, şarkı sözü yazarlığının diğer işler kadar para getirmediğini söylemek geçti Clay'in içinden. Bunları duyarsa belki toz olurdu kadın.

Ricki'nin yüzünü inceledi ve Jane'in yüzüyle kıyaslayamadan edemedi. Tıpkı internette pat diye çıkıveren reklamlar gibi o küçük kızın her beş saniyede bir beynine girmek gibi bir huyu vardı. İşte yine ilgisini çekmek ve Ricki'nin ne zavallı biri oldu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğunu göstermek için, Jane pat diye gelmişti aklına.

Ricki sadaka istiyordu, emindi artık bundan – oysa elinde sırtındaki giysilerden başka hiçbir şey olmadan kasabaya sürüklenen Jane, birinden sadaka kabul etmek şöyle dursun, teklif edene bile bağırıp çağırır ve hatta tekmelerdi. Ricki kendisini kapana kıstırmak için gözyaşlarını kullanmaktan fazlasıyla memnundu. Jane ise omzunda ağlamak bile istememişti.

O küçük kızın yüksek topukluları üstünde bara gelmesini beklemekten tef gibi gerilmişti. Aklına rastgele girivermesinden patlamaya hazır hale gelmişti. Küçük kızı arkalarda bir yere götürmek ve...

Aman Tanrım. Ne eğlenceli olurdu. Toyca, çılgınca, çizgilerin çok dışında. Ama eğlenceli.

Cesaretini toplayıp önündeki bira şişesine baktı.

Ricki, "Yani, bir iş bulmazsam beni sokağa atacağını diyorsun, öyle mi?" diye sızlandı.

Uzun bir iç geçirip bıkkınlıkla baktı kadına. "Hayır, Ricki, hayır. Er veya geç evimden çıkman lazım diyorum. Kasabanın ne kadar dedikoducu olduğunu unuttun mu? Her gördüklerinde annemin veya Gönüllü Hanımlar'ın bana nutuk atmalarını kaldıracak gücüm yok şu an. Kilisede org çalıyorum pazar günleri ve hepsi her bir hareketimi yakından izliyor. İşte bu yüzden kendine kalacak bir yer bulmalısın ve bunun için de tatlım, bir iş lazım sana. Gidip senin adına Dot ile konuşacağım, tamam mı?"

"Hayır efendim, tamam değil. Yaşadığımız bunca şeyden sonra beni kovmak istemene inanamıyorum."

En iyisi, son cümleye hiçbir yorum yapmamaktı. Farklı şeyler yaşamışlardı. Kendisi cehennem acısı çekmiş, Ricki ise Randy'nin kredi kartlarıyla alışverişe çıkmıştı.

Clay masadan kalktı. "Benim evimde kalamazsın, Ricki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Buraya dönmeni ben istemedim. Sönmüş alevleri canlandırmaya niyetim yok. Bir an önce evimden çıkıp gitmeni rica edeceğim. Misafir odamda kalmanı önermem bir hataydı. Evime girdiğinde, beni artık istemediğim şeyleri yapmak için ayartmaya çalışacağını tahmin etmeliydim."

"Ama ben nereye..."

"O senin sorunun."

"Fakat..."

Başını iki yana salladı Clay. "Sana yardım etmeyeceğim. Duydun mu? Yıllar önce bana yaptıklarından sonra, hayır. Hiçbir şey olmamış gibi güle oynaya hayatıma girebileceğini mi sanıyorsun? Sanki kalbimi kıran, kariyerimi mahveden, gidip başkasıyla evlenen sen değilmişsin gibi." Bütün gün aklının süzgecinden geçirdiği sözleri nihayet söylemiş, bir öfke ve nefret seli boşalmıştı içinden.

Belki de çirkin kaçabilecek daha fazla söz söylememek için dudaklarını sıktı Clay ve arkasını döndü. İşte tam o sırada hayatının diğer aşkı, Tricia Allen ile burun buruna geldi. Daha doğrusu, karnı burnunda bir Tricia'nın göbeğine çarptı.

Defalarca Tricia'ya rastlayacağı günün hayalini kurmuştu ama asla hamile bir Tricia ile değil. Tricia'nın o çok tanıdık yüzüne, porselen tenine, çilli burnuna ve bir zamanlar onu deli eden, kavisli dudaklarına bakakaldı.

Ah, evet, bu yüz bugün liste başı olan "I Gotta Know" şarkısı dahil, onlarca aşk şarkısının esin kaynağı olmuştu bir zamanlar. O yüze bir daha bakabileceğini hiç düşünmemiş ama Tanrı biliyor ya, ömrünün bir yılını bu ümitle harcamıştı.

Tricia'nın gözlerinde de yaşlar vardı. Hep şekilsiz bulduğu uzun, çiçekli elbiselerden biri vardı üstünde. Ancak bu elbiseyi, diğer çiçekli elbiselerini dolduramadığı kadar iyi doldurmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

En azından altı veya yedi aylık hamile olmalıydı.

Midesine bir bıçak saplanmış gibi, "Tricia," dedi, "Chad nasıl?"

Gözyaşları Tricia'nın uzun, siyah kirpiklerinin arasına sıkıştı. "Beni kovdu," dedi Clay'in yüreğini sızlatan, ürkek, kırgın bir sesle. "Senin haklı olduğunu itiraf etmek için geldim buraya. Adam tam bir pislikmiş."

Clay'den karşılık beklemeden ona doğru üç adım atıp kucağına düştü.

Ve bilin bakalım tam o sırada ne oldu – üstüne sımsıkı yapışmış kot pantolonu, yüksek topuklu çizmeleri ve küçük mavi tişörtüyle işte tam o anda Jane bardan içeri girdi. Her zamanki gibi atkuyruğu yapılmamıştı saçları, puf puf kabartılmış omuzlarına dökülüyordu.

Stinger füzesi çarpmış gibi şehvetten allak bullak olmuştu Clay ama bunun kollarındaki Tricia ile yakından uzaktan ilgisi yoktu.

Bir kere, Tricia o koca karnı ile eskisi gibi sığmıyordu kollarına. İkincisi, kadının omzunda ağlamasından tuhaf bir huzursuzluk duyuyordu. Kadın en güzel tişörtünü salya sümük ağlayarak mahvediyor, üstelik de bunu Dot Cox, Vahşi Atlar Orkestrası ve en önemlisi orada durmuş kendisine haksızlık yapılıyormuş gibi onu süzen Wanda Jane Coblentz'in gözü önünde yapıyordu.

Tanrım, Wanda Jane afiyetle yenecek kadar güzeldi bu gece. Ne tuhaf, saçları böyle kabartılınca Ray'in takvimindeki Nisan ayı kızına, yani Bayan April'e acayip benzemişti. Bayan April ateşliydi, hem de çok.

Giderek artan bu şehvet dalgasına kapılmasının nedeni, hayatının bu döneminde yaşamakta olduğu karışıklıktı şüphesiz. Ne yapabilirdi ki, içindeki çocuk büyümek istemiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tricia'nın başını arkadan bir süre inceledi Jane. Dudakları inceldi, hüsrana uğradığı her halinden belliydi. Hiçbir şey demeden yanlarından geçip dosdoğru bara gitti.

Clay, kahredici bir hayal kırıklığı ile Tricia'ya baktı. Tam o sırada, oturduğu yerden fırlayıp yumruklarını kalçasına dayamış duran Ricki'yi gördü karşısında. "Ne işin var burada?" diye sordu. Sert bakışlarıyla kovaladı Ricki'yi yanından. Eğer bakışların birini öldürmesi mümkün olsaydı, Ricki'nin gözlerinde parlayan zehirli oklardan dolayı mutlaka öldürmüş olurdu. Clay ona hiç aldırış etmemeye karar verdi. Belki böylece defolup gider, o da başka bir heriften bebek bekleyen eski sevgiliye odaklanabilirdi.

Burnunu çekip gözyaşlarıyla dolu gözlerle, "Sen her zaman en iyi dostumdun Clay, o yüzden buraya geldim," dedi Tricia. "Atlanta'da kaldığımız otel odasından Chad beni kovunca gidecek başka yerim yoktu. Dokuz buçuk otobüsüyle geldim."

Ah, elbette. Bak işte bu her şeyi açıklıyordu.

Evindeki boş odaya yerleşti diye onu sahiplenme hakkına sahipmiş gibi, "Clay, derhal çek ellerini o kadından!" diye bağırdı Ricki. Tabii ardından da akla, Tricia'yı nereye saklayacağı sorusu geliyordu.

Clay bu muammanın içinden nasıl çıkacağına kafa yorarken barın kapısı ortalamanın üstünde bir patırtıyla açıldı. Yardımcısı Damian Easley eşliğinde, Stony uzun adımlarla içeri girdi. Her ikisi de komple silahlarını kuşanmış, Stetson şapkalarını gözlerinin üstüne kadar indirmişti. Yüzlerinde nemrut bir ifade vardı.

Sanki ucuz bir western filminden bir sahne yaşanmıyormuş gibi, şamata birdenbire kesildi. Stony'nin Dottie'ye ayak basması, hele hele yardımcısı ile birlikte gelmesi pek alışılmış bir şey değildi. Av köpeğinin kovaladığı tilki kadar gerildi Clay. Bir şeyler patlak vermek üzereydi. Tricia'yı kollarından azat etti

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve dönüp Jane'e baktı. Ağabeyinin bu kızı bir daha hapishaneye sürüklemesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Kabak tadı vermişti artık.

Stony'nin derdi Jane değildi oysa. Şef, doğruca Ray'e yöneldi ve sağ pazısından kavradığı gibi, "Ray," dedi gaddar bir bakışla.

"Efendim?" diye karşılık verdi Ray budala gibi sırıtarak.

"Büyük çaplı hırsızlıktan tutukluyorum seni. Konuşmama hakkına sahipsin..." Stony, Ray'e haklarını sıralamaya başladı.

Boğazına şiddete benzer bir şeyler düğümlenen Clay, Ricki'yi, Tricia'yı ve Jane'i unutup üç kocaman adım attı ağabeyine doğru. Öfkeli ve çiy bir sesle, "Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu.

Ağabeyi söylediklerini yarıda kesip Clay'e acıyarak baktı. Clay'in dünyada isteyeceği en son şey, ağabeyinin ona acımasıydı. Ömründe binlerce kez bu bakışlarla karşılaşmıştı. Ne zaman başka çocuklar tarafından tartaklansa ya da ne zaman bir kadın yüreğini paramparça etse ağabeyi acıyarak bakmıştı ona. Allah kahretsin, neden Stone ondan daha güçlü ve daha erkek gibiydi?

Ne yani, polis nişanı ve silahı var diye Amerikan Ordusu'nun verdiği savaş eğitimini Jane ve Ray gibi masum insanları hapse tıkmak için kullanmak mıydı erkeklik?

Stone her zamanki kontrollü ve alçak sesiyle, "Zamanı değil, Clay," dedi.

"Ray ne yaptı?"

"Kenara çekil ve..."

Uzun zamandır, belki Tricia onu ektiğinden veya Pete Amca'ya kanser teşhisi konduğundan beri Clay'in içinde patlamaya hazır bir şeyler demleniyordu. İşte o an patladı. Basınç altında bir kemik gibi çatırdadı.

Birkaç saniye içinde Clay öylesine büyük, öylesine derin bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öfkeyle kudurdu ki Stone'un canını yakmak, hem de çok yakmak için kendini onun üstüne attı. Dash Randall, Bubba Lockheart, Damian Easley ve Vahşi Atlar Orkestrası elemanlarının tümünün ortak gücü onları ayırmaya ancak yetti.

İki kardeşi birbirlerinden ayırana kadar Jane'i tutukladığı andan beri bütün gün yapmaya can attığı şeyi Clay nihayet yapmış, Stone'un suratının ortasına bir yumruk patlatmıştı bile. Vay canına, sahiden de ağabeyinin yakışıklı suratını darmadağın etmişti. Stone'un bıçak gibi mükemmel burnu kan içindeydi, yanakları çürümüştü ve büyük olasılıkla gözleri moraracaktı.

İçi buz dolu bir havlu getirmek için Dottie derhal bara seğirtti. "Kahretsin," dedi Stone bir yandan buzlu havluyu hızla şişmekte olan burnuna tutarken, "senin neyin var?"

Tek bir laf etmedi Clay. Onu kıskıvrak tutan oğlanlardan kurtulup ikinci bir raunda başlamak için debeleniyordu.

"Bir kanun adamına saldırdığın için seni içeri tıkmalıyım," diye devam etti Stone.

Clay sağ elini kurtarmaya çalıştı ama Damian göründüğünden de güçlüydü.

"Seni hapse tıkarsam annem beni kıtır kıtır doğrar. Şimdi, beni iyi dinle." Ağabeyi, kanlı parmağını Clay'in göğsüne dayama cüretini gösteriyordu. "Ray dükkânın kasasından para çaldı. Onu tutuklamalıyım. Başka çarem yok."

Burnundan akan kanı sildikten sonra, Stone Ray'i kolundan tuttuğu gibi kapıya yöneldi. Üç adım atmamıştı ki arkasına dönüp omzunun üstünden, "Yemin ederim Clay," dedi, "bir daha üstüme böyle atlarsan, seni kıçüstü oturtur ve sırf eğlencesine, birkaç kemiğini de kırarım. Yapmayacağımı aklının ucundan bile geçirme."

Ağabeyinin gururunu kırmış olması, Clay'i bir nebze tat-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

min etmişti. Hayatında ilk kez bunu başarmıştı. Büyük olasılıkla da son kez olacaktı çünkü bir daha onunla dövüşmeye kalkarsa ağabeyi onu ya hastanelik edecek ya hapse tıkacak, hatta belki her ikisini birden yapacaktı.

Clay kendine gelince derin bir soluk aldı. Elleri ağrıyordu. Sağ el parmaklarının oynak yerleri kanıyordu. Parmaklarının şiştiğini gördükçe artık o gece bir daha keman yayını tutamayacağını anladı. Öğleden sonra konuştuklarından beri dört gözle beklediği halde Jane'e piyanoda eşlik edemeyeceğini de.

Kahretsin! Ellerini berbat ettiği için oldum olası kavgadan nefret ederdi. Sık sık öfkelenen bir budala olmasına rağmen, çok sevdiği Stone ile bu kez ilişkisini berbat etmiş olabilirdi.

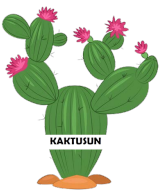
Kendinden utandı. Ardından büyük bir umutsuzluk ve üzüntü duydu. Ya kıçını kaldırıp salonu derhal terk edecek ya da herkese rezil olacaktı. Hele Jane ağladığını görürse tam bir hıyar gibi hissedecekti kendini. Erkekler ağlamazdı.

Salondakilerin şaşkına dönmüş bakışlarıyla yüzleşmemek için kimseyle göz göze gelmemeye çalıştı ve sırtını dönüp doğruca servis kapısına yürüdü.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 13

Dash Randall, Clay'in peşinden gitmeye yeltendiyse de Dottie engelledi onu. Bir şey demeden elini Dash'in göğsüne koydu ve başını hayır dermiş gibi salladı. İşte o an her ikisinin bakışlarından Jane öyle bir şey sezdi ki kalbi küt küt atmaya başladı.

Barda bulunan herkesin Clay adına kaygılandığı yüzlerinden okunuyordu. Sanki hepsi onun acısını, Clay'in Ray Betts'i sahiplenme zorunluluğunu anlar gibiydi. Sanki hepsi Clay'e yardım ederse onu utandıracağını biliyor gibiydi. O an, Jane de anladı. Evren ve Ruby Rhodes, kurtarılsın ve baştan çıkarılsın diye göndermemişti kendisini Dot'un Barı'na. Hayır, Evren'in tamamen farklı bir amacı vardı.

Dash ve Dottie bardaki yerlerine dönmüş, Vahşi Atlar Orkestrası'nın geri kalan elemanları sahneye çıkıp Hank Williams'ın eski bir şarkısını kemansız çalmaya başlamıştı.

Ricki ve dokuz buçuk otobüsü ile kasabaya yeni gelen hamile kadın, aynı masaya oturmuş, acaba ne yapsak diye düşünerek servis kapısına bakıyorlardı.

Bara gidip, "Dottie, bir kova buz ve bir havlu verebilir misiniz?" diye sordu Jane.

Dottie tuhaf tuhaf baktı. "Ne yapacaksın?"

"Clay'in eli için. Biraz buz götürecektim ona."

"Buza ihtiyacı olduğuna ne kadar eminsem senin onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ağladığını görmeni istemediğinden de o kadar eminim."

Kararlı ve pozitif enerji yüklü bir sesle, "Biliyorum. O yüzden de buzu alıncaya kadar ona biraz zaman veriyorum," diye karşılık verdi Jane. "Her zaman olduğu gibi herkesin yaslandığı bir kaya olmaya değil, bu gece onun yaslanacağı birine ihtiyacı var. Sanırım bunun farkındasın." Ateş püsküren gözlerle hem birbirlerine, hem servis kapısına bakan Ricki ve gizemli kadının oturduğu masayı işaret etti başıyla.

Dottie anlamış gibi başını salladı. "Biliyor musun Jane, tam benim kalemim kadınsın." Büyük bir karton bardağı buzla doldurup barın üstüne koydu.

Jane buzu alıp Dot'un verdiği havluya uzandı. Havluyu elinden bırakmadan, Dot, "Sakın onu incitme," dedi. Gözleriyle aynı masada oturan iki kadını işaret etti. "Daha önce çok incindi, bak ne diyorum, türünün tek örneğidir, kimseye benzemez o."

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Dottie ağzını büzdü. "Elbette, bunu bildiğini ümit ediyorum."

Clay başını öne eğmiş, barın arkasındaki park yerinde kamyonetinin yanında duruyordu. Avuçlarını motor kapağına dayamıştı. Ortalığı aydınlatan sokak lambasının zayıf, sarı ışığında bile Jane, sırtındaki kasların üstündeki koyu renk tişörtü gerdiğini seçebiliyordu.

Elini adamın sırtına, kürek kemiklerinin arasına koyduğunda Jane'in içini alevler bastı. Adamın tişörtü terden sırılsıklamdı. Dokunduğu kasların ve omurganın sağlamlığı hormonlarını harekete geçirmişti.

İşte böyle bir adamı birdenbire yoluna çıkarmıştı Evren. Belki bu adam, hayatı boyunca aradığı adamdı – gerçek bir kahraman. Belki de bu adam koskoca bir yanlıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clay alçak ve boğuk bir sesle, "Neden geldin buraya?" diye sordu.

"Eline biraz buz getirdim."

Gülmeye benzer ama pozitif enerjiden yoksun bir ses çıktı adamdan. Jane'e çevirdiği bakışlarını okumak, hele bu loş ışıkta, oldukça zordu. "Vay canına, başka türlü bir kadınsın sen, değil mi? Gerçeği söyle. Bazı açıklamalar beklediğin için buradasın aslında. Şunu bil ki ben açıklamak istemiyorum."

Buzları havlunun içine boşaltıp, "Ver elini bakayım," dedi Jane. Sesi ciddiydi, Ruby'nin çocuklarına ve torunlarına konuşurken çıkardığı ses tonunu taklit ediyordu.

Clay derhal karşılık verdi ve kamyonetinin motor kapağına yaslanıp elini uzattı.

Adamın elini iki elinin arasına aldı Jane. Avuçlarının sıcaklığını ve ellerinin arasında adamın tenini hissetmek, Jane'in neredeyse nefesini kesmişti. Parmaklarının eklem yerlerinde çürükler ve sıyrıklar vardı. Eli şişmişti ama herhangi bir kırık varmış gibi durmuyordu.

"Tamam," dedi Jane buzlu havluyu elinin üstüne koyarken. "Bu kanıtlıyor işte."

"Neyi kanıtlıyor? Kontrol edilemez bir tür pislik olduğumu mu?"

"Yok, onu değil. Ama ağabeyinin kafasının senin yumruğundan daha sert olduğunu kanıtlıyor. Bu da önemli bir şey."

Jane başını kaldırıp Clay'e baktı. Şapkasını bir yerlerde kaybetmişti ve güzel saçları ile dudaklarındaki belirsiz gülüşe sokak lambasının ışığı vuruyordu. Bu adama âşık olabilirdi. Gelgelelim, ona âşık olmak çılgınlık olurdu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, adam elini çekti ve buzları diğer eliyle sabitledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, oldu. Buz için teşekkür ederim." Bakışlarını kaçırdı.

"Senden korkmuyorum Clayton P. Rhodes." Yalandı bu.

"Korkmuyor musun?" diye fısıldadı adam.

"Hayır," diye fısıltıyla karşılık verdi Jane. Dediğini kanıtlarcasına adamın boynuna uzandı ve başını kendisine doğru çekti. Clay önce direndiyse de ikinci hamleden sonra alnını kadının omzuna yasladı. Adamın kokusunu içine çekti Jane. Ter ve çamaşır deterjanıyla karışık bardaki sigara dumanının kokusu.

Yarım dakika kadar başı Jane'in omzunda kaldı. Doğrulunca, "Bu günlerde lanet olası genç bir delikanlıymışım gibi davranıyorum. Bu kadar kontrolsüz olmaktan nefret ediyorum. Ancak sana önemli bir şey söylemeliyim," dedi Clay. "Benim ihtiyacım olan şey sen değilsin. Bunu söylediğim için üzgünüm, ama gerçek bu."

Duyduklarının acısı tenine diken gibi batmış ve yüreğine oturmuştu. "Peki, neye ihtiyacın var?" diye sordu.

Ani ve sert bir hareketle Clay arabanın üstünden doğruldu. "Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum," dedi öfkeyle. Söylediklerinin altını çizmek ister gibi havluyu ve buzu tuğla duvara fırlattı.

"Kahretsin." Sırtı Jane'e dönüktü. Ellerini yumruk yapmış, hızlı hızlı soluyordu. "Başlangıç olarak, en azından öfkemi kontrol etmeye ihtiyacım var sanırım."

"İyi olurdu. Ancak bilesin ki iyi olduğundan emin oluncaya kadar seni yalnız bırakmayacağım. Sevgilin olmaya ihtiyacım yok, Clay. Arkadaşın olmak istiyorum."

Yalan üstüne yalan.

Omzunun üstünden ona baktı Clay. "Arkadaşım mı olmak istiyorsun?"

"Evet."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerini sokak lambasına dikti Clay. Uzun bir süre öyle kaldıktan sonra dönüp Jane ile yüz yüze geldi. Söyleyeceklerinin artı ve eksilerini tartıyormuş gibi bir süre durakladı. Nihayet konuşmaya başladığında sesi gergindi: "Hayatımın içinde mahsur kaldım Jane. Bunu bilmen gerekiyor."

"Ne demek bu?"

"Bir orta yaş krizi geçiriyorum demek ve sen de belirtilerden birisin. Bu arada geçmişim de eve geri dönüyor ve ne zaman kendimi değiştirmeye söz versem bu zavallı kasabanın halkı bana kim ve ne olduğumu hep hatırlatmıştır."

Jane kollarını kavuşturup poposunu arabaya yasladı. Adam kavga çıkarmaya çalışıyor, diye geçirdi Jane içinden, çünkü öfkeli ve biriyle –herhangi biriyle– hırlaşmak istiyor. Onunla mücadele etmemeye karar verdi. "Tam olarak kimsin sen?" diye sordu.

Kaçamak ve acı bir gülümseme belirdi adamın dudaklarında. "Çatlak bir matematik dehasından başka hiçbir arkadaşı ve bir kemandan başka hiçbir şeyi olmayan, şişman bir oğlan olarak başladım hayatıma. Sonunda, ola ola beyin hasarlı, çatlak bir matematik dehasından başka arkadaşı ve kemanından başka hiçbir şeyi olmayan, başarısız herifin teki olup çıktım."

"Şişman bir oğlan mıydın? Olamaz. İri bir adamsın ama şişman değilsin ki."

"Öyle ama kısa boylu ve şişman bir çocuktum." Sanki aradığı cevaplar oradaymış gibi sokak lambasını incelemeye başladı yine. "On altı yaşıma kadar hiç gelişmedim, sonra da sulak yerde yetişen ot gibi büyüdüm. Başarısızlığıma gelince –kardeşim Tulane, Ferguson Yarış'la NASCAR Sprint Cup Serisi sürücüsü olarak daha yeni kontrat imzaladı; Stone, Son Şans'ın neredeyse en saygıdeğer adamı; küçük kız kardeşim Rocky'ye gelince, hem Güney Karolina Üniversitesi'nde ful burslu okuyor, hem Senatör

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Warren'in Columbia'daki ofisini yönetiyor."

"Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor Clay ama bana kalırsa kendi negatif söylemlerinin kısır döngüsünde mahsur kalmışsın sen."

Clay, kızgınlıkla baktı Jane'e. "Bu Pollyanna söylemlerini keser misin? Arkadaşım olacaksan bardağın yarısı dolu palavralarına son vermen gerekecek. Nah şimdi, tam da burada sana söylüyorum, benim hayatımda bardağın yarısı boş, tamam mı?"

"Tamam, ama şunu bil ki ergenlik sorunları yaşayan tek sen değilsin. Kendine sövmeyi bırak. Böyle düşünerek hayatının içinde mahsur kalmaktan kurtulamazsın."

"Bu zırvalardan hiç vazgeçmez misin sen? Hayatımla ilgili bir halt bilmiyorsun."

"Bak bu doğru, bilmiyorum. Öyleyse söyle bakalım, hayatının içinde mahsur kalmış olduğun için mi öfkeni ağabeyinin üstüne boşalttın?"

"Bak işte, ne yapıp edip eninde sonunda bunu soracağını biliyordum."

"İstemiyorsan, cevap vermek zorunda değilsin."

"Hayır, sanırım cevap vereceğim," dedi Clay hafif bir iç çekerek. Biraz ilerleyip Jane'in yanında, arabanın üstüne yaslandı. Kollarını kavuşturdu. "Az önce dediğim gibi, Son Şans'takilere göre ben her zaman kemanı ile Nashville'e kaçan ve acınası bir başarısızlıktan sonra geri dönen o şişman oğlanım. Ağabeyimin gözünde bütün bunları gördüğüm için ona saldırdım. Beni sinir etti."

"Eminim."

"Yaptığımdan pişman bile değilim."

"Çok iyi, duyguların yüzünden pişmanlık duymamalısın. Vurmak yanlış ama duygular, duygudur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir yuva öğretmeni gibi konuştun."

"Eh, sen de okul öncesi öğrencisi gibi davranıyorsun."

"Teşekkürler. Yani, gidip özür dilemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Sadece canın istiyorsa. Ağabeyine sinir olman anlaşılabilir bir şey. Rahatlıkla antipati duyulabilecek biri."

Bir gülüş hak etmişti Jane. "Kasabada onun olağanüstü biri olmadığını düşünen tek insan sensin."

"Şunu bil ki burada senin duygularını değerlendiriyorum. Gerçi, ağabeyin en sevdiğim insanlardan biridir diyemem doğrusu, özellikle bu sabah yaptıklarından sonra."

Clay başını çevirip göz ucuyla süzdü Jane'i. "Peki, bu sabah başına gelenlerin nedenini bana anlatacak mısın?"

"Ağabeyinin teorilerini anlattım zaten. Konuyu değiştirmeye mi çalışıyorsun?"

"Evet, konuyu değiştirmek istiyorum, çünkü kimsenin benim duygularımı değerlendirmesine ihtiyacım yok ve okul öncesi öğrencisi gibi davrandığımı duymaya da. Kendi duygularımı kavrayıp kendimi kontrol altına almaya ve erkek gibi davranmaya uğraşıyorum."

Jane döndü ve kalçasını arabaya yaslayıp adamla yüz yüze geldi. "Yetersiz bahanelerinle beni inandıramazsın. Madem Son Şans'ta yaşamak hoşuna gitmiyor, yoluna devam etmenin zamanı gelmiş demek ki."

"Ne yani, kaçayım mı? Senin çocukluğunda yaptığın gibi mi?"

Ooof, ne sıkı herifti. "O iş başka," dedi Jane. "İstersen, yoluna devam etmek diyelim. Hayatının geri kalanını hasta amcanın nalbur dükkânını işletmek ve Ray Betts gibilerini sahiplenmekle geçirmenin seni mutlu edip etmeyeceğine karar ver önce.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belki de asıl istediğin müzisyen olmak, Nashville'e gidip country müziği yapmaktır. Daha sonra New York veya Los Angeles gibi bir yerlere gidip denemeye bir türlü cesaret edemediğin ama yapmaya can attığın şeyi, yani müzisyenlik ve söz yazarlığı yapabilirsin. Öyle bir seçeneği de düşün bence."

"Vay canına, ne çok şey varmış 'yapılacaklar' listemde? Hani hayatımla ilgili fazla bilgin yoktu senin?

"Bilirsin işte," dedi Jane, "küçük bir kasabada, bir güzellik salonunda çalışıyorum. Kasabadaki hemen herkesin hayat öyküsünü öğrenmen için orada bir gün geçirmen yeterli."

"Anlıyorum, bu da bana ne yapacağımı söyleme hakkı..."

"İyi de sen de bana hayatımda ne yapmam gerektiğini söylemekten çekinmedin. Hatırladığım kadarıyla, perşembe günü olumlu bir plan yapmamı, karaoke söyleyip popomu sallamanın beni Grand Opry'ye götürmeyeceğini söyleyen, sen değil miydin?"

"Tam üstüne bastın, pes doğrusu." Doğrulup Jane'in yüzüne baktı. "Bak ne diyeceğim, gidip Ray'in kefaletle serbest kalmasını sağlamak zorundayım. Rica etsem, Tricia'ya iyi davranması ve onun benim kanepede yatması gerektiğini Ricki'ye söyleyebilir misin?" Kamyonetin sürücü mahalline doğru yürümeye başladı Clay.

Jane peşinden seğirtti. "O kadın Tricia mı?"

Aniden durup döndü Clay, loş ışıkta yüzündeki ifadeyi okumak olanaksızdı. "Tricia'yı da duydun demek?"

Omuzlarını silkti Jane. "Güzellik salonunda konuşuyorlardı."

Bir sürü şey geldi Jane'in aklına. Bardaki kadın hamileydi.

Kadının soramadığı soruya açıklık getirdi Clay. "Endişelenme, benim çocuğum değil. Sanırım kendisinin imdadına yetişeceğimi ümit edip ta buraya kadar gelmiş."

"Ve sen bunu alışkanlık haline getirdin, değil mi? Kendini herkese ve her şeye karşı sorumlu hissediyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum Clay, biliyorum. Kendi gözlerimle görüyorum. Güzellik salonunda yapılan dedikodulardan sürekli duyuyorum. Çarşamba gecesi benim imdadıma yetiştin. Dün gece Ricki'ye evini açtın. Şimdi de bu hamile kadın gelmiş senin omzunda ağlıyor."

"Bir kere şunu açıklığa kavuşturalım: Senin imdadına yetişmedim ben çarşamba gecesi, senden faydalandım."

Bu iddianın üstünde durmadı Jane. "Öyle olsun. Ancak Ricki'den ve öteki kadından kesinlikle kendini sorumlu tutuyorsun. Sürekli Ray'i sahipleniyorsun. Neden Ray'den sorumlu hissediyordun kendini?"

Adamın yanağında küçük bir kas kımıldar gibi oldu ama bir şey demedi. İşte o an Jane'in beyninde bir şimşek çaktı. Kes Kıvır Güzellik Salonu'nda duyduklarını bilmecenin tüm parçalarını bir araya koyar gibi toplayınca her şey akla uygun geliyordu.

"Lanet olsun. Ray kaza geçirdiğinde arabayı sen sürüyordun, değil mi?"

"Biraz konuşmadan duramaz mısın?" Bamteline basılmış gibi çıkıyordu Clay'in sesi. Savunmasız, öfkeli ve dalgındı.

Aralarındaki üç adımlık mesafeyi yürüdü Jane. Kollarını adamın boynuna doladı ve başını çekip omzuna yasladı. Bu kez adam karşı koymamıştı.

Kocaman bir adam olmasına rağmen Clay'e destek olacak kadar gücü vardı Jane'in. Güçlü biri olarak bilmezdi kendisini ama yedi yıldır çektiklerinin onu bugüne hazırladığını düşündü. Adamın şu an bir sevgiliye ihtiyacı yoktu. Aynada görmeye alışmış olduğundan daha farklı ve yeni bir görüntü yansıtacak birine ihtiyacı vardı. Ve Evren de kendisini buraya bunun için göndermişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne oldu?" diye sordu Jane.

Her zamankinden daha uzun bir süre, Clay hiçbir şey demedi. Neden sonra doğruldu ve derin bir soluk aldı. Kollarını Jane'in omuzlarına dolayarak ellerini başının arkasında kenetledi. "Lise sondaydık ve mezuniyetimize iki hafta kalmıştı. Davis High Lisesi'nin beysbol takımı Dash Randall'ın vuruşları sayesinde eyalet şampiyonu olmuştu. Ben ve Ray Columbia'dan dönmekte olan takımımızın otobüsünü izliyorduk. Nereden fırladığını göremediğimiz kamyonetin teki, ara çizgiyi geçip otobüsü kıl payı sıyırarak üstümüze doğru geldi. Direksiyonu kırmak zorundaydım." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Sürücü fitil gibi sarhoştu."

"Ah, Clay..."

"Benim suçum olmadığını biliyorum," dedi gergin bir sesle. "Kafamda biliyorum bunu ama kalbim beni rahat bırakmıyor. Neden direksiyonu sağa kırmak yerine sola kırmadım diye sürekli kendimi yiyip bitiriyorum. Geriye sarıp o anı tekrar tekrar izliyorum."

"Ah, hayatım." Keçisakalının arasından parmaklarını kaydırıp Clay'in yüzüne dokundu. Aklı arkadaş kal dese de vücudu ateşler içindeydi.

"Çarpışmada, asıl darbeyi Ray'in vücudu aldı ve üstelik emniyet kemerini takmamıştı. Ben sıyrıksız atlattım. Keşke direksiyonu öteki yana kırmış olsaydım. Keşke emniyet kemerini takmış olsaydı. Keşke emniyet kemerini taksın diye ısrar etmiş olsaydım..."

Jane'in elini yakalayıp dudaklarına götürdü Clay. Avucunun içinde adamın yumuşak ve ılık dudaklarını hissedince Jane'in yüreği hopladı. Elini hafifçe çekip yeniden adamın yanağına dokundu. "Liseyi bitirince Ricki ile kaçmamın asıl nedeni,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bunu atlatabilmekti... Ancak, Randy'yle olmak için Ricki beni ekince bir süreliğine kasabaya geri döndüm. Olup bitenlerden kurtulmanın hiçbir yolu olmadığını anlamıştım. Bir kez daha Nashville'e gitmeden önce Ray'e Pete Amca'mın dükkânında bir iş ayarladım. Böylece uzakta olsam bile her ihtiyacının karşılandığından emindim, yani gözüm Ray'in üstündeydi. Pete Amca çok yardımcı oluyordu ama artık ağır hasta..."

Clay'in sesi giderek azaldı ve başını Jane'in alnına doğru eğdi. Alınları karşılıklı birbirine dokunuyordu. "Sıradan erkeğin başına gelenden çok daha fazla kötü şey gelir benim başıma Jane. Bunu sakın unutma."

Kötü karma ve kötü şans konusunda kendisiyle âşık atamayacağını söylemeye Jane'in yüreği el vermedi, zaten cesareti de yoktu. O tür şeylerde Evren'in kraliçesi kendisiydi. Adamın öyküsünü dinlesin de onu rahatlatsın diye Evren onu buraya göndermişti.

"Sanırım şimdi de gidip Ray'i kurtarman gerekiyor, değil mi?"

Onaylar gibi başını salladı. "Evet."

Sırtından aşağı gezindikten sonra Clay'in elleri gelip Jane'in kalça kıvrımlarında durmuştu. Kadını kendine doğru çekti ve kalçaları birbirine yaslandı. Adamın içine girip erimek istedi Jane. Belki bir zamanlar şişmandı ama adamın gövdesinin her bir tarafı artık kaya gibi sertti.

"Üzgünüm Jane," dedi Clay. "Keşke namuslu niyetlerim olduğunu söyleyebilsem. Durum öyle değil. Seni sadece arzuluyorum. Hem de çok. Muhtemelen büyük bir hata olduğunu bile bile kendimi sende kaybetmek istiyorum. Çarşamba gecesi duygularım buydu, şimdi de öyle. Denetimsiz bir şehvet söz konusu ve benim iradem çok zayıf."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Öne doğru eğilip Jane'in dudaklarını yakaladı. Bunun hata olduğu konusunda büyük olasılıkla haklıydı ama Jane yine de aynen karşılık verdi. Adamın telaşı Jane'in başını döndürmüş, yüreğine, özüne ve cinsel organlarına çarpmış ve neredeyse dizlerinin bağını çözmüştü. Sırf amacını noktalamak adına Clay, Jane'in çenesinden aşağı, tam çarşamba akşamı boynunda bıraktığı izin olduğu yere doğru ıslak ıslak öpücükler kondurmaya başladı.

O aşk ısırığını gizlemek için çok uğraşmıştı ama bunu tekrarlamasını engellemeye hiç niyeti yoktu. Tersine, toplamak için kullandığı lastiği adamın saçından çekip çıkardı. Adamın saçları her ikisinin üstüne devrildi. Birbirlerine iyice yaslandılar. Sert kemikleri ve yumuşacık saçları vardı adamın. Dudakları Jane'in boynunda gezinmeye devam ediyor ve Jane yavaş yavaş mantıklı düşünme yeteneğini kaybediyordu.

Ah, evet, mesele hormonlar ve kimyaydı.

Ateşli, tehlikeli ve yasak kimya. Sonunda ya bir şeyin alev aldığı ya da patlayarak parçalarına ayrıldığı bir deney türüydü.

"Aman Tanrım," dedi adam kadının boynundan başını kaldırmaksızın. "Beni deli ediyorsun. Tek düşündüğüm seni şu kamyonetin üstüne yatırmak ve..." Elleri kadının göğüslerinin çevresini okşadıktan sonra, omuzlarına çıkmıştı. Adamın ve kendisinin arzuladığı şeyin, her ikisinin de ihtiyacı olan şeyden eksik olduğunu bile bile Jane bir sonraki adıma hazırdı.

"Ancak bunu yapmayacağım," dedi Clay boğuk ve derinden gelen bir sesle. "Benim arkadaşım olmak gibi yanlış bir fikre saplanmış olduğundan değil. O dediğin boş laf Jane. Biz arkadaş olmayacağız ve ikimiz de bunu bal gibi biliyoruz."

Jane'in yüreği burkuldu. "Benim sana kötü geldiğimi düşünüyorsun, onun için, değil mi? Bir hatayım," diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, nedeni o değil," diye karşılık verdi Clay. Jane'in yüreği yeniden pır pır etti. Hey Tanrım, bu adamla olmak, lunaparkta inişli çıkışlı eğlence trenine binmek gibiydi.

"Öyleyse neden?"

"Çünkü bir daha seninle çırılçıplak kaldığımda, çok ince eleyip sık dokumayacağım. Sadece tadına varacağım işin. Ve de bir daha seks yaptığımızda, adımı çığlık çığlığa bağıracaksın."

"Oh." Jane'in sesi boğazında düğümlendi. Adamın gözlerindeki ateşten, dediğini yapmaya kararlı olduğunu anlamıştı. Jane de dediğini yapsın istiyordu, hem aynen söylediği gibi. Ancak yüreği, ısrarla, adamın sadece bunu değil, bundan daha fazlasını yapmasını bekliyordu.

"Ve hiç durmam, hemen saldırırdım şimdi. Ancak, acele etmem gerekiyor. Ray'i kurtarmalıyım," diyerek Clay noktayı koydu. Adam için ne ifade ettiğini Jane anlamıştı. Cinsel istek duyduğu bir kızdan başka bir şey değildi onun gözünde. Tam da şu anda bir kriz geçirdiği için onu arzuluyordu.

"Tamam," dedi Jane ama tamam değildi. Hayal kırıklığını belli etmemek için büyük çaba sarf etmişti.

"Bak, yarın pazar ve işler biraz yoğun olur," dedi Clay gergin bir ses tonuyla. "Seni ararım, olur mu?"

Ne cevap vereceğini bilemedi Jane. İşte düşünüp taşınmak için biraz zamana ihtiyacı olan erkeklerin klasik cümlesi. Tamam, olurdu. Zaten kendisinin de biraz enine boyuna tartmaya ihtiyacı vardı.

Bu yüzden Jane, hiç karşılık vermedi. Clay, tipik olarak çoğu erkeğin yaptığı gibi bunu bir onaylama olarak aldı ve kollarını gevşetip Jane'i salıverdi. Kamyonetine atladığı gibi, Jane'i bir toz bulutunun içinde bırakarak park alanını gerektiğinden fazla bir süratle terk etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jane'in arkasından Ricki ile Tricia bardan birlikte ara sokağa çıktılar. Her ikisi de hem birbirlerine, hem Jane'e ama en çok üçünü de toz bulutu içinde bırakıp basıp giden Clay'e deli gibi öfkeliydiler.

İçerdeki müzik dolabından gelen ses dışarı taşıyor, Bubba Lockheart'ın her zaman bastığı o aptal Tumbleweed şarkısının sözleri, Jane'in başını döndürüyordu.

Beni bana ihtiyacın olduğundan daha fazla seviyor musun?
Bebeğim bilmeliyim
Çünkü sadece ihtiyaç duyduğun içinse
Gitmeliyim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 14

POS Windstar kamyonetinin gaz pedalına basıp Dot'un Barı'nın park yerinden sıvışırken Clay'in cep telefonu çaldı. Thelma Hanks arıyordu. "Ah, Clay," dedi telaşlı bir sesle. "Ray'in başına geleni duydum. Eugene yola çıktı, şerifin ofisine gidiyor."

"Bu kadar çabuk mu aradılar?"

"Evet. On dakika kadar oluyor."

"Kim?"

"Ne bileyim tatlım, telefonu ben açmadım ki."

Clay bir yandan Thelma'ya teşekkür ederken bir yandan da direksiyonu kırıp sağa saptı ve Allenberg'e giden ekspres yola çıktı. Cep telefonunu kapattı, az önce Jane ile yaptıkları konuşmayı aklından çıkarmaya gayret etti. Ne var ki bu son günlerde beyni verdiği hiçbir komuta boyun eğmez olmuştu. İşte bu yüzden, Jane ile yaşadığı sahneyi yeniden gözden geçirmeye başladı hemen.

En az üç veya dört kez onunla kavga etmek için elinden geleni yapmış olmasına rağmen, kadının geri çekilip ona bir şamar veya yumruk atmamış olmasına akıl erdiremiyordu. Kim bilir neden, kadının kendini dizginlemesini bir artı sayıyordu. Yirmili yaşlarında birine göre oldukça fazla olgundu. Birden "artı"ları saydığını fark etti ve kahroldu.

Öncelikle Ray'i kurtarması gerekiyordu, Jane ile ilgili ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapacağını sonra düşünecekti. Her şeyi enine boyuna tartmadan onunla şipşak seks yapmaya kalkışmamaya kararlıydı. Yapılacak en olgun davranış buydu ve ne olursa olsun, bundan böyle olgunlukla hareket edecekti.

On beş dakika sonra şerif bürosunun floresanla aydınlatılmış ekip odasından içeri girdi. Ağabeyi eğilmiş resmi evrakları dolduruyordu. Bundan böyle olgun bir erkek gibi davranacağına dair çok yerinde bir karar verdiğini doğrulaması için Stone'un yüzüne bir kez bakması yetmişti. Stone'un burnu asla eskisi gibi olmayacaktı. Burnunun ucu yana yatmış ve gözlerinin altı annesinin arka bahçesindeki incirlerin rengine dönmüştü. Gömleğinin üstündeki kan lekelerini görünce Clay'in midesi bulandı.

O an duyduğu pişmanlık ve suçluluk, ağabeyi ile dövüştüğünde hissettiği zafer duygusunu silip süpürdü. "Aman Tanrım, bana yardım et, Stony ben..." Sesi o kadar titriyordu ki ya konuşmayı kesecek ya da ağabeyinin önünde kelimelerle anlatılamayacak kadar küçük düşüp ağlayacaktı.

"Önemli değil. Burnum incindi yalnızca."

Ağabeyi gülmüyordu ama Clay onun yüzündeki ifadeyi bir gülümseme olarak algılamayı yeğledi.

"Evet, ama..."

Stone boş ver der gibi omuzlarını silkti. "Zamanın gelmişti."

"Hayır, öyle değil, ben..." Clay'in sesi yavaş yavaş yok oldu. Ne olmuştu? Kafası mı bozuktu? Öfkeli miydi? Tepesi mi atmıştı? Kontrolden mi çıkmıştı? Gerçekten ne olmuştu kendisine? En ufak bir fikri yoktu. Bu yüzden tam bir hıyar gibi hissetti kendisini ve öylece dikildi orada.

Stone kalemini mahvolmuş gömleğinin cebine koyup birkaç adım attı Clay'e doğru. "Senin zamanın gelmişti. Nashville'de başına gelenlerden beri düdüklü tencere gibi patlamaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hazırdın. Pete Amca'nın hastalanması da üstüne tuz biber ekti. Bir de afra tafra yapan Alex çıktı başına. Uzun zamandır patlamaya hazırdın."

Stony'ye acaba kendisinin ne zaman patlayacağını sormamak için yanağının içini ısırdı Clay. Neredeyse beş yıldır Stone'un ölen karısı için tek bir damla gözyaşı döktüğünü gören olmamıştı.

"Özür dilerim dostum," dedi Clay. İki kardeşin arasındaki, ancak belki kalabalıktan uzak bir sandalda karşılıklı bira içerken konuşulabilecek, elbette önce kıskançlık ve derin üzüntü gibi sorunlarla ilgili söylemek istediği onca şeye karşılık bu sözler çok yetersiz kalıyordu.

"Özrün kabul edildi," dedi Stone.

Ağabeyiyle bakışmayı kesip boş ekip odasında gözleri Ray ve Eugene'i ararken "Sanırım Eugene, Ray'i kefaletle kurtarmak için buraya gelmiş, öyle mi?" diye sordu Clay.

"Bu gece hiç kimsenin kefaletle serbest bırakılacağını sanmıyorum Clay. Ray parayı çaldığını itiraf etti," dedi Stone yavaşça.

Clay gözlerini yine ağabeyine çevirdi. "Ne diyorsun sen?"

Stone kardeşini sakinleştirmek ister gibi eliyle omzunu kavradı. "Bak, senin için zor olduğunu biliyorum." Stone'un sesinde Clay'in nefret ettiği olgun ve mantıklı bir asalet vardı. Ağabeyi istediğinde nasıl bu kadar mükemmel olabiliyordu, anlayamıyordu.

Stone omzunu sıktı Clay'in. Dostluktan öte, bir iyi niyet gösterisiydi bu. O temas Clay'e, ağabeyinin onunla yakından ilgilendiğini, onu affettiğini, hatta onu sevdiğini söylüyordu. Omzunu Stone'un elinden ayırdı.

"Ray itiraf mı etti? Neden yaptı bunu?"

"Suçlu da ondan."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bırak Allah aşkına, Ray çalmadı parayı."

"Parayı dükkândaki dolabında bulduk," dedi Stone.

"Yani?"

"Yani bu onu suçlu yapar."

"Git Allah aşkına Stone. Eğer Ray parayı çalmışsa neden onu kilitsiz bir dolapta bıraksın ki? Neden Ray dükkândan para çalsın? Eminim bu işi Alex tezgâhlamıştır. Alex, Pete'in Ray'in işine son vermesini istiyor. Ray sepet havası alınca, kendisinin dükkânın tek sorumlusu olacağını hesaplıyor. Ray'in dükkâna zarar verdiğini söyleyip duruyor. Yüz dolarına bahse varım ki Ray'in başına çorap örmek için parayı Alex çaldı."

Şişmiş gözlerini sımsıkı kapadı Stone. Tekrar açtığında Clay'e karamsarlıkla bakıyordu. "Elinde kanıt olmadan bunları söyleyemezsin Clay. Üzgünüm ama kanıtlar parayı Ray'in aldığını gösteriyor. Suçun işlendiği sırada suç mahallinden başka yerde olduğuna dair şahit yok ortada. Bardaki müşteriler onun o saatlerde Palmetto Meydanı'nda görüldüğünü söylüyor. Elinde fırsat vardı. Üstelik Ray parayı aldığını itiraf ediyor."

"Ne? Neden söylesin bunu..."

"Tahminimce Ray, Alex'e para konusunda söylenip duruyordu. Belki de öyle değildir. Kim bilir, belki aklına çılgın bir fikir gelmiştir. Ray'in kafasından neler geçtiğini kim bilebilir?

"Of, Tanrı aşkına, onu bu yüzden suçlayamazsın..."

"Yeter artık Clay. Ray için her zaman bir mazeretin vardır. Buna saygı duyarım ama sen onun bakıcısı değilsin. Ray dengesizin biri. Allah korusun, ya Pete ölürse Ray'e ne olacak? Kasabada kalıp yıllardır Pete Amca'nın yaptığı gibi Ray'in sorumluluğunu sen mi üstleneceksin?"

"Sen de bal gibi biliyorsun ki Ray asla..."

"Buna bir son vermelisin. Kendi iyiliğin için Clay."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Stone yine Clay'i omzundan tutup sarstı. "Şimdi işler değişti. Artık ne kendisine ne de etrafa zarar veremeyeceği bir yere konmalı."

"Yani bakalım doğru anlamış mıyım," dedi Clay. Öfkeli sesi giderek yükseliyordu. "Hiçbir şey yapmadan burada durup işlemediği bir suçtan ötürü Ray'in hapse tıkılmasını seyretmek zorundayım, öyle mi? Ve bu da yoluma devam etmemi sağlayacak, ha?

"Hadi Clay, neden her lafı tersten anlıyorsun?

"Tersten anladığım falan yok. Ray masum diyorum, o kadar. Sana veya bilmem hangi lanet olası şerif yardımcısına ne söylediği umurumda bile değil. Emin ol ki burada durup senin onu içeri tıkmana izin vermeyeceğim."

"Onu hapse atmayacağım budala." Stone'un sesi bir gıdım yükselmişti.

"Öyleyse ne yapacaksın?" Aniden Clay kendisini ikinci kez ağabeyi ile burun buruna buldu. Yolundan çekilsin istiyordu.

Stone da sanki kontrolünü kaybetmemek için büyük bir gayret sarf ediyordu. Derin bir soluk alıp verdi. Duygularını bu kadar çabuk içine atabilmesi inanılır gibi değildi.

Son derece mantıklı ve sakin bir sesle Stone, "Bak Clay," dedi, "Ray bir devlet bakımevine konursa devlet onu suçlamaktan vazgeçebilir. Eugene bu konuda bir anlaşma sağlamak için ilçe savcısı ile görüşecek. Hazırda bekleyen sosyal hizmetlerimiz var. Eugene sürekli bu tür anlaşmalar sağlıyor. Ceza hukuku avukatı değil belki ama Ray gibilerini idare etmeyi iyi bilir."

Clay'in yüreği burkuldu. "Hepiniz Ray'i devlet tımarhanesine mi koymak istiyorsunuz? Cezaevine göndermekten de beter bu."

"Hayır, değil. Ray'in buna ihtiyacı var. Senin buna ihtiyacın var. Annesi ölmüş. Pete ağır hasta. Mayo Kliniği, Arlene Tey-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ze'ye biraz ümit vermiş ama gerçek şu ki insanların çoğu akciğer kanserini yenemez. Bu sorunun tek çözümü Ray'in bakımevine konması. Uzun zamandır yapılmalıydı, kaçınılmaz bir şey bu. Ancak sen bunu kabullenemedin."

"İnanamıyorum!" diye bağırdı Clay. "Ray yanlış bir şey yapmadı. Bunun için Ray'i tutuklamak dünyanın en saçma şeyi. Bu sabah Jane'i tutuklamak daha da saçmaydı. Sırf Tallahassee'de cinayet dedektifi olarak çalışmış olduğun için bu kadar sert bir herif olmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi? Artık olman gerektiği gibi, yani küçük bir kasaba polisi gibi davranmaya başlayabilirsin. Örneğin..."

Parmağını Clay'in göğsüne bastırarak, "Bana bak," diye sözünü kesti Stone. "Öncelikle, bin dolar çalmak ciddi bir suçtur. Para bulunmuş olsa da maalesef Alex Lovett şikâyetinden vazgeçmeye niyetli değil. Adalet yerini bulsun diye Şerif Bennett'in başının etini yiyor."

"Alex dükkânın sahibi değil. En azından şimdilik. Belki de asla olmayacak. Pete Amca, Alex'ten nefret eder."

"Fark etmez. İlçe yönetimi otoritesini kullanıyor ve beni es geçiyor. Alex'in, kuzeni Billy ile ne kadar sıkı fıkı olduğunu biliyorsun. Elimden bir şey gelmiyor."

"Olamaz, Stone, ben..."

Ağabeyi Clay'in göğsüne parmağını daha da bastırarak, "Üstelik," diye devam etti, "şayet Mary Smith'in masum olduğuna inanıyorsan kamışınla düşünmekten vazgeç derim. Kentucky'de Lexington Kasabası'nda bir otel odasında, Jane Coblentz'in kan izlerini buldular. Son saatlerini, bir markete girip rastgele ateş açarak çalışanın birini ömür boyu tekerlekli sandalyeye mahkûm eden esrarkeşin teki ile geçirmiş. Bak ne diyorum Clay, otel odasındaki tüm çarşaf ve havlular alınmış, tüm delil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leri yok etmek ister gibi biri banyoyu ovalayıp temizlemiş. Ancak bir parça kan kalmış ve herhalde Luminol'den haberleri yokmuş. Jane Coblentz öldü. O kadar saygı duyduğun kadın, ölmüş bir kadının ehliyetini taşıyor."

Clay'in bütün ümitleri suya düşmüştü. "Kan mı? Ne diyorsun sen?"

"Annem sana söylemedi değil mi?"

"Neyi söylemedi? Hangi kandan söz ediyorsun?"

"Yeni tomurcuklanan bir aşkı mahvetmek istemem Clay ama gerçekleri bilmen gerekiyor. İstersen birer kahve alıp baş başa oturalım da sana tüm ayrıntıları anlatayım. Beni dinledikten sonra duruma farklı gözle bakacağından eminim. Belki o vakte kadar Eugene, Ray'i cezaevine değil de bir bakımevine göndermek konusunda anlaşma sağlamış olur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Clay yorgun, duygusal olarak tükenmiş bir durumda ve birkaç saat olsun gözünü kırpma özlemiyle eve vardığında saat sabahın üçünü geçiyordu. Pazar sabahı org çalması gereken kilise toplantısından önce ancak birkaç saat uyuyabilecekti. Ray sosyal hizmetlerin gözetimi altındaydı ve büyük olasılıkla bundan böyle devlet bakımevinde kalacaktı. Onu kurtarmayı başaramamıştı.

Daha da kötüsü, Clay'in sandığı kadar aptal değildi Stony. Jane'in korkunç bir suça karıştığına dair lanet olası kanıtlar vardı elinde. Sanılanın aksine, Jane belki Jane Coblentz değil, başka biriydi. Belki de Mary isimli biriydi.

İnanması zor olsa da Stone'un ortaya koyduğu gerçeklerden çıkan sonuç belliydi. Hiç beklemediği kadar hayalleri yıkılmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Biraz uyuyacak, her şeyi yeni baştan tartıp bir sonraki adımını ona göre atacaktı. Öncelikle, orta yaş krizinin üstesinden gelmeli ve o küçük kızı aklından silmeliydi. Sonra, Ray'i devlet bakımevinden kurtarmak ve evlenebileceği aklı başında bir kadın bulmak gibi önemli meselelere odaklanmalıydı.

Clay sendeleye sendeleye küçük evinin kapısından içeri girdi. Yatıp uyumak ve her şeyi unutmaktan başka bir şey yoktu gözünde. Gelgelelim, Tanrı ona farklı bir plan hazırlamıştı. Daha üç adım atar atmaz, ayağı orada olmaması gereken bir şeylere takılıp tökezledi ve yere düştü.

Evini açtığı eski kadınlarını anımsayıp, "Lanet olsun," diye söylendi. Belli ki yalnızca hayatına değil, evindeki eşyalara da yeni bir düzen vermeye karar vermişlerdi.

Karanlığın içinden uykulu bir ses, "Sen misin Clay?" diye mırıldandı. Oturma odasındaki kanepede Tricia yatıyordu.

Sehpanın üstündeki abajurun ışığı yandı. Yerden doğrulurken Clay'in gözleri kamaşmıştı.

"Aman Tanrım, özür dilerim. Bavulumu ortalık yerde öyle açık bırakmamalıydım."

Clay dönüp baktı. Şiş gözleri ve kırmızı burnuyla Tricia berbat görünüyordu. Uyku tutana dek ağlamıştı besbelli.

İçinden kadını kollarına alıp sırtını sıvazladıktan sonra ona bir Kleenex kâğıt mendil uzatmak geldiyse de kendisini frenledi. Kötü düşüncelere dalıp uzun bir süre kadına bakakaldı.

Oh olsun. Hak ettiği cezayı bulmuştu.

Tumbleweed orkestrasının tur otobüsünün arka koltuğunda onu ve Chad'i kumrular gibi sevişirken yakaladıktan sonra kendisi de geceleri uyuyana dek milyon defa ağlamamış mıydı sanki? Chad'in yatakta kendisini daha çok tatmin ettiğini söyleyip tüm köprüleri yakan bu kadın uğruna tüm hayallerin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den vazgeçmemiş miydi sanki? Aslına bakılırsa kadını kapının önüne koymalıydı, ama yapamıyordu.

Çünkü bu kadını hâlâ seviyordu.

Bir yıl önce sevdiği gibi değil belki, ama yine de seviyordu. Öyle bir duyguydu ki bu, herhalde ömür boyu sürecekti. Ricki'yi, yani her ikisi de on yedi yaşında, aynı hayalin peşinden koşarken tanıdığı Ricki'yi de benzer bir şekilde sevmişti.

Tricia burnunu çekti. Clay direncinin azaldığını fark etti.

Neden hep bunlar geliyordu başına? Kadının teki ağladı mı içi burulurdu. Dertli bir kadınla olduğunda mutlaka elinden geleni yapması gerekiyormuş gibi sorumluluk duyardı. Tricia'nın gözlerinde parlayan gözyaşlarına bakıyor, fakat nedense bu kez Jane'in nasıl yanına gelip kendisine başını dayayacağı bir omuz sunduğu aklına geliyordu. Şimdiye kadar hayatına giren hiçbir kadın bunu yapmamıştı. Başını Jane'in omzuna yaslayıp öylece durmak çok iyi gelmişti. Küçük kızın kendisine destek olacak gücü vardı anlaşılan.

Ne Tricia ne de Ricki bunu beceremişti. Hatırladığı kadarıyla, hiçbirinin Jane kadar sağlam omuzları yoktu.

"Oh, Clay, ne yapacağım ben?" Tricia hıçkırıklara boğuldu.

Halıyı arşınlayıp Tricia'nın yanına oturdu ve ona sarıldı. Kadını kollarının arasında hissetmek iyi gelmişti. Jane'in ona yaslandığında olduğu gibi kontrolsüz değildi, aklı başından gitmemişti. İyiydi ve huzurluydu sadece. Aradığı huzur buydu.

Tricia omzunda ağlıyordu. Hamilelikten yuvarlanmış karnına rağmen, kadın cinsel isteğini uyandırıyordu sanki. Jane gibi tahrik etmese de Tricia ile iyi bir erkekmiş gibi hissediyordu kendini, azgın bir boğa gibi değil. Buna alışabilirdi. Tricia ile mutlu bir hayat sürebilir, hatta çocuk sahibi bile olabilirdi. Bir ailesi, bir sürü çocuğu olsun istiyordu. İyi bir anne olurdu Tricia.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu senaryonun tek bir kötü yanı vardı. Tricia onun omzunda başka biri için ağlıyordu.

Güzel bir fanteziydi bu elbette fakat gerçekçi değildi. Olgun ve aklı başında bir kadınla evlenmeliydi, tamam, ama kadın onu sevmeliydi de. Kendisinin Tricia'yı sevmesi ve Tricia'nın ona ihtiyacının olması yetmezdi. Fazlasını istiyordu.

Yalnızca yerleşik düzenle yetinemezdi. Olgun, dengeli bir kadın, evlilik, çocuklar ve aşk, tümünü birden istiyordu. Kısacası, ruh eşini arıyor ama geldiğinden emin olamıyordu. Atlanta'dan bir sonraki dokuz buçuk otobüsü pazartesi akşamı varacaktı. Yani, hâlâ ümit vardı.

***

Haley Rhodes ucundaki küçük devenin göründüğünden emin olmak için boynundaki kolyeye dokundu. Büyükannesi, Haley'in pazar günleri giydiği sarı elbisesine bu küçük yeşil süsün çok yakıştığını, Jane'in ona bu takıyı vermesinin çok nazik bir jest olduğunu söylemişti.

Büyükannesi kolyenin bir zamanlar Jane'in peckerwood sevgilisine ait olduğunu ve Haley'in onu çöpten çıkardığını bilmiyordu elbette. Kolyeyi kendisine vermesi için Jane'i nasıl tatlı dille ikna ettiğini, yani tüm gerçeği büyükannesine anlatmayacak kadar aklı vardı Haley'in. Üstelik Jane'i seviyor ve onun başının belaya girmesini istemiyordu. Son bakıcıdan çok daha ilginçti Jane. Örneğin, belki bir fahişe olmasının yanı sıra Jane de tıpkı babası gibi kiliseye uğramıyordu. Herhalde Jane de Tanrı'ya kızmıştı.

Dernek binasının salonunda katlanır sandalyelerin birinde Haley bacaklarını altına toplamış oturuyor, elma suyunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yudumluyordu. Etrafta olup bitene göz kulak olmaya çalışıyor ama ikide bir kafasını uzatan Kederli Melek onu çok yoruyordu.

Karşı köşedeki çörek masasının yanında duran Lizzy ve Jeremiah Jones'un tepesinde dolanacağına, Melek Bayan Randall'ın oturduğu uzun masanın etrafında dolaşıp duruyordu. Başının her iki tarafında da gözleri olsa hem ablasını, hem de Melek'i yakından izleyebilirdi. Canı Lizzy ve Jeremiah'ı gözetlemek istiyor fakat Melek'e de göz kulak olması gerekiyordu.

Her pazar olduğu gibi org çalmak üzere kiliseye gelen Clay Amca çıkmıştı başına bir de. Şu anda kahve tezgâhının yanında dikilen pazar günü okulunun öğretmeni Bayan Bray, durduğu yerden amcasına kötü kötü bakıyordu. Büyükannesi, babasının burnunu kırdığından ötürü amcasının başının büyük belada olduğunu söylemişti.

Babasının her iki gözü de simsiyahtı.

Babası Clay Amca'nın özür dilediğini ama büyükannesi bunun yeterli olmadığını söylemişti. Büyükannesi, Clay Amca'nın bir budala gibi davrandığını düşünüyordu. Babası bunu bir bakıma kabul ettiyse de Clay'in bu şekilde davranmasından Jane'i sorumlu tutmuştu. Büyükannesine göre Jane'in kabahati yoktu bu işte. Her neyse, büyükannesi Clay Amca yüzünden bu sabah gerçekten çok öfkelendiği için Haley ondan uzak durmaya özen gösteriyordu.

Lizzy'yi izlemekten vazgeçip Clay Amcası'nı izlemeye başladı. Amcası, Bayan Bray'e bir şeyler söyleyip gülmüş ama öğretmen karşılık vermemişti. Bayan Bray babasını pek sevmese de babasının burnunu kırdı diye Clay Amca'ya gerçekten çok kızdığı açıktı. Elinde iki kahve bardağıyla Clay Amca Bayan Randall'a doğru yürüdü. Kederli Melek de amcasına öfkelenmiş olmalıydı ki onu izliyordu şimdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İşte bu çok ilginçti. Kederli Melek, Clay Amca'ya neden kızmıştı acaba? Haley mutlaka öğrenmeliydi. Hop diye katlanır iskemlesinden aşağı atladı ve büyüklerin ne konuştuğunu duyabilmek için değil de sanki diğer canı sıkılan çocuklar gibi etrafta dolaşıyormuş gibi hoplaya zıplaya Clay Amca, Bayan Randall ve Melek'in durduğu yere doğru yöneldi.

***

Suni köpükten yapılmış kahve bardağını Clay'in elinden alırken Miriam Randall, çerçevelerine kristal taşlar kakılmış çift odaklı gözlüğünün içinden göz kırpmıştı. "Yoğun bir gece miydi?" diye sordu.

Clay, sert arkalı katlanır iskemlelerden birine çöküp masanın etrafında hoplayıp zıplayan yeğenini izlemeye başladı. Miriam ondan bir yanıt bekler gibi bakıyor ama Clay söyleyeceği sözleri bir türlü bulamıyordu. Arkasına yaslanıp gözlerini yumdu. Oracıkta uyuyabilirdi.

Kahvesini höpürdetip bir yudum içtikten sonra Miriam sormaya devam etti:"Nedense, birden bekâr beyaz kızlar yağmur gibi yağmaya başladı buralara, değil mi?"

Clay gözlerini açtı ve kollarını dizlerinin çevresinde kavuşturup öne doğru eğildi. "Bu işte sizin parmağınız olabilir mi acaba?"

Küçük bir kız gibi kıkır kıkır güldü Miriam. "Canım benim, iyiyim dediysek o kadar da uzun boylu değil. Gökten kadın yağdıramam veya Atlanta'dan otobüsle buraya getiremem. Gerçi Tanrı var, yani Tanrı'nın yakarışlarımıza verdiği karşılık var. Seni avutacaksa evet, senin için dua ediyorum hep. Bana öyle geliyor ki Tanrı yakarışlarımıza okkalı bir cevap verdi. Bak gör-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dün mü, sana ne kadar geniş bir yelpaze sunuyor."

"Öyle mi dersin?"

Miriam başıyla onayladı. "Oh, hayatım, biliyorum," dedi ve bakışlarını pembe, pahalı marka elbisesiyle kilise için giyinmiş bir Barbie oyuncak bebeğe benzeyen Ricki'ye çevirdi. Ricki her zaman yaptığı gibi kırıta kırıta içeri girmişti, adeta salonla flört ediyor, oturacak bir yer bakınıyordu. Görünüşe bakılırsa Dash dünden hazırdı yer vermeye.

"Yeğenimle pek samimi olmaya başladı." Miriam'ın sesi hoşnut olmuşa benzemiyordu.

"Ruh eşi olabilir mi?"

"Kesinlikle olamaz. Ricki'ye söyle, ondan uzak dursun."

"Oldu. Sanki Ricki sözümü dinler de."

"Tatlım, o kızla evlenmek istiyorsan elinde tutmanın bir yolunu bulacaksın."

"Ciddi olamazsın Miriam. Ricki benim de ruh eşim olamaz. Sen de biliyorsun. Tumbleweed'in albümünden aldığım telif haklarından zengin olduğumu sandığı için benimle ilgileniyor."

"Peki, zengin olmadın mı?"

"Hayır, hanımefendi. Geçiniyorum ama zengin değilim. Hele Dash ile kıyaslarsanız, yanından bile geçemem. İnanın, beysbol şarkı yazmaktan çok daha fazla para getirir."

Gizemli bir şekilde güldü Miriam ve bakışlarını Tricia'ya çevirdi. "Belki de ruh ikizin kapının arkasındaki iki numaralı kadındır. Üstelik bu, uzun zamandır özlemini çektiğin hazır aileyle gelmiş. Kimi zaman Tanrı yakarmalarımıza ne mükemmel yanıtlar verir."

Clay dişlerini gıcırdattı. Birinci sınıf bir hıyardı Chad Ames. Tricia gibi bir kadını karnında bebeğiyle bırakıp insan nasıl çekip giderdi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Doğru Miriam, başka birinden fena bir kazık yedi." Uykusuzluktan içi yanan gözlerle etrafı süzdü Clay. Birden, sarı elbisesi, yukarı topladığı saçları ve boynunda kalp şeklindeki kolyesiyle Betty Wilkins çekti dikkatini. Makyajını fazla kaçırmıştı belki ama kadın kendinden emin duruyordu. Tamam, pek akıllı olmayabilirdi ama tatlı ve yapılıydı.

Clay yüksek sesle, "Düşünüyorum da," dedi. "Şu anda bu grubun içinde en iyi seçim Betty Wilkins'miş gibi geliyor bana. En azından kararlı ve..."

Kararlı bir ses tonuyla, "Betty sana göre değil tatlım," dedi Miriam. "Sen de pekâlâ biliyorsun. Benimle dalga geçme."

"Bana göre olmadığından emin misin?"

"Değil tatlım, otobüsle gelmedi. Hem zaten, onunla ilgili başka planlar var."

Bu kez de Clay, Gönüllü Hanımlar'ın eski başkanı Miriam'a göz kırptı. "Ciddisin değil mi? Yani, otobüs meselesinde ciddi misin demek istiyorum."

Clay'in eline hafifçe vurdu Miriam. "Elbette ciddiyim. Bu konularda asla şaka yapmam. Ruh eşinin Allenberg İlçesi'nden biri olmadığını söylediğimde doğruyu söylüyordum."

"Peki, Betty ile ilgili planlar nedir öyleyse? Sakın ağabeyim deme."

Bir kahkaha attı Miriam. "Hayır, değil. Ağabeyin hâlâ Sharon'u seviyor, yapacak bir şey yok. Annene de söyledim ama o tabii ki oğlunun yeniden sevmeyi öğrendiğini görmeyi istiyor. Açıkçası, ben oldukça kuşkuluyum o konuda. Uzun zamandır Tanrı ağabeyinle ilgili tek bir laf etmiyor."

"Bak bu bir açıdan iyi bir haber çünkü Betty Wilkins'in yengem olmasını isteyeceğimden hiç emin değilim."

"Rahat ol öyleyse. Betty Wilkins'e başkası düşünülüyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Biraz dedikodu paylaşmaya kayıtsız kalamazdı Clay. Öne eğildi ve "Kimmiş o?" diye sordu.

Miriam omuzlarını silkti. "Söylemek bana düşmez Clay. Dedim ya sana, ben dedikoducu değilim."

"Bilirim." Geriye yaslandı Clay. "Her kimse, ümit ederim ondan faydalanmaya kalkmaz. Anladınız değil mi?"

Betty çok iyi ve saf bir kızdı.

"İyi bir adamsın sen Clay Rhodes. Endişelenme, Betty'nin yakışıklısı ondan yararlanmıyor. Aslında Betty onun ruh eşi ama adam henüz farkında değil."

Clay derin bir iç geçirdi.

"Bak, bu çok kederli bir ses. Bu kadar üzülmeni gerektirecek bir şey yok ortada."

"Var hanımefendi. En yakın arkadaşım bir devlet bakımevinde, ağabeyimin suratını darmadağın ettim diye annem benimle konuşmuyor, biri boşanmış, diğeri bekâr bir anne adayı iki kadın var evimde. Üstüne üstlük, evlilik yoluyla kuzenim olan herif pisliğin teki, meleklerle konuştuğunu iddia eden babam Tanrı'ya adadığı mini golf sahasını benim işletmemi istiyor. Gördüğünüz gibi, hayatım karman çorman."

"Tanrı senin yakarışlarına cevap vermek için elinden geleni yapıyor ama."

Clay, Miriam'a bakıp göz kırptı. "Nasıl? Düzenli olarak Atlanta'dan dokuz buçuk otobüsüyle kadınlar göndererek mi?"

Gözlüğünün çerçevesindeki ışıl ışıl kristaller gibi parladı Miriam'ın gözleri. "Beş günde üç kadın, inanılır gibi değil. Bunu kabul et. Hele bu günlerde Son Şans'a pek kimselerin uğramadığını düşününce."

"Yani üçüncüyü de sayıyorsun. Hıristiyan olmadığı için bugün burada olmayanı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle deme canım. Annen o kızın bir şeye derin bir inancı olduğunu söylüyor. Belki de Tanrı'dır. Sadece neye inandığının farkında değildir kızcağız."

Clay eğildi. "Hıristiyanlığa karma ve daha iyi gerçekleri ortaya çıkarmak gibi yeni fikirler katmadıysak Jane Hıristiyan değil Miriam, inan. Üstelik siz Gönüllü Hanımlar'ın çarşamba gecesi Jane ile benim ne yaptığımızı bildiğinizden de eminim. Yani Jane ne Hıristiyan ne de hepinizin tatlı, cici bir kız diyeceğiniz türden bir kız."

"Kızın o kadar düştüğünü sanmıyorum canım."

Kasabanın dedikoducuları Lexington'daki otel odasını henüz duymamışlardı anlaşılan ama an meselesiydi.

"Bilesin diye söylüyorum Clay, Jane cuma günü tırnaklarımı yaptı. Kız bayağı yetenekli."

"Evet." *Suç konusunda da yetenekli.*

"Evet mi? Tek diyeceğin bu mu? Jane hayata son derece olumlu bakıyor oğlum. Çok güçlü bir kadın. İki ayağı üstünde duruyor ve kararlı. Bunlar önemli şeyler."

"Sanırım pazartesi akşamı otobüsünden kimin çıkacağını bekleyeceğim. Jane bana göre çok genç." Ve biraz çatlak. Biraz da ayaklı bela gibi bir şey. Adı Jane olmayabilir de.

"Orası doğru, herhalde. Jane aradığın olgun kadın olmayabilir."

Yüreğinde hafif bir sızı hissederek, "Yok Miriam, demek istediğim o değil," dedi Clay. Aslında Jane ile ilgili olumsuz şeyler düşünmek istemiyor ve bir önceki gece konuştukları aklından çıkmıyordu. Kadına kötü davranmış ama o her defasında yumruk yemeye gönüllü sarhoş bir dövüşçü veya güçlü ve olgun bir kadın gibi daha fazlası için geri gelmişti.

Miriam tek kaşını havaya kaldırdı. "Bir şeyden kaçıyor kız,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değil mi?"

"Evet, kaçıyor. Çok da iyi bir şeyler olmadığını hissediyorum," dedi Clay.

"Elbette ki iyi değil," dedi Miriam burnunu çekerek. "İnsan iyi bir şeyden neden kaçsın, öyle değil mi?"

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 15

Hafif serin ve güneşli bir pazar sabahıydı. Jane'in pencereyi açmasıyla taze bir sonbahar havası doldu içeri. Ekim rüzgârı perdeleri uçuruyordu ve Jane'in içine bir huzursuzluk çöktü. Uzun zamandır mevsim değişikliklerinden olumsuz etkileniyordu. Gençliğinde de sonbahar hep bir huzursuzluk getirirdi beraberinde, sanki göklere çıkıp daha sıcak diyarlara uçmak isteyen göçmen bir kuşmuş gibi hissederdi kendini.

Mutfaktaki radyonun düğmesini çevirdi ve Palmetto Meydanı'nda kiliseye doğru yürüyen kalabalığı izlerken o aptal Tumbleweed şarkısının seksi melodisi doldu kulaklarına. Kelimeleri Clay yazdığı için dikkat kesildi.

Beni seviyor musun, bana ihtiyacın olduğundan daha fazla?
Bebeğim bilmeliyim
Çünkü sadece bana ihtiyaç duyduğun içinse
Gitmeliyim
Burada yüreğimde
Kahrolası, o kadar güçlü değilim
Beni sevmeni istiyorum
İhtiyaç duyman hiç yetmiyor
Beni seviyor musun?
Ya da sadece ihtiyacın mı var?
Bebeğim, bilmeliyim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vay canına. Nabzı yükseldi Jane'in. İstemek, ihtiyaç duymak ve sevmek arasındaki farkı anlayabilecek kadar duygusal bir adama rahatlıkla âşık olunurdu. Ama Clay o adam mıydı? Yoksa yalnızca güzel sözleri olan bir şarkı mı yazmıştı?

Tehlikeli bir soruydu bu. Kim bilir, belki de yıllardır yanlış bir şey aramıştı. Bir kız en fazla şarkının sözlerini okuyan adam gibi kendi halinde birini beklemeliydi belki. Bir kahraman değil, sevilmek isteyen bir adam aramalıydı.

Tabii, sanki gerçekte öyle adamlar vardı da dünyada.

Olumlu düşünmediğinin farkındaydı. Aşk şarkıları da gerçek değildi zaten. Her şey gibi şarkılar da alınıp satılırdı. Umutlarını şarkı sözlerine bağlamak da her şeyi safça iyiye yormaktan başka bir şey değildi.

Gerçek hayat değildi şarkılar.

Hayal kurmaktan vazgeçip Clay Rhodes ile bir kez daha yatmaya fırsat vermeden Son Şans'ı terk etmek gibi gerçeklere odaklanmalıydı. Clay ile bir kez daha yatmak kozmik bir yanlış olacaktı. Jane bunu biliyordu. Clay de biliyordu. İşte hikâyenin sonu. Tamam, nokta.

Ertesi sabah yedi buçukta Columbia'ya bir otobüs vardı. İsterse Şef Rhodes kefaletle serbest bırakıldığı halde kaçtığını düşünsün, umurunda bile değildi. O otobüse binecekti. Nasılsa Şef Rhodes, Lexington'da ne olduğu ile ilgili teorilerinin tamamen yanlış olduğunu yakın zamanda öğrenecekti.

Jane mutfağa seğirtip pat diye radyoyu kapattı. Hayal kurmak yerine hayattan ne beklediğine yoğunlaşmalıydı. Mutfak masasının üstündeki defterden bir sayfa koparıp aklında kaldığı kadarıyla "I Will Always Love You" şarkısının sözlerini yazdı.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra boyun ve çene kaslarını gevşetti. Daha sonra, lisedeki müzik öğretmeninin öğrettiği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi, ta derinlerde diyaframından destek alarak en ince perdeden sesine ulaşmaya çalıştı.

Çalgı eşliği olmadan şarkıyı söylemeye başladı. Çok iyi geliyordu kulağa. Yalnızlığını ve hayal kırıklıklarını kendinden uzakta tutarak en derin korku, arzu ve duygularını şarkının kendisine yönlendirebiliyordu.

***

Windstar kamyonetini Kountry Mutfağı'nın önündeki park yerine doğru sürerken Clay hâlâ Miriam'ın söylediklerini aklından çıkarmaya çalışıyordu. Güneşli bir ekim günüydü ama havanın tadına varacak enerjisi kalmamıştı. Yatıp uyumaktan başka bir şey düşünemiyor, fakat evine gidip hormonları azmış Tricia ve umutsuz Ricki arasındaki kedi dövüşüne yakalanmak istemiyordu. Pete'in bürosundaki kanepeye uzanıp bir uyku çekmeye karar verdi.

Nalbur dükkânına doğru yürürken Clay kulaklarından girip kafasını altüst eden bir müzik duydu. Sağa dönüp anahtarını dükkânın kilidine sokacağı yerde sola döndü ve Kes Kıvır'ın üstündeki katın açık penceresine bakakaldı.

Rüzgâr uçuşan sarı çizgili perdenin arasından Jane'in sesini taşıyor, mitolojideki Sirenler gibi Jane, kendisini gemi enkazına doğru çağırıyordu. Kes Kıvır Güzellik Salonu'nun üstünde bir yatak, üstelik de onu sımsıkı saracak kollar olduğunu hatırlatan o ses, Clay'i sürüklüyor ve o yana çekiyordu. Dün gece yaptığı gibi Jane'in kolları arasında rahatlamaya can atıyordu. Clay müziğin peşinden gitmek istiyordu ama o yönde tehlike vardı. Jane bela demekti. Bir önceki gece Stone bunu açık seçik ortaya koymuştu ve Clay'in derdi başından aşkındı zaten.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sağa dönüp anahtarı nalbur dükkânının kilidine soktu. Rüzgâr Jane'in sesini taşımaya devam ediyordu. Durdu Clay ve başını vitrinin soğuk camına dayayıp dinlemeye başladı. Kadın şarkıyı çok iyi ezberlemişti. Vurguları mükemmeldi. Onun ihtiyacı olan şeyin kendisi olmadığını söyleyen sözleri duyunca Clay anahtarı çekip çıkardı ve sola döndü.

Dur bakalım. Kim demiş ona ihtiyacı olmadığını? Aç bir adam nasıl ekmeğe muhtaçsa o kıza öyle ihtiyacı vardı. Hayatında hiç kimseye bu kadar ihtiyaç duymamıştı. Ancak, Lexington'daki otel odasında ne olup bittiğini önemsemiyor değildi. Orada feci bir şeyler olmuştu. Gerçeği öğrenmeliydi.

Fırlayıp karşıya geçti ve ikişer üçer yangın merdivenlerini tırmandı. Kapının diğer tarafında durup kadının ahenkli, tatlı sesini dinlemeye devam etti. Aman Yarabbi, ne güzel söylüyordu. Meleklerin sesi gibiydi adeta. Şarkının bitmesiyle birlikte çılgınlar gibi kapıyı yumruklamaya başladı.

***

Kapı yumruklanınca Jane'in ödü patlamıştı. Woody'nin kendisini bulmuş olmasından korkmuş, sonra perde aralığından Clay'in siluetini görmüştü. Bu da pek rahatlatıcı bir görüntü değildi.

Jane kapıyı aralayıp başını uzattı. Clay, kedinin eve sürüklediği bir şey veya masallardaki büyük kötü kurt gibi suratı allak bullak, öylece orada dikiliyordu. Bir an, onu kollarının arasına alıp dertlerini dinlemek ve adeta onu yemek istedi. Öte yandan, kapıyı suratına çarptıktan sonra gidip banyoya kapanmak geliyordu içinden.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Clay. "Ben... şey... Şarkı söylediğini duydum..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dün gece uyudun mu sen?"

"Gözümü bile kırpmadım."

"Ray'i kurtarabildin mi bari?" diye sordu Jane. Clay'in öncelik sıralamasında nerede durduğunu hatırlatmak için konuyu o yöne çekmişti.

Hayır, der gibi başını salladı Clay. "Onu da başaramadım. Ray suçunu itiraf etmiş. Avukatları savcıyla görüşüp hangi bakımevine gönderileceğine karar verecekler şimdi." Adamın sesi az biraz titriyor, boynundaki kaslar seğiriyordu. Sinirlerinin son noktasına kadar gerildiği belliydi. Onunla fazla empati kurmamaya çalıştı.

Ama başaramadı.

"Ray'in o parayı çalmadığından eminim," dedi Clay üzgün bir sesle. "Masum olduğunu kanıtlamanın bir yolunu bulmak için biraz zamana ihtiyacım var sadece."

Adamın arkadaşına sonsuz güveni vardı. Boğazı düğümlendi Jane'in. Kendisini de böyle kollayıp savunan biri olsaydı, nasıl olurdu acaba? Bunun düşüncesi bile onu baştan çıkarmaya yeterdi. Clay'i sepetlemeye kararlıydı, aksi halde birinin canı fena yanacaktı ve Jane canının yanmasını istemiyordu. "Üzgünüm Clay, ama..."

Clay kapıyı içeri doğru itti. "Bak sana flaş bir haber vereyim. Her nedense senin de masum olduğuna inanıyorum. Bırak gireyim."

Jane kapıyı geri itti. "Masum muyum? Yapma yahu! Sağ ol Clay, teşekkür ederim. Daha dün gece benimle olmanın büyük bir yanlış olduğunu söyledin, şimdi kalkmış masum olduğumu düşünüyorsun. Senin..."

"Bir kez olsun dinle beni. Lexington'da kimseyi öldürdüğüne inanmıyorum. Sadece gerçekleri bilmek istiyorum. Ondan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra da kanepene yıkılıp uyumak. Daha sonra yapmak istediğim şeylerin vücudunla başlayan uzun bir listesi var."

"Hayır," dedi Jane korku içinde. Adamı evinden dışarı atmak, daha doğrusu hayatından atmak için kapıyı daha da sert itti.

"Hayır mı?" Clay kapıyı geri itti. Jane'in yüreğinin yağlarını eriten, oğlanımsı bir sırıtma vardı yüzünde. Şimdi de flört etme havasındaydı. Bu kadar sevimli olmayı becerebildiği için adamdan nefret ediyordu.

"Büyük aptallık etmiş olurum seni içeri almakla," dedi Jane.

"Neden? Dün geceki öpüşmeden sonra beni arzuladığını sanmıştım. Seni arzuluyorum Jane. İtiraf ediyorum işte. Zayıf herifin tekiyim."

"Yanlış bir şey olur, diyen sendin. Ben de aynı fikirdeyim."

"Hadi ya! O vakit neden peşimden geldin dün gece? Neden elim için buz getirdin? Neden öpüşünce karşılık verdin?"

"Geçici delilik diyelim."

"Tamam, kazandın. Öyleyse arkadaş olalım."

"Arkadaş mı?"

"Ah-hah. Arkadaş. Bana gerçekleri anlatırsın, seni affederim, sonra da uzanıp şu kanepede yıkılırım."

"Gidebileceğin bir evin yok mu senin bir yerlerde?"

"Var da," dedi adam bitkin bir sesle, "iki eski sevgilim yaşıyor evimde. Stone'un burnunu kırdığım için annem benimle konuşmuyor. Uzanmam için geriye ya senin kanepen ya da dükkândaki yamru yumru divan kalıyor. Her nedense senin kanepen çok daha rahatmış gibi geliyor bana."

Tamam. Buna direnmek mümkündü. "Vay be, sağ ol Clay. Bir kadına nasıl kur yapılacağını çok iyi biliyorsun. Evindeki iki kadına gelelim. Tricia ile ilgili ne yapacaksın?"

"En ufak bir fikrim yok. Biyolojik babası pisliğin teki oldu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğundan benim çocuğuna babalık etmemi bekliyor. Biliyorsun, çocuk benim çocuğum değil."

"Eğer onu seviyorsan, bunun önemi olmamalı."

"Belki de. Bizim durumumuzda, kadın onu hamile bırakan adama âşık ve bu da beni mahvediyor, biliyor musun? Yine de ben onun en yakın arkadaşıymışım, o yüzden evlenmeliymişiz."

"İyi ya Clay, Ray evlenebileceğin düzgün kadınların listesini yapıyordu işte."

"Senin April olduğunu sanan bir adamdan söz ediyorsun. Dediklerini dikkate almamalısın."

O takvimdeki fotoğraflar için kendisinin poz verdiğini Ray biliyordu, bu yüzden Ray'in söylediklerini özellikle dikkate alması gerekiyordu. Belki Ray biraz tuhaftı ama insanların sandığından çok daha zekiydi.

Jane çenesini biraz kaldırdı. "Canım isterse Ray'in dediklerini dikkate alırım. Üstelik listeyi gözlerimle gördüm. Bütün kadınların isimleri ve skorları yazılıydı. Benim –yani April'in– skoru da bayağı düşüktü. Sınav sorularının çoğundan kalmışım."

"Hay Allah. O saçma sapan listeyi mi gördün? Bak, o plan suya düştü, vazgeçtim. İşe yaramıyor."

"Yaramıyor mu?" Bir adım geriye çekildi ama kapıyı bir milim oynatmadı.

"Hayır. Onun yerine, Bayan Miriam'ın planını tercih ettim."

Jane buz kesildi. "Ne dedi sana Bayan Miriam?"

"Sesinin tonundan anladığım kadarıyla Miriam ve öngörüleri hakkında her şeyi duymuşsun bile."

"Evet. Kadın bana parlak zırh kuşanmış bir şövalye beklememi söyledi ki sen hiç de öyle birine benzemiyorsun. Yani bir bakıma ben de Miriam'ın planını izlemeye karar verdim. Daha fazlasını istemeli ve henüz yerleşik düzene geçmemeliymişim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunları mı söyledi?"

"Evet, öyle dedi." Jane kapıyı geri itti.

Jane'in direnişine insafsızca karşılık vererek Clay kapıyı zorlamayı sürdürüyordu. Ne olursa olsun o kapıdan içeri girecekti. O kapıdan kadının sevgilisi mi yoksa arkadaşı olarak mı çıkacaktı, işte orası belli değildi.

"Pekâlâ," dedi Clay, "Miriam bana da ruh eşimin Atlanta'dan dokuz buçuk otobüsüyle geleceğini söyledi. Demek ki olası adaylardan biri sensin. Miriam bunun Tanrı'nın planının bir parçası olduğunu söylüyor."

"Tanrı'nın planı mı?" Jane'in sesi tizleşmişti.

"Evet hanımefendi. Eğer doğru anlamışsam, Miriam'a göre Tanrı'nın planı ile Evren'in planı aynı şey. Gerçi, çok uykulu olduğum için bu din bilimi açısından doğru mu, değil mi pek emin olamıyorum."

"Miriam Randall sana Evren'i anladığını mı söyledi?" Jane kapıyı koyuverdi ve Clay içeri dalıp kapıyı arkasından kapattı.

Hay Allah, adamı içeri almıştı ama sevgili olarak, arkadaş olarak, abaza bir herif olarak veya onun imdadına yetişen şerefli bir adam olarak mı gelmişti, işte ondan hiç emin değildi.

"Bak işte orasını bilemem," dedi Clay uykulu gözlerle kadına bakarak. "Tam olarak bilemiyorum ama senin Tanrı'dan çok ayrı kalmadığın görüşünde."

***

Sözler ağzından çıkar çıkmaz Clay yanlış yaptığını fark etti. Dönüp yanından hızla uzaklaştı Jane ve dosdoğru banyoya koşmaya başladı. Oraya varırsa kadın kendini banyoya kilitleyecek ve Clay aralarındaki engelleri yıkma fırsatını bir daha ele geçiremeyecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elbette aralarındaki engellerin neden birdenbire ortaya çıktığını anlamış değildi. Bir önceki gece kadının onu arzuladığına kalıbını basabilirdi. Gerçi şu anda odanın ısısı sıfır dereceye inmek üzereydi.

Hay Allah. Jane'i koruması altına almak için çılgın, karmaşık, gözü kara ve hiç de olgun olmayan, romantik bir arzu duyduğu gerçeği ile yüzleşmesi gerekiyordu. Jane kötü bir şeylerden kaçtığından değil, içinde bir yerlerde Jane'in de onu koruması altına alabileceği gibi çılgın bir ümit beslediğinden. İşte bu çılgın umut, her ikisinin de birbirlerini korumaları altına alacağı, gerisini de doğanın halledeceği gibi asılsız bir sonuca varmasına neden oluyordu.

Clay kadını kovalamış ve daha uzun bacakları olduğundan kendisini kilitlemeye fırsat bulamadan ona yetişmişti.

"Hoop, dur bakalım," dedi Clay Jane'i kolunun üst kısmından yakalayarak. Gözünü korkutmamak için kadının kolunu fazla sıkmamaya özen gösteriyordu.

Clay'in onu yakalayıp tutmuş olması bir tür tehditti Jane için ve kurtulmaya çalışıyordu. Adam her iki eliyle onu omuzlarından kavrayıp aniden çekmek zorunda kaldı. Şimdi de kadın ve banyo kapısı arasında dikiliyordu.

"Hayır," dedi Clay dosdoğru yüzüne bakarak. "Benden kaçmak yok. Kendini banyoya kilitlemek de yok. Dün geceden sonra bunu yapamazsın."

"Hiçbir şey olmadı dün gece. Benim, senin orta yaş krizinin bir belirtisi olduğumu söylemen dışında."

Hay aksi. Çekip gitmek isterken söylediği o saçma sözler aklından çıkmıştı. Aklını başından alıp onu neredeyse Peach Blossom Moteli'ne kadar sürükleyen o öpüşmeye kaptırmıştı kendini.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belli ki kadın söylemiş olduğu aptallıkları unutmamıştı. Kadınlar böyleydi. Hafızaları kılıç kadar keskindi.

"Dün gece söylediklerimden ötürü üzgünüm Jane. Öyle demek istememiştim..."

"Pekâlâ istedin. Şimdi bırak da..." "Tamam, diyelim ki istedim... Yani bir tür... O anda öyle dedim. Ama o, o anlık bir laftı ve şimdi ve..." Kendini daha fazla yerin dibine batırmadan sustu Clay.

"Ve ne?" diye sordu Jane.

"Bak, çok feci bir on sekiz saat yaşadım, farkında mısın? Kafam karmakarışık. Uykusuzum, dün gece seni uzaklaştırmak için saçmaladım ama aslında seni uzaklaştırmak istemiyordum. Dayanamayıp seni öptüğümde anlamış olmalıydın. Tamam mı?"

Omuzları azıcık gevşedi Jane'in ve Clay devam etmeye karar verdi: "Sonra kalkıp Stone ile görüşmek üzere karakola gittim. Bana anlattıkları kafamı daha da karıştırdı. Jane, Lexington'da neler oldu? Bilmeliyim."

Jane'in omuzları kasıldı yeniden. Kentucky'de çok kötü şeyler olmuştu besbelli. Gerçeği öğrenmekten korkuyordu aslında.

"Bilmelisin ha?" diye fısıldadı Jane. Adamdan gözlerini kaçırmak için tavana bakıp acı acı güldü.

"Jane?" Biraz sarstı onu.

Yanından sıyrılmaya çalışarak karşılık verdi Jane. "Önemli değil. Geçmiş önemli değil. Sadece beni rahat bırak, oldu mu? Sana hiçbir şey anlatmak zorunda değilim çünkü adı sanı belirsiz bir motelde geçirdiğimiz tek bir gece dışında hiçbir ortak noktamız yok."

Sesini yumuşatarak, "Hayır, seni yalnız bırakmayacağım," dedi Clay. Parmaklarıyla kadının ipeksi teninin sıcaklığını hissetmek ister gibi uzanıp şakaklarını okşadı.

Bu temas, cinsel enerjisini ateşlemişti. O, kadının arkada-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şı olmak istiyor ama bedeni onu habire öteki tarafa itiyordu. Kadından kendisini soğutmak için Stone'un Kentucky'deki otel odasıyla ilgili söylediklerini düşünmeye zorladı kendini. Biraz yararı olmuştu ama tam değil.

"Tatlım, yüzüme bak," dedi Clay.

Jane başını yok dercesine iki yana salladı ve gözlerini yumdu.

"Tek başına altından kalkamazsın bunun tatlım."

Boğuk bir fısıltıyla, "Yapabilirim," diyerek karşılık verdi Jane.

"Hayır, yapamazsın."

"Dedim ya sana. Önemi yok."

"Aklıma gelebileceklerden mi korkuyorsun?" diye sordu Clay.

Gözlerini açıp Clay'e baktı Jane. Tam üstüne basmıştı.

"Sana söz veriyorum bebeğim," diye mırıldandı Clay, "bu sıkıntıyı benimle paylaşırsan senin hakkında olumsuz düşünmeyeceğim."

Jane olmaz der gibi bir şeyler mırıldandı. "Söz veremezsin, Clay. Bilmiyorsun."

"O odada biri mi öldü canım? Gerçeği söyle."

Jane'in vücudu kasıldı, Clay'in yüreği daraldı. Evet, o odada biri ölmüştü.

"Kim, Jane? Kim öldü?"

Kadın hiçbir şey demedi. Kımıldamıyordu. Sanki tümüyle içine kapanmış veya vazgeçmişti.

"Jane?"

Jane derin bir soluk alıp verdi. Adam onun tüm gücünü toplamaya çalıştığını hissedebiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Innocence ve Faith,"[22] dedi Jane. Sesi titriyordu.

Bu yanıt bir bilmece gibiydi. "Ne oldu orada hayatım?"

Kadın gözyaşlarını tutmaya çalışırken çenesindeki kaslar gerilmişti. Adamın göğsüne yıkıldı. Ağlamıyordu.

Ondan güç alıyormuş gibi adamın kendisini tutmasını istiyordu. Kadını kollarına almak çok iyi ve doğru gelmişti Clay'e. Jane'in ona ihtiyacı olmasından veya kendisinin muhtaç kadınları çeken bir saftirik olmasından dolayı değildi, eve dönmek gibi bir duyguydu bu sanki. Sanki Miriam Randall kendisini Jane'e gönderirken ne yaptığını çok iyi biliyordu. O yaşlı kadın özellikle Jane'in neden kaçtığını ortaya çıkarsın diye kendisini buraya göndermemiş miydi? Jane'i kollarının arasında tutmak, Evren'in harekete geçirdiği bir planın parçası gibiydi.

Belki Clay kendini kaptırıyordu. Zaten oldum olası kendini kaptırırdı hep. O otel odasında birinin öldüğünü ve Jane'in de orada bulunduğunu hatırından çıkarmamalıydı.

"Jane? Lexington'da ne oldu?"

Ürpermiş gibi titredi Jane. "Ona Faith adını koyacaktım."

"Kime?"

"O odada kaybettiğim bebeğe."

Adamın midesi düğümlendi. Aman Tanrım!Darmadağın bir sesle, "Kaç aylık hamileydin?" diye sordu Clay.

"Dört aylık."

"Jane, sen yapmadın..."

Geri çekildi Jane ve yüzünde yıkılmış gibi bir ifadeyle adama baktı. "Hayır, bebeğimi öldürmedim. Vaktinden önce doğdu. Evren'in bana bunu neden yaptığını anlamıyorum."

Bir rahatlama dalgasıyla karışık derin bir yakınlık kapladı

22 Burada özel isim olarak kullanılan kelimeler, masumiyet ve iman anlamlarına gelir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adamı ve kadını yeniden kollarıyla sarıp birkaç dakika yanağını okşadı. Bir yandan yumuşak bir sesle mırıldanıyordu.

"Ah sevgilim, bebek için çok üzgünüm..." diye başladı.

"Adını Faith koyacaktım," diye tekrarladı Jane.

Kadın kaybettiği çocuğuna "Faith" adını vermişti. Clay'in bu durumun psikolojisini merak edecek hali yoktu elbet.

"Sevgilim, utanılacak bir şey yok ki bunda."

"Anlamıyorsun sen." Jane geri çekilip hâlâ dökmeyi reddettiği gözyaşlarını silmek ister gibi elini yanağına götürdü. "Mesele şu ki başımı belaya soktum ve doğruyu söyleyip ebeveynlerimle yüzleşmek yerine Joey ile kaçmayı seçtim ve bu yüzden Faith öldü, Joey hapse atıldı ve Lexington'da adamın biri ömür boyu tekerlekli sandalyede yaşamaya mahkûm kaldı. Ben belanın ta kendisiyim Clay. Ben kötü şans ve kötü karmayım. Bence Bayan Randall yanılıyor. Tanrı asla benim yanımda olmadı."

Haydi bakalım, Clay'in kafası iyice karışmıştı. İğrenç bir cinayet dinlemeyi bekliyordu ama kadın tekerlekli sandalyeye mahkûm bir adamdan söz ediyordu.

"Bebeğim, istersen bunları baştan alıp bir daha yavaş yavaş anlatmayı dene. Çok uykusuz kaldım ve beynim işlemiyor artık."

"Bak," dedi Jane ellerini kalçalarına koyup. "Hamile kaldım. Babamın beni öldüresiye döveceğinden veya gidip Joey'i vuracağından korktuğum için ebeveynlerime söyleyemedim. Onun yerine Joey ile kaçtım. Lexington'a vardığımızda kramplarım tuttu. Joey hamile olduğumu ancak o zaman öğrendi ve pek de memnun olmadı tabii. Uyduruk motelin birinde beni bırakıp doktor aramaya çıktı. Ne olduysa geri gelmedi. Ertesi sabah... Ben bebeği kaybettikten sonra... Televizyonu açtım ve Joey'nin birini vurduğunu ve sonra polis tarafından yakalandığını gördüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jane'in sesi gitgide azaldı ve gözlerinden yaşlar süzüldü. Clay uzanıp kadının başını göğsüne dayadı. "Joey'nin doktor parası bulmak için o dükkânı soyduğuna inandım hep."

"Senin hatan değildi ki," dedi Clay. Hatası olmadığı halde kendini suçlu hissetmenin ne olduğunu çok iyi bildiğinden, kadına karşı ta kemiklerine kadar işleyen bir yakınlık duyuyordu.

"Değil miydi?"

"911'i arayıp yardım isteyeceğine Joey denen herifin gidip birini vurması senin hatan değildi tatlım."

"Kaçmadan önce ona gerçeği söylemeliydim. Kanamam başladığında aklı başından gitti."

"Yani seni uyduruk motelin tekinde yüzüstü bırakıp bir market soyması mı gerekiyordu? Amma iyi adammış."

"Ben sebep oldum."

"Hiç de değil. Şimdi de Kentucky polisi Joey'nin seni öldürdüğünü düşünüyor, değil mi?"

Jane başıyla onayladı.

"Stone bana herifin bir esrarkeş olduğunu söylemişti sanki, öyle hatırlıyorum."

"İnan ki Joey'nin uyuşturucuyla ilgisi olduğundan haberim yoktu. Gerçi, ağabeyinin gerçekleri doğru dürüst bildiğinden pek emin değilim."

"Bak tatlım, Joey seni o odada yüzüstü bırakıp kaçtı ve geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Senin hamile olduğunu öğrenince defolup gitti. Soyduğu market kasabanın çok dışında bir yerdeydi."

Jane gözlerini yumdu. "Tamam, o da bir çakaldı. Ama görmüyor musun? Sürekli böyle kötü şeyler geliyor benim başıma."

Clay hayır demek ister gibi salladı başını. "Bunun kötü karma ile hiçbir ilgisi yok. Dinle beni. On yedi yaşındakiler,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gerektiği zaman 911 yardım hattını aramamak veya ana babalarına gerçeği söylemektense beş para etmez heriflerle kaçmak gibi saçma sapan işler yapabilir. Eminim ebeveynlerin sana anlayış gösterirdi. Neden evine dönmedin?"

"Gerek yoktu. Babamın annemi pataklamasını izlemekten usanmıştım, beni bulamasınlar diye adımı değiştirdim. Joey'nin başıma ördüğü çoraptan kendimi sorumlu tutuyordum."

Acınası bir halde öylece duruyordu Jane. Clay onu yine göğsüne, ait olduğu yere çekti kuvvetle. Kadın hiç karşı koymadı. Kıvrımları ellerinin altındaydı, sıcacık ve canlı vücudunu kollarıyla sarmak Clay'e çok iyi geliyordu. Lexington gizeminin aydınlanması da iyi gelmişti. Yanlış bir şey yapmamıştı Jane. Bebeği konusunda duyduğu suçluluk ve kendi kontrolü dışındaki olaylar arasında sıkışıp kalmıştı sadece.

Titrek bir sesle, "Faith yaşasaydı hemen hemen Haley'in yaşında olacaktı," dedi Jane. "Evren neden onun doğmasına izin vermedi, bir türlü anlayamıyorum." Sesi giderek yok oldu. Clay, ağlamasını ümit ediyordu. Kadın bebeğine isim koymuş ama nedense onun için hiç gözyaşı dökmemiş gibi geliyordu Clay'e.

"Otel odasından ayrılırken geçmişimden yakamı kurtarabilirsem bir şeylerden vazgeçip hayatıma yeni baştan başlayacağıma söz verdim Evren'e. Bu yüzden Nashville'e gitme hayalimden vazgeçtim. Otelin parasını ödemeden tüyüp cebimdeki bütün parayı Miami'ye gitmek için harcadım. Orası sıcaktı ve ben okyanusu hiç görmemiştim."

Clay hafifçe yanağına dokundu ve kadın yüzünü ona doğru eğdi. Keşke acısını ortadan kaldırabilseydi. Onu sürekli, sımsıkı tutmaya söz verdi içinden. Kadın koyuverdi kendini. "Neden Nashville'e gitmekten vazgeçtin? Çok etkileyici bir sesin var tatlım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jane, "Batı Virginia'daki Seth Kasabası'nda benim Nashville'e gitmeye can attığımı bilmeyen yoktu," dedi. "Miami'ye gidersem ortadan kaybolacağımı düşündüm. Ortadan kaybolmayı o kadar istiyordum ki."

Kelimeler ağzından bir hıçkırıkla birlikte döküldü. Jane kendini tutamayıp ağlıyordu nihayet. Clay, kuvvetle Jane'i kendisine doğru çekti.

Birden Clay'e dank etti. Jane kendi başının çaresine bakabilirdi, desteğe ihtiyacı yoktu. Uzun zamandır sorunlarını tek başına halledebilmişti. Affedilmeye ihtiyacı vardı. Bir de Faith adlı bebeği ile Wanda Jane adlı genç kızın, yani kaybettiği çocuklarının yasını tutmak için biraz zamana.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 16

Gözlerini açtığında Jane, dünyanın uykuya dalmadan öncekinden daha farklı bir yer olduğunu biliyordu. Zaman geçmişti. Odasının köşelerini öğle sonrası gölgeleri kaplamış, penceresinden görünen gökyüzü parçasının parlak mavisi kızılımsı bir mora dönüşmüştü.

Yalnız da değildi artık. Clay kıvrılmış yatıyordu yanı başında. Kıyafetleri üzerlerinde, birbirlerine sokulup uzanmışlardı. Adam sol kolu ile onun belini sarmıştı. Sırtında düzenli soluk alıp verişini hissediyordu Jane. Saatlerdir birlikte böyle uyuyorlardı.

Daha tam uyanmadan, sabah olup biteni derin derin düşünmeden, bir anlığına, sanki uyurken dünya onsuz dönmüş gibi geldi. Kötü şeylerin içeri giremeyeceği sıcak, güvenli bir yerdeydi adeta. Gözlerini kapayıp uyanmaktan vazgeçmeye çalıştı. Gelgelelim, gözkapaklarındaki yanma, sabahın erken saatlerinde nasıl kontrolünü kaybedip kendini koyuverdiğini hatırlattı. Az önceki güven duygusu, belli belirsiz bir şekilde, yavaş yavaş azalıyordu.

Odanın, sonbahar öğle sonrası ve Clay Rhodes kokusu karışmış havasını içine çekti. Adam izci gibi kokuyordu, iki ölçü Fildişi marka kalıp sabun, bir ölçü Downy marka yumuşatıcı. Basit ve tertemiz. Bir kadının bir adamı isteyebileceği her düzeyde istiyordu adamı. Ancak adama her düzeyde sahip olamazdı. Lexington'dan Miami'ye gitmek üzere otobüse nasıl bindiğini,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nasıl bir süre evsiz yaşadığını ve sonra nasıl toparladığını anlatmadan olmazdı. Kozmetik eğitimini ödeyebilmek için poz verdiği o fotoğrafları da bilmesi gerekiyordu. Fort Myers'e taşındıktan sonra çakal Woody Karides Evi Lokantası'ndan içeri girip de etrafa paralar saçarak unutmuş olduğu "country" müzik hayalini ona hatırlatana kadar, bir süre nasıl ayakları üzerinde durduğunu da öğrenmeliydi.

Çektirdiği çıplak fotoğrafları ve Woody gibi bir sevgili seçtiğini duyunca Clay, güven duygusuyla birlikte izin isteyip kibarca veda edecekti. Ne kadar isterse istesin, Jane sonsuza dek Clay ile kalamayacağını biliyordu.

Adamın kollarında nasıl hissettiğinin anısını hafızasına kazımak ve bu duyguyu ileride tek başına kaldığında kullanmak üzere iyice sokuldu adamın yanına.

Clay, Jane'in belini daha da sıkı sarıp kalçalarını yukarı doğru çekerek karşılık verdi.

Tatlı, sıcak ve akıcı bir arzu damlıyordu Jane'in içine yavaş yavaş. İkisi de giyinikti elbette ama Clay'in tam olarak uykuda olmadığı belliydi. Vücudunun bir bölümü uyanıyor, geri kalanı da sefere çıkmaya hazırlanıyordu.

Adam uyanmaya başlayınca durağan ve sağlam ağırlığı, hareketlenen kaslara ve erkek enerjisine dönüştü. Kalçalarını bu kez daha sert ve daha açık bir niyetle gerdi. Kadının karnının üstünde duran sol elini tişörtünün içine sokup yavaş yavaş göğüs kafesinin üstünden göğsünün altına kadar gezdirdi.

Adam sıkıştırıyordu. Ama ne güzel sıkıştırmaydı o. Göğüslerini ya da başka bir yerini ellemediği için bir beklenti içindeydi Jane ve neredeyse soluğu kesilecekti. Tam bir dokunma değildi adamınki, ama dokunur gibi onu huylandırıyordu. Parmak uçlarından alevler çıkıyordu adeta.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Meme uçları sertleşti ve Jane adamın pelvisine iyice yaslandı. Mırıltı ile homurdanma arası boğuk bir ses çıktı adamdan. Kadının başını kaldırıp saçlarını bir yana aldı. Tekrar eğilip kadının tüylerini diken diken eden küçük, nemli bir öpücük kondurdu ensesine. Yetmezmiş gibi, dudaklarını ensesinden boynundaki boşluğa kadar gezdirdi. Bu arada Jane nefes almayı bile unutmuştu, teninde daha rahat gezinsin diye başını yukarı doğru kaldırıyordu.

Önceki çarşamba boynunu morarttığı noktayı bulana kadar Clay dudaklarını gezdirmeyi sürdürdü. Sanki en fazla cinsel istek uyandıran yerini biliyormuş gibi adam tam o noktaya denk geldiğinde Jane kafayı yiyecek gibi oldu. Kıvranarak sokuldu adama, adam da üstüne daha fazla abandı.

Jane yeniden nefes almaya başladığında, bir hanıma hiç de yakışmayan ufak bir ses çıkarmış, bu da adamın kendi kendine gülmesine neden olmuştu. Kibirli bir erkek sesi gelmişti adamdan. Jane, bu istisnai izcinin üstün cinsel beceri nişanını hak ettiğini düşündü.

Bu düşünce onu güven duygusundan çekip götürdü. Adamın yüzünü görmeliydi. Şişmiş gözleriyle adamın hevesini kaçırmayacağını ümit ederek doğrulup baktı yüzüne. Göz göze gelmekle büyük bir hata mı yapıyordu acaba? Ya adamın beyni devreye girer de yapmakta olduğu şeyden vazgeçerse?

Hevesi kaçmak şöyle dursun, adamın gözlerinde arzu ve hazdan gümüş rengi alevler titreşiyordu. İzci, geçmişiyle ilgili sorular sormakla ilgilenmiyordu artık. En azından şimdilik. Kadınla uzun soluklu sohbete girmeden işinin istediği gibi yol almasından memnun gibiydi. Yolun sonuna varmak gibi bir acelesi de yoktu. İşin gidişatından hoşnuttu, sanki yolculuğa odaklanmıştı, varılacak yere değil. Bırakmalıydı adam kendisini de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aynı yoldan götürsün, ama yapamıyordu. Umursamadığı herifin teki olsaydı belki ama Clay ile hayır.

Clay'e âşık olmuştu ama kendisine âşık olmayan birine vurulmak istemiyordu. Adamın dostluğundan, nezaket ve arzusundan çok daha fazlasını istiyordu. Gerçek bir şey istiyordu. Evren'in ona bu fırsatı vermesinin zamanı gelmişti. Fikrini değiştirmiş olduğunu bir şekilde belli etmiş olmalıydı ki aynı şeyin adamın yüzünde yansıdığını gördü.

Adamın dudaklarındaki gülümseme kayboldu ve derin bir nefes verdi. Pozisyonlarını tersyüz edip kendisini altına alınca Jane ölesiye şaşırdı. Artık sırtı yatakta olan Jane'in, üstündeki iriyarı beden tüm kaçış yollarını engelliyordu. Adam ona bakınca Jane gözlerindeki kıvılcımların bir nebze olsun eksilmediğini fark etti. Bu bakışla Jane'in tüm vücudunu alevler sardı.

Bir doğrulama bakışıydı bu.

Aman Tanrım, adam daha bu sabah yaptığını yineliyordu. Kadın pes edene kadar itiyor, bir daha itiyordu. Ne kadar da başarılıydı. Ne kadar inatçı, ne kadar dikbaşlı ve ne kadar...

Kalın ve boğuk sesiyle, "Bebeğim," dedi Clay, "seninle aşk yapmak istiyorum."

Hadi canım! Sanki kendisine sürtünüp duran cinsel organından ne istediği belli olmuyordu da. Ama dur bir dakika, adam daha önce kullandığı seninle seks yapmak, seni becermek, seninle sevişmek gibi ifadelerin hiçbirini kullanmamıştı.

Seninle aşk yapmak istiyorum, demişti.

Yüreği bir hoş oldu. Belki de dinlemesi gerekiyordu. Sözcükler *fark ederdi.*

Clay kadının saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp parmak uçlarından inanılmaz bir ateş yayarak yüzünü okşamaya devam ediyordu. Adamı geri itmeliydi. Bir sonraki otobü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

se binmeliydi. Kaçmalı, kaçmalı, canı yanmadan kaçmalıydı. Adam bütün sırlarını öğrenip aradığı kadının kendisi olmadığını öğrenmeden bir an önce kaçmalıydı.

"Dün gece söylediklerimden ötürü çok üzgünüm Jane," dedi. "Şunu bil ki burada olmak istediğim için buradayım."

Sonra eğilip usulca öptü onu. Sadece dudaklarını gezdirmişti onunkilerin üzerinde. Dudaklarının temasından, sakallı cildinin dokusunu yanaklarında ve çenesinde hissetmekten mest olmuştu Jane. Arzu fokurduyordu içinde. Savaşı kaybetmek üzereydi. Adamı o kadar istiyordu ki.

"Yüzüme bak Jane," dedi adam.

Jane gözlerini açtı ve adamın bakışlarının içinde kayboldu. İhtiraslıydı, sıcaktı ve cinsel istek uyandırıyordu. Daha önce hiçbir erkekte görmediği kadar özlem doluydu bakışları.

"Bir konuya açıklık getirmek istiyorum. Sen benim orta yaş krizimin bir belirtisi değilsin. Dün gece bir hıyar gibi davrandım. Kendimi duygularımdan vazgeçirmeye çalışıyordum."

"Peki, neydi bu duyguların?" diye sordu Jane.

Ani gülüşü ile birlikte, yanağında bir gamze ve göz kenarlarında kaz ayakları belirmişti. "Sadece duygularım değildi. Yanına her yaklaştığımda beni nasıl hissettirdiğin söz konusuydu."

"Öyle mi?" Jane'in kalbi sıkıştı. "Nasılmış o?" Sesi gergindi.

Parmağının arka yüzünü Jane'in yanağında gezdiriyordu. Okşayışı o kadar iyi geliyordu ki. Sarkıntılık etmiyor, onu zorlamıyor veya o türden şeyler yapmıyordu. Adamın dokunuşu inanılmazdı. Hayatında hiç kimse ona böyle dokunmamıştı şimdiye dek.

"Erkek gibi."

"Ne?"

"Bir erkek gibi. Bir erkeğin hissetmesi gerektiği gibi sanırım. Anlatması çok zor. Cinsel olduğunu biliyorum sadece. İna-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nılmaz cinsel hem de. Ama diğer yönden, cinsellikle ilgisi yok. Doğrusunu istersen kahredecek kadar karmaşık. Bir kasırga veya doğal bir olaya yakalanmak gibi adeta. Bu duyguya savaş açmak çok zor çünkü bir bakıma bağımlılık sanki. Kendimi bu duyguya kaptırınca inanılmaz iyi geliyor."

"Ah."

Clay eğilip alnını kadınınkine dayadı. "Berbat bir açıklama yaptım, hiç olmadı değil mi?"

Boğazında oluşan düğüm yüzünden sesinin çıkıp çıkmayacağından emin olamadığı için Jane hiçbir şey demedi. Kendisinin bir kasırga gibi olduğunu mu düşünüyordu? Bu iyi bir şey miydi, yoksa kötü müydü? Kasırgalar genellikle büyük felaketlere neden olmazlar mıydı? Öte yandan, doğal bir olay sanki olumlu bir şeydi. Öyle değil mi?

Belki de karşı koymaya son verip kendini olayların akışına bırakmalıydı. Kimi zaman kötü bir karar vermek, hiç karar vermemekten daha iyidir, demez miydi hep Dr. Goodbody? Hayatın akışı içinde sürüklenmek, hayallerini gerçekleştirmeye yardımcı olmaz, derdi.

Birdenbire, Evren'in ve Clay Rhodes'un kararı kendisine bıraktıklarını idrak etti. Bu karar bir felaketle sonuçlanabilir ya da hayatında yapmış olduğu en akıllıca şey olabilirdi.

Her ne olursa olsun, ya yap ya çek git zamanı gelmişti.

"Benimle aşk yap," dedi Jane. "Dün gece söz verdiğin gibi."

Clay dudaklarını Jane'in alnına kondurdu. "Ne sözüymüş o?"

"Bana adını haykırtacaktın."

Gülümsedi adam. "Ha, evet, o söz. Tamam, olur."

"Olur mu?" dedi kadın tiz bir sesle.

"Elbette. Üstelik bunu gerçekleştirmek bana sonsuz zevk verecektir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clay başını doğrultup kadına baktı. Jane nabzının ensesinde ufak ufak seğirdiğini görebiliyordu. Adamın cinsel arzusu uyanmıştı ve henüz soyunmamışlardı bile.

Vay be!

Hatta iki kere vay be! Adama duyduğu derin arzu ile her bir cinsel yerinin kıvrandığını hissediyordu Jane. Sanki adamın kendisi doğal bir olaydı. Birlikte *yin ve yang*[23] gibiydiler. Erkek ve dişi. Olumlu ve olumsuz.

Evren'in, bu tür zıtlıklarla ilgili kimsenin karşı koyamayacağı kanunları vardır. Eşyanın doğası gereği, içinde var olan bir şeydir bu. Bu kanunlar sabittir ve değişmez.

Dolayısıyla mücadeleye son verip Jane kendini koyuverdi. İkisinin dudakları birleşti. Çarşamba günü olanlar yeni baştan yaşandı ama bu kez on katı daha iyiydi.

***

Tamamen doğal bir seziyle Clay, Jane'in yüreğini çevreleyen engeli aştığını anlamıştı. Bu doğal sezi başını o kadar döndürmüştü ki daha pantolonunu çıkarmadan aklını kaybetmekten korkuyordu. Bir kızla sevişirken kontrolden çıkmanın nasıl bir şey olduğunu çoktandır unutmuştu.

Kadının dudakları mükemmeldi. Her yeri gerektiği kadar yumuşak veya gerektiği kadar sertti. Clay nirvanaya ulaştığından emindi. Kadın adamın dilini ağzının içine alıp sert bir şekilde emmeye başladı. Artık sadece öpüşmek yetmiyordu. Kadının dudakları vücudunun her yerine dokunsun istiyordu. Kendi

23 Çinliler açısından Evren'in dengeleyici, uyum sağlayıcı etmenleri olarak görülür. Zıt enerjiler olup biri öteki olamadan varlığını sürdüremez. Aslında *yin* enerjisi her zaman *yang*'ın; *yang* da *yin*'in içindedir. *Yin* bir tepenin gölgelikli kuzey yanını, *yang* da güneşli güney yanını tanımlar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ağzını kadının gövdesinin her bir santiminde gezdirmek istiyordu. Bunu yapabilmek için soyunmaları gerekiyordu artık.

Kadına baktı ve neredeyse soluğu kesilecekti. "Çırılçıplak kalalım istiyorum," dedi nefes nefese. Söylediği biraz uygunsuz kaçmış olabilirdi ama en azından kısa, öz ve dürüsttü.

Jane tek gözünü kıptı ve dudaklarında anlamlı bir tebessüm belirdi. "Ben de," diye fısıldadı.

İşte o kadar. Otuz saniye içinde soyunmuşlardı.

Neredeyse akşam oluyordu. Odanın morumsu loş ışığında, Jane'in vücudu Michelangelo'nun elinden çıkmış Toscana mermerinden bir heykel gibiydi. Mükemmeldi.

Jane yeniden adamın kollarına gömüldü, tenleri birbirine değerek öylece uzandılar. Adam uzanıp kadının göğsünü avucunun içine aldı. Kalıp gibi oturmuştu. Ağır ve yumuşaktı göğsü ve ucu avucunun içinde dikleşmişti. Hiçbir şey düşünmek zorunda kalmayacağı o çılgın yere geri dönmesi için kadının meme ucuna dokunması yetmişti.

Jane parmaklarını göğsünden aşağı, kalçalarının üzerinden gezdirip sanki adamın nasıl dokunulmaktan hoşlandığını biliyormuş gibi onu eline alınca Clay'in ağırdan alma planı suya düştü. Kadının elini kaydırmasıyla vücudunda oluşan heyecandan başka hiçbir şeyi algılayamaz olmuştu. Bir süre böyle devam ettikten sonra Clay kadının elini çekmek zorunda kaldı.

Boğuk bir sesle, "Tamam, bırak artık," dedi.

"Ne?" Gözlerinde şeytani bir ışıkla baktı ona Jane.

"Evet," dedi Clay onu sırtüstü yatırarak. "Sıra bende."

Cinsel olarak tahrik ettiğini bildiği ve kadına haz vermek istediği için ensesindeki bildik noktaya geri döndü. Jane altında kıpır kıpır kıpırdıyor ve Clay içinde boğulacağından emin olduğu bir haz içinde yuvarlanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neler oluyordu? Ne Allahın belası bir coşkuydu bu.

***

Hey Yarabbi, bu Clayton P. Rhodes'un parmakları amma becerikliydi. Bunca yıl keman çaldığından olacak, diye düşündü Jane. Gözlerini açtı. Ne kendini beğenmiş gülüştü o, ne tutkulu, ne erkeksi ve ne... Parmağıyla onu huylandırmaya son vermesi iyi olmuştu, aksi takdirde asıl aksiyona geçemeden Jane kendini kaybedebilirdi.

Adam onu bir daha öptü. Ne öpüşmeydi ama! Sanki adamın dünyasının merkeziymiş gibi. Sanki Jane bir zamanlar olduğu genç kızmış gibi hissetti. Sanki ilk öpüşmesiydi bu ve daha önce hiç böyle öpülmemişti. Sürüklenip gidiyordu. Şimdi adamı istiyordu. "Seni çok istiyorum, ateşler içindeyim," dedi. Çok anlamlı ve güzel sözler değildi belki ama Clay anlamıştı.

Adam bir dakika der gibi parmağını salladı havada. "Sevgilim, biraz tut kendini, prezervatifi bulmalıyım," dedi.

"Hay Allah, ben..."

Clay sırıttı. "Endişelenme, hazırlıklıyım."

Yataktan biraz yuvarlanıp pantolonuna uzandı. Cebinden cüzdanını alıp folyoya sarılı bir paketçik çekip çıkardı içinden.

"Tıpkı bir izci gibisin," dedi Jane.

Clay dönüp kadına baktı. Kaşlarını çatmıştı ve Jane o anı mahvettiğini düşünerek kahroldu.

"Beni gerçekten böyle mi görüyorsun?" diye sordu.

"İltifat etmek istemiştim," dedi Jane.

Adam gözlerini kıstı. "Öyle mi?"

Evet, gerçekten de iltifat etmek istemişti. Bir kadının Evren'den isteyebileceği en iyi şeyin bir erkek izci olduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşünüyordu. Erkek izci, Şövalye Galahad'dan çok daha iyiydi.

Sözüm ona kurtarıcı şövalyelerin kırsal kesimlerde debelenip durmak, savaşmak, seferlere çıkarak halkı kırıp geçirmek veya kimin en üstün olduğunu görmek için mızrak dövüşü yapmak gibi âdetleri vardı. Oysa izciler çok daha marifetliydi. Her daim dürüst, düşünceli, vatansever ve hazırlıklıydılar. En sıradan izci bile insanları kurtarabilir, ilkyardım yapabilir ve bakir doğada yiyecek arayıp bulurdu.

Erkek izciler ateş yakabilirdi. Kocaman ateşler.

"Evet, öyle," dedi Jane. "Kendimce sana kompliman yaptım. Erkek izcilere karşı bir zaafım var. Özellikle de ateş yakma sanatında uzman olanlara."

Adamın gözleri parladı. "Ateş yakmak, ha?"

"Evet. Ateş yakmak."

Clay paketi yırtıp prezervatifi geçirdi.

"Eh, bilirsin, ateş yaktığında bazı güvenlik önlemleri alman gerekir."

"Ah-hah. Bilirim. İyi ki hazırlıklıymışsın. Çok sevindim."

Clay, Jane'in yanına uzanıp onu yeniden kollarının arasına aldı. "Ben de," diye fısıldadı kulağına.

Ve sonra kadının içine nüfuz etti. Ne kadar iyi geliyordu. Sanki Evren'in dengesi yeniden kurulmuştu. Adam üstünde sallanıyor, gidip geliyor, Jane'i uçuruyor, daha yukarı, daha da yukarı uçuruyordu. Sonunda Jane adamın adını haykırdı ve Bağımsızlık Günü'nde gökyüzünü dolduran havai fişekler gibi havaya saçıldığını hissetti. Tatlı bir yaz melteminin kilometrelerce sürükleyip usulca toprağa bıraktığı küllerinden başka hiçbir şeyi kalmayana dek nasıl da yanıp tutuştu o havai fişekler gibi...

Çok daha sonra Jane pencerelerin açık olduğunu ve Palmetto Bulvarı'ndan geçen her hangi birinin göbek adının baş harfi P

de dahil olmak üzere, adamın adını avaz avaz haykırdığını duymuş olabileceğini fark etti. Gülümsedi, sıcak bastı içini ve acaba adam bunu ikinci bir kez başarabilir mi diye merak etti.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 17

Karanlık, acayip bir odada, tek kişilik sert bir yatağa uzanmıştı Ray. Panik duygusunu frenlemeye çalıştı. Pi rakamını yedi yüzüncü ondalığına kadar hesapladığı halde bir türlü uyuyamıyordu.

Korkmuştu. Evine dönmek istiyordu.

Ne yapmıştı ki? Dükkân soygununu hazırlarken onu böyle bir yere tıkıp ona bir dangalak gibi davranacakları aklının ucundan bile geçmemişti. Aptal değildi, biraz kafası karışıktı, o kadar. Alex onu kapıya koyduğunda Stone'un ona göz kulak olabilmesi için gidip Stone'un kodesinde yaşayacağını ümit etmişti. Betty ve Clay de böylece kendi işlerine güçlerine bakacaklar, hayatlarını rahatça sürdürebileceklerdi.

Gelgelelim, işler sarpa sarmış ve Stone'un kodesi yerine onu bu tuhaf yere koymuşlardı. İşte bunu hiç hesaba katmamıştı. Nalbur dükkânını veya Dot'un Barı'nı... Hatta Betty'yi özleyeceğini de.

İçi yandı Betty'yi düşününce. Cehenneme gidecekti. On dört yaşında o inanılmaz göğüsleri ortaya çıktığından beri Betty Wilkins'e karşı bir şeyler hissediyordu. Daha on iki yaşındaydı o zaman. Kendisi on beş, Betty Wilkins on yedi yaşına gelince kız nihayet bir göğsüne dokunmasına izin vermişti.

Aynı yıl, Betty her şeye izin vermiş, ancak bunu Clay'den

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bile gizlemişti. Daha kafasını Clay'in Dodge arabasının ön camına çarpmadan önce bile Betty ile ne zaman birlikte olsa kafası darmadağın oluyordu.

O zamanlardan beri Ray, Betty'ye olan düşkünlüğünü birçok nedenden ötürü sır gibi saklamıştı. Betty kendisinden büyüktü bir kere ve... Ne de olsa tanıdığı en zeki kızlar arasına girmiyordu. Ancak, anneciğinin yaptığı çilekli turtalar kadar ateşli ve tatlıydı. Bilardo ve poker oynar, kimsenin yapamadığı kadar güzel yemek pişirirdi. Betty kendisini hem tahrik etmiş, hem de utandırmıştı. Şimdi ise roller değişmişti. Matematiği kafadan yapsa bile artık kendisi kızdan çok daha aptaldı. Aptallar için bir bakımevine konulmuştu.

Bu durum Ray'in canını sıkıyordu.

Ama en fazla, kızı özleyeceğini bilmek sıkıyordu canını. Elinde içi kızarmış tavuk ve kabak dolu sepeti ile evine damlamasını özleyecekti. Onunla cinsel ilişkiye girmeyi özleyecekti. Sabah giderken i harflerinin üstüne nokta yerine yuvarlak kalpler çizip bıraktığı küçük notları özleyecekti.

Geceleri ona sarılıp birlikte olmalarında hiçbir sakınca olmadığını anlatmasını özleyecekti. Lillian Bray ve Gönüllü Hanımlar'ın her şeyden kutsal üyelerinin onun âşık olamayacak kadar aptal olduğunu söylemelerine kulak asmaması gerektiğini dinlemeyi de. Betty'nin kendisini sağlıklı, tam ve olduğundan daha değerli biri gibi hissettirmesini özleyecekti.

Ray kıvrıldı yatağında, yalnız ve bedbahttı. On yedi yaşında Rice Üniversitesi'nden burs kazandığında Betty'ye yaptıklarından ötürü hak ettiğini bulmuştu. Ray kıza yol vermek zorunda kalmıştı. Kızın yolundan çekilmesi gerekiyordu. Clay'in yolundan da çekilmeliydi çünkü arkadaşı, yaptığı kazanın neden olduğu suçluluk duygusu yüzünden büyük yanlışlar yapmak üzereydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ray katlanacaktı bütün bunlara. Pi sayısını düşünmeye devam edecekti.

Bu tuhaf eve hiç de uygun olmayan bir çıtırtı duyana kadar Pi sayısını düşünmeyi sürdürdü. Birisi cama vuruyordu. Yatakta doğrulup hücre gibi odanın tek penceresine baktı. Karanlıkta gözlerini kısmıştı.

Camın öte tarafında Betty Wilkins durmuş, içeri bakıyordu. Oraya gelmeyi nasıl becerdiğini ancak pencereyi açınca anladı. Pek de dengede durmayan portatif bir merdivenin üstündeydi kadın.

"Benim pencerem olduğunu nereden bildin?" diye sordu Ray.

Her zamanki tatlı gülüşüyle karşılık verdi Betty. "Daha önce temizlikçi kılığında gizlice içeri girdim. Kapıda adını gördüm ama odada değildin. Ben de pencerenin dışını temizlemek için kilidin anahtarına ihtiyacım var diye tumturaklı bir yalan uydurdum. Biliyor musun, insanlar kimi zaman üniformalı birine hiç dikkatle bakmazlar. İyi bir temizlikçi bulmak bu günlerde çok zor zaten."

"İyi de Betty, ama..."

"Haydi gidelim. Seni kaçırıyorum."

"Ama Betty, olmaz..."

"Sus bakalım. Olmaz demeyeceksin. Arabam var, birikimlerim de var, bizi Las Vegas'a götürecek haritalar da aldım. Haydi, artık bağıra çağıra sürüklemem gerekse de seni kilisenin mihrabına çıkaracağım ve namuslu bir kadın olarak benimle evleneceksin. Şunu da söyleyeyim: Elvis gibi giyinmiş bir rahip isterim, ona göre."

"Ama Betty, Clay'den o parayı çaldım ve ben..."

"Ray Betts, kaldır kıçını da o odadan çık, duydun mu? Para-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yı çalmak bugüne kadar yaptığın en aptalca şeydi elbette. Yine de Allahtan insanların bulabileceği bir yere koymuşsun parayı. Üstelik parayı neden çaldığını ve neden yakalanmak istediğini de bilmediğimi sanma. Bana ve Clay'e yük olduğunu düşünüyordun. Şimdi, aha buracıkta diyorum sana Ray Betts, sen bana yük olmuyorsun. Clay adına konuşamam tabii, ama onun da kendi yolunu çizmesi gerek."

"Ama Betty, ben..."

Oynak merdivenin bir basamağını daha çıkıp Ray'in beynindeki gri maddeyi yeniden düzene koyacak bir öpücük kondurdu. "Yoksa beni sevmiyor musun, Ray?" diye sordu.

"Olur mu hiç Betty, seni çok seviyorum."

"Yani, benimle olmaktansa kodesi mi tercih ediyorsun, onu mu diyorsun?" Kızın sesi titriyordu. Güler yüzlü Betty'nin ağlamasına, hele hele kendisi için ağlamasına hiç dayanamazdı.

"Ağlama," dedi Ray. "Artık Pete hasta olduğundan Lillian Bray gibileri bizim ilişkimizi öğrenirse beni kötü bir yere gönderirler, diye düşündüm. Herkes Pete'in öleceğinden söz ediyor. O ölürse Alex beni işten kovmayı kafasına koymuş."

"Demek bunun çaresi parayı almak ve cezaevine tıkılmak, öyle mi?"

Bir dakika kadar düşündü Ray. "İşi berbat ettim galiba."

"Ettin ya. Ancak, bunu haklı bir nedenle yapmışsın madem, sorun yok. Şimdi, çabuk ol da gel benimle. Yakalanırsak beni de hapse atarlar. Bunun başıma gelmesini istemezsin herhalde, değil mi?"

"İstemem, Betty."

Ray dolunayın solgun ışığında Betty'nin portatif merdivenden aşağı inişini izledi. Ay ışığının Betty'nin iri göğüslerine vurmasıyla Ray'in hafiften başı döndü. İri göğüslü Betty'nin kendi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sini kötü bir yerden kurtarmış olması çok hoş bir şeydi çünkü Betty Ann Wilkins tüm Güney Karolina'nın, hatta Evren'in en muhteşem göğüslerine sahipti.

***

Bir süre uyurken Jane'i izledi Clay. Kadının her soluk alışı ile odanın ışığı siyahtan griye dönüşüyordu. Şafak sökmek üzereydi. Clay yataktan fırlayıp evine koşmalı, bir duş aldıktan sonra Tricia, Ricki ve Güney Karolina Eyaleti'nin tüm hukuk sistemi ile savaşmalıydı. Saat sabahın altısını geçmişti.

Clay, Jane'in saç lülelerinden birini işaretparmağına doladı. Nedense, o anda eski sevgililerini evinden çıkarmak ya da Ray'i kurtarmak hiç de o kadar önemli gelmiyordu. Yanında uyuyan olağanüstü kadına baktıkça içinde, tam göğsünün ortasındaki değişikliği hissetti. Jane yüreğini esir almıştı. Başka yolu yoktu. Yine de beyni ona olayların çok çabuk geliştiğini haykırıyordu. Kadınla ilgili bilmediği bir dolu şey vardı. Ancak şu anda bunu dert etmiyordu. Şu anda kadın gerçek bir erkek gibi hissettiriyordu kendisini. Her bakımdan bir erkek. Ve bundan vazgeçmek istemiyordu.

Eğildi ve Jane'in alnına ufak bir öpücük kondurup, uykulu gözlerini kırpıştırıp açmasını izledi. Her nasıl olmuşsa, Jane'in ruhundaki iyilik yaşadığı onca felaketten hiç etkilenmemişti. Gözlerini açtığında kadının bugün göreceği ilk şeyin kendisi olduğunu biliyor ve onun uyanmasını bekliyordu.

Miriam Randall çok haklıydı. Aradığı, hatta bulmayı ümit ettiği kadınla Jane'in alakası yoktu. Jane çok daha fazlasıydı. Ne tuhaf, az kalsın bu fırsatı elinden kaçıracaktı.

Kadına baktıkça Ray'in çiziktirdiği o saçma sapan uygun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadınlar listesinin sütunlarını işaretliyordu aklından. Jane'in artıları arasında, melek gibi sesi ve günah için yaratılmış vücudu vardı. Her duruma olumlu taraftan bakıyordu. Çocuklarla arası mükemmeldi.

Eksilerine gelince, neden sadece sırtındaki elbiseler ve cebinde beş dolarla Son Şans'a geldiği gibi ufak bir sorundan başka pek bir şey yoktu. Bunun dışında Clay, Jane Coblentz'le ilgili olumsuz bir yön bulmakta hayli zorlanıyordu. Son yedi yılda hayatta kalabilmek için yapmış olabileceği şeyler hakkında az buçuk fikir sahibiydi. Hemen hemen her şey için onu affetmeye hazır olduğundan emindi artık.

Bağışlayıcı bir adamdı, en azından Jane konusunda. Eski sevgililerini bağışlamaya gelince, doğrusu pek cömert davranamıyordu. Tricia ve Ricki onun canını yakmışlardı. Jane kimsenin canını yakmamıştı onlar gibi. Jane Coblentz kendisine daha başından izci sıfatını yakıştırmış, diğerleri gibi kapıya koyarken bir teselli sözcüğü olarak suratına fırlatmamıştı. Bu da onu o kadar iyi hissettirmişti ki sevinçten neredeyse havalara uçacaktı.

"Yüzündeki sırıtışa bakılırsa, dün gece iyi vakit geçirdiniz sanırım," dedi Jane uykulu bir sesle.

"Evet hanımefendi." Alnına bir öpücük kondurdu Clay yine.

"Sanırım yeryüzüne inme zamanı geldi artık, öyle değil mi?"

"Daha iyi bir fikrim var."

"Daha iyi bir fikir mi?"

"Öyle."

"Neymiş o?"

"Evlen benimle."

"Ne?" Jane'in yüzündeki tebessüm yok oldu. Tebessümün kaybolması acaba bir tehlike belirtisi miydi? Aklına koymuştu Clay bir kere, son sürat devam etti:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Windstar kamyonetime birkaç giysi atıp doğru Las Vegas'a gider, Elvis kılığında bir rahibi olan kiliselerden birini buluruz. Hiç durmadan gidersek iki, bilemedin üç gün içinde karıkoca olabiliriz."

"Elvis'i taklit eden biri mi bizi evlendirecek yani?" Jane yana kaykılıp doğruldu yatakta. Battaniye kaymış, muhteşem göğüsleri ortaya çıkmıştı. Tahmin edilebileceği gibi, Clay'in bedeni tam bir ergenmiş gibi karşılık verdi.

"Evet, ama istersen burada, İsa'nın Kilisesi'nin papazı Muhterem Ellis de bu işi yapar."

"Dalga geçiyorsun benimle, değil mi?" dedi Jane.

Clay yanına sokulup onu kollarının arasına çekti. Jane pek istekli sokulmamıştı.

"Hayır," dedi, "dalga geçmiyorum. Jane, karım olmanı istiyorum. Üstelik eğer bu kasabada birlikte yatmaya devam edeceksek evlenmemiz neredeyse bir zorunluluktur."

Jane yana çekildi. "Allah aşkına, yapma lütfen."

"Ne oldu?"

Jane ayağa kalkıp sırtını döndü adama. Omuzlarının duruşundan, Clay kadının pek de hoşnut olmadığı hissine kapıldı. Hiç de beklediği gibi gelişmiyordu bu iş. Belki de bir şeyleri atlamıştı. Belki de aklı ile değil, başka bir tarafı ile düşünmüştü.

Jane banyoya doğru ilerlerken, "Çıldırmışsın sen," dedi. "Daha beni doğru dürüst tanımıyorsun. Tanışalı bir hafta bile olmadı. Şu anda evlilik diye bir şey söz konusu olamaz."

Clay peşinden seğirtti ama yetişemedi. Banyonun kapısı küt diye kapanmış ve anahtarla kilitlenmişti. Hay Allah, eninde sonunda kadın kendisini banyoya kilitlemeyi becermişti.

Kapının çerçevesine burnunu dayayıp, "Jane," diye seslendi. "İçeri girmeme izin ver."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçeriden hiçbir karşılık gelmedi ama birkaç dakika sonra sifon çekildi. Clay su sesinin bitmesini bekledi.

"Jane?" diye seslendi yine.

"Evet," diye bir ses geldi arkasından. Emin değildi Clay ama galiba kadını ağlatmıştı.

"Aç kapıyı."

"Olmaz."

"Seninle gerçekten evlenmek istiyorum."

"Öyle mi?" dedi Jane mutsuz bir sesle. "Sanırım nihayet ben de listene girmeye hak kazandım demek."

Clay gözlerini kapıya dikmiş öylece duruyordu. Yine yanlış yaptığını anladı. Ona âşık olduğunu söylemeyi unutmuş, direkt evlenme olayına geçmiş ve saçma sapan gerekçeler göstermişti.

"Lütfen Jane, kapıyı açar mısın?"

"Hayır."

"Kapıyı açana kadar buradan ayrılmayacağım."

"Sanırım epey bir süre orada dikileceksin öyleyse."

"Lütfen Jane. Sana çok önemli bir şey söylemem gerekiyor ama kilitli bir kapıya söyleyemem."

Birkaç saniye süren bir sessizlik oldu.

Sonra kapı açıldı. Üstünde soluk sarı bir gecelik vardı Jane'in. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, asi bir ifadeyle Clay'e bakıyordu.

"Jane, ben..."

"Ray ne olacak?" diye sordu kadın sözünü kesip onu yeryüzüne indirerek. "Onu kimsesiz ve çaresiz bırakıp Las Vegas'a mı kaçacaksın? Cumartesi gecesi hayatından kaçamayacağını söyleyen sen değil miydin? Özür dilerim ama pek de başarılı olmayan hayatı bir çıkmazda olduğu için dehşete kapılmış, orta yaşlı bir adamın pek de hoş olmayan bir evlilik teklifiymiş gibi geliyor bu bana."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vay be! İşte buna şapka çıkarılır. Kadın tam da on ikiden vurmuş ve canını acıtmıştı.

Anadan doğma çıplak öylece duruyordu Clay. Kadına bakıyor, onu arzuluyor, ihtiyaç duyuyor ve ona asla gerçekten sahip olamayacağı için dehşete kapılıyordu.

"Özür dilerim canım. Kalbini kırmak istemedim. Sanırım kabahat benim çünkü doğru dürüst anlatamadım. Seninle evlenmek istememin tek nedeni..."

İşte tam o anda, her zaman olduğu gibi, bela gelmiş kapıyı çalıyordu. Bu kez bela ağabeyinin şekline bürünmüştü. Üstelik Stony kapıyı çalmakla kalsa iyiydi. Resmen yumrukluyordu.

"Orada mısın Clay?" diye böğürüyor ve yumruğu ile kapıyı dövüyordu adeta.

Kahrolası. Ancak bu kadar kötü bir zamanlama olabilirdi.

Clay bir dakika der gibi parmağını kaldırdı. "Bir saniye bekle hayatım, sakın söyleyeceklerini unutma. Şu araya gireni ekarte edeyim, hemen gelirim."

Ağabeyi sahanlıkta dikiliyordu. Şafağın kızıllığı omzuna vurmuştu. Burnunun şişi biraz inmiş olsa da o burnun asla eskisi kadar düz olamayacağı belliydi. Gözündeki morluk sarımsı yeşile dönmüştü. Clay yaptığından pişmandı. Bu günlerde ağabeyinin gönlünü almanın bir yolunu bulması gerekecekti.

O gün bugün değildi besbelli, çünkü Stone pek bir ciddiydi. Kardeşinin bir tür sabıkalı olduğunu varsaydığı bir kadınla birlikte yaşadığını görmek, ağabeyinin pek de hoşuna gitmişe benzemiyordu.

Ne banyo kapısında duran Jane ne buruşuk yatak çarşafları ne halının üstündeki prezervatif kutusu ve hatta temiz iç çamaşırı giymeye son derece titizlendiği için daha dün üstüne geçirdiği Oscar the Grouch marka bokser donu... Stony'nin buz gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakışlarından hiçbir şey kaçmıyordu.

Herhalde geçen Noel gecesi Clay'in Noel Baba çorabının başparmağına tıkıştırılmış olduğunu anımsadığı için, bokser don hafifçe gülümsetti Stony'yi. Belki de annelerinin aynı marka bokseri kendi Noel Baba çorabının başparmağına da tıkıştırdığını hatırlamıştı. Anneleri amacını belli etmek için öyle yollar bulurdu ki bu, kimi zaman çok sinir bozucu olabilirdi.

Stone'un yüzündeki tebessüm kayboldu birden. "Başın büyük belada oğlum, farkındasın değil mi? Senin kıçını kurtaracağımı sanıyorsan otur bir daha düşün derim." Kapıdan içeri doğru eğildi ve kemeri gıcırdadı. Hayır, Stony şaka yapmıyordu.

"Ne gibi bir belaymış bu acaba?"

"Hadi Clay, yapma, yetkililerin bunu tahmin edemeyeceğini mi sandın? Tanrım, adli merciler parmak izi alsın diye portatif merdivenini bile orada bırakmışsın. O merdivende senin parmak izini bulma olasılığı yüzde yüz diyorum."

"Dur bir dakika, baştan al Stony. Hangi merdivenden söz ediyorsun, neden adli merci benim parmak izimi arayacakmış, anlamadım. Yok, eğer bu beni Jane'den kurtarmak için beceriksizce yapılmış bir girişimse sen bir daha düşün derim."

Stony gözünü önce Clay'e, sonra Jane'e dikti. Yüzü değişmişti. "Bütün geceyi burada mı geçirdi?"

"Sizi ilgilendirmez," dedi Jane. Clay kadının en az kendisine olduğu kadar Stone'a da bozuk attığını anlamıştı. Haklıydı da. Ne zavallı iki kardeşiz biz, diye geçirdi içinden.

"Eğer ortada bir suç ortaklığı varsa ilgilendirir." Stone tekrar bakışlarını Clay'e çevirdi. "Gerçi, sabıkalı geçmişi göz önüne alındığında pek de güvenilir bir şahit sayılmaz."

Clay, "Neyin suç ortaklığı?" diye sordu.

"Yani, Ray'in dün gece rehabilitasyon merkezinden kaçma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sında senin parmağın yok mu diyorsun?"

"Kaçtı mı?" Kendisini çok suçlu hissetti Clay. Eğer Ray tek başına kaçmışsa şimdi kim bilir ne kadar korkuyordur. Ya kendisi? Kendisi acaba ne yapıyordu o arada?

"Üstüne bir şeyler giy," dedi Stone, "Seni sorguya çekmek için Şerif Bennett beş dakika içinde burada olacak. Şimdiden uyarayım, Şerif Bennett seni hapisten firara yardımcılıktan suçlu bulursa benim elimden bir şey gelmez. Ama seni ilk önce ben tutuklarsam, biraz zaman kazanabilirsin."

"Ciddi ciddi beni tutuklayacaksın yani?"

"Yok, sadece sorgulamak üzere nezarete alacağım. Ray'in nerede olduğunu söylersen seni fazla sıkıştırmam."

"Ray'in nerede olduğunu bilmiyorum. Belki Şerif'le birlikte onu aramalısınız."

"Arıyoruz zaten. Bütün gece aradık. Evde olsaydın bilirdin. Evinde olmaman biraz şüphe çekici. Tricia ve Ricki dün kiliseye gittiğinden beri evine hiç uğramadığını söylediler. Üstelik senin portatif merdiveni Orangeburg'daki rehabilitasyon evinin duvarına dayalı bulduk."

"Benim merdiveni mi?"

"Evet. Üçüncü basamağında senin adın kazılı."

"Cuma sabahı babama vermiştim onu Stone. Golf sahasındaki İsa heykeli kasırgadan zarar gördü diye merdiveni benden ödünç aldı. Sorabilirsin kendisine."

"Sordum tabii. Merdiven şu anda golf sahasında değil, biri alıp onu Orangeburg'a götürmüş. Tahminimce o biri de sen oluyorsun. Bana aptal numarası yapma, tamam mı?"

"Ray'in kaçmasına yardım etmedim," dedi Clay. Midesi bulanmaya, kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. Alex her ikisinden de kurtulmak için acaba bir komplo mu kurmuştu? Yüce İsa.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başı gerçekten beladaydı çünkü Şerif, Alex'in baba tarafından birinci kuzeni oluyordu.

Jane, Clay'in tam arkasında duruyordu şimdi. "Dün öğle saatlerinden beri buradaydı," dedi. Jane'in kendisini savunması Clay'in yüreğini bir hoş etti.

Stone kadına kuşkuyla baktı. Bakışları içerideki yatak ve halının üzerindeki folyo paketin üzerinde gezindikten sonra, "Tüm bu zaman içinde sizinle miydi?" diye sordu.

"Hayır, on sularında yarım saatliğine dışarı çıktı."

"Sadece yarım saat mi dışarıdaydı?"

"Hamburger almak için çıktım Stone, sonra da Rexall'e uğradım birkaç şey için. Amy Swallock kasada duruyordu, beni gördüğünü, hatta ne aldığımı bile hatırlayacağına eminim. Bana öyle geliyor ki dün gece büyük paket prezervatif almak için yirmi dört saat açık Rexall'e gittiğimi Son Şans'ta duymayan kalmamıştır bile."

Stone kafasını salladı iki yana. "Giyin artık Clay. Seni suçlu olduğun için mi, yoksa budala olduğun için mi tutuklayayım, işte ona karar veremiyorum."

"Ben yapmadım dedim..."

Stone elini havaya kaldırdı yemin eder gibi. "Ben inanıyorum, ama bakalım Billy Bennett inanacak mı? Alex kafasını buna takmış durumda. Hadi artık, giyin de gidelim. Şerifin seni tutuklamasını önleyecek bir şeyler düşünmem lazım."

"Benim şahitliğim sayılmıyor mu yani?" diye sordu Jane. Tanrı onun tatlı yüreğini korusun!

Stone Jane'e baktı. "Lexington'daki dedektifle görüşürse Billy Bennett'in senin sözlerini dikkate alacağını hiç sanmıyorum. Şahit diye ortaya çıkarsan Şerif'in o dedektifle görüşeceğine emin olabilirsin hayatım. Sisteme Wanda Jane Coblentz adını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yazar yazmaz, Noel ağacı gibi ışıklar yanıp sönüyor. Billy seni derhal kodese tıkar. Annemi kızdırmamak gibi bir endişesi yok onun benim gibi."

"Tanrı aşkına Stone. Kadın bir katil değil."

"Giyin diyorum sana," diye emretti Stone.

Ağabeyini caydırmanın imkânı yoktu çünkü polis moduna geçmişti artık. "Tamam, giyineceğim ama seninle bir dakika özel konuşabilir miyiz lütfen?"

Stone kapı kirişine yaslandı, "Hayır. Şerif neredeyse burada olacak. Seni bokser donunla görmesini istemezsin değil mi oğlum? İnan bana Orangeburg'a varana kadar gülerler."

Clay ne yapalım der gibi başını sallayarak içeri yürüdü. Jane orada öylece dikilip kalmıştı. Acınası, üzgün, öfkeli ve ateşli. İşte ateşli bir gecenin anlamlı ve romantik sabahı.

Clay, Jane'i kolundan tutup içerideki odaya götürdü. Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Söylediklerimin arkasındayım tatlım. Seninle evlenmek istiyorum ve bana hayır demeyeceksin. Bunu otuz dört yaşımda ve evlenmeye hazır olduğum için istiyorum sanma Jane. Yirmi yaşımdan beri kendime bir eş arıyordum. Sanırım evlenme yanlısı bir herifim ben. Doğru kızı bulmam on dört yıl sürdü ve onu bırakmaya hiç niyetim yok. Aslında..."

"Lütfen çabuk ol Clay. Şerif'in arabası lambalarını yakmış park yerine giriyor bile."

Jane'in gözleri büyüdü. "Hadi, acele et, Stone ile gitmelisin."

Clay çabucak öptü kadını. "Sakın kaçmaya kalkma. Akşama konuşmaya devam edeceğiz, anladın değil mi?"

Jane başını sallayıp onayladı.

Clay yerden pantolonunu aldı ve üstüne geçirdi. Tam fermuarını çekiyordu ki Billy Bennett kasıla kasıla merdivenleri çıkıp ona haklarını okumaya başladı.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 18

Mary Smith, ya Parmaklık Freddie ya da onun rakiplerinden biri adına çalışıyor olmalıydı. Görünüşe bakılırsa polisin Mary'yi yakalaması an meselesiydi.

Polis atkuyruklu, iriyarı herifin tekini kelepçelerken Woody kasketinin kenarlarını kulaklarına kadar indirdi ve pazartesi sabahı gazetesini karıştırmaya başladı. Atkuyruklu herifi Crown Vic Cruiser marka resmi aracın içine tıkıp götürdüler.

Woody, Mary'nin yaşadığını tahmin ettiği apartmanın tam karşısında, Kountry Mutfağı Lokantası'nın önündeki masaların birinde oturuyordu. Polislerin tutukladığı adamı tanımıyordu ama hem yerel polis, hem de ilçenin şerifi suç mahalline geldiğine göre önemli bir baskın olmalıydı. Mary'yi tutuklamadıklarına göre, onun Kamboçyalı Deve soygunu ile ilişkisini henüz ortaya çıkarmamışlardı demek ki. Mary'nin geçmişini bildiğinden, şimdiye kadar kasabanın altından girip üstünden çıkmıştır büyük olasılıkla, diye düşündü Woody.

Çevredeki köylüler Mary'nin güzellik salonunun bir üstündeki katta oturduğunu ve sahte bir isim kullandığını söylemişlerdi. Mary'nin, Develi kolyeyi tutuklanıp götürülen herife vermemiş olması için dua ediyordu Woody. O kolyeye ihtiyacı vardı, hem de acilen. FBI'ı savuşturmuş olabilirdi ama Kolombiyalı'nın kiralık katilleri peşindeydi. Yirmi bin dolar borcunu ödemede

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gecikmişti. O kolyeye derhal ihtiyacı vardı çünkü hayatı buna bağlıydı.

Country Pride Tavuğu şapkası giymiş yaşlı bir tip, "Hey Fred, yumurtalarım hangi cehennemde kaldı?" diye bağırdı acele sipariş aşçısına. O sabah garson kız işe gelmediği için bir saat önce apar topar servis yapsın diye çağrılan kadının, hayatında daha önce bir saat bile çalışmadığı çok belliydi.

Göğüs dekoltesini teşhir ederek masanın birine eğilmiş platin saçlı sarışına, "Ricki," diye seslendi aşçı. "Dash ile konuşmayı kes de gel şu siparişleri al. Yemin ederim o Betty'yi öldüreceğim ben. Kesin öldüreceğim."

Acemi garson Ricki, siparişleri almak için aceleyle koşarken, "Hey," diye bağırdı yaşlı tip yine.

"Betty'yi aradın mı? Betty'nin bugüne kadar hiç işe gelmediği oldu mu?"

"Hatırlamıyorum," dedi aşçı. "Hem cebini, hem de evini aradım ama telefonları açmadı."

"Hay Allah, Stone'u arayıp bildirsene, araştırsın bakalım. Betty işe gelmeyecek biri değil."

"Polise haber verdim bile. Ray rehabilitasyon evinden firar ettiği için Stone çok meşgulmüş, öyle dedi Damian. Ama kendisi gidip Betty'nin evine bakacakmış."

"Ray mi kaçmış? Sahi mi?"

"Evet. Duyduğuma göre Clay kaçmasına yardım etmiş. Polis Şefi iki arada bir derede kalmış yani, değil mi?"

"İşte bu doğru değil Fred," dedi tezgâhın arkasındaki kadın.

"Hangisi doğru değil? Stone'un zor durumda olması mı, Ray'in hapisten firar etmesine Clay'in yardım ettiği mi?"

Ricki adlı garson kızla kırıştıran adam araya girdi bu sefer. "Ray'in kaçmasına Clay yardım etmiş olamaz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nereden biliyorsun, Dash?"

"Çünkü kasiyer Amy Swallock, Mim Teyze'ye Clay'in dün gece on buçuk sularında marketten prezervatif aldığını söylemiş. Sabahın köründe daha güneş doğmadan arayan Thelma Hanks'a göre Ray gece saat on ile on bir arasında kaçmış bakımevinden. Mim Teyzem, kocası Ray'in avukatı olduğuna göre, Thelma işin doğrusunu biliyordur, dedi. Clay'in Orangeburg'a gidip o işi yapması ve hem de saat on buçukta marketten prezervatif satın alması bana imkânsızmış gibi geliyor. Üstelik gecenin o saatinde adam neden prezervatif satın alır ki? Bence asıl merak edilecek konu, Clay Rhodes'un kiminle birlikte olduğu. Bahse varım ki..."

Ricki adlı garson kız elindeki sipariş tepsisini düşürdü ve maalesef Woody, Clay denen herifle birlikte olan kadının adını duyamadı. Gerçi hiç önemli değildi bu, çünkü tam o sırada Mary Smith, Kes Kıvır Güzellik Salonu'nun ikinci katına çıkan yangın merdiveninin sahanlığına çıkmıştı.

***

Ne oluyordu Evren'e Allah aşkına? Bir bakıyorsunuz Jane'in her isteğini yerine getirmeye kararlı, bir bakıyorsunuz önüne her türlü engeli koyuyor. Jane sahanlığa çıktı ve aksi yönlere giden Şerif Bennett ile Stone'un arabalarının arkasından baktı. Kollarını kavuşturup kendisine sarılarak neler hissettiğini kestirmeye çalıştı. Kızgın mıydı, korkmuş muydu veya... Kim bilir belki de mutluydu.

Yüreğindeki kıpırtıya bakılırsa mutluydu. Clay'in evlenme teklifi bir an için de olsa aklını başından almıştı. Clay'in gerçekten ciddi olduğunu anlayana kadar bayağı kızmıştı aslında.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eğer yanlış anlamadıysa adamın hislerini açıklamasına ramak kalmıştı. Evren ona en derin arzusunu bahşetmek üzere miydi acaba?

Clay'in aşkı Evren'de elde edebileceği en güzel şeydi çünkü kendisi de ona delicesine vurulmuştu. Şimdiye dek tanıdığı en şeker adamdı. Ona bakmak, ona özen göstermek istiyordu. Onun için, onunla ve ona yapmak istediği şeylerin uzun bir listesi vardı. Örneğin, dikiş bilmediği halde ona gömlek dikmek, mikrodalga fırında hazır yemek ısıtmaktan başka yemek bilmediği halde ona yemek pişirmek vardı gönlünde. Onunla şarkı söylemek ve gücü tükenene kadar sevişmek de istiyordu.

Eğer şansı yaver giderse belki Clay onun duvar takvimindeki Nisan ayı kızı, yani April olduğunu öğrenince bile onu affederdi. İçtenlikle diliyordu bunu. Şerif'le olan anlaşmazlık düzelince hemen bu gece ona yalnız çıplak fotoğrafları ile ilgili gerçeği değil, tüm çıplak gerçekleri, Woody'yi ve peşindeki tefecileri de anlatması gerekiyordu.

Jane kendisine sarılıp gökyüzüne baktı. Hava değişmişti. Bir gün önceki parlak gökyüzünü, sanki Jane Kasırgası'nın bir buçuk günde boşalttığı yağmur yetmezmiş gibi yine yağmur vaat eden kaygı verici bulutlar kaplamıştı. Bulutlar ona huzursuzluk veriyordu. Sanki affedilme ve anlaşılma umutları boşunaymış gibi bir hisse kapılmıştı.

Diken üstünde olması için bir neden yoktu aslında. Kimseyi öldürmemişti. Ray'in bakımevinden firar etmesinden Clay sorumlu değildi. Çıplak fotoğraflardan kazandığı parayı kendisine daha bir hayat sağlamak için harcadığını açıklayınca Clay onu bağışlayacaktı.

Jane bütün bu olumlu düşünceleri kafasına iyice yerleştirip içeri girdi. Telefon çalıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Umarım seni uyandırmadım canım," diyordu Ruby Rhodes ahizenin diğer ucunda. Oğlunun geceyi nerede geçirdiğini öğrenince Ruby'nin ne diyeceğini merak etti Jane. Onaylar mıydı? Büyük olasılıkla tüm kalbiyle onaylardı. İşte düşüncelerin en olumlusu buydu. Ona, git Clay'i elde et, diyen Ruby değil miydi? Üstelik Clay'in suç mahallinde olmadığını kanıtlayacak tek kişi de kendisiydi.

"Hayır hanımefendi, kalkmıştım," dedi Jane.

"Tanrı'ya şükür. Senden büyük bir ricam olacak canım. Çatıdaki delik yüzünden ilkokul bugün de kapalı ve Haley, Betsy Maxwell'e gitmeyi kesinlikle reddediyor. Acaba bir süre Haley ile ilgilenebilir misin? Acil bir işim çıktı da."

Acil işin ne olduğunu pekâlâ biliyordu Jane. Ortanca oğlunu tahliye ettirmeye, Stone'un karakoluna bağırıp çağırmaya gidecekti.

"Yalnızca Haley ile mi ilgileneceğim?" diye sordu.

"Bereket ortaokul açık. Müsait misin?"

Hayır, hiç değildi. "Evet, müsaidim." Evine bir göz gezdirdi. Darmadağındı. Acele edip ortalığı toplaması gerekiyordu.

"On beş dakikada oradayım."

***

Jane alelacele aldığı duştan henüz çıkmıştı ki kapı çaldı. "Geliyorum," diye seslendi. Bir yandan da Sharon Rhodes'dan kalma kotunu ve tişörtü geçiriyordu üstüne. Tozpembe tişörtün arkasında bir yazı vardı ama kelimeleri okuyacak zamanı olmamıştı.

Bir önceki geceye ait kanıtların hemen hepsini ortadan kaldırmıştı ama çöp tenekesini karıştırıp özel hayatına burnunu sokmasın diye gözünü Haley'den ayırmamalıydı. O kızın ileride

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hukuki yaptırım veya ağız sulandırıcı gizli işleri araştırıp ortaya döken türde gazetecilik kariyerinde parlak bir geleceği olabilirdi.

Hızla kapıya koştu ve ardına kadar açtı...

Beyninden vurulmuşa döndü. Karşısında en korkunç karabasanı duruyordu.

Çakal Woody, namı diğer peckerwood Woody, davet edilmeyi beklemeden içeri daldı. Kaba kuvvet metodunu kullanmayı yeğlemiş, beş saniye içinde Jane'i duvara mıhlamıştı bile. En azından bir haftadır tıraş olmadığı belliydi. Çenesindeki kirli sakal, film yıldızı görüntüsünün değerini düşürüyordu. Üstelik iyi kokmuyordu da. Üstünde parlak turuncu kuşlar olan Reyn Spooner marka Hawaii gömleğinin göğsünde kocaman bir ketçap lekesi vardı.

"Nerede o?" diye sordu Woody, Jane'in kollarını sıkarak.

Jane karşılık veremiyordu. Korkudan boğazına felç inmişti sanki. Evren bir kez daha hayallerinin içine etmişti.

Woody hızla duvara yapıştırdı onu. "Sana bir soru sordum, lanet olası."

"Ne, nerede?" diye sordu Jane titreyen bir sesle.

"Bana aptal numarası yapma!" diye bağırdı Woody ve bir kez daha şiddetle sarstı kadını.

Kendisini bu durumdan kurtaracak kimse yoktu. Daha da beteri, birkaç dakika içinde Ruby ve Haley kapıdan içeri girecek ve bu felakete ortak olacaklardı.

Jane buna izin veremezdi.

Tuhaf bir şekilde bu düşünce birden zihnini açtı. Derin bir nefes alıp yatıştırıcı mantrasına sarıldı. Hızla çarpan kalbine yavaşlamasını telkin etti ve beynini korkuyla başa çıkmaya zorladı. Woody'yi evinden çıkarmanın tek yolu onun suyuna gitmekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam Woody," dedi son derece sakin bir ses tonuyla. "Burada değil."

"İrtibat kurduğun adama verdin, değil mi? Kime çalışıyorsun sen? Freddie ve sen arkamdan iş mi çevirdiniz? Ya da sen Freddie'nin arkasından iş mi çevirdin? Eğer öyle yaptıysan canım, kendini ölmüş bil. Freddie kendisini aldatanların gözünün yaşına bakmaz. Biliyor muydun?"

Hayır, bilmiyordu, ama oyuna devam etmeliydi.

"Ben onu pasladım, tamam mı?" Neyi pasladığını ve Freddie'nin kim olduğunu bir anlayabilse ne iyi olacaktı. Gerçi, Freddie'nin pek de yasal bir işadamı olmadığını sezmişti.

"O nerede şimdi?"

Kim nerede ve ne hakkında konuşuyoruz biz? Her saniye bir bıçak saplanıyordu göğsüne adeta. *Düşün, düşün, düşün Jane, paniğe kapılma.*

Aklına ilk gelen yer olduğu için, "Bamberg'de," dedi. Yakınlarda bir ilçede ufak bir kasabanın adı olduğundan başka, Bamberg'in tam olarak nerede olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Woody gözlerini dikti ona ve çakal beyninde dönen çarkları Jane neredeyse görebiliyordu. Herif yine sarstı kendisini. Dilini ısırmıştı ve ağzının kanla dolduğunu hissediyordu.

"Yalan söylüyorsun," dedi Woody ve elinin tersiyle bir tokat şaplattı.

Tokadın etkisiyle Jane biraz sersemledi ama hemen ardından olacak olanlar kadar değil, çünkü Woody cebinden bir tabanca çıkarıp şakağına dayamıştı. Sol eliyle boynunu sarıp kadını duvara mıhladı.

"Nerede?"

"Woody, yemin ederim ki neden söz ettiğini bilmiyorum,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedi korktuğunu belli eden incecik bir sesle. Vücudu buz kesmişti. Güçlükle nefes alabiliyordu.

Birdenbire beyni, Clay'in ona, "seni seviyorum" dediğini duyamadan öleceğinden başka hiçbir şey düşünemez olmuştu. O da Clay'e karşılık veremeyecekti.

Woody boğazını sıktı. "Kahrolasıca Kamboçyalı'nın Devesi'nden söz ediyorum. Tanrı aşkına Mary, söyle onu ne yaptın?"

Kamboçyalı'nın Devesi mi? "Bana verdiğin o boktan kolye parçasını mı kastediyorsun?"

"Aptal numarası yapma Mary."

"Ah, o işe yaramaz şeyi çöpe attım. Büyük olasılıkla atık gömme sahasına varmıştır bile." Tabii eğer küçük Haley'in boynunda değilse.

İnanılır gibi değil.

"Sen ne diyorsun be?" Tabancayı indirip hiç de inanmadığını belirten bir bakış fırlattı Jane'e. Hâlâ kadını boynundan tutuyordu. "Çöpe mi attın? O kadar aptal olamazsın. Bu sabah tutukladıkları herife verdin, değil mi?"

Neredeyse kahkahalarla gülecekti Jane. "Hayır Woody, inan ki o adama vermedim."

"Yalan söylüyorsun." Kadını kolundan tuttuğu gibi mutfağa sürükledi. Mutfak masasının üstünde duran çantayı göstererek, "Çabuk boşalt içindekileri," diye emretti.

Denileni yaptı Jane ve tıpkı geçen perşembe sabahı Clay'in yaptığı gibi çantasının içindekileri didik didik taradı adam. Üstü çiçekli yeşil cüzdanını tutup kaldırdı.

"Aç şunu."

Jane otuz dolar ve 1943 yılının buğday penisinden ibaret cüzdanın içeriğini boşalttı. Woody otuz doları cebine indirdi. Peniyle ilgilenmedi bile.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jane ilgileniyordu.

Peni, formika masaya düşer düşmez Jane sahip olduğu son soğukkanlılık kırıntısını da kaybedecekti neredeyse. Clay'in onu bulup eline tutuşturduğu günden başka hiçbir düşünce yoktu aklında. Çünkü o günden sonra şansı dönmüştü.

O nedenle, peniyi usulca alıp adeta bir tılsımmış gibi avucunun içinde sıktı. Woody onu alelade bir peni sandığından, umurunda bile değildi. Ne olduğunu bilseydi Jane'i kafasından vurabilirdi.

Uğurlu peniyi avucunda sıkmaya devam ederek yukarıya yakarıyordu. Evren'e değil, Gönüllü Hanımlar'ın Kilisesi'nin Tanrısı'na. Clay'i ve Haley'i, tüm Son Şans Kasabası'ndaki tanıdıklarını ve hatta Stone Rhodes'u bile neden olduğu bu tehlikeden koruması için Tanrı'ya dua ediyordu. Ve sadece ekstradan, lütfen, lütfen Tanrı'nın kendisini de bu karmaşadan kurtarmasını diliyordu.

Woody bir kez daha zangır zangır sarstı onu. İşte o an Yüce Tanrı ile hiç bu türden bir ilişkisi olmadığı geldi aklına. Eğer kurtarılmak istiyorsa bunu kendi başına yapmalıydı. Hemen, derhal. Ruby ve Haley evine gelmeden, Woody'yi defetmeliydi.

"Bu evin altını üstüne mi getireyim?" diye tısladı Woody kulağına.

"Hayır," dedi kendinden emin bir sesle. Kontrolünü kaybetmemeye, sesinin otoriter olmasına çalışıyordu. Sular seller gibi yalan söylemeye hazırdı. Aslında berbat bir yalancıydı Jane ama kendisini toparlayıp dosdoğru adamın suratına bakarak tıpkı seçimlere hazırlanan bir politikacı gibi sattı yalanını. "Burada değil. Güvenli bir yere koyduk."

"Nereye?"

"Columbia'da, First National Bankası'nda bir kasaya."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tamamen kafadan atmıştı ve inşallah Columbia'da First National Bankası vardır diye ümit ediyordu.

"Burada kasa anahtarı falan görmüyorum. Anahtar nerede Mary?"

Hay Allah. Uydurduğu masalda önemli bir boşluk vardı. Çabucak bir şeyler düşünmeliydi. Birkaç dakika daha lazımdı ve Ruby ile Haley güvende olacaktı. "Anahtar kasabanın dışında bir yerde saklı. Tanrı İçin Golf'ün onuncu deliğinde." Aklına gelen ilk şeyi yumurtlayıvermişti. Tanrı İçin Golf'e hiç gitmemişti elbette, ama İsa'nın doğumunu simgeleyen bir onuncu deliği olduğunu biliyordu. Cuma günü öğleden sonra Haley ile Lizzy Adem ile Havva'dan başlayıp İsa'nın göğe çıkışına kadar, Tanrı İçin Golf'ü en ince ayrıntısına kadar anlatmışlardı. Haley'in tarif ettiği Bebek İsa'nın evini ve tepesinde duran meleği anımsayarak, "Anahtar Bebek İsa'nın olduğu çukurda gizli," diye ekledi.

"Tanrı İçin Golf mü?" Woody kuşkulanmış gibiydi.

"Kasabanın yaklaşık üç mil dışında, Route 321 otoyolu üzerinde, yol üstü bir eğlence merkezi. Seni oraya götürebilirim."

"Tamam bebeğim ama şayet yalan söylüyorsan canına okur, ekstradan da seni boğazlarım, ona göre."

Olayların bu gelişimini pozitif olarak değerlendirmeye çalıştı Jane ama çok zordu. En azından adamı evinden çıkarmaya ikna edebilmiş ve Ruby ile Haley'i kurtarmıştı. Buraya kadar iyiydi. Öte yandan, bir saatten az ömrü kaldığını düşünüyordu.

"Haydi bebeğim, gidelim. Kolombiyalı'nın kiralık katilleri peşimde ve o kolyeye acilen ihtiyacım var. Anlıyor musun beni?" Tabanca hâlâ elindeydi ama hiç değilse Jane'in kafasına dayamaya son vermişti.

Woody Jane'i kolunun üst tarafından kıskıvrak yakaladı, tabancayı sırtına dayadı ve kapıya doğru sürükledi. Yalanının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

işe yaradığını düşünerek Jane korkusunu frenlemeye çalışıyordu. Beş dakika, belki de beş dakikadan az bir zaman içinde gitmiş olacaklar ve Ruby ile Haley güvende olacaktı.

Adam kapıyı açtı ve metal yangın merdivenlerinden inmeye başladılar. Ve işte Jane'i hayran bırakan bir öngörülebilirlikle, Evren tekerine bir çomak daha sokmayı başarmıştı. Ford Taurus'unu girişe park eden Ruby Rhodes'un, tam o sırada arabadan ineceği tutmuştu.

Clay'in annesi arabasının açık kapısının önünde durmuş, Jane'e ve yanındaki tıraşsız, pespaye, Hawaii gömlekli Woody West'e şaşkınlıkla bakıyordu.

"Acele edin," diye bağırdı Jane. "Stony'yi getirin, çabuk."

Ruby bir an durakladı. İşte o anlık duraksama, talihsiz bir felakete neden oldu.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 19

"Eğer mesele hallolduysa, artık gidebilir miyim lütfen? Yarıda bıraktığım bir iş var," dedi Clay, Stone ve Şerif Bennett'e. Amy Swallock, olay olduğu sırada Clay'in başka yerde olduğunu doğruladığından her iki kanun adamı da biraz bozulmuş gibiydi.

Anlaşıldığı kadarıyla Betty Wilkins kayıptı ve insanlar iki ile ikiyi toplayıp dörtten daha yüksek bir sayı bulmuşlardı bile. Demek Bayan Miriam bir tür büyü yapıp Betty ile Ray'i birleştirmişti. İnanması zor bir mucizeydi bu.

Sorgu odasının dışındaki kargaşa sorgulamayı sekteye uğratmış, Clay, annesinin tam zamanında kendisini kurtarmaya geldiğini düşünmüştü. Büyük olasılıkla bir önceki gün Minnesota'dan dönmeleri beklenen Pete Amca ile Arlene'i de sürüklemişti peşinden. Alex'in karıştırdığı haltları öğrendiğinde Pete Amca'nın pek memnun olmayacağı gibi bir his vardı içinde. Clay, bu işten yakasını sıyırır sıyırmaz Kes Kıvır'a koşup Jane ile yarım kalan konuşmasını tamamlamaya can atıyordu.

Ne var ki annesi ve Pete Amca içeriye dalacağı yerde, Komiser Yardımcısı Easley başını kapıdan uzattı. "Şey, Stone, dışarıda bir sorun var."

"Annem geldi, değil mi?" diye sordu Stone.

Damian Easley hayır der gibi salladı başını. "Yok. FBI'dan bazı adamlar gelmiş. Ellerinde Jane Coblentz'i tutuklama emri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

var ama belgenin üstünde Mary Smith yazıyor. Buna inanmayacaksınız, Mary Smith, yani namı diğer Jane Coblentz, Ray'in dolabında bulduğumuz duvar takvimindeki kız – hani, Çılgın Fahişeler takvimi vardı ya, oradaki kız işte."

Clay oturduğu yerden fırladı. "Ne demek istiyorsun sen?"

Stone da ayaklandı. Clay'in omzundan kavrayarak dışarı fırlamasını ve birkaç federal ajana çullanıp başını gerçek bir belaya sokmasını engelledi.

Damian omuzlarını silkti. "Adamların elinde takvimdeki fotoğrafın aynısı var. O resimdeki kadının Mary Smith olduğunu söylüyorlar ve bir çeşit mücevher hırsızlığına karıştığını iddia ediyorlar. Resimdeki kız gerçekten de bizim Jane'e tıpatıp benziyor."

Şerif Bennett son hız kapıya koştu. Clay de peşinden davrandı fakat Stone yine omzuna yapıştı.

"Bırak beni Stone. Pislik gibi davranma. O kadını seviyorum ben." Clay sıyrılmaya çalıştıysa da Stone yerine oturttu onu.

"Pislik gibi davranan sensin," dedi Stone. "Otur beş dakika da sakinleş biraz. Ben de arada gidip işin aslı neymiş bakayım. Kadını sevmeye gelince, dur bakalım oğlum, ne kadardır tanıyorsun onu, dört gün mü? Saçmalama yahu." Dönüp parmağını salladı Clay'e. "Burada dur, yoksa birkaç kemiğini kırmak zorunda kalacağım ve bunu yapmak istemiyorum."

Stone dönüp Clay'in yanından uzaklaştı. Clay bunu bir ağabeyin kardeşine duyduğu güven olarak algılamış, üstelik yerinden kımıldarsa Stone'un büyük olasılıkla kemiklerinden birini kıracağını anlamıştı.

O yüzden oturdu oturduğu yerde. Sanki biri göğsüne bir delik açmış gibiydi. İşte tam o anda, dışarıdaki radyoda haberler bangır bangır Son Şans Kasabası'nın meydanında birinin vurulduğunu bildiriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Jane korkudan felce uğramamak için büyük mücadele veriyordu. Artık dünyadaki son günü olduğuna iyice emindi. Bunu kabullendiğini söyledi Evren'e. Yeter ki küçük Haley Rhodes'un başına kötü bir şey gelmesindi.

Her zaman olduğu gibi Evren'in farklı bir planı vardı. Veya belki de herhangi bir düzen yoktu Evren'de. Belki hayat sadece rastlantısaldı.

Çok ürkütücü bir düşünceydi bu ama Jane'in kafa yoracak zamanı yoktu. Ruby'nin başına gelenlerden ötürü içler acısı bir suçluluk duyuyordu. Clay'in annesi koşup hızla uzaklaşmalıydı ama koşmamıştı. Bir anlığına donup kalmış ve o süre Woody'nin silahını Ruby'ye doğrultup bir el ateş etmesine yetmişti. Ruby sesini çıkaramadan yere yığılmıştı. Sonrasında, Woody Jane'i basamaklardan aşağı sürüklemiş ve doğru Ruby'nin Taurus'una tıkmıştı. Kontak anahtarı üstündeydi hâlâ.

Arabanın arka koltuğunun önünde yerde top gibi kıvrılmış yatan Haley'i fark edinceye kadar Jane, başıma bundan beteri gelemez, diye düşünüyordu. Arkada Haley'i görünce korkudan sersemleşti. Midesi bulanıyordu. Bereket, Woody çocuğu görmemişti. Allah ondan razı olsun, Haley tek bir laf etmeden kendini ele verecek hiçbir ses çıkarmayacak kadar akıllı davranmıştı. Bu da topu topu yedi yaşındaki bu kızın, ortalama çocuktan daha akıllı olduğu anlamına geliyordu. Belki de zavallıcığın ödü patlamıştı da ondan susuyordu. Jane'e göre her ikisi de geçerliydi. Kalp atışları hızlandı, boğazı kurudu ve dünyası tersyüz oldu. Evren Ruby'ye ve bu küçük kıza nasıl kıyabilmişti? Hiç hak etmiyorlardı.

Woody arabayı ara yoldan dışarı sürüp Palmetto Meydanı'ndan sağa döndü ve güneye, Tanrı İçin Golf'e doğru yol aldılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gazı kökleyip her türlü hız limitini aşarken Woody, "Hangi cehennemde bu yer?" diye sordu. Jane karşılık vermedi. Damian Easley ve Stone Rhodes'un her zaman yaptıkları gibi yollara dökülüp ilgilenmeleri için içinden dua ediyordu. Vurulma olayının üzerinden epey bir süre geçmesine rağmen hiçbir siren sesi duyulmuyordu oysa. Ne Tanrı ne de Evren ona kulak asmıyordu besbelli. Göğsü o denli sıkışmıştı ki soluk almakta zorlanıyordu. Zaman daralıyordu. Gökte beliren büyük, kapkara buluta baktı. Büyük olasılıkla bir daha asla güneşi göremeyeceğini biliyordu.

Boğazındaki düğüm yüzünden ancak duyulabilen bir sesle, "Woody, olanları iyice düşünmelisin," dedi Jane. Sesi titriyor ve bu zayıflığından ötürü kendisinden nefret ediyordu. Bir soluk aldı ve devam etti: "Başın büyük belada şimdi. Vurduğun kadın Polis Şefi'nin annesiydi."

"Sus be, kafamı karıştırmaya çalışıyorsun." Dikiz aynasına baktı Woody. "Kahretsin."

Jane dönüp arkaya baktı. Hakikaten, peşlerinde Florida plakalı, simsiyah bir Cadillac araba vardı.

Hayra alamet değildi bu.

"Bahse varım arkadakiler Kolombiyalı'nın fedaileridir bebeğim. Parayı istiyorlar ve para yok bende. Hayatta kalabilmek için tek şansım Kamboçyalı Deve. Dolayısıyla, bana yalan söylemesen iyi edersin. Anladın değil mi?"

Woody tabancayı sağa sola salladı.

"Adamları mantık yoluyla ikna etmeyi denedin mi hiç?" diye sordu Jane az öncekinden biraz daha güçlü bir sesle. Tuhaftı ama kalbi küt küt atmaya devam ettiği halde beyni açılmıştı sanki. Şu anda Woody'yi arabadan uzaklaştırmaya odaklanmalıydı. Haley'in soğukkanlılığını korumasını, sesini çıkarmamasını ve göze çarpmayacak kadar akıllı davranmasını ümit etmek-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ten başka çaresi yoktu.

Woody dönüp Jane'e, sonra tekrar yola baktı.

"Bu fedailerle mantık yürütülmez. Şimdiye kadar anlamış olmalıydın."

"Kolyenin nerede olduğunu biliyorum." *Arka koltukta, ödü patlamış bir kızın boynunda budala herif!* Jane, Haley'in arkada olduğunu sezdirmeden kolyeyi almanın ve onu pazarlık konusu yapmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu ama hiç umut yoktu. O yüzden konuşmaya devam ediyordu.

"Yavaşla Woody, Tanrı İçin Golf az ileride solda," dedi. Belki Woody ile arabadan indiklerinde, Haley kaçıp saklanacak kadar akıllı davranır, diye ümit ediyordu. Kendisini asla dinlemeyen Tanrı'ya yakarmayı da ihmal etmiyordu bir yandan. *Yüce İsa, ne olur o küçük kıza yardım et.*

Tam o sırada gökler yarıldı adeta. Yağmur sularından bir şelale sağır edici bir gümbürtüyle arabanın ön camını dövüyordu. Woody silecekleri çalıştırmaya fırsat bulamadan yolun görüntüsü kayboldu. Woody aniden frene bastı.

Ve elbette, Ruby Rhodes'un altı aydan beri kocasının başının etini yediği halde değiştirmeyi başaramadığı eski lastiklerin üzerinde, saatte seksen mil süratle giden araba kaymaya başladı. Araba yan yan kayarken ölümün artık iyice kesinleştiği ağır çekim bir film geçti Jane'in gözlerinin önünden. Ölecekti ve elinden bir şey gelmiyordu. Ancak, Woody yine şaşırttı onu. Ustalıklı bir direksiyon manevrasıyla arabanın daha fazla kaymasını önledi ve şiddetli bir lastik gıcırtısıyla Taurus savrularak kaldırıma süründü. Tam Route 321 otoyolunun orta yerinde, Woody mükemmel bir viraj alıp arabayı üç yüz altmış derece döndürmüştü.

Bir ümit ışığı doğmuştu. Belki de ölmeyecekti Jane. En azın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan trafik kazasında değil. Yağmurdan sırılsıklam gri manzara, arabanın ön camından yana doğru kayıp geçti ama Woody arabayı kontrol altına almıştı artık. Her şey düzelecekti.

Üç yüz altmış derecelik savrulmayı tamamladıktan bir saniye sonra yağmurun içinden karşı yönde gelen bir Kountry Chicken Tavuğu kamyonu belirdi. Dosdoğru üstlerine geliyordu. Kamyon sağa, Tanrı İçin Golf sahasının park yerine doğru kırdı. Kamyonun, golf sahasının girişindeki 6 metre yüksekliğindeki İsa heykeline kafadan çarpışını büyülenmiş gibi izledi Jane. Kasırganın şiddetinden zaten gücü tükenmiş olan devasa heykel, ağır ağır yana doğru devrilmeye başladı ve tam Ruby'nin Taurus'unun önüne yıkıldı. Birkaç kez sendeledikten sonra Kurtarıcı İsa, asfaltın üstüne çarpıp parçalanmıştı. Emniyet kemeri cama vurup hava yastığı açılırken darbenin şiddetinden Jane'in soluğu kesildi. Omuz ve kalçasındaki acı ve basınca rağmen, büzüşen metalin sesi daha henüz dinmeden, aklının bir köşesinde, bu çarpmadan sağ kurtulacağını biliyordu.

Araba sarsılarak durup hava yastığının havası boşalınca, Jane'in beyni yüzlerce tavuk, uçuşan tüyler ve bet gıdaklama seslerinden başka bir şey algılayamadı. Tehlikede olan yalnızca tavuklar değildi. Hava yastığı veya emniyet kemeri gibi koruması olmayan Haley vardı arkada. Yeni bir korku ve vicdan azabı dalgası kapladı içini. İçgüdüsel olarak yan tarafa, Woody'ye baktı. Kafasından yaralanmıştı ve bayağı kanıyordu ama o adama karşı herhangi bir üzüntü duymuyordu nedense.

Jane kemerini çözdü, kapıyı açıp iliklerine kadar ıslatan şiddetli yağmura karıştı. Tam arka kapıyı açıyorken koca bir gümbürtüyle bir yıldırım düştü bir yerlere. Sıçradı olduğu yerde ve özgürlüğüne henüz kavuşmuş tavuk sürüsü bir ağızdan cırlamaya başladı. Boynundaki saçlar havalandı. Yıldırım neredeyse

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ensesinde hissedilebilecek kadar yakın bir yere düşmüştü.

Endişelenmemek için zorladı kendisini Jane. Ne yapıp edip Haley'e ulaşmalı, küçük kızın emniyetini garantiye almalıydı. Çocuk arkada, yerde yatıyordu. Jane Haley'i kucağına alıp dışarı, yağmura çıkardı. Yüzünde derin bir sıyrık, sağ şakağında bir şiş vardı. Nefes alıyordu ama bilinci tam olarak yerinde sayılmazdı. Yağmur suyu suratına çarpınca hafiften inledi.

Jane neredeyse bağırarak bir küfür sallayacak ve yumruğunu fırtınaya ve Evren'e doğrultacaktı ki Florida plakalı siyah Cadillac araba park yerine girdi. Aynı siyah takım elbiseli, iriyarı dört adam indi arabadan.

İşte o an Jane'in planı netleşti. Yapılacak iş çok basitti. Küçük kızı da alıp tabanları yağlayarak kaçmak.

***

Canavar düdüğünü öttüre öttüre ve yanıp sönen flaşlarıyla Stony'nin "Cruiser" makam aracı Palmetto Meydanı'na fırladı. Clay de peşinden deli gibi Kes Kıvır'a doğru koşuyordu yağmurun altında. Bir süre sonra, tıpkı gerçeklerden kaçamadığı gibi, yağmurdan kaçınmak da imkânsız hale geldi.

Jane Coblentz'in de, ağabeyinin de, kör talihinin de Allah belasını versin. Neden tam işler iyiye giderken hep kötü bir şey çıkmalıydı karşısına? Bu sabah, bir anlığına bile olsa Tanrı veya başka bir iyi güç aşağılara inmiş, eli ile hayatına dokunmuştu sanki. Her şey mükemmel gibiydi.

Jane'e âşık olmuştu. Dolgun vücutlu Betty Wilkins, Ray'i kollarına alıp kaçırmışa benziyordu. Ve birden Damian Easley kapıyı açmış, her şey tersyüz olmuştu. Polis merkezindeki telsizcinin dediğine göre annesi vurulmuştu. Clay'in yüreği anne-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sine yetişmek için deli gibi koştuğundan yanmıyordu yalnızca. Acı, tiksinti, derin, çok derin hayal kırıklığı gibi türlü duyguların karışımı yakıyordu içini.

Kapkara gökyüzünde bir şimşek çaktı ve elektriğin çatırdamasıyla, içindeki duygular korkuya dönüştü. Annesinin belki ölmüş veya ölmek üzere olmasının verdiği korku. Belki yeğeninin de ölmüş olduğu korkusu. Ve bütün bunlardan Jane'in sorumlu olmasının verdiği dehşet.

Clay bütün hepsiyle başa çıkacak kadar güçlü değildi. İki arada bir derede olmaktan duyguları fokurduyordu. Ailesine duyduğu sadakat ve mücevher hırsızı, duvar takvimi kızı Jane Coblentz arasında sıkışıp kalmıştı.

Neden Tanrı âşık olsun diye böyle bir kadın çıkarmıştı karşısına? Yerleşip ev bark sahibi olmak, birlikte yaşlanacağı bir kadından çocuk sahibi olmak istiyordu. Basit bir hayattan başka bir şey yoktu gözünde. Aslına bakılırsa, Nashville'e gitmeye de gönlü yoktu pek. Son Şans'ın artıları ağır basıyordu doğrusu çünkü işine burnunu sokmaya pek meraklı olsalar da Son Şans'ın insanları aslında onu çok severdi.

Dar sokaktan rüzgâr gibi geçip Kes Kıvır'ın park yerine vardığında, Clay burnundan soluyordu. Ortalık polisiye dizilerden bir sahne gibiydi adeta. Clay'in gözyaşları ve yağmurla dolu gözlerinde parlak flaşlar yanıp sönüyor, sirenler ötüyor, polis araçlarıyla ambulanslar aynı noktaya yöneliyordu.

Elinin tersiyle gözlerini sildikten sonra Clay, polis çemberini yara yara annesine ulaşabildi. Boylu boyunca ıslak kaldırıma serilmiş yatıyor ve sağ şakağından kan akıyordu. Stony yanı başında yere çökmüş, sağ elini sımsıkı tutuyordu. Stony'nin anacığının kanına bulanmış elini ve sırılsıklam kaldırımı görünce Clay'in öfkeden kan beynine sıçradı. Ağabeyinin yanında diz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çöküp annesine doğru eğildi. Öte yanında, diz çökmüş bir acil yardım görevlisi sargı bezini annesinin başındaki yaraya bastırmakta, sesini duyurabilmek için avaz avaz bağırarak yardımcısına yer açmak üzere toplanan halkın dağılmasını emretmekteydi. Clay yerinden kımıldamadı. Hiddet, kahır ve adını koyamadığı bin bir türlü farklı duygu onu felç etmişti.

Annesinin gözkapakları pır pır ediyor, sağlık görevlisi yaralının bilincinin yerinde olduğunu haykırıyordu.

Cam gibi bakışlarını Stone'a çevirdi annesi. "Jane," diye mırıldandı gözlerini kırpıştırarak. Clay, onun Stone'un yüzüne odaklanmaya çabaladığını, fakat gözbebeklerinin eşit olmayan bir biçimde açıldığını görebiliyordu. "Silah... Haley tehlikede." Gözleri kapandı ve yüzü bembeyaz oldu.

Acil yardım görevlisi, "Şoka giriyor. Defol git başından Stone!" diye haykırdı.

Ağabeyi milyonlarca mil uzaktaydı sanki. Biri onu dürtmeliydi. Clay ayağa kalkıp Stone'u kolundan çekerek oradan uzaklaştırırken, "Kendine gel," diye fısıldadı kulağına. Stone hiddetlendi. "Seni aşağılık herif seni," diye tısladı dişlerinin arasından. "Kadının bela olduğunu söylemiştim sana. Neden kulak asmadın? Annemi vurdu."

Kendinden emin bir sesle, "Hayır, o vurmadı," diye karşılık verdi Clay. Annesini vuran her kimse Jane ve geçen perşembe sabahı cüzdanında gördüğü o ufacık kolye için gelmişti. Bundan da emindi.

"Lanet olsun Clay, neden burnunun ucundaki gerçeği görmekten acizsin? O kadında iş yok."

Clay bu konuyu tartışmaya açmak istese de yapmaması gerektiğinin farkındaydı. Annesi, acil ekip başında, kanlar içinde yatarken ve üstelik Haley kaçırılmışken Jane'in suçsuz olduğuna

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Stony'yi nasıl inandırabilirdi ki? Bu kadar su götürmez kanıtlar varken kalkıp aksini iddia etmek mümkün değildi.

Jane'e âşık olmak, olacak iş değildi.

Bu arada Stone olay yerine doğru ilerleyen polislere döndü. "Jane'in anneme saldırdığını gören var mı? O kadının ne yöne gittiğini gören var mı?" diye sordu.

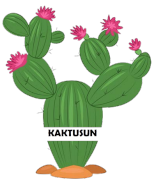
Her kafadan bir ses çıkıyordu. O sırada korkunç bir şimşek çaktı. Sokak lambaları söndü ve polis radyolarından bir parazit patlaması duyuldu. Telsiz operatörleri, hava ile ilgili inanılmaz sayıda felaket haberi veriyordu.

Radyodan gelen sesleri dinleyen biri, Güney Karolina Eyaleti'nin Allenberg İlçesi'ne mahşerin ordusu girmiş sanırdı. Elektrik, telefon ve kablo hatları, yani radyo dışında her türlü iletişim aracı kopmuştu. Edisto Nehri taştığından kasabanın kuzeyindeki köprüler yıkılmış, doğu ve batısından geçen Route 70 otoyolunu seller götürüyordu. Sanki Tanrı, Route 321 Güney otoyolundan başka kaçabileceği hiçbir yol kalmasın diye Jane Coblentz'e bir dizi yol engeli göndermiş gibiydi.

İşte tam o sırada ilçenin telsiz operatörü, Country Pride Tavuğu kamyonu sürücüsünün halk radyosu aracılığı ile Route 321 Güney otoyolu üzerinde meydana gelen bir kazayı bildirdiğini duyurdu. Country Pride kamyonlarından biri, bronz renkli bir Ford Taurus ve Tanrı İçin Golf'ün İsa'sı, hepsi birbirine girmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 20

Jane, Haley'i kaptığı gibi kucakladı ve çocuğun da sarılıp küçük bir maymun gibi kalçasının üstüne yerleşmesi ona cesaret verdi. Ağır bir küçük maymun gibi. Yer yer su dolmuş golf sahasına giden çakıl taşlı yol boyunca yürümeye başladı Jane. Seller gibi boşalan yağmurun içinden, bulanık da olsa gerçek boyutlu Nuh'un Gemisi'ne benzeyen bir şey seçebiliyordu. Tamam, gerçek boyutlu değildi belki, ama en azından bir ahır kadar büyüktü. Yağmur öylesine boşalıyordu ki az sonra bütün kasabayı seller götürecekti. İçinden kahkahalarla güldü Jane. Acaba Nuh'un Gemisi suya dayanıklı mıydı?

Yağmurdan yönünü kaybedecek gibi oluyordu. Arkasına göz atması, peşindeki kötü heriflerin onu izlemekten vazgeçmediğini anlamasına yetmişti. Uyanık olmalıydı. Büyük bir adrenalin dalgası kapladı içini, kalbi küt küt atıyordu. Kaçış moduna geçmişti artık. Can havliyle koşuyordu.

"Haley," diye bağırdı çocuğun kulağına.

Homurtuya benzer bir ses çıkardı Haley.

"Nuh'un Gemisi'nde telefon var mıdır?"

Sessizlik…

"Gemide telefon var mı canım? Söyle bana."

"Hı-hı. Sanırım var. Büyükbabanın ofisinde." Ciddi bir kafa darbesi almış gibi belli belirsiz çıkıyordu kızın sesi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aman Tanrım! Şayet Haley geriye dönüşü olmayan bir zarar görmüşse kendisini asla affedemeyecekti Jane. Yolu göstermesi için Evren'e biraz daha yakardı.

"Büyükbaban orada mı peki?"

"Hayır. Çıktığımızda kahvaltı ediyordu."

"Aman ne güzel. Orada olaydı, özellikle de melekleri çok işime yarayabilirdi," diye mırıldandı Jane adımlarını sıklaştırarak. Ciğeri ve kalçaları alevler içindeydi. Düşünebildiği tek çıkar yol gemiye varmaktı. Kapısı kilitli değilse, kötü herifler yetişene kadar belki telefon edebilirdi. Belki Haley'i güvenli bir yere gizleyebilirdi.

Arkasına baktı ve gemiye sağ salim erişemeyeceğini anladı. Birkaç adım gerisinde onu izleyen dört tefeci ile birlikte Woody neredeyse kendisine yetişmek üzereydi.

Durum ümitsizdi. Haley'i taşımak zorunda olmasa bile ne yaparsa yapsın bu heriflerden daha hızlı koşamazdı. Yolun sağındaki ormanlık arazide saklanacak bir yer bulabilirdi belki.

Jane sağa çark edip bileğe kadar derinliği olan küçük derenin içinden suları savurarak mis kokulu çam iğneleriyle kaplı karşı tarafa geçti. Tepesindeki heybetli Karolina çamları şiddetli rüzgârda bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Yıldırımın sağır edici, keskin gürültüsü duyuldu birdenbire. Haley bir çığlık attı. Jane tökezleyip dizüstü düştü ve kalçasına kadar vuran korkunç bir ağrı hissetti. Doğrulmaya çabalarken burnu kesif bir ozon kokusuyla doldu ve gök gürültüsünden on kat daha şiddetli ikinci bir patlamayla bir kez daha yere serildi.

Haley bir çığlık daha atmış, neredeyse nefesi kesilen Jane de bağırmıştı bu kez. Yağmur ve rüzgâra rağmen sırtından alevler çıkıyordu adeta. Jane soluk almaya çabalarken dönüp baktı arkasına. Aksiyon filminden bir sahne gibiydi. Yıldırım büyük olası-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lıkla yol boyunca sıralı fenerler için döşenmiş propan gazı borusu gibi patlayıcı bir şeylere çarpmıştı. Her ne idiyse patlama fenerleri havaya uçurmuş ve patika, alevden bir koridora dönüşmüştü.

Şiddetli yağmurun altında bir şeylerin nasıl böyle yanabileceğini düşünecek vakti yoktu Jane'in. Woody kömür gibi kavrulmadan ormanın içine kadar onu izlemeyi becermişti. Ve elbette peşindeki dört heriften en azından üçü ile birlikte.

Haley'i kalçasının üstüne yerleştirip koşmaya başladı yine Jane. Kız uyanmış, yıldırımdan korktuğunu söyleyip ağlamaya başlamıştı.

"Geçti artık Haley. Büyükbabanın meleklerini düşün, tamam mı?"

Son derece yetersiz laflardı bunlar ama belki kız yutardı. Jane önündeki araziyi şöyle bir gözden geçirdi. Saklanabilecekleri bir yer görünmüyordu. Gemiye ulaşmalı ve bir telefon bulmalıydı. Sola dönüp golf sahasına yöneldi. İlerideki yapay çimin daha parlak yeşilini seçebiliyordu.

Sendeleye sendeleye bir açelya kümesinin içinden geçti. Bu yönden golf sahasına ulaşabilmek için sahayı kale hendeği gibi çevreleyen sazan balığı havuzunda bata çıka yürümesi gerekecekti. Havuz balık, nilüfer yaprakları ve muhtemelen yılan ve bilumum benzer sürüngenle doluydu.

Yılanları aklından çıkarıp diz boyu suya daldı Jane. Cam elyafından yapılmış gibi mavimsi yeşil renkte, koskoca kurbağalarla dolu dördüncü golf deliğine kadar tırmandı. Belki de İncil'den öykülerle pek haşır neşir olmadığı için kurbağalarla Tanrı arasındaki ilişki hep gizemini korumuştu onun için. Kurbağalar kısa aralıklarla birbirlerine su püskürtüyorlardı. İlk vuruşu ıskalayanın sırılsıklam olması işten bile değildi. Kurbağalar karada ve suda yaşayan hayvanların topçu birliği gibi ona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

su püskürtüyor, Jane geçitten aşağı koşuyordu. Sağa doğru keskin bir viraj alıp Gemi'ye doğru ilerledi.

İşte tam o sırada zelzele oldu.

Tam olarak zelzele denemezdi. Yer sarsılır gibi olmuş ve şiddetli yağmurun, öfkeli rüzgârın ve yanan fenerlerin çatırtısını bile bastıran tuhaf bir gürültü duyulmuştu

Daha hızlı koşmaya başladı. Davut ve Golyat'ın heykellerinin önünden geçti. Aslında onların öyküsünü biliyordu.

Attığı her adımla birlikte gürültünün şiddeti arttı ve bir yük treninin kükreyişini andıran bir patırtı ile son bulan bir dizi hafif pat pat sesleri duyuldu.

Bütün bunlar şaşkınlıktan bağıran erkek sesleri ile noktalandı.

"Dinle," dedi Haley kulağına. "Melekler konusunda haklıydın. Kederli Melek ve arkadaşları adamları pataklıyor, tıpkı İncil'deki gibi." Kız rüyadaymış gibi konuşuyordu.

"Ha?" Arkaya baktı Jane ama hiçbir melek yoktu görünürde.

Gelgelelim, cam elyafından kurbağalardan birinin kafası kopmuştu. Kafa havaya uçmuş, püskürtmekte olduğu sular taşkın bir sele dönüşmüştü. Geriye kalan beş kurbağa da peş peşe ağzı açılmış yangın muslukları gibi su püskürten canavarlar haline gelmişti. O denli hızlı su fışkırtıyorlardı ki Woody West'i ve saldırganlarından birini yere sermişlerdi.

Su felaketi deyimine yeni bir boyut kazandırmıştı bu senaryo.

Olup bitenler onu rahatlatacağına Jane kendisini huzursuz hissediyordu, çünkü küçük Haley'in meleklerle ilgili halüsinasyonlar görmesine neden olmuştu. Kızın aklına bu fikri kendisi getirmişti, dolayısıyla kabahat onundu. Hayatta kalmayı başarsa bile Stone Rhodes asla affetmeyecekti kendisini.

Kurbağa felaketini aşmayı başaran iki herifle arasında-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki arayı açmak için Jane daha da hızlı koşuyordu artık. Yunus Peygamber'in balinasının önünden geçtikten sonra, Jane sola döndü. Kollarını açmış daha küçük bir İsa heykelinden yukarı tırmandı. Nuh'un Gemisi bu heykelin arkasındaydı.

Nuh'un Gemisi yüzdürülmek için inşa edilmiş bir gemiden çok, bir ağılı andırıyordu. Her iki yanında geniş iki kapı ve bir tarafında tahta parmaklıklar vardı. Büyükbaş hayvan ağılını nerede görse tanırdı Jane. Geminin içinden, ta derinden gelen sesleri de tanımıştı.

Bir yıldırım daha ve peşinden şimşek çaktı. Fırtına uzaklarda değil, tam tepelerindeydi. Bu da büyükbaş hayvanların neden ağılın kapısını tekmeleriyle açıp dışarı fırladıklarını açıklıyordu. Jane koskoca kahverengi bir boğa ile yüz yüze, daha doğrusu boynuzuyla burun buruna geldi.

Yumuşak bakışlı kahverengi gözleriyle boğadan çok Teksas boynuzlusuna benzeyen yaratığı, "Mamie," diye selamladı Haley. "Git ve Kederli Melek ile arkadaşlarını takip et," dedi küçük kız. "Kötü heriflerin canına okuyun."

Yanında eğik durmayan bir Pisa Kulesi bulunan golf deliğini işaret ediyordu Haley. Jane Pisa Kulesi ile Tanrı arasındaki ilişkiyi de anlayamamıştı.

Mammie, Haley'in emirlerini harfiyen yerine getirdi ve görevi üstlendi. Liderlik becerileri de vardı çünkü bütün Tanrı İçin Golf sürüsünü peşine taktı. Sürü pek büyük sayılmazdı. Tek bir lama, bir teke, iki koyun ve bir tavşancıktan ibaretti.

Tavşancık, savaşmaya pek gönlü olmadığından tabanlarını yağlayarak ters yöne kaçtı. Ancak, teke tavşancığın ödlekliğini telafi etmek için dosdoğru siyahlar giymiş adamlardan birine doğru koştu. Tek bir hamlede herifi yere yıktı.

Jane ayaklarının üzerinde durması için Haley'i yere bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kızın alnında kocaman bir şiş vardı ama bakışlarında bir sorun yoktu. "Başın dönüyor mu?"

Haley hayır demek ister gibi başını salladı iki yana. Jane rahatlamıştı.

"Git ağılın içine saklan ve sakın bir yere kıpırdama, duydun mu beni?"

Tuhaf bakışlarından biriyle karşılık verdi Haley. "Meraklanma Jane, melekler burada. Bize kötü bir şey olmasına izin vermezler."

Rahatlamanın yerini endişe aldı bu kez. Eyvah, Haley ciddi bir darbe almış olmalıydı. "Sen yine de git ağılda saklan canım, meleklerle elbette. Tamam mı?"

Haley yine salladı başını. "Olmaz, melekler kötü adamları İncil'de anlatıldığı gibi dövüyorlar. Çok işleri var şimdi, benimle saklanamazlar." Bunları söyler söylemez Haley Gemi'nin açık kapılarına doğru koştu telaşla. Jane onu izlerken dünyanın tüm ağırlığını omuzlarında hissediyordu. Stone Rhodes kendisini gebertecekti. Gebertmese bile en azından ömür boyu hapse tıkacaktı.

Jane ofis kapısına yöneldi ama fazla ilerleyemedi çünkü ayağının altında yer yine sarsılıyordu. İkinci İsa heykelinin ayağının dibindeki on sekizinci delikten sıcak su kaynağı gibi su fışkırmaya başlamıştı. Aslına bakılırsa, iki yana açtığı kollarıyla fiberglas İsa, kendi iradesiyle golf deliğinden su çıkartıyor gibi görünüyordu.

On sekizinci delikte hile yapıp yeni bir tura başlamasınlar diye yönetim oyuncuların toplarını topladığı için, su kaynağından sadece su fışkırmıyordu. Delik renk renk golf toplarıyla doluydu. Deliğin içindeki toplar hiç de rastgele değil, dikkat çekici bir ayarla ağzına kadar dolu bir roketatardan belli bir hedefe doğru atılıyorlarmış gibi fırlıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Haley durup başını çevirdi Jane'e doğru ve ikisi de şaşkınlıktan dillerini yutmuş gibi, yanan, boğulan, fırtınadan zarar görenler de dahil olmak üzere tüm kötü heriflerin fışkıran toplardan nasibini almalarını izledi. Her birinin kafasına en az bir golf topu isabet etmişti.

Haley kahkahalarla gülüyordu, neşeli bir sesti bu.

"Vay canına! Kederli Melek amma da iyi top atıyor değil mi?" dedi küçük kız.

"Kim?" diye sordu Jane.

"Kederli Melek."

İnanması zor olsa da Jane gökyüzüne baktı ama kederli veya değil, herhangi bir melek göremedi. Gelgelelim, gökyüzü açılıyor gibiydi. Gördüklerini ancak bu şekilde açıklayabiliyordu Jane. Gizli bir el ya da başka bir güç onların suyunu kurutmuş gibi, kara bulutlar teker teker yok oluyordu.

Dört bir yanı masmavi bir gökyüzü kaplamıştı.

Ve Sirenler.

Otuz saniye sonra Son Şans, Denmark, Olar kasabalarının polis ve itfaiye ekipleri ile diğer ilçe yetkililerden oluşan birleşik güçlerin tümü, Tanrı İçin Golf'e doğru yola çıkmış, kötü heriflerı gözetim altına almışlardı.

Polis akınına Stone Rhodes önderlik ediyordu.

Polis Şefi hızlı bir şekilde mesafe kat etmiş ve Jane ile Haley'i bulduğunda kızının önünde diz çökmüş, tüm hayatı buna bağlıymış gibi onu kucaklayıp göğsüne bastırmıştı.

Şef'in soğukkanlılığını kaybedişini izlerken Jane kendisini bir röntgenci gibi hissetti. Pütürlü yanaklarından aşağı süzülen gözyaşları ile Şef çok kötü görünüyordu. Hem de çok.

İriyarı, maço ve kendine bakabilecek kadar güçlü bir erkek olmasına karşın onun ailesine ne kadar düşkün olduğunu ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kötü herifleri Son Şans'tan uzak tutmak için neden canla başla çalıştığını görmemek için insanın kör olması gerekirdi.

Ortalığı aydınlatan parlak güneş ışığı ile alay edermiş gibi kemiklerine kadar işleyen soğuğun etkisiyle, Jane kollarını kavuşturup kendisine sarıldı. Boğazı düğümlenmiş, vicdan azabı omuzlarına çökmüştü. Evren'i asla anlayamayacaktı. Başka bir yere gitmiş olsa Ruby ve Haley'in başına bütün bunlar gelmeyecekti.

Tam o anda, Amerika Birleşik Devletleri süvarisi gibi Clay, enkazı yararak onlara doğru ilerliyordu. Hem umutlandı, hem de korkuyordu Jane, ama aynı zamanda büyük bir rahatlama hissetti. Bunu Tanrı'nın bir lütfu sayabilirdi, çünkü adamı bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü.

Gelip önlerinde durduğunda, burnundan soluyordu Clay. Jane'e öyle bir anlamlı baktı ki söyleyeceğini söylemişti. Asla eskisi gibi olamayacaklardı.

Davranışlarıyla söylemek istediklerinin altını çiziyordu. Stone'un kızına yaptığı gibi, çekip kendisini kollarıyla sarmamıştı. Uzanıp ona beklediği sıcaklığı vermemişti. Sanki bir sonraki adımda ne yapması gerektiğini hesaplamak ister gibi bakıyordu Jane'e. Sanki ilişkilerinin eğrisini ve doğrusunu tartıyor, her şeyi gözden geçiriyor ama harekete geçmiyordu.

Dudakları kasıldı adamın. Bir an için Jane ümitlere kapılmış fakat sonra hepsi paramparça olmuştu. Clay sırtını döndü. Her şey bitmişti.

Clay, Jane'e sırtını verip çömeldi ve elini Stone'un omzuna koydu. O dokunuşta dünyalar kadar aşk vardı. O aşk için Jane yanıp tutuşuyordu.

Clay ağabeyinin yanı başında Haley'in Kederli Melek'le ilgili gevezeliklerini dinliyor, bir yandan da kızın başındaki sıy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rığı inceliyordu. Neden sonra kararını verdi. Doğrulup acil yardım ekibinden birine seslendi bağırarak.

İlgilendiği kötü herifle işi henüz bitmiş olan doktorlardan biri koşarak geldi yanlarına. Doktorun Haley'i muayene etmesini fırsat bilen Stone, dönüp bakışlarını Jane'e çevirdi. Derin yeşil gözleri sanki Jane'i öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu. Doktor ve Stone küçük kızı ambulansa taşıyana dek, Clay bir kez olsun Jane'e dönmemişti yüzünü. Baktığında, gözlerinden öldürme isteği değil, yalnızca Jane'i ağlatacak kadar derin bir keder okunuyordu.

Sırılsıklam Stetson şapkasının gölgesinde öylece duruyordu Clay. Jane kendisini adamın geniş, güçlü kuvvetli bağrına atmak istedi. Güven hissini geri istiyor ama bu hissi artık orada bulamayacağını da biliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Clay.

Hayır. Feryat figan bunu demek geliyordu içinden. Zayıflığını göstermeye niyeti yoktu ama. Clay'in onu kurtarmasını değil, onu sevmesini istiyordu. Bütün olup bitenleri bile görmezden gelmesini sağlayacak bir aşk istiyordu ama bu çok fazla olurdu. O nedenle adamın sorusunu duymazdan gelip kendi sorusunu sordu. "Ruby'ye ne...?" cümleyi tamamlayamadı.

Clay'in göz pınarlarında yaşlar birikti ama ağlamadı.

"Bayağı kötü. Başından yaralanmış. Eğer merak ettiğin buysa, hâlâ yaşıyor." Cansız bir sesti adamınki.

Jane'in midesi düğümlendi, yüreği buruldu. Ne kadar iyi davranmıştı kendisine Ruby ve o da böyle karşılık vermişti nezaketine. Gözlerini yumup Ruby adına Kozmos'tan yardım diledi. Evren'in güçlerinin kendi yakarışlarına karşılık verecekleri çok su götürürdü. Ortaya koyma olgusuna olan inancını kaybetmişti. Ümidini de kaybetmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bak, bu sabah sana söylediklerimi biliyorum ama..." diye başladı Clay ve sesi kaybolup gitti.

Yüreği paramparça, Jane gözlerini açtı. "Söylediklerinin arkasında durmanı beklemiyorum zaten," dedi güçlükle. "İkimiz de istediğin kadının ben olmadığını biliyoruz." "I Will Always Love You" şarkısının sözlerinden ilham almıştı. Evet, her zaman sevecekti bu adamı. Gelgelelim, şu anda koşması gerekiyordu, hem de çok hızlı.

Clay başını sallayıp anladığını belirtti. "Gitmem gerekiyor. Annemi Orangeburg'a götürüyorlardı. Yolları seller basmış, oraya ulaşmak zor olacak."

Uzun, zayıf bir soluk aldı Jane. Dünyası nihayet ortaya çıkmıştı. Az önce ölümü alt etmiş, ancak şimdi yüreğinde hissettiği koskoca acının yanında ölümün acısı çok önemsiz kalmıştı.

"Üzgünüm," dedi usulca.

Adamın sırtını dönüp gitmesini izlememek için Jane başka yöne baktı. Üzüntüsü, vicdan azabı ve Evren'e duyduğu öfkesi ile baş başa, orada tek başına kalakalmıştı.

"Mary Smith?" diye sordu kalın, mantıklı bir ses az sonra. Jane henüz tam dibe vurmamıştı.

Döndü ve asık suratlı bir Afro-Amerikan ile yüz yüze geldi. Adam ceketinin cebinden deri bir kılıf ve pırıl pırıl bir FBI kimliği çıkardı. Adı Bernard Wilkes'ti.

Clay hâlâ orada, federal ajanın arkasında duruyordu. Clay'in suratındaki ifade Jane'in içinde yeni bir pişmanlık ve üzüntü dalgasına neden oldu. Adam beterin beterini düşünüyordu mutlaka. Ne yapalım, öyle olsun. Daima kendisiyle ilgili en kötü düşünceleri besleyen bir adam istemiyordu zaten. Olan bitenin parlak yüzünü görebilen birini istiyordu. Ne olursa olsun onu affedecek ve ona destek çıkacak birini istiyordu. Başına kötü şeyler gelse

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bile onu geri alacak birini istiyordu.

Jane federal ajana bakıp, "O isimden vazgeçtim ben," dedi. "Gerçek adım Wanda Jane Coblentz." Kim olduğunu kabul etmenin zamanı gelmişti artık.

Geçmişinde başına gelenlerden kimseyi suçlayamazdı. Kötü talih ya da acımasız insanların kurbanı değildi. Kendi yanlışlarının kurbanıydı. Clay bunu anlayabilse ne güzel olurdu. Ama hayır, anlayamazdı. Annesi, en azından kısmen kendisinin sorumlu olduğu bir silahla vurulma yüzünden hastanenin birinde yatarken hiç anlayamazdı.

Jane'in bu deneyimden öğreneceği çok şey vardı. Aklını başına toplayıp hayatına devam edecekti. Yapabileceği en iyi şey buydu.

FBI ajanı devam etti: "Kamboçyalı Deve'nin kaybolmasıyla ilgili size birkaç soru sormamız gerekiyor."

***

Windstar kamyonetini yol kenarına çekip indi arabadan Clay. Hava birden ısınmıştı ve çok nem vardı. Muhteşem bir sonbahar güneşi bile onu ısıtamıyordu çünkü üstündeki ıslak giysiler tenine yapışıyordu. FBI ajanı Jane'i çekip götürmüştü ve Jane'in o an yüzündeki ifadeyi düşünmeden edemiyordu. Yüreğine kalsa Jane ile ilgili neyin gerçek neyin yalan olduğu endişesini bir kenara bırakıp kadının peşinden giderdi. Onu berbat bir durumda yüzüstü bıraktığının farkındaydı ve bu vicdan azabından bir türlü kurtulamıyordu.

Öte yandan annesi vurulmuş, Orangeburg'da bir hastane yatağında, büyük olasılıkla ölümle pençeleşiyordu. Haley bir travma geçirmiş, melekleri sayıklıyordu. Her ikisinden de sorumlu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olan Jane'i affedebileceğini hiç sanmıyordu. Bütün bu olan bitenden sorumlu bir kadının peşinden koşması gerekmiyordu.

Şu anda, üstünü değiştirip hastaneye gitmeye odaklanmalıydı.

Oturma odasına adımını atıp da Tricia'nın yola çıkmaya hazır bavulunu ve el çantasını görünce eski kalp ağrıları depreşti. Üstüne üstlük, asrın salağı Chad Ames'in de çat kapı geleceği tutmuştu.

Chad, "Ne oldu sana böyle adamım?" diye sordu Clay odaya girer girmez. Tumbleweed grubunun solisti bütün yakışıklılığıyla oturma odasındaki kanepede oturuyordu. Diken gibi taranmış oksijenli sarı saçları ve dudak altındaki küçük sakalı ile kadınların yüreğini hoplatan Chad, "country" müziğinin ilahıydı. Her zamanki gibi sanki dünya onun etrafında dönüyormuş gibi davranıyordu.

Herif bacak bacak üstüne atmış, başını omzuna dayayan Tricia'yı koluyla sarmış oturuyordu kanepesinde. Sehpanın üstündeki kullanılmış kâğıt mendil yığınına bakılırsa sonu dostane biten, uzun boylu bir tartışma geçmiş olmalıydı aralarında.

Tricia uyuyordu.

İşte bu çok iyi olmuş, iş tatlıya bağlanmıştı. Clay'in tutkulu bir ilişki yerine huzurlu bir ilişkiye razı olması gerekmeyecekti. Hiçbir şeye razı olması gerekmiyordu artık.

Birdenbire dank etmişti bu düşünce.

Acaba Ricki nerelerdeydi? Belki de durumu sezmiş ve tabanları yağlayıp Los Angeles'a dönmüştü. Bu da iyiydi. Ricki'yi de istemiyordu.

Sen Jane'i istiyorsun, diyordu yüreği. Aklı başına geldi. *Hayır, sen Jane'i isteyemezsin. O bir suçlu.* Ne zaman aklına bu gelse yüreği daralıyor, midesi yanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pek de uygar sayılamayacak bir ses tonuyla, "Her zamanki gibi zamanlama mükemmel," dedi Clay sırtını dönüp banyoya doğru ilerleyerek.

"Hey, adamım, bekle biraz."

Koridorun ortasında durdu Clay. Çok ileri giderse Chad'in suratına bir yumruk patlatmaya hazırdı. Şu andan itibaren elleri bile umurunda değildi. Tek istediği bir şeye sertçe vurmaktı ve Chad iyi bir hedef gibi duruyordu.

Dönüp Chad'e baktı. Tricia'ya doladığı kolunu ayırmış, uyuyan kadını usulca kanepeye yatırıyordu.

Şarkıcı ayağa kalkıp koridorda dolanmaya başladı. "Teşekkür etmek istemiştim yalnızca."

"Teşekkür mü? Ne için? Kadınımı ve orkestramı çalmana izin verdiğim için mi? Hem de..." Clay sözünü bitirmedi. Eski bir yaraydı bu, deşmeye gerek yoktu. Zaten üstesinden gelmişti. Şu anda başka yaraları vardı, çok daha büyük yaraları.

"Hey, baksana," dedi Chad. "Böyle olmak zorunda değil."

Alaycı bir gülüşle, "Hayır," diye karşılık verdi Clay, "böyle olmak zorunda. Her neyse, gelmene sevindim aslında."

"Sahi mi? Yani, bir daha düşündün ve geri dönmeye hazırsın değil mi? Eminim ki biz..."

"Çıldırdın mı sen? Tricia'yı almaya gelmene sevindim demek istedim. Onun adına sevindim."

"Haa, onun için." Chad önemli değil der gibi silkti omzunu. "Bak ne diyeceğim," diye devam etti. "Geçmişte yaşananlar Tumbleweed Orkestrası'ndaki herkesi çok üzdü. Kabul edelim ki senin şarkıların olmasaydı bugün geldiğimiz noktada olmazdık. Yani..."

"Yani, 'I Gotta Know' şarkısı olmasaydı buralara gelemezdiniz demek istiyorsun." Acılarını bastırıp onları şarkı sözleri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne çevirebilse bir yerde başarıyı yakalayabilirdi belki. Cumartesi gecesi Jane'in söylediği de bu değil miydi? "Country" müziği demek, hüzünlü aşk şarkıları demekti ve kendisi gönül yaralarının en derinlerini yaşamıştı.

"Şarkılar çok iyi Clay, onu demek istiyorum. Dahası, çekip gitmek için bir neden yoktu ortada. Herkes seni geri istiyor. Yeni kemancıyla işler yürümedi ve orkestrada yerin hazır adamım."- Yüreğinden öldürücü bir şeyler aktı Clay'in. Chad Ames dalkavuğun tekiydi. Tricia ve Ricki de öyle. İhtiyaçları olduğunda gelip onun hayatına girerler, ihtiyaç giderilince terk edip giderlerdi. Tumbleweed, Clay'in orkestrasıydı aslında. Chad'i şarkıcı olarak kadroya kendisi almıştı. Vay canına, amma da yüzsüz bir herifti.

"Mesele bu mu yani? Bunun için mi geldin buralara kadar? Benim birkaç şarkı daha yazmam, Tricia'dan daha mı önemli senin için?"

"Bak Clay, ikimiz için de hayırlı olur. Tumbleweed'in kaydettiği şarkılardan az para yapmadın. Üstelik de biliyorsun, Tricia'yı çok memnun eder bu anlaşma. İkiniz hâlâ dostmuşsunuz, öyle diyor. Sanırım, bebekle falan, sen de orada olsan çok daha iyi olur."

Clay'in tepesi attı o an. Sabahtan beri içinde biriken duygular patladı birdenbire. "Tanıdığım en aşağılık pisliksin sen!" diye bağırdı. "Şu kadına bak bir kere. Senin bebeğini taşıyor. Kesinlikle anlam veremediğim bir nedenden ötürü seni seviyor ve bu sevgiye karşılık vermemen için hiçbir neden yok. Sana saf ve tertemiz duygularla bağlı. Üstelik sana bir mucize vermek üzere. Tricia'yı kiliseye götürüp onunla evleneceğine, ona senin dünyanın merkeziymiş gibi hissettireceğin yerde, bırakıyorsun bana gelsin. Şimdi de kalkmış, birkaç hit parça için onu benimle paylaşmaya hazır olduğunu söylüyorsun. Aman Tanrım, ne kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iğrenç bir şey bu."

Chad'e sırtını dönüp koridoru arşınladı, banyonun kapsını çarpıp kapattı arkasından. Sağlam bir dakika boyunca titredi sinirinden.

Neden böylesi bir aşk bulamıyordu? Neden berbat insanlarla düşüp kalkmak zorundaydı? Hangi akla hizmet suçlu birine âşık olmuştu?

Of, ne saçma.

Klozet kapağının üstüne oturup başını iki elinin arasına alarak tam on dakika boyunca duyguları ile savaştı Clay. Kendine gelince, çabucak duşun altına girdi ve hastaneyi aradı. Annesinin durumu hakkında hiçbir bilgi alamamıştı. Yarım saat sonra, Chad'e ikinci kez sövüp Windstar'ına atladığı gibi Orangeburg'un yolunu tuttu. Gözleri kuruydu ama yüreğinin olduğu yerde bir delik vardı.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 21

Parlak floresan ışığının altında, sert bir sandalyede oturuyordu Jane. Kendisine birkaç beden büyük cezaevi tulumu vardı üstünde. Biri ona bir battaniye ve bir bardak kahve getirmişti. Islak değildi artık ama hâlâ üşüyordu.

Tanrı İçin Golf'ten Allenberg İlçesi cezaevine araba yolculuğu süresince Jane, FBI ajanları Hannigan ve Wilkes'e her şeyi itiraf etmişti. Olduğu gibi içini dökmüş, yalnızca Kamboçyalı Deve'nin yerini söylemekle kalmayıp son yedi yıldır başından geçenleri en ince ayrıntısına kadar anlatmıştı.

Acil yardım ekipleri onu hastaneye kaldırmadan önce Haley'in boynundan kolyeyi geri almışlar ve Jane'in Joey Hamil ve Woody West ile yaptığı saçmalıkları büyük hevesle dinlemişlerdi.

Daha sonra, Evren'i ve kendisinin Evren içindeki yerini uzun uzun düşünebilsin diye onu buraya, cezaevine getirmişlerdi. Hayatında bir şeyleri değiştirmek konusunda işi hiç de rast gitmemişti. Berbat durumdaydı. Onu içeri tıkmaya karar verdiklerinde, Dr. Goodbody'nin kasetlerinin tümünü yok edecekti.

Hiç işe yaramıyorlardı.

Clay'i düşünüyordu beklerken. Son yirmi dört saatin anısını hiç unutmayacaktı. Bir anlığına dahi olsa, olağanüstü bir adamın neredeyse kendisini sevdiğini söyleyecek noktaya geldiğini hep hatırlayacaktı. Sağ gözünden bir damla yaş süzüldü yana-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğından aşağı ama silemeyecek kadar morali bozuktu. Titriyor ve burnunu çekiyordu.

Üstünde Allenberg İlçesi yazılı çirkin, kocaman tulumu giyerken yetkililere vermiş olduğu sırılsıklam giysilerine benzer bir tomarla Ajan Hannigan odaya girince marazi düşüncelerinden sıyrıldı.

Karşısına oturdu ajan Hannigan. "Haley Rhodes'a verdiğin kolyeyle ilgili haklı olduğun sonunda anlaşıldı."

"Hah?"

Adam sımsıcak bir gülüşle karşılık verdi. Gözlerinin içi parlıyordu. "Herhangi bir dükkânda bulabileceğin türden, beş para etmez bir şey olduğu ortaya çıktı. Altın bile değilmiş."

Jane birkaç saniye gözlerini kırpıştırdı. Beyni olup biteni algılamaya çalışıyordu. "Ne yani, Woody çakalı indirim mağazasından beş paralık bir kolye için mi bir dizi suç işlemiş?"

İrlanda asıllı ajan başıyla onayladı ve yüzü hafifçe kızardı. "Maalesef öyle."

"Peki, kolyenin çok değerli olduğu fikrine nereden kapılmış?" Jane canlanmaya başlamıştı. Yavaş yavaş öfkeleniyordu. Demek Ruby Rhodes boktan bir kolye parçası yüzünden vurulmuştu ha? Düşüncesi bile korkunçtu.

Hannigan öksürdü hafifçe. "Hanımefendi, sanırım FBI ona bu fikri vermiş. Çok güvenilir kaynaklardan bir ipucu almıştık."

"Anlıyorum."

"Miami ofisimizin sonunda gerçek Kamboçyalı Deve'yi ele geçirdiği anlaşıldı."

"Hadi canım! Nerede bulmuşlar?"

"Palm Sprins'te, Oliver Cromwell Jones adlı birinin bodrumundaki bir kasada. Öyle görünüyor ki yaşlı uyanık paraya sıkıştığı için kolyeyi kendisi çalmış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne diyorsunuz?"

"Sigorta için. Anlaşılan, Jones soygun yapmış numarasıyla ülkedeki en büyük çalıntı mal zincirinin sahibi Parmaklık Freddie'ye sahte kolyeyi vermiş. Muhtemelen bu dümenin içinde Freddie'nin kendisi de vardı ve düzenbazın teki olduğundan Jones'un verdiği taklit kolyenin Los Angeles'ta bir alıcıya nakledilmesini o planlamış."

"Los Angeles mı? Bunun Woody ve bana verdiği kolyeyle ne ilgisi var? Biz Nashville'e gidecektik."

"Anladığımız kadarıyla Woody, Freddie'nin canına tak etmişti. Woody'nin kumar borçları Freddie'ye çok büyük yük oluyordu. Dolayısıyla Woody'ye tuzak kurdu. Ona sahte bir Kamboçyalı Deve verip sana vermesini tembihledi. Partnerimle bana ismini saklı tutarak ipucunu verenin de Freddie olduğunu tahmin ediyoruz."

Öfkeden Jane'in içi yanıyordu. Üstündeki battaniyeyi fırlatıp attı. "Siz şimdi bana, sırf Freddie kolyeyi boynumda taşımamı istedi diye mi Woody beni yanında götürdü diyorsunuz?"

"Öyle görünüyor. En azından Woody öyle söylüyor. Bizi iz sürmekten uzak tutmak için Woody bir yemdi. Bizi Woody'ye yönlendirerek Kolombiyalı'nın fedaileri Freddie'nin bu küçük sorununu halledeceklerdi."

"Woody Parmaklık Freddie için mi çalışıyor?"

"Maalesef. Bu hırsızlarda şeref diye bir şey arama. Kesinlikle."

"Anlıyorum." Aslında hiç anlamıyordu.

"Benim önerim, ileride Woodrow Arnold West ve Joseph Andrew Hamil gibi pisliklerden uzak durman."

"Demek bütün Lexington hikâyemi kontrol ettiniz, öyle mi? Jane Coblentz'i öldürmekten tutuklayacak mısınız beni?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır hanımefendi, tutuklamayacağım. Jane Coblentz ölmedi."

Jane'in gözleri parladı. "Bana inanıyorsunuz yani?"

Ajan Hannigan onayladı başıyla. "Son Şans Polis Şefi'nin elinde sizin Jane Coblentz olduğunuzu kanıtlayan DNA raporu var. Sizin düşük yaptığınızla ilgili söylediklerinizle de Hamil'in yıllar önce yetkililere anlattıklarıyla bire bir örtüşüyor."

"Ve o zamanlar Hamil'e kimse inanmamıştı."

"İnanmak için hiçbir neden yoktu. Kaçtığınız güne kadar herkese aklı başında bir kız olduğunuz izlenimini verdiniz."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Jane.

"Gidebilirsiniz. Özgürsünüz artık. Gerçi hem Güney Karolina Eyaleti, hem federal devlet Woody davasıyla ilgili sizin tanık olarak dinlenmenizi talep edecektir."

Başıyla onayladı Jane. "O şarlatanın içeri tıkılmasından başka bir şey istemiyorum zaten."

"Böyle olacağından eminim. Ama iyimser olmaya çalışın. Şansınız yaver giderse devletle itiraf pazarlığına gidilip savcı ile uzlaşma sağlanabilir. Böylelikle bu üzücü ve utanç verici durum unutulur gider."

Üzücü ve utanç verici mi? Gerçekten böyle mi düşünüyordu adam?

Woody Kes Kıvır'ın önünde Ruby'yi vurmuştu. Bu, üzücü ve utanç verici bir durum değildi. Bu, bir felaketti. Ömrünün sonuna kadar unutamayacağı bir şeydi. Geri kalan günlerinde bunun vicdan azabıyla yaşayacaktı. Üstelik Ruby beş paralık bir kolye uğruna belki de ölecekti.

Hannigan yine hafifçe öksürdü. "Her şey düzelecek göreceksin, Jane," dedi. "Kötü şeyler bitti artık ve bizimle işbirliği yapmanı çok takdir ettik. Şerif Bennett üstündeki tulumun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sende kalmasını söyledi çünkü kıyafetlerin sırılsıklam." Formika kaplı masanın üstüne bakır bir peni koyup işaretparmağıyla Jane'e doğru itti. "Gerçi, şunu kaybetmesen iyi olur."

Jane eğilip 1934'ten kalma buğday penisine baktı. Öfkesi o kadar derin bir üzüntüye dönüşmüştü ki soluk almakta zorlanıyordu.

Keşke peşinde kötü adamlar olduğunu Clay ve Stone'a söylemiş olsaydı. Stone'un çocuklarına bakıcılık yapmayı asla kabul etmemeliydi. Adamların onu affetmesi imkânsızdı artık. Çok büyük salaklık etmişti.

Gözyaşlarından buğulanmış gözlerle peniye baktı Jane. Ömrünün sonuna dek bir anı olarak saklayacaktı onu. Clay ne demişti onu bulunca? Ha, tabii, gözlerinin önünde saklanmış özel bir şey bu, demişti. Bu paranın kıymeti üzerinde yazan değerle ölçülemez, demişti.

Jane uzanıp aldı madeni parayı ve avucunun içinde sıktı. Clay o sözleri söylediğinde bir bakıma sanki Jane'i kastetmişti.

Hannigan, "Nerede buldun onu?" diye sordu

Adamın ses tonu bayağı ciddiydi. Jane gözyaşlarını zapt etmek için burnunu çekip "Neden soruyorsunuz?" diye karşılık verdi.

"Çünkü gerçekse büyük para eder."

"Gerçekse mi?"

Adam gülümsedi. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Yoktu. Başını iki yana salladı.

Hannigan kollarını kavuşturup masaya doğru eğildi. "Pek çok çalıntı eşya geçer elime. Kimi zaman çok ender ve kıymetli madeni paralarla karşılaşırız. İşin uzmanı sayılmam ama eğer bu para 1943 yılında basılmış orijinal bakır paralardan biriyse çok ender bulunur ve çok değerlidir. İkinci Dünya Savaşı yılla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rında silah yapımında bakır çok gerekliydi. O yıllarda paraların bakır yerine çelikten basılması gerekiyordu. Bir yanlışlık yapıldı ve 1943'te yalnızca çok az sayıda bakır peni basıldı. Eğer gerçekse bu peni binlerce dolar eder."

"Şaka yapıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır hanımefendi, şaka yapmıyorum. Epeyce sahte 1943 yılı penileri yapılmıştır. Ya 1943 yılı çelik paraları bakırla kaplarlar ya da 1948 yılı bakır paralarının sekizini üç yaparlar. Bir buzdolabı mıknatısıyla sizin paranın çelik olup olmadığını anlamaya çalıştım. Değilmiş. Yani bakır kaplama değil. Gerçek bakıra benziyor. Değerini saptayacak birine gösterin."

"Buzdolabı mıknatısı mı?"

"Elbette. Mıknatıs çelik parayı çeker ama bakır parayı çekmez."

Avucunu açıp parayı baktı Jane ve gülmemek için zor tuttu kendini. Çok ender ve çok kıymetli olabilirdi veya alelade bir para olabilirdi. Hayır, doğru değil. Alelade bir para olamazdı çünkü cüzdanının dibinde onu Clay bulmuştu geçen perşembe günü. Onun uğuruydu bu para. Paha biçilemezdi. Üstündeki değerden çok daha kıymetliydi. Tıpkı banka kartı reklamında dedikleri gibi.

"Teşekkürler," dedi Jane titrek bir sesle.

"Bir şey daha var," dedi ajan.

"Neymiş?"

"Oradaki tişörtle ilgili bir şey sormak istiyordum."

"Hangi tişört?"

Hannigan masanın üstündeki ıslak giysi yığınının içinden Sharon Rhodes'un pembe tişörtünü işaret etti başıyla. "Sanırım sizin uğurlu tişörtünüz olmalı, öyle mi?"

Adamın ne demek istediğini pek çıkaramadığı için tomarı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karıştırıp tişörtün arkasındaki yazılara baktı. Kanatlarını açmış iki melek, İncil'in doksan birinci mezmurundan dizeleri çevreliyordu.

Başına kötülük gelmeyecek,
Çadırına felaket yaklaşmayacak.
Çünkü Tanrı meleklerine buyruk verecek,
Gideceğin her yerde seni korusunlar diye.

Gözyaşları birikmişti, bulanık görüyordu. Evren ne demeye çalışıyordu kendisine? Hannigan ne demeye çalışıyordu?

"Woody yüzünden kendini suçlama Jane," dedi Hannigan. "Bugün o küçük kızın hayatını kurtardın sen... Gerçekten zor bir durumda onun koruyucu meleği oldun. Sanırım bu yüzden, küçük kız geçirdiği travmanın altından çok güzel kalkıyor."

Jane gözyaşlarını sildi. "Ah, Ajan Hannigan, Ruby Rhodes nasıl acaba, biliyor musunuz?"

Bilemeyeceğim der gibi omuzlarını silkti adam. "Orangeburg Hastanesi'nde yatıyor. Başından vurulmuş. Ayrıntıları bilmiyorum ama ilgililer yakından izliyor. Kadın ölürse Woody saldırı ve adam kaçırmak suçlarından yargılanmakla kalmaz, cinayetten de yargılanır."

"Aman Tanrım, oraya gitmeliyim."

"İstersen arabamla seni bırakabilirim."

Gözlerini yumdu. Oraya gitmeye can atıyordu. Gitmek istediği başka bir yer de yoktu zaten. Miriam Randall ne kadar haklı çıkmıştı. Her zaman daha fazlasını istemeliydi.

Titrek bir sesle, "Aslında evet, Orangeburg'a gitmek için bir araba gerekiyor," dedi.

Stone, Clay ve Rhodes ailesinin tüm fertlerinden özür dilemeliydi. Hayatında ilk kez, yaptığı yanlışla yüzleşmek zorundaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Daha sonra, elde etmek istedikleri için savaşacaktı. Mesele buydu. Hayatındaki hiçbir meseleyi sorunlardan kaçarak halledememişti. Haley'i kurtarmış ve Ruby'yi uyarmaya çalışmıştı. Başına kötü şeyler geliyordu ama kötü biri değildi. Clay'in aşkına layıktı. En büyük yeminiymiş gibi bunu kendisine telkin etmesi gerekiyordu. Kendi kendini kurtarmalıydı.

***

Arabasına atlayıp Floransa'dan24 Son Şans'a gelen küçük kardeşi Tulane girebilsin diye Clay hastane odasından çıktı. Annesi yoğun bakım biriminde yattığından, odada sadece iki kişi durabiliyordu aynı anda. Onlardan biri babasıydı. Annesinin bilinci henüz yerine gelmediği halde babası başucundan bir saniye olsun ayrılmamıştı.

Ailesi ve annesinin kilise arkadaşlarının gece nöbeti tuttukları bekleme odasına doğru ilerledi Clay. Küçük kız kardeşi Rocky, Arlene Teyze ile Pete Amca dahil herkes, annesini beklemek için oradaydı. Muhterem Papaz Ellis de Thelma Hanks ve Miriam Randall ile birlikte aileyle oturmaya ve yardımcı olmaya gelmişti. Gönüllü Hanımlar'ın geri kalanının Son Şans'ta kalıp herkese gelecek ayın sonuna kadar yetecek yemek pişirmekle meşgul olduklarını gayet iyi biliyordu Clay. Bolca muzlu muhallebi ve kabak güveci yapmak için ölüm kalım gibi acil bir durumdan daha iyi bir bahane olamazdı.

Clay duvarın dibine çöküp bu berbat durumun olumlu yanlarını çıkarmaya çalıştı. Birkaç tanesi geldi aklına. Örneğin, Woody West'in berbat bir nişancı olduğu, attığı kurşunun anne-

24 Floransa, Amerika Birleşik Devletleri Güney Karolina Eyaleti'nde bir şehirdir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin kafasını sıyırıp geçtiği ortaya çıkmıştı. Kes Kıvır'ın hemen yanındaki çörek fırınında çalışan Bobbi Lee Andrews, Ruby'nin yere yıkıldığını görür görmez yardım çağırmıştı. Son Şans ile Orangeburg arasında boşalan seller topu topu on beş dakika sürmüş ve acil yardım ekibi Ruby'yi on beş dakika gibi kısa bir sürede hastaneye ulaştırmayı başarabilmişti

Bütün bunlara rağmen 45 kalibrelik kurşun annesini yere yıkmış ve kadının kafatası çatlamıştı. Beyninin şişmesine rağmen doktorlar temkinli ama iyimserdi. EEG ve bilgisayarlı tomografi sonuçlarının gayet iyi olduğunu söylüyorlardı.

Bu senaryo ona yıllar önce Ray'in başını eski Dodge arabasının ön camına vurduğu geceyi hatırlattı. O zaman da doktorlar iyimserdi ama Ray tek parça halinde çıkmamıştı o olaydan.

Nasıl temkinli bir şekilde iyimser olabilirdi ki? Neyin nesiydi bu temkinli iyimserlik? Kendisini bitkin ve tükenmiş hissediyordu... Ve çok yalnız.

Duvar dibinden kalkıp Stone ile Miriam Randall'ın arasındaki sert bekleme odası sandalyesine oturdu. Ağabeyi üniformasını çıkarıp atmıştı. Morarmış ve şiş gözleri yüzünün geri kalanını olduğundan soluk gösteriyordu. Haley melekler hakkında zırvalamaya başlayınca Stone soğukkanlılığını kaybetmişti. Büyük olasılıkla ağabeyi bir sinir krizinin eşiğindeydi ama Clay ağabeyinin itidalini kaybetmesi fikrine hiç sıcak bakmıyordu. Stone kaya gibi durmalıydı. Şimdi de Haley'i kucağına oturtmuş, bırakırsa sanki kızın başına kötü bir şeyler gelecekmiş gibi onu sımsıkı tutuyordu.

Maalesef kızın başına kötü bir şeyler gelmişti bile. Olan biteni dizlerinde sıyrıklar ve kafasında oluşan mor bir çürükle atlatmıştı. Doktorlar bu ufacık çürüğü önemsemiyor ama geçirdiği travma nedeniyle bir psikoloğun yardımına ihtiyaç duydu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğunu söylüyorlardı. Haley, oldum olası şimşeklerden korkardı ve bu korkusuyla baş edebilmek için doktorlar onun meleklerle ilgili bir fanteziye başvurduğunu düşünüyorlardı. Tanrı biliyor ya, küçük kız her akşam yemeği sofrasında dedesi ve meleklerinden yeterince nasibini almıştı. Bu dehşet verici durumda kendisine yardım etmeleri için Haley birkaç melek yaratmış olmalıydı anlaşılan.

Jane'in Son Şans'a sürüklediği suçluların elinden Haley'i elbette melekler kurtarmamıştı. Olan bitenden, Haley'in ödünü patlatan o şimşeğin ta kendisi sorumluydu. Yıldırım, propan gazı deposuna çarpmış ve Tanrı İçin Golf'ün su yönetimi sisteminin komple çökmesine neden olan bir dizi olayı tetiklemişti.

Stone küçük kızına durumu açıklamaya çalışmıştı ama Haley işin tekniğini pek anlamıyordu. Haley'e bakmamaya ve küçük kızın nelere katlanmış olabileceğini aklından çıkarmaya çalıştı Clay. Miriam Randall'ın çokbilmiş bakışlarıyla kendisini mercek altına aldığından rahatsız olacak kadar farkındaydı.

Nasıl bu kadar ahmak olabilmişti? Dün kilisede Miriam'ın söyledikleri bu kadar mı ters yorumlanabilirdi? Miriam, Jane'in onun ruh eşi olduğunu düşünmemişti elbette. Ruh eşi bir suçlu olabilir miydi hiç?

"Anlayamadığım bir şey var," dedi Miriam odadaki sessizliği bozarak.

"Neymiş o?" diye sordu Thelma Hanks.

"Sel. Topu topu on beş dakika süren bir sel duydunuz mu hiç?"

Thelma başını iki yana salladı. "Hayır, ben şahsen duymadım."

Şaşırtacak kadar neşeli sesiyle, "Meleklerin işiydi," dedi Haley.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, değildi," diye karşı çıktı Lizzy. Babasından mümkün olduğu kadar uzakta, odanın diğer yanında bir sandalyeye çökmüştü. On üç yaşındaki kızla babasının fırtınalı bir ilişkileri vardı ve kız iğrenç bir ergenlik döneminden geçiyordu.

Lizzy öne doğru eğilip küçük kardeşine küçümseyerek baktı. "Vazgeç artık şu meleklerden, tamam mı? Kimse dinlemek istemiyor. Herkes keçileri kaçırdığını düşünüyor."

Bir kilise hanımefendisi edasıyla, "Lizzy, çirkinleşme," dedi Thelma. "Büyükbaban durmadan meleklerle konuşur."

Kollarını kavuşturup yüzünü öte yana çevirdi Lizzy. Bereket, ilk kez otoriteye karşı çıkmayacak kadar sağduyulu davranmıştı. Clay kızın adına çok üzülüyordu. Gencecik yaşında annesini kaybetmişti. Şimdi de bu gelmişti başına. Büyükannesini kaybetmenin Lizzy için ne demek olduğunu hayal bile edemiyordu. Lizzy'nin gözlerindeki korkuyu açık açık okuyabiliyordu. Ona her şeyin düzeleceğini söylemeye can atıyor ama buna kendisi de inanmıyordu.

Yalan söylemeyecekti. Hayır, Lizzy'ye yalan söyleyemezdi. Clay'in boğazı düğümlendi ve kendi korkusunu yutkunması gerekti.

Küçük yaşlı kadın sesiyle, "Haley'in aklını kaçırdığını düşünmüyorum," dedi Miriam. "Peki ya sen Lizzy, meleklere inanmıyor musun?"

Lizzy gözlerini devirerek, "Elbette inanıyorum," dedi. "İncil'dekilere. Ama Tanrı İçin Golf sahasında, gök gürültülü bir fırtınanın ortasında olanlara değil."

Babasının kollarından sıyrılan Haley, Clay'e doğru geldi ve küçücük ellerini amcasının dizlerine dayadı. Kızın dokunuşundan teni ısınmıştı Clay'in.

Haley amcasına uzun uzun baktı. Göğsünün ortasında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kızlar Yönetir" yazılı pembe bir tişört giyiyordu ve hem tapılacak kadar sevimli, hem de tehlikeli görünüyordu. Clay, Allaha şükür tek parça ve sağlam, diye geçirdi içinden. Tek düşünebildiği buydu o anda.

Kocaman, masum gözleriyle amcasına bakarak, "Çok güzeldi beyaz kanatlı melekler," dedi Haley. "Hem erkek, hem de kız melekler vardı ve hepsi bizim çevremizdeydi. Kimi bizi koruyor, kimi de kötü adamları dövüyordu. En sert vuran Kederli Melek'ti. Çok ama çok kızmıştı."

"Yeter artık Haley," dedi Stone alçak sesle. Sinirlerinin laçka olduğu belliydi.

Yüzünü adeta doğaüstü bir ışık aydınlatıyordu Haley'in Clay'e doğru eğilirken. "Kederli Melek hep burada ama diğerlerini Jane çağırdı. Gelip bize yardımcı olsalar ne iyi olur, dedi ve hepsi geldi." Haley babası duymasın diye son cümleyi fısıldayarak söylemişti.

Clay çocuğa baktı. "Ne?"

Haley evet anlamında başını sallayıp ayrıldı Clay'in yanından ve gidip babasının kucağına yerleşti. Tanrı inandırsın ki baba çocuğu değil, çocuk babayı teselli ediyor vallahi, diye geçirdi içinden Clay.

Derken Miriam, Clay'in eline dokundu. Buz gibi parmaklarına ve pörsümüş, kâğıt gibi ince olan derisi rağmen o temas Clay'e çok canlıymış gibi geldi.

"Bir masumun inancı ne kadar harikulade bir şey," diye mırıldandı. "Bazen dağları bile yerinden oynatabilir."

İşte o anda kalın kafasına çekiçle vurulmuş gibi birdenbire aydınlandı beyni.

Kahretsin. Budalanın tekiydi...

Ayağa kalktı ve "Gitmeliyim," dedi yaşlı kadına.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miriam kendisi bir melekmiş gibi gülümsedi. "Neredeyse aklın asla başına gelmeyecek diye düşünmeye başlayacaktım oğlum. Duygusal bir adama göre gerçekten çok kalın kafalısın."

Doğru, gerçekten öyleydi.

Jane o gün Haley'i kurtarmaktan başka bir şey yapmamıştı. Melekleri çağıran kendisi değildi belki ama kalçasında Haley'i taşıyarak yarım milden fazla koşmuştu. Tamam, Son Şans'a bela getirmiş olabilirdi fakat bunu kasten yapmamış, bela onu izlemişti. Zaten Clay belanın insanı izlemesinin ne demek olduğunu gayet iyi bilirdi.

Bir fırsat daha hak ediyordu kadın.

Hem zaten Jane'e âşıktı. Kadına inanıyordu. Nasıl Chad Tricia'nın dünyasının merkezi idiyse Jane de kendi dünyasının merkeziydi. Chad gibi budalalık etmeyecekti. O pislikten çok daha iyi, hem de açık ara daha iyi bir adamdı.

Neden bunu anlayamamıştı şimdiye dek?

Gün gibi aşikârdı bu sorunun yanıtı. Başına gelen kötü şeylere o kadar odaklanmıştı ki iyi şeyleri görememişti bile. Her zaman yaptığı yanlışı yinelemişti. Tanrı'nın lütuflarını göz ardı etmiş, inancını kaybetmişti.

Bir daha asla bunu yapmayacaktı. Jane ona hiçbir şey öğretmemişse bile işte bunu öğretmişti. Her felaketten mutlaka olumlu şeyler çıkardı. Yapacağı tek şey olumlu şeyleri aramaktı.

Allah'ın sevgili kuluydu. Çok şanslıydı çünkü küçük bir kızın aklının hayal ürünü dahi olsa melekleri toplayabilen bir kadına âşıktı.

Yetinip kabulleneceği bir aşkın gölgesi değil, gerçek aşkıydı Jane. Kendisine bir armağandı, bir karmaşa değil. Aşk, Evren'in en yüksek güçlerinden gönderilirdi ve kimi zaman zor ve acı vericiydi. Aşk, Tanrı'nın kendisinden gelirdi. Hediye edilen atın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dişine bakılmazdı. Kabul edilirdi.

Midesindeki delik yok oldu ve yüreğindeki boşluk doldu birdenbire. Tüm kusurlarına rağmen Jane'den vazgeçmenin, Jane'i sevmekten çok daha zor olacağını biliyordu. Bunun bilinciyle artık yalnız olmadığını anlamıştı.

Şerif'in bürosuna gitmek niyetiyle sırtını dönüp bekleme odasından çıktı. Annesinden çok Jane yardıma muhtaçtı. Annesi konusunda temkinli iyimserliğini koruyacak ama bu arada Jane bir kez daha kaçmaya kalkışmadan gidip onu kurtaracaktı.

Hastanenin koridoru boyunca ilerleyip asansörlerin olduğu yere vardı ama daha uzağa gidemedi çünkü asansörün kapısı açıldı ve adeta kendi iradesinin gücüyle ortaya çıkan bir görüntü gibi, Wanda Jane Coblentz çıktı içinden. Üstünde çok çirkin portakal rengi bir tulum, elinde üzerinde "Allenberg İlçe Cezaevi" yazan plastik bir torba vardı.

O kılığın içinde gözleri çukura düşmüş bir suçluya benzemesine rağmen, omuzlarının duruşunda kararlılık vardı ve gözleri yaşlı değildi. Kelepçelerinden de kurtulmuştu.

Clay irkilir gibi oldu. "FBI saldı mı seni?"

Aslında konuşmaya bu şekilde başlamak istemezdi hiç. Elinde değildi, kandırılmış hissediyordu kendini. Ya Houdini gibi bir sihirbazdı bu kadın, ya da paçayı kurtarmıştı – bir kez daha.

"Bütün suçlardan aklandım. Çok üzgünüm Clay ama Woody'nin beni buraya kadar izleyeceğini tahmin etmeme imkân yoktu. Tek istediğim ondan ve peşini bırakmayan tefecilerden kaçıp kurtulmaktı. O herifler her şeyimi aldı elimden. Bütün paramı, onurumu ve..."

Sesi titremeye başlamıştı ama bu kez ağlamıyordu. "Bak," diye devam etti, "benim buraya gelmemi istemiyorsun, biliyorum. Benden nefret ediyorsundur herhalde ama özür dilemeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geldim. Senden ve herkesten."

"Ah, bebeğim." Uzanıp Jane'in yanağını okşadı. Ne hoş bir duyguydu tenine dokunmak. "Neden özür dileyesin ki? Senin suçun yok olup bitenlerde. Üstelik Haley'i canla başla koruduğun için hepimiz sana minnettarız."

Jane ağzını açacaktı ama vazgeçti. Yüzü ve bedeni rahatlamış gibiydi. "Senin uğruna savaşmaya gelmiştim," dedi.

"Ben de seni kurtarmak için karakola gidiyordum," diye karşılık verdi Clay.

"Savaşmama gerek kalmadı, değil mi?"

"Kalmadı. Benim de seni kurtarmama gerek kalmadığı ortada." Annesi ile ilgili endişelerine rağmen gülümsediğini hissetti. Belirsizlik karşısında gülümseyebilmek güzel bir duyguydu.

"Seni seviyorum," dedi Jane.

"Ben de seni."

Şampuanının kokusunu alacak ve vücudundan gelen sıcaklığı hissedecek kadar yaklaştı Clay kadına doğru. Gövdesi kadınınkine ayarlanmış gibiydi sanki. Jane'in kendisi için doğru kadın olduğuna kuşkusu kalmamıştı artık. Her iki kolunu açtı ve Jane hem bir sevgili, hem de bir arkadaş gibi sarıldı ona. Kadının yanında kendini evindeymiş gibi hissediyordu. Olması gereken de bu değil miydi?

Başı Clay'in göğsünde, "Ruby nasıl?" diye sordu Jane.

"Kafatasında çatlak var ama daha kötüsü olabilirdi. Temkinli ama iyimserim."

"Sahi mi?" Clay Jane'in sesinde bir parça mutluluk hissetti.

"Evet hanımefendi. Ben de hayatımda ilk kez bardağın yarısı dolu diyorum."

"Gerçekten iyileşecek mi? Polis sanki ölecekmiş gibi konuşuyordu." Sesi çatallaşmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah tatlım, korkma ölmeyecek. Doktorlar net bir şekilde açıkladı. Gerçi, bir kafa travması bu ve onu nasıl etkileyeceği belli değil. Doktorlar bile temkinli bir iyimserlikle yaklaşıyorlar olaya."

Kadın iyice yumdu başını Clay'in göğsüne. "Bana sımsıkı sarıl," diye fısıldadı. "Asla beni bırakma. Senin kollarında çok güvende hissediyorum."

"Bir daha asla bırakmayacağım, söz veriyorum."

Tam o sırada babası, annesinin odasından çıkıp koşmaya başlamıştı. "Gözlerini açtı, duydunuz mu hepiniz, anneniz uyandı!" diye sesleniyordu bekleme salonundakilere. Sesi mutluluktan titriyordu. Rahatlamıştı.

Elbert, bekleme salonunun önünde durdu ve kimi zaman yaptığı gibi başını horoz gibi dikerek asansörlerin olduğu tarafa baktı. "Sen Jane misin?" diye sordu.

"Evet," diye karşılık verdi Jane. "Melekleri gören adam siz misiniz?"

Güldü Elbert. "Evet, adım Elbert. Seni burada gördüğüme çok sevindim. Hadi gel odaya, Ruby seninle konuşmak istiyor. Gözlerini açar açmaz ilk seni sordu. Hadi kızım, yürü bakalım." Adam dönüp koridoru adeta yüzer gibi geçerek yoğun bakım ünitesine doğru gitti.

Clay'in yüreği ferahlamıştı. Demek yersiz bir iyimserlik değildi onunki. Düzelecekti. Her şey çok iyi olacaktı.

Kimi zaman rahatsız edici olsalar da İsa'nın Kilisesi Hanımları'nın gücüne şapka çıkarılırdı doğrusu. Woody'nin suç çılgınlıklarından hemen sonraki günlerde, hanımlar tıpkı bir ordu gibi seferber oldular. Ellerinde tencere, güveç, kızarmış tavuk, lahana salatası, patates salatası, muzlu muhallebi ve iki çikolatalı pastayla çekirge sürüsü gibi Ruby ve Elbert'in evine üşüştüler. Bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hafta sonra Ruby eve dönünceye kadar Elbert'in bakımını üstlendiler.

Ne Elbert ne de Stone'un ailesi bu kadar yemeği tüketemediğinden, arta kalanlar Clay'in Baruch Caddesi'ndeki küçük bungalovunun buzdolabına taşınıyordu. Çok da iyi oluyordu çünkü Jane iyi bir aşçı değildi.

Jane, Clay'in evine taşınmış, Kes Kıvır'ın üstündeki daireyi, Ray ile evlenmek üzere Las Vegas'a kaçan Betty'nin yerine Kountry Mutfağı Lokantası'nda garsonluk yapan Ricki Wilson'a devretmişti. Bu anlaşma Kilise Hanımları'nı oldukça şaşırtmış olsa da Jane ile Clay'in evlenme zahmetine katlanmadan birlikte yaşamalarının yanı sıra ikinci bir dedikodu kaynağı bulmalarına vesile olmuştu.

Clay kolundan tutup Jane'i kiliseye sürüklemeye hazır olsa da kadın en azından altı ay beklemeleri konusunda ısrarcıydı. Bu Clay'e de mantıklı gelmişti çünkü o süre içinde hem Pete Amca'nın sağlığının ne olacağı netleşebilecek, hem de Nashville'e gidip gitmemeye karar vermiş olacaklardı. Belki de Clay şarkı yazarlığını burada, Son Şans'ta sürdürmeyi deneyebilirdi.

Clay'in Nashville'e gitmeye gönlü yoktu pek. Şarkı söylemek için daha çok şey öğrenmesi gerektiğini fark eden Jane'in de işine geliyordu. Şu anda Dot'un Barı'nda Vahşi Atlar Orkestrası'yla birlikte sahneye çıktığında bile heyecandan dehşete kapılıyordu. Karaoke söylemeye hiç benzemiyordu bu iş. Fort Myers'te yaptığı gibi kalça sallamak yerine sesine güvenmeliydi. Mikrofonu kavrayıp ince dumanlı havanın arasından dinleyenlere baktı.

Barın bir köşesinde light kolasını içerek sesi kısılmış ESPN spor kanalını izleyen Dash Randall, her zamanki gibi aklından geçen binbir tilkiyle başa çıkmaya çalışıyordu. Yanında oturan Bubba Lockheart taburesinde sallanmaya başlamıştı bile. Göğüs

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dekoltesini teşhir eden fosforlu yeşil bluzu içinde Dottie, eski kurtlara ve Country Pride Tavuğu işçilerine barın arkasından bira ve öğüt dağıtmakla meşguldü. Çetin bir izleyici kitlesi ile karşı karşıyaydı. Böylesi bir kitleye şarkı söylemek zorunda kalmakla yaptıklarının bir kısmının faturasını ödediğini artık anlamıştı.

Kemanını çenesine dayamış, tam yanında duran Clay'e göz attı. Adam iri, gri gözlerini kendisinden ayırmayarak yüreğini ferahlatıyordu. İçini ısıtan bakışlarından güç alıyordu Jane. Sahnedeyken tek başına ayaklarının üstünde durmasını istiyordu Clay. Jane, Clay'in kendisine destek için hep orada olacağını ve şarkı sözlerini unutursa onu kurtaracağını biliyordu. İnanılmaz sabırlı bir öğretmendi.

Orkestra parçanın giriş notalarını çaldı ve Jane başlama işaretini alır almaz tam zamanında şarkıya girdi. Nefes alıp her şeyini vererek geri kalanına devam etti. "I Will Always Love You" şarkısını, yüreğini ve ruhunu katarak söylüyordu. Çok kolaydı bu çünkü şimdiye kadar kendisine bundan daha doğru gelen kelimeler okumamıştı bir şarkıda.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

SERİNİN 2. KİTABINDAN SİZLERE ÖZEL BÖLÜM

HOME AT LAST CHANCE

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yeşilimsi gri gözlerini Sarah Murray'e çevirip Tulane Rhodes koltuğunda öne doğru eğildi ve "Arabamı şeker pembesine boyadın, üstelik motor kapağının üstüne de bir oyuncak tavşancık kondurdun. Ne dememi bekliyorsun yani?" diye homurdandı.

Sarah deri döşemelerin ve şirket parasının kokusunu içine çekti. Ulusal Markalar'ın özel jeti emrine tahsis edilmiş, bu öfkeli adamı bir saat içinde Virginia Eyaleti'nin Martinsville kasabasından Güney Karolina'nın Kolombiya kasabasına götürme görevi kendisine verilmişti. Yüz yıl süre verilse bile bu işi başarabileceği şüpheliydi ama elinden geleni yapmayı kafasına koymuştu bir kere. Kariyeri buna bağlıydı.

Siyah takım elbisesinin içinde omuzlarını gerdi Sarah. "Pamuk Kuyruklu Tavşancık Bebek Bezi'nin marka rengi pembedir," dedi. Bu sakin ve kontrollü ses tonunu duyabilse annesi kim bilir ne kadar gurur duyardı onunla. Annesi hep Boston'lu hanımefendilerin asla seslerini yükseltmediklerini, daima sessizce mantıklarını kullandıklarını söylerdi. Gerçi Sarah annesi gibi olmanın peşinde değildi ama şu anda aklına gelen en uygun strateji buydu.

Sarah elindeki kozları kullanarak fırça çekmeye devam etti. "Üstelik sözünü ettiğin araba sana ait değil. Jim Ferguson Yarışları'nın arabası. Şu anda Bay Ferguson'un senden hiç de hoşnut olmadığına dikkatini çekmeme gerek yok sanırım. Ulusal Markalar arabayı pembeye boyasın diye Bay Ferguson'a milyonlarca dolar ödedi. Tabii sponsorluk anlaşması gereği, Ferguson'un şoförü olarak senin de özel toplantılarda hazır bulunman gerekiyor. Eğer geçen hafta sen de görüşmelerde bulunmuş olsaydın, Ulusal Markalar işinde ilerleyesin diye beni buralara göndermek zorunda kalmayacaktı."

"Bana kabadayılık taslayasın diye demek istedin herhalde," dedi Tulane. Sırtını koltuğa yaslayıp kollarını kavuşturdu. Pazuları seğiriyordu. Öfkeliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve kocamandı. İri kıyım bir Güney Karolina delikanlısı olan Tulane Rhodes'un bir seksen boyu ve 90 kiloluk ağırlığı, araba koltuğunu olduğu gibi dolduruyordu. Ağır ağır konuşması, gözlerinin kenarındaki kaz ayakları ve güneş ışınlarının kırıştırdığı köşeli yüzünü çevreleyen sıfıra vurdurulmuş saçları ile türünün klasik özelliklerinin hemen hemen tümüne sahipti. Geniş omuzlarını iyice eskimiş bir Alabama tişörtü sarıyordu. Neredeyse lime lime olmuş Atlanta Braves takımının beyzbol kasketi kıyafetini tamamlıyordu. Tulane mavi bir blazer ceket veya Nike marka bir golf gömleği ile bej bir pantolon giymiş olaydı, belki bu basmakalıp imajın üstesinden gelebilirdi. Ama giymemişti ve giymiyordu.

Sarah'ın başı beladaydı. Tehlikeli bir adamdı bu, üstelik öfkeliydi de. Pespembe arabayı kullanmasına kendisinin sebep olduğunu öğrenecek olursa, hiç kuşkusuz 200 mil süratle dümdüz üstünden geçerdi. Kötü çocuk olmakla nam salmış bu inanılmaz yakışıklı adamın yeşil gözlerinin her nedense Sarah'ın iç çamaşırlarını tutuşturan rahatsız edici bir etkisi vardı.

Görevine odaklanmalıydı ama nereden başlayacağı ile ilgili en ufak bir fikri yoktu. Bu nedenle, Büyükanne Howland'ın el kitabına bir kez daha başvurup Tulane Rhodes'a *o biçim bir bakış fırlattı.*

Doğru kullanıldığında ve tam dozunda bir kaş kaldırmayla o *bakış* herhangi birini bir saniye içinde taşa çevirmeye yeterdi. İşine son derece sadık bir kütüphaneci ve düzenli bir kilise müdavimi olan Büyükanne Howland'ın tek bir kaşını kaldırmasıyla kütüphanede anında sessizlik sağlanırdı.

"Ben kabadayı değilim Bay Rhodes. Bu konuda daha olgun davranmanızı bekliyorum," dedi Sarah. Büyükannesinin öğrettiği hinlikleri doğru dozda kullanmaya özen gösteriyor ve son derece sakin bir ses tonuyla konuşuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belli belirsiz gülümsedi Tulane. Göz kenarlarındaki kırışıklar büzüşmüş, çekici bir kıvrımla alt dudağı uzamış ve bir çift gamze belirmişti yanaklarında. O an Sarah'ın zihnindeki büyükanne imajı yok olup gitti.

"Sormamı mazur görün hanımefendi, kıçınıza batan bir şey mi var?"

"Pardon?" Bakış kayboldu.

"Suratınızı ekşittiniz, farkında mısınız? Sanki gaz sancınız tuttu gibi geldi bana. Herhalde gelip geçici bir şeydi, değil mi?" Tulane'in gülümsemesi artık tüm suratına yayılmıştı.

Adam onunla dalga geçiyordu. Üstündeki resmi siyah takım bile onun 'iyi kız' mizacını örtmeye yetmemişti besbelli. Yedeğinde başka silahları olmadığından, tıpkı büyükannesinin yapacağı gibi aynı minvalde devam edip hızla ilerledi.

"Böyle sokak ağzı ile konuşmaktan kaçınırsanız size minnettar kalırım. Son derece saygın bir imaja sahip bir aile ürünü olan Pamuk Kuyruklu Tavşancık Bebek Bezi'nin sözcüsü ve marka yüzü olacağınızı hatırlatmam gerekiyor."

"Aradığınız saygın aile adamı değilim ben." Tulane göz temasından vazgeçip solundaki pencereden dışarı baktı. Uçak pistin sonuna varmıştı ve motor havalanmaya hazırdı. Pencereden gelen parlak ışık çenesinde oynayan kaslara vuruyordu.

Bakışlarını diğer yöne çevirdi. "Bebek bezi ile ilgili zerre kadar bilgim yok. Öte yandan, Ulusal Markalar'ın çok ince prezervatifler ürettiğini okumuştum bir yerlerde. Eğer arabamı prezervatif logosuna boyamamı isterseniz, işte ona varım. Aslına bakarsanız, haftanın her günü güvenli cinsel ilişki yaşamaya özen gösteren biriyim. Ama bebek bezi? Hayır. Kanımca Jim Ferguson'un yarış arabasına konacak en boktan şey bebek bezi tavşancığı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tulane'in ağız bozukluğundan ötürü yanaklarının kızardığını hissetti Sarah. Acaba ne zaman bunun üstesinden gelebilecekti? Harvard Üniversitesi mezunuydu, yirmi dört yaşındaydı ve Ulusal Markalar'ın pazarlama müdürü yardımcısı Deidre Montgomery gibi iş dünyasının sokak ağzını rahatça kullanmaya can atıyordu.

Katı yetiştirilme tarzının etkisinden kurtulamazsa, nasıl olup da iş dünyasında başarıyı yakalayacaktı ki?

En mahrem düşüncelerini okuyormuş gibi, "Püskürte püskürte konuşma öyle," dedi Tulane. "Bir kadının öfke ile gevelemesinden nefret ederim. Bana doğup büyüdüğüm Güney Karolina Son Şans Kasabası'ndaki İsa'nın Kilisesi Gönüllü Hanımları'nın başkanı Bayan Lillian Bray'i hatırlatır. Hele bir sövdüğünü duyarsa, var ya, mihrapta papaza yardım eden çocuk olmak zorunda kalırsın saatlerce." Yine camdan dışarı baktı. Uçak tekerlekler üzerinde hareket ediyor, motorların gürlemesiyle Sarah yeniden koltuğuna yapışıyordu. Büyük bir gümbürtüyle jet, pist boyunca hızla ilerledi, burnunu havaya dikti ve aniden yükselip gökyüzüne gömüldü. Virginia kırsalının yemyeşil manzarasını sunan kara altlarında kalmıştı.

Bir süre adamı papazın yardımcısı olarak hayal etmeye çalıştı Sarah. Beceremedi. Kilise çocukları ile çok daha kapsamlı ve hiç de tatmin edici olmayan deneyimleri vardı.

"Bay Rhodes, beni de Bayan Lillian'ın yerine koyabilseniz kanımca size çok yararı olacak. Kariyerinizde yükselmeniz veya onu mahvetmeniz benim merkez ofise vereceğim raporlara bağlı, bunu unutmayın lütfen." Aman tanrım, ne kadar da beceriksizdi -bu tür bir gücü veya otoritesi var mıydı sanki? Tamam, adamın başı dertteydi ama o kadar uzun boylu değil.

Çok fazla abarttığını anlamış gibi Tulane göğsünden başlayıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yukarı, yüzüne doğru ve sonra yeniden aşağı doğru süzdü onu. Bu bakıştan rahatsız olmalıydı ama aksine heyecanlanmış ve tuhaf bir biçimde canlanmıştı. Şimdiye dek hiçbir erkek bir Boston turtası dilimiymiş gibi onu süzmemişti böyle.

"Beni mazur gör ama," dedi Tulane, "Lillian Bray'den çok daha gençsin. Dahası, o *Bakış* konusunda da onun kadar becerikli değilsin."

Sarah ağzını açıp bir şeyler söyleyecekti ama vazgeçti. Nasıl oluyordu da o *Bakış*'ı biliyordu?

"Bir şey söyleyecektin herhalde?"

Ne olmuştu da sohbet buralara gelmişti? "Bay Rhodes artık Pamuk Kuyruklu Tavşancık Bebek Bezi'nin sözcüsü olduğunuzu hatırlamanız gerekiyor. Örnek bir insan, bir rol model olmalısınız. Neden önümüzdeki günlerin programını gözden geçirmek gibi daha verimli bir iş yaparak geçirmiyoruz zamanımızı?"

Beyzbol kasketini gözlerinin üstüne kaydırıp kahverengi deri koltuğuna iyice yaslandı. "Şekerim istediğin kadar dırdır edebilirsin ama dün gece çok geç yattım. Takım kaptanımla araba kurulumlarını gözden geçirdik ve sen beni bebek bezi değiştirme yarışması gibi resmi bir göreve sürüklemeden önce, biraz olsun gözlerimi dinlendirebilirim sanıyordum."

"Bay Rhodes, bu tür organizasyonlar dükkâna gelen müşteri sayısını arttırmak amacıyla düzenlenir."

Tulane tek gözünü açtı ve başını çarpıttı. "Hadi ya, sahi mi? Ben sırf eğlence olsun diye yapıldığını sanıyordum."

"Özür dilerim."

"Bana bak hanımefendi, ne burada olmak, ne de tavşan logolu pembe bir tişört giyip benimle dalga geçen insanlara Value Mart mağazasında imza dağıtmak istiyor canım. Buradayım çünkü Jim Ferguson sana dayılandı ve ya burada olurum, ya da... Şimdi bana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyük bir iyilik yap da kapa çeneni." Başını pat diye arkaya yaslayıp gözlerini yumdu.

İşte bu kadar. Sarah'nın kariyeri resmen bitmişti.

***

Tulane jet motorlarından gelen çok tiz gürültüye kafayı takmamaya çalıştı. Motorların devri pek birbirine uygun değildi ve pilot kabinini tüylerini diken diken eden gayet ahenkli bir uğultuyla dolduruyordu.

Uçmaktan nefret ediyordu. Alay konusu olacağını bildiği için bunu asla itiraf edemezdi. Saatte 200 mil hızla araba sürmekten kaçınmayan biri nasıl olurdu da uçmaktan korkardı. Korkusunu alt etmek için derin bir nefes aldı.

Havada kalmaya odaklanmalıydı. İşte gerçek ve somut korku buradaydı. Jim Ferguson'la başı dertteydi ve kendisini toparlayıp doğru dürüst uçmazsa, işini kaybedebilirdi.

Uçak hava boşluğuna girip sarsıldı ve tüm sinir uçlarından elektrik akımı geçti adeta. Gergin çene kaslarını gevşetmeye ve Ulusal Markalar'ın kendisini toplasın diye gönderdiği minicik kadını düşünmeye başladı. Sarah Murray iyi niyetli, cici bir kızdı. Yapayalnız olması onu dayanılmaz kılıyordu.

Üstelik göze de hoş geliyordu. O siyah takım elbisenin altında bayağı etkileyici kıvrımlar gizliydi. Ne tam yeşil, ne de tam kahverengi gözleri öldürüyordu insanı. Gülümsediğinde göz kenarları kırışıyor, yüzü kızardığında çilli suratı daha bir sevimli oluyordu. New York'ta birileri ya mizah yapmak istemişti ya da bu taraflara nasıl bir dadı göndermeleri gerektiğini çok iyi biliyor olmalıydılar. Bu kadar cici bir kıza mümkün değil sarkıntılık edemezdi.

Uçak yandan bir darbe almış gibi sarsıldı. Tulane gözlerini açtı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarah onu dikkatle inceliyordu. Uçak konusunda ödleğin biri olduğunu anlamaması için atik davranmalı ve korkusunu belli etmemeliydi. Yoluna taş koyanlara genellikle efelenir ve canlarını yakardı ama bu kadınla farklıydı, onu kendisine hayran bırakması gerekecekti.

Derin bir soluk alıp, "Sanırım sana bir özür borçluyum," dedi.

Hiç de samimi olmamasına rağmen kadın Bristol Yarış Pisti'nin ikinci dönemecindeki çekim gücü kadar çarpıcı ve otuz iki dişini birden gösteren bir gülümsemeyle karşılık verdi. Uçak gökyüzünde süzülüyordu.

"Elimde olmadan dikkatimi çekmiş, ta kuzeyden geliyorsunuz sanırım." Hay lanet olası. Bu minicik belayı böyle saçma bir cümleyle mi kafakola alacaktı yani? Ateşler bastı birden bire.

"Hayatımın büyük kısmı Boston'da geçti. Harvard'dan mezun olur olmaz Ulusal Markalar'da çalışmak üzere New York'a geçtim."

"Peki ailen buraya *Mayflower*[1] gemisi ile falan mı gelmiş?"

Sarah'ın gözlerinde öfkeden şimşekler çaktı. "Nedense herkes bu soruyu sorar. Aslında evet, annemin ailesi Mayflower'la gelmiş."

"Ya babanın ailesi, onlar da mı?" Eğer şansı varsa babası vali falan olabilirdi. O zaman kız sadece çok hoş değil, yüksek ilişkileri olan bir baş belası olurdu.

"Babam Wyoming'den."

"Gerçekten mi?"

Başıyla onayladı Sarah. Uçak sarsıldı. Tulane kol dayanaklarına yapıştı sımsıkı. Kadın farkına varmış ama hiçbir şey dememişti. *Çok iyi.*

"Peki ya siz, Bay Rhodes?"

---

1 Mayflower, 1620 yılında İngiltere'nin Plymouth limanından yerleşme amacıyla ABD'ye gelen göçmenleri taşıyan gemidir. Bu geminin yolcuları sonradan bugünkü ABD'nin çekirdeğini oluşturmuşlardır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellerini gevşetip Güneyli sevimliliğini takındı. "Sanırım siz zaten benimle ilgili her şeyi biliyorsunuz hanımefendi."

"Güney Karolina'da tuhaf bir adı olan bir kasabada büyüdüğünüzü biliyorum. Anneniz kuaför, babanız da araba tamircisi, değil mi?

Gevşeyip koy vermemeye çalıştı Tulane. Babasıyla ilgili gerçekleri anlatıp onu alay konusu yapmayacaktı elbette. Ömrü boyunca babasının şerefini korumuş ve hiç düşünmeden yalan söylemişti. Konuyu değiştirmeliydi. Hemen.

"Söyle bakalım," dedi Tulane, "Senin gibi nazik bir kız benim gibi kaba saba sporcuları keşfedip üne kavuşturmaya nasıl karar verdi?"

"Bay Rhodes, ben hiç sanmıyorum—"

"Kemerini bağlasan iyi edersin," dedi pilot sesiyle Tulane. "Fırtına ve türbülansların içinden geçmek üzereyiz."

İşte tam o anda uçak gerçekten de türbülansa girdi. Pencereden görünen bulutlar değişken gri tonlarına dönüşüyordu. Tulane korkusuyla baş etmek için kemerini iyice sıktı.

Arkasına dönüp Sarah'a baktı. Gökten düşmekten veya yıldırım çarpmasından endişeleniyor gibi bir hali yoktu.

Kadın hiç de olağanüstü bir şey yokmuş gibi öne eğilip, "Araba yarışçısı olmanın sporcu olmak anlamına geldiğini hiç sanmıyorum diyecektim. Olsa olsa bir gösteri uzmanı olursunuz. Kuşkusuz gözü pek birisinizdir, ama sporcu değil."

"İnan bana, araba yarışı bir spordur. Aynı zamanda bir gösteridir de. Beş yüz mil boyunca aynı yerde kısır bir döngü içinde döner durursunuz, yani çok eğlenceli bir gösteridir denemez. Eğlence endüstrisinde en hızlı gelişen fenomen olmasını buna borçludur herhalde."

"Ya, öyle mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Baksana yahu, her gösteride ortaya çıkıp hayatını riske ettiğin başka bir spor söylesene bana. Üstelik her seferinde başka bir şehre uçmak zorundasın."

Sarah sırıttı. "Boğaya binmek."

"Ne?"

"Boğa biniciliği. Boğa binenler hem öfkeli bir boğaya sımsıkı tutunmak zorundadır, hem de arenaya her çıktıklarında kelleleri koltuktadır."

"Tamam da, sanırım pembeler giymiş bir boğa binicisine pek rastlanmaz.

Çok büyük bir sır ifşa edecekmiş gibi gözlerini kocaman açtı Sarah.

"Boğa binenlerin neler giydiğini bilsen şaşardın."

"İyi de, boğa binenlerle ilgili sen ne biliyorsun ki?

"Babam ailesini boğalara binerek geçindirirdi. Çok başarılıydı da. Püsküller ve pullarla süslü giysiler içinde resimlerini görmüştüm. Kıyafetleri de mordu üstelik."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Bu konuda neden dalga geçeyim ki?"

Uçağın gövdesinin hemen dışında ani bir parlamayla birlikte bir şimşek çaktı. Tanrı ikisinden birini temize havale etmek istiyordu sanki. "Kahretsin," dedi Tulane.

Sarah'nın boynundan yukarısı kızarmaya başlamıştı ama bunun dışında fırtınadan etkilenmiyor, hiç istifini bozmuyordu.

"Nasıl olmuş da bir boğa binicisinden böyle burnu büyük küçücük bir kız çıkmış?" diye sordu Tulane.

"Sana göre burnu büyük bir kızım, öyle mi?" Koltuğunda doğrulmuş, burnunun üstünden bakıyordu. Öfkelenmiş gibi görünmeye çalışan on iki yaşında bir çocuğa benziyordu böyle.

Tulane sözcükleri uzatarak, "Eveeet bayan," dedi. Pencere-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin hemen yanındaki kapkara bulut aklından çıkmıştı.

Hiddetten gözleri parladı Sarah'ın. "Ben burnu havada bir kadın değil, bir hanımefendiyim. Sanırım sizin gibi bir insanın bu ayırımı yapması çok zordur."

"Burnu havada biri olmak hoşuna gitmiyor, değil mi?"

"Burnu havada bir kadın değilim. İş kadınıyım ben. Yapmam gereken bir iş var. Eğer siz de—"

"Hay kör olası," dedi Tulane.

Sarah'ın boynundaki kızarıklık yanaklarına çıkmaya başladı.

"Bak gördün mü? 'Kör olası' diyorum, Budweiser birası ışıltılı reklam panosu gibi utancından yanıp sönüyorsun. Tatlım, kör olası küfür sayılmaz ki. Televizyon söyleşisinde bu lafı etsem motor sporlarının en yüksek üst kurulu kabul edilen NASCAR bile beni cezalandırmaz, hatta kötü puan dahi vermez."

"Sövme ve küfür üzerine uzun uzadıya bir tartışmaya girmemize sanırım gerek yok Bay Rhodes."

"Nasıl sövüleceğini öğrenmek istiyorsan, benden iyisini bulamazsın. Federal İletişim Komisyonu'nunca canlı yayında asla kullanılmaması gerektiğine karar verilmiş en kötü yedi sözcüğü ezberlettiler bana. Sana bu konuda yardım etmemi ister misin? Listenin başındaki en berbat sözcükle başlayabiliriz. Konu açılmışken söyleyeyim, birincisi s—"

"Lütfen söyleme." Sarah gözlerini yumdu ama yüzü ışıl ışıldı. Hiç de kızmışa benzemiyordu. Sanki tahrik olmuş veya baştan çıkarılmış gibiydi. Tulane, kendisini hizaya soksun diye New York'tan özellikle gönderilen bu efendi ve cici kızla nasıl başa çıkacağını o anda anladı.

"Tamam, söylemeyeceğim o kelimeyi ama az önce şimşek çaktığında neredeyse ağzımdan kaçırıyordum."

"Hiç şaşırmadım." Gözlerini açıp adama baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evet, şimdiye dek tanımış olduğu diğer cici kızlardan bir farkı yoktu. Ta derinlerde bir yerde özgür bırakılmayı bekleyen azgın bir şevk gizliydi. Cici bir kızla oynaşmak eğlenceli olmaz mıydı?

Pişmiş kelle gibi sırıtarak Tulane, "Tamam, kötü küfürleri bırakalım," dedi. "Daha kolay bir şeyle başlayalım, örneğin boşu boşuna Tanrı'nın adını kullanmayı ele alalım. Artık küfürlü konuşma olarak addedildiğini hiç sanmıyorum."

"Koltuğunun kollarına nasıl yapıştığını düşününce bu konuyu açmak istemene doğrusu çok şaşırdım." Hay aksi. Tulane'in hiç hoşuna gitmedi bu. Yükseklik korkusu olduğu duyulacak olursa, dünya âleme rezil olurdu. Bununla nasıl başa çıkacaktı?

Kadının cici kız inci kolyesine ve yüksek ökçeli pabuçlarına bakıp bir çözüm geldi hemen aklına. Namusundan ödün vermesini sağlamak kolay olabilirdi.

Karşı saldırıya geçti. "Ne söylemeye çalıştığını katiyen anlamadım. Neden 'Allah kahretsin" gibi kolay küfür sözcüklerine geçmiyoruz? Kimse bu lafı küfür olarak algılamaz. Hadi kızım, bir kerecik söyleyiver şunu hatırım için."

Gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla Sarah çenesini hafifçe kaldırdı. Tulane derin bir oh çekti içinden. Eğlenceli olacağa benziyordu.

"Allah kahretsin, söylüyorum işte," dedi Sarah ve yüzü pancar gibi kızardı.

Tam o anda pencereden içeri vuran dalga dalga ışık hüzmeleri kadının kızıl saçlarını alev rengine dönüştürmüştü. Bu haliyle şeytan ruhlu bir melek gibiydi. Tulane'in kalp atışları hızlandı ama bunun uçuş korkusuyla hiç ilgisi yoktu.